

Tham Tiên Tiên Khiếu

Contents

Tham Tiên Tiên Khiếu	2
1. Chương 1: Trừ Cái Mồ Tở Nhà Ông!	3
2. Chương 2: Thiếu Niên Bạch Y	5
3. Chương 3: Giao Tiên Rồi Hầy Ngất	8
4. Chương 4: Hồ Ly Đại Tiên	10
5. Chương 5: Theo Đại Tiên Hưởng Gió Lành	13
6. Chương 6: Không Cứu Thì Không Cứu	16
7. Chương 7: Lạc Đường Thì Phải Quay Đầu	18
8. Chương 8: Ngài Ở Đâu Ta Ở Đó	21
9. Chương 9: Nhìn Đủ Chưa	24
10. Chương 10: Rắp Tâm Tra Gốc Rễ	26
11. Chương 11: Nhà Mới	29
12. Chương 12: Sư Huynh Đáng Yêu	31
13. Chương 13: Vui Đùa	34
14. Chương 14: Sư Huynh Đùng Trêu Ta	37
15. Chương 15: Cầu Tình	39
16. Chương 16: Vô Sĩ	42
17. Chương 17: Hiểu Lầm	45
18. Chương 18: Không Nói Đã Lấy Thì Gọi Là Trộm	47
19. Chương 19: Đùng Mơ!	50
20. Chương 20: Gọi Đến Là Đến	53
21. Chương 21: Coi Như Người Lợi Hại!	56
22. Chương 22: Sư Thúc Khốn Kiếp	58
23. Chương 23: Tin Người Mới Là Quý!	61
24. Chương 24: Tuần Tra Ban Đêm	63
25. Chương 25: Gặp Nạn	66
26. Chương 26: Mật Thất	68
27. Chương 27: Trúng Bể Hết Rồi	70
28. Chương 28: Vườn Linh Bí Mật	73
29. Chương 29: Phá Kết Giới	76
30. Chương 30: Tạo Hóa Kim Tiên	78
31. Chương 31: Thôn Ngoài Ngàn Dặm	81
32. Chương 32: Chào Người Tiểu Tặc	83
33. Chương 33: Kim Tiên Đại Gia	86
34. Chương 34: Ba Quy Ước	88
35. Chương 35: Tìm Người Trợ Giúp	91
36. Chương 36: Đào Hồ Chờ Người Nhảy	93
37. Chương 37: Đùng Có Mơ!	96
38. Chương 38: Tai Họa Mò Tới Cửa	99
39. Chương 39: Thẻ Độc	101
40. Chương 40: Sao Các Người Không Đi Chết Đi!	104
41. Chương 41: Hạc Ngàn Dặm	106

42. Chương 42: Chuyện Cũ	109
43. Chương 43: Lên Đài Lóe Sáng	112
44. Chương 44: Người So Với Người Càng Tức Chết Người!	114
45. Chương 45: Bóp Quả Hồng Mềm	117
46. Chương 46: Làm Hết Sức Mình Nghe Thiên Mệnh	119
47. Chương 47: Canh Ba Hoa Chích Chòe	122
48. Chương 48: Gói Thêu Hoa	125
49. Chương 49: Phù Quỷ	127
50. Chương 50: Ác Độc Là Tất Yếu	131
51. Chương 51: Đê Tiễn Vô Sĩ	135
52. Chương 52: Chân Tướng Khó Bề Phân Biệt	139
53. Chương 53: Quay Lại Phượng Tuyền Thôn	143
54. Chương 54: Vô Sự Hiến Ân Cần	147
55. Chương 55: Lời Cầu Thí	150
56. Chương 56: Lôi Kiếp Tàng Tịch Điện	154
57. Chương 57: Tổng Sư Bá Đùng Sợ!	157
58. Chương 58: Đường Này Không Thông	161
59. Chương 59: Hu Hu Hu	164
60. Chương 60: Bại Lộ	168
61. Chương 61: Vô Độc Bất Trượng Phu	171
62. Chương 62: Phát Hiện	175
63. Chương 63: Độc Câu Tình	179
64. Chương 64: Chúng Ta Bỏ Trốn Đi	183
65. Chương 65: Tà Pháp Ma Môn	186
66. Chương 66: Quyển Sách Nhỏ Thần Kỳ	190
67. Chương 67: Tuyển Chọn Đệ Tử	193
68. Chương 68: Đặc Cách Bái Sư	196
69. Chương 69: Ngưỡng Mộ	200
70. Chương 70: Một Ý Niệm	203
71. Chương 71: Đùng Mà Sư Tỷ!	207
72. Chương 72: Chân Trần Đối Diện	211
73. Chương 73: Khiêu Khích	214
74. Chương 74: Quỷ Hay Người Tí Hon	218
75. Chương 75: Sư Thúc Bảo Trọng	221
76. Chương 76: Tiên Khí Tung Hoành	225
77. Chương 77: Hữu Duyên Đi Đâu Cũng Tương Phù	229

Tham Tiên Tiên Khiếu

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn tình, cổ đại, tu tiên. Edit: YunchanTheo mọi người suy nghĩ thì tu tiên sẽ có ba cái l

1. Chương 1: Trừ Cái Mồ Tổ Nhà Ông!

TRỪ CÁI MỒ TỔ NHÀ ÔNG!

Edit: Yunchan

Thành Lâm Uyên, tửu lâu Cát Tường.

Sau giờ đóng cửa, bên trong tửu lâu vắng bóng khách khứa, chỉ còn lại ba hỏa kế, bốn người đầu bếp, và một chưởng quỹ béo mốp đang híp đôi mắt hí, gẩy bàn tính lạch cạch.

Địa vị của đầu bếp ở tửu lâu này giống như món ăn chiêu bài trên thực đơn vậy, tiền công bị cắt xén không nhiều, thế nên bọn họ lãnh tiền rất nhanh mà đi cũng rất nhanh.

Đến lượt Hàn Ngâm bước lên, cô cười tươi rói, mắt mang chờ đợi.

Chưởng quỹ béo lia mắt qua liếc cô, vừa gẩy bàn tính vừa lầm bầm.

“Hai ngày đầu tháng người bị bệnh, trừ mười văn tiền công.”

Hàn Ngâm ngó ra: “Bệnh thì bệnh, nhưng ta cũng làm đâu có ít.”

“Sai!” Chưởng quỹ béo cười híp mắt nói: “Bị bệnh thì làm việc cũng không nhanh nhẹn, còn làm lỡ đủ thứ chuyện, chưa kể người bị cảm mạo, lúc nhảy mũi hù chạy ba người khách với hai thiếu gia đang gọi thức ăn!”

Lão cân đo đong đếm tiếp: “Khoan, trừ người mười văn tiền công còn hơi ít, thế này đi, trừ thêm năm văn nữa.”

Ngón tay gẩy gẩy, bàn tính lại kêu lên lạch cạch.

Chưởng quỹ béo sung sướng tính tiếp: “Còn hai ngày trước, người làm bể mất năm cái đĩa.”

Hàn Ngâm thanh minh: “Đó là bị khách nhân ngáng chân, tại sao lại trách ta! Huống chi...”

Câu tiếp theo của cô còn chưa có cơ hội thốt ra, chưởng quỹ béo đã đánh mặt, khí thế cắt ngang lời cô: “Tôn chỉ của tửu lâu chúng ta là gì?”

Hàn Ngâm hậm hực: “Khách nhân luôn đúng...”

“Chính xác!” Chưởng quỹ béo vỗ bộp vào quây: “Khách nhân đúng, chuyện đó chính là người sai! Làm bể năm cái đĩa đều là sứ Thanh Hoa thượng đẳng, mỗi cái mười văn tiền, trừ người thêm năm mươi văn tiền.”

Ngón tay gẩy gẩy, bàn tính lại kêu lên lạch cạch.

Chưởng quỹ béo tính mãi tính mãi, đến cuối, tiền công tới tay Hàn Ngâm chỉ có hai mươi văn tiền còm.

Hàn Ngâm nhìn tiền đồng nằm rải rác trên bàn, rồi nhòm qua chưởng quỹ béo đang cười sáng lạn như tiết trời vào xuân, cô hít vào một hơi lạnh nói: “Tiền công đầy đủ là một tháng ba trăm văn, chưởng quỹ ông không biết xấu hổ chỉ trả cho ta bằng này á?”

Cặp mắt đậu của chưởng quỹ béo nhất thời bắn ra mũi nhọn bén nhọn: “Hai mươi văn, đủ rồi!”

Hàn Ngâm nhướn mày: “Đủ ăn hay đủ mặc?”

Chưởng quỹ béo rướn cái thân ục ịch ra nhìn thẳng vào cô: “Thời tiết đang nóng dần, áo mỏng đã đủ mặc khỏi cần thêm, về phần ăn, đồ ăn thừa của khách nhân người cứ ăn tùy thích, nhưng nhớ phải ghi vào sổ, để cuối tháng trừ vào tiền công của người.”

“Trừ trừ trừ! Trừ cái mồ tở nhà ông!” Hàn Ngâm hét nhện nổi, đập vào quây, làm mấy đồng tiền nhảy bật lên leng keng: “Chữ trừ ông viết nhiều quá rồi đó, còn tưởng ông là cái mất tiền, viết một chữ là một đồng tiền!”

“Phản rồi!” Chưởng quỹ béo tức tới nổi thở hồng hộc, hai cái tay ú đập thẳng xuống, gom tiền về: “Không nghe lời, chữ chưởng quỹ, làm nhục mộ phần tổ tiên chưởng quỹ, trừ ngươi thêm mười văn tiền công!”

“Tiểu gia ta không thêm làm nữa!” Ngọn lửa phẫn nộ trong ngực Hàn Ngâm vèo một phát bốc thẳng lên đầu, cô vớ ngay cái bàn tính trên quây ném lên mặt chưởng quỹ.

Ném xong, chỉ vào mũi lão mắng: “Không làm thì không làm, nhưng sổ sách vẫn phải tính với ông cho sòng phẳng! Hai ngày đầu tháng ta bị bệnh, đó là do ông truyền nhiễm! Còn nữa, nhảy mũi hù ba người khách chạy chính là ông, hai thiếu gia gọi thức ăn, cũng là do con mắt hèn mọn của ông nhìn chòng chọc vào túi tiền dọa họ chạy mất dép, mấy thứ này đừng đổ hết lên đầu ta! Ngoài ra, khách nhân làm bể đĩa đã bị ông bắt chẹt bồi thường một trăm văn tiền, ông dựa vào đâu còn trừ ta nữa?”

Cô mắng xối xả một thôi một hồi, chợt nghe chưởng quỹ béo quát lên rung trời động đất: “Ngươi là cái cọng hành gì, lại dám đánh ta!”

“Câm miệng! Ta đây cứ đánh!” Hàn Ngâm tung thêm một quyền, thụi vào mắt phải lão.

Thân thể chưởng quỹ mỡ màng yếu đuối, nào có sức đánh trả, bưng con mắt phải hét tiếp: “Lẹ lên! Lẹ lên! Các ngươi chết rấp hết rồi hã! Bắt nó lên quan lẹ lên!”

“Bốp ——”

Vừa dứt lời, hốc mắt trái đã bị Hàn Ngâm tẩn thêm một quyền: “Lên quan cái gì? Lên quan phải trả tiền đấy nhé! Không có chừng mười lượng bạc thì đừng hồng thắng, nhưng đi gặp đại phu thì được giảm giá, chỉ cần một trăm văn thôi, dù sao cũng gặp, thôi thì để ta tặng thêm cho ông vài vết thương, cho ông kiểm chút lợi!”

Cô vừa nói vừa đánh bịch bịch tiếp, tay vớ trúng cái gì đều ném tuốt lên cái mặt béo phì của chưởng quỹ, ném hết chén trà rồi tới sổ sách, ném hết sổ sách thì ngay cả tráp tiền cũng giơ lên phang.

“Rầm” một tiếng, tiền trong tráp bạc đều rơi leng keng đầy đất.

Hàn Ngâm tiện tay cúi người xuống, nhặt một thỏi bạc vụn cầm trong tay ước lượng, sau đó ngoe nguẩy bước đến trước mặt chưởng quỹ béo: “Nhìn cho rõ, hai lượng bạc, lấy của ông không nhiều đâu, còn thiếu một lượng bạc đấy nhé, coi như trả tiền trị liệu cho ông, coi như ông không bị đánh không công!”

Cô nói xong thì nhét bạc vào trong ngực, quay người chạy ra ngoài.

Hai hỏa kế còn lại thâm cảm chưởng quỹ béo đã lâu, đứng bên nhìn mà hả lòng hả dạ, tất cả đều giở trò hai mặt, câu giờ tới tận lúc này mới xông lên bắt cô, lại bị cô luồn qua khe hở giữa hai thân thể linh hoạt như một con cá chạch.

Chạy ra tới bên ngoài tửu lâu, Hàn Ngâm nhìn hai bên một chút, sau đó đưa tay xé cờ hiệu treo trên cao xuống, quăng bẹp xuống dưới chân, hung hăng đập đập, đập xong còn “Phì phì” hai tiếng, cuối cùng chui vào biển người trên phố, chạy thẳng về hướng ngoài thành.

Cùng lúc đó bên trong tửu lâu Cát Tường, chưởng quỹ béo nằm sải lai trên đất, vừa khóc rống vừa vớ tay nhìn theo, tru lên thống thiết: “Đừng chạy! Ngươi chỉ mới trả tiền trị liệu, còn tiền thuốc men nữa mà...”

Hai hỏa kế cười lăn lộn, chưởng quỹ béo này đúng là trong mắt chỉ có mỗi tiền, chỉ cần tiền chứ chả cần mạng!

Hàn Ngâm đánh người xong, cũng trút hết ác khí dồn nén suốt ba tháng trời, lúc đầu còn thấy rất hả hê, thể nhưng sau khi ra khỏi thành rồi bước chân lại dần nặng trĩu.

Náo loạn trận này xong thì không thể nào sống ở thành Lâm Uyên được nữa, nhưng thiên hạ to lớn, tình đời ở đâu cũng bán thiu như nhau, đổi chỗ khác cũng chưa chắc tốt hơn, chết người là cô vừa qua sinh thân tuổi mười ba, cơ thể dần nảy nở, qua hai năm nữa thì muốn cải nam trang cũng khó khăn, gặp chuyện phiền phức cũng nhiều hơn hiện tại.

“Chết tiệt!” Hàn Ngâm không nén được u sầu, dùng sức đá bay một hòn đá nhỏ dưới chân.

Thế nhưng chuyện đã đến nước này, có buồn đời hơn thì cũng chẳng có tác dụng gì, cô nhanh chóng điều hòa lại tâm trạng, phân biệt phương hướng, nhắm hướng ngôi miếu hoang mà cô từng cư trú trước đây bước tới.

Lúc này trời đã sập tối, ánh trăng đầu hôm treo ở lưng chừng núi vẫn còn tờ mờ chưa tỏ, khiến cô chỉ có thể phân biệt được lờ mờ con đường dưới chân.

Xuân hàn se lạnh, gió đêm càng thêm rét buốt, thổi tấp vào người thấu đến tận xương.

Hàn Ngâm siết chặt cái áo mỏng tanh trên người, rảo bước nhanh hơn. Nhưng đúng lúc này bầu trời trước mặt đột nhiên rơi xuống một vật gì đó, “Bộp” một tiếng nện xuống chỗ cách cô hơn một trượng, làm bụi bặm bay tứ tán.

Thứ gì thế?

Cô tò mò bước lại gần, nhưng còn chưa thấy rõ, cổ chân phải đã bị siết chặt.

Cúi đầu, giật bản, Hàn Ngâm bất ngờ nhảy bật lên như bị kim đâm, ngay sau đó gập eo phải phải chân phải mình, còn ra sức giãy hai cái mới giẫy được thứ đáng sợ ra khỏi chân.

Đúng là gặp quỷ mà!

Trên trời lại rớt xuống một người sống sờ sờ! Còn thứ níu chặt cổ chân cô chính là bàn tay trắng bệch máu me be bét của người nọ!

Hàn Ngâm hít sâu một hơi rồi cố bình tĩnh lại, mắt nhìn thẳng, chân bước nhanh qua, nhưng mà....

Cô ngẫm nghĩ chút bèn đi giật lùi, đưa tay lật mặt người nọ lên xem thử.

Dưới ánh trăng nhợt nhạt, lộ ra một gương mặt đầm đìa máu tươi, tóc tai dính bết vào nhau.

Quá xấu! Quá khiếp!

Cô nhúu nhúu mày, cuống cuống thả tay ra, bỏ người nọ lại, chạy té khói.

~ Hết chương 1 ~

2. Chương 2: Thiếu Niên Bạch Y

THIẾU NIÊN BẠCH Y

Edit: Yunchan

Cuống cuống chạy tới miếu hoang, Hàn Ngâm vào trong thăm dò một lát, không thấy gì mới thầm than một tiếng may mắn.

Không biết là do thời tiết ẩm dần lên, hay do nhìn miếu hoang có vẻ sắp sập, mà lâu rồi cô không tới nó vẫn bị bỏ hoang, không bị ăn mày trong vùng hay kẻ lang thang nào chiếm cứ.

Cô chống hai tay lên bệ thờ, leo lên một cách hết sức thành thạo, lôi đồng rơm đằng sau tượng Phật ra dời tới chỗ đất khô ráo, rồi thò tay vào trong cái lỗ đổ nát sau tượng Phật, lấy ra một cái thảm rách rưới, một chiếc áo mỏng, đá đánh lửa và vài cái vại sứ chén mẻ mà cô giấu trong đó ra.

Những món này chính là toàn bộ gia tài của cô hiện tại, mà đêm nay chắc chỉ có thể ngủ tạm ở đây thôi.

Hàn Ngâm đi ra ngoài lượm lặt ít cành khô và lá úa, nhóm một đồng lửa lên để sưởi ấm, nương theo ánh lửa sáng ngời, cô mới nhìn thấy trên hai tay và quần mình đều dính đầy máu.

“Đi đời rồi!”

Có người từ trên trời rớt xuống, chết ở chỗ không xa ngôi miếu đổ nát này, mà trên người cô lại dính đầy máu...

Nếu liên kết mấy đầu mối này lại, cô có ba bốn cái mòm cũng không thanh minh nổi.

Hàn Ngâm phiên muộn nhặt bộ quần áo sạch lên rồi bước ra ngoài miếu.

Miếu hoang tọa lạc ở chân núi, đi một quãng không xa sẽ bắt gặp một dòng suối nằm giữa các mỏm đá, nguồn suối ở đây rất kỳ lạ, dù là mùa đông khắc nghiệt thì nước ở đây cũng ấm áp một cách tự nhiên. Cô rất hay vào đó tắm, vì xung quanh nó đều là cây cỏ núi rừng, được che đậy với hàng dãy dây leo xơ xác, nước suối cũng bốc ra hơi nóng lượn lờ, hơn nữa bây giờ là đêm khuya im ắng, ở vùng hoang vắng này hoàn toàn không cần lo sẽ bị người ta nhìn thấy.

Trời đêm sâu hút, trăng sáng sao thưa.

Do quen đường, Hàn Ngâm mò mẫm một lúc đã tới bên bờ suối, nhanh tay cởi quần áo rồi định lúi vào trong nước. Thế nhưng, khi cởi giày ra cô chợt dừng lại một chút, khom lưng nhìn xuống, moi từ mép phải giày ra một thứ tròn tròn cứng cứng.

Là một đồng tiền.

Phải nói là hình dạng rất giống đồng tiền, ngoài tròn trong vuông, nhưng lại dày hơn đồng tiền rất nhiều, trên mặt cũng không có chữ, chỉ có một số hoa văn tinh tế theo phong cách cổ, và lại màu sắc cũng khác xa tiền đồng, thứ này phát sáng lung linh dưới ánh trăng, rực rỡ chói chói.

Lẽ nào đây không phải đồng tiền mà là vàng?

Phát tài rồi!

Mắt Hàn Ngâm sáng bừng lên, lập tức kẻ đồng tiền lên mép, định lấy răng cắn thử.

Nhưng mà, miệng cô vừa há ra đã cấp tốc ngậm lại ngay lập tức.

Khoan đã!

Cô bối rối nghĩ, món này là moi ra từ mép giày...

Mặc kệ có phải là vàng hay không thì nó cũng rất đẹp, trông bề ngoài cũng khá là đáng giá, có lẽ là rơi ra lúc cô đập bể trap tiền của chương quỹ béo, rồi nhân tiện rơi vào giày cô đây mà, không nên lãng phí, không nên lãng phí!

Hàn Ngâm dùng nước suối rửa sơ rồi nhét vào cái túi ngấm may bên trong bộ đồ sạch, xong xuôi mới lội xuống nước.

Nước suối vẫn ấm áp như trước giờ, ngấm trong đó rất dễ chịu, cô thở dài thích ý, nhân tiện xách bộ đồ nực mùi dầu mỡ và máu ra giặt sạch.

Nhưng tắm được một lúc, cô cảm giác có gì đó không đúng, ngừng tay lại, ngoảnh đầu nhìn về bên trái.

Cách một mỏm đá to và hơi nước dày đặc, có thể nhìn thấy thấp thoáng ở bên kia mặt nước đang nổi lênh bênh một cái bóng trắng, hình như lúc trước cô cũng có thấy, chẳng qua là không để ý, bây giờ ngấm lại mới thấy lạ.

Là bộ đồ trắng nổi trong nước à?

Nhưng suối nước nóng này đâu phải con suối nhỏ, đời nào lại có quần áo trôi theo dòng chảy tới đây được, huống chi chỗ này lại hoang vắng như vậy...

Lòng hiếu kỳ của cô trỗi dậy, leo qua mỏm đá, kết quả là —

“Quý!”

Cô leo ngược lại với tốc độ cực nhanh, còn nhanh hơn cả lúc leo qua, cũng không dám ngậm trong nước tiếp, quàng quàng lau người qua quýt, rồi mặc đại quần áo vào.

Hôm nay cô bị trúng tà là cái chắc!

Đi đường thì trên trời rớt xuống một cái xác, đi tắm thì lại phát hiện thi thể nổi lềnh bềnh!

Hàn Ngâm quơ tất cả đồ đạc định chạy ào đi, nhưng chạy được hai bước cô lại thụt lùi về, do dự chốc lát, đặt đồng đồ sang bên, lau vớ, xắn quần, quyết định hạ thủy lần hai.

Lội tới gần, nhìn thử, gương mặt tuần tú của thiếu niên áo trắng phơi ra rõ rệt dưới ánh trăng, mặc dù nhắm chặt hai mắt không cựa cựa, nhưng cũng không giấu nổi khí chất lạnh lẽo toát ra khắp người. Cô thấp thỏm, đưa tay rút thanh kiếm ra khỏi cái bao kiếm đeo bên hông hắt, hàn quang trong vắt.

Kiểm tốt! Người hiền!

Đáng tiếc, kiếm còn đây mà người đã về Tây Thiên!

Hàn Ngâm hít sâu một hơi, gác cả kiếm và bao kiếm qua bên cạnh mỏm đá lớn, duỗi tay cởi y phục của hắt ra, miệng còn tụng niệm: “Xin lỗi xin lỗi, dù sao người cũng chết rồi, bộ đồ này bây giờ đã vô ích với người, chỉ bằng đưa cho ta đi. Yên tâm yên tâm, ta sẽ không lột hết của người đâu, chỉ lột mỗi cái áo bên ngoài thôi, khi nào bán được tiền, ta sẽ đốt cho người một nén hương thật cao trước Phật, đốt thêm ngọn đèn soi đường tới Hoàng Tuyền cho người, phù hộ người kiếp sau đầu thai sống tốt, đừng chết bất đắc kỳ tử trong núi rừng hoang vắng, bị người ta lột y phục bán lấy tiền nữa...”

Còn chưa nói xong, mi tâm của thiếu niên kia bỗng nhả lại.

Hoa... hoa mắt...

Da đầu Hàn Ngâm loáng cái tê dại, ngón tay run rẩy như lá cây trong gió.

Cô xui xẻo tới nông nổi này sao? Khó lắm mới kiếm được chút lợi, nào ngờ lại gặp phải xác chết vùng dậy!

Không được!

Đồ đã lột được phân nửa, có lý nào lại bỏ dở giữa chừng. Hơn nữa nếu là xác chết vùng dậy thật, phản ứng nhanh một chút là có thể chạy thoát!

Tay Hàn Ngâm bỗng nhiên hết run, cởi nút áo một cách hết sức nhanh chóng và kiên định.

Có điều, thiếu niên kia không chỉ cau mày, mà cổ họng còn rung rung phát ra tiếng rên khẽ, ở nơi hoang vu tĩnh mịch này lọt vào tay hết sức rõ ràng.

Xác chết vùng dậy, còn biết rên?

Hàn Ngâm nhướng mày kinh ngạc, suy nghĩ một chút, tay ngừng lại thò qua thăm dò hơi thở của hắt.

Hơi thở yếu ớt.

Sau đó sờ tới ngực hắt.

Tim đập cũng yếu.

“Hù chết người!” Cô thở phào một hơi: “Chưa chết thì nổi ở đây đóng giả thi thể làm cái gì! Suýt nữa là bị người hù chết tươi!”

Hàn Ngâm bình ổn tâm trạng, trước hết lột lên bờ, rất tốt bụng lượm thật nhiều lá rụng, chất lên thành đồng mềm mềm, đến đây mới xuống nước lần nữa, đẩy thiếu niên kia lên bờ, để hắt nằm trên đồng lá, sau đó...

Đương nhiên là lột đồ hắt tiếp!

Nhân tiện, ngọc bội này, trâm cài tóc này, túi thêu này, toàn bộ đều gom hết một lượt.

Nói đùa, đã làm việc tốt cứu người còn không để lại tên, chỉ vơ ít đồ cũng không được à? Cơ mà làm chuyện tốt quả nhiên là nhẹ nhõm khoan khoái, ít nhất lúc lột đồ lương tâm cũng không có tý cắn rứt nào.

Cuối cùng Hàn Ngâm cũng thu hoạch được một đồng đồ, lúc sắp đi thì ngoái đầu lại nhìn thiếu niên chỉ còn mỗi trung y đang nằm dưới ánh trăng, ngẫm lại cũng thấy hơi áy náy, bèn sờ soạng moi ra hai đồng bạc

nhặt được hôm nay, cạy tay hần ra, bỏ bạc vào lòng bàn tay hần: “Nè, người ngủ một giấc đi, nói không chừng sáng mai mặt trời mọc là tỉnh, ta để lại cho người ít lộ phí về nhà, không cần phải tạ ơn ta đâu, gặp lại sau. Không đúng không đúng, tốt nhất là vĩnh viễn không gặp lại!”

Nói xong, cô ôm tâm trạng sung sướng, cuộn đồ đi mất.

Về phần sáng mai mặt trời mọc, thiếu niên này rốt cuộc có tỉnh lại hay không, chuyện đó không liên quan gì đến cô hết...

~ Hết chương 2 ~

3. Chương 3: Giao Tiền Rồi Hãy Ngất

GIAO TIỀN RỒI HÃY NGẤT

Edit: Yunchan

Đêm xuân có đông lửa sưởi ấm, không khí dường như cũng không đến nỗi quá lạnh.

Hàn Ngâm đóng cửa miếu lại, khoái trá nằm lên ụ rơm, ôm cái thảm rách kia ngủ thiếp đi.

Cô mơ thấy một giấc mộng tuyệt đẹp, nhưng sau khi tỉnh giấc lại bị thực tế phủ phàng xát muối vào tim, làm cô cực kỳ mất mát, mãi tới khi ngó thấy đông đồ vơ vét được hôm qua vẫn đang nằm chỉnh tề bên cạnh đông lửa, mắt cô mới lóe sáng được một chút.

Hên quá, của hồi trôi sông không phải là mơ!

Mở cửa miếu bước ra ngoài, lúc này trời vừa mới tảng sáng, sương còn giăng đầy.

Khi đi qua chỗ xác chết rơi ngày hôm qua, cô có hơi thấp thỏm một chút, nhưng lại bất ngờ phát hiện không có ai tụ tập ở đây, không có nha dịch tra xét, thậm chí cái tên nửa chết nửa sống kia cũng biến đâu mất tăm, trên mặt đất trống hoác chẳng có gì, chỉ còn một vết máu đã biến thành màu đen sẫm.

Nói tóm lại, cô mặc kệ!

Hàn Ngâm nắm cái thảm rách trong tay thật chặt, bước nhanh đi không quay đầu lại.

Khi chạy vào trong thành, cô lấy cái thảm rách che mặt, còn cố ý vòng qua tửu lâu Cát Tường, lên chuồn vào một ngõ nhỏ, rồi lách vào một cửa hàng bán quần áo cũ.

Chưởng quỹ của tiệm quần áo cũ thò tay xe xe áo bào thuần trắng, lẩm bẩm nói: “Kỳ lạ kỳ lạ, đây là chất liệu gì, ta không nhận ra được.”

Nói xong, hần ngẩng lên quét dọc Hàn Ngâm từ trên xuống dưới, hừ lạnh một tiếng: “Tiệm của ta không thu đồ trộm cắp!”

Hàn Ngâm cười tươi rói: “Ngài yên tâm, đây không phải là đồ trộm cắp gì đâu. Ta là tiểu hỏa kế trong tửu lâu Cát Tường đằng trước, tối qua lúc sắp đóng cửa có một vị khách nhân tới tiệm, kêu một đồng rượu với thức ăn mà lại không trả tiền, ông chủ mới sai người lột đồ hắn để gán nợ, rồi bảo ta đưa tới đây đổi lấy tiền.”

“Tửu lâu Cát Tường à...” Chưởng quỹ tiệm quần áo cũ trầm ngâm giây lát, gật đầu: “Đúng rồi, ta nhớ người rồi, tháng trước ta đi uống rượu, cũng là người tới chào.”

Nguồn gốc quần áo không còn vấn đề, ông ta bắt đầu yên tâm định giá: “Bộ y phục này may rất khéo, nhưng chất liệu lại quá lạ, quả thực không biết có ai chịu mua hay không nữa, như vậy đi, trả người năm đồng bạc.”

Hàn Ngâm cười cười: “Chưởng quỹ, một bộ xiêm y tơ lụa bình thường cũng phải một hai đồng bạc, chất liệu tốt hơn càng không thể có giá này đâu, thứ càng hiếm thì càng đắt mà, ngài nâng lên chút đỉnh đi.”

“Một hai đồng bạc là giá bán ra, ta cũng phải kiếm chút lời chứ.” Chưởng quỹ bỏ y phục xuống: “Tám đồng, không thể nhiều hơn.”

Hàn Ngâm tùy mặt gửi lời, nhận y phục lại, nói: “Ôi, vậy thì không được rồi, ngài biết ông chủ của ta đó, cả đời chả yêu thương cái gì, chỉ yêu mỗi tiền. Ta bán giá thấp thế này, về rồi thế nào cũng bị ông ta chửi chết, ta nên tới nơi khác hỏi lại thì hơn.”

“Chờ đã.” Chưởng quỹ vội vàng gọi cô lại: “Một lượng bạc.”

Hàn Ngâm cup mắt, vuốt bộ y phục trong tay: “Loại vải này quả là trơn mềm, mỏng nhẹ như mây.”

“Một lượng năm tiền!”

Hàn Ngâm kéo kéo bộ y phục, ra vẻ kinh ngạc: “Ồ, còn xé không rách này, vò không nhăn này.”

“Hai lượng!”

“Tôi qua ta đi tiểu đêm, thấy bộ xiêm y này phát ra ánh sáng nhạt, nhìn y như ánh trăng vậy, thật là đẹp biết bao, hơn nữa chất vải còn kỳ lạ, dính nước không ước đâu nhé.”

“Ba lượng!”

Hàn Ngâm nhìn trái nhìn phải nói tiếp: “Bình thường ông chủ nhà ta còn hận không thể bỏ một văn tiền làm hai.”

Chưởng quỹ cắn răng: “Bốn lượng!”

Hàn Ngâm tiếp tục độc thoại: “Khách nhân hôm qua gọi một bàn rượu thịt tới sáu lượng bạc lận.”

Chưởng quỹ muốn lột tròng tới nơi: “Sáu lượng.”

Hàn Ngâm lặn lội qua lộn lại vẫn nói y một câu: “Bình thường ông chủ nhà ta còn hận không thể bỏ một văn tiền làm hai.”

“Tám lượng!” Chưởng quỹ khàn cả giọng: “Người mà nói thêm câu nào nữa, thì lặn ra ngoài ngay lập tức cho ta!”

Hàn Ngâm cầm y phục đi ra.

“Đứng lại! Rốt cuộc người có bán hay không!”

Hàn Ngâm không đếm xỉa tới ông ta, bước tiếp ra ngoài chẳng buồn quay đầu lại.

Chưởng quỹ đánh cược một lần cuối: “Mười lượng!”

Lúc này Hàn Ngâm đã thò chân ra khỏi bậc cửa, quay đầu lại nói dứt khoát: “Bán!”

Ngay sau đó, cô thở phào một hơi: “Nghen chết ta!”

Chưởng quỹ sững sờ: “Người ghen cái gì?”

“Ghen nói đó!” Mắt Hàn Ngâm lóe lên: “Hồi nãy ngài nói tám lượng ta đã định bán rồi, nhưng ngài còn kèm thêm câu, ta mà nói thêm câu nào thì lập tức lặn ra ngoài. Vì tránh lặn làm bẩn xiêm y, ta chỉ còn cách ghen lời, đợi bước ra ngoài rồi mới nói tiếp, ai dè ngài còn tốt bụng tặng thêm hai lượng, quả là khiến lòng người vui vẻ biết bao, ngài nói rồi phải giữ lời nhé, một tay giao tiền, một tay giao xiêm y nào... Ồ, chưởng quỹ! Chưởng quỹ! Ngài đừng ngắt, muốn ngắt cũng nên giao tiền trước rồi hẵng ngắt...”

Ôm trong lòng mười lượng bạc nặng trĩu, Hàn Ngâm hí hửng tới nỗi muốn bay lên trời.

Cô ghé tiếp vào cửa hàng trang sức, tung hết khả năng mặc cả, lấy ngọc bội và trâm cài tóc đổi một trăm lượng ngân phiếu, vừa bước ra khỏi tiệm thì chạy như bay tới tiệm bánh bao và tiệm thịt, mua thật nhiều bánh bao thịt và giò heo muối, gói trong lá sen khô nóng hổi, rồi hớn hớn ra về.

Không dám nán lại lâu trong thành vì sợ bị chưởng quỹ béo của tửu lâu Cát Tường bắt được, nhưng khi đi ngang qua cái sạp nhỏ bán sơn phấn và hoa cài đầu, tầm mắt cô vẫn bị hấp dẫn, dừng lại moi một đồng tiền ra mua hai sợi dây đỏ, sau đó cô lôi miếng vàng giấu trong túi ra xỏ vào, đeo lên cổ.

Từ khi nhặt được miếng vàng này, vận may của cô hình như tốt lên rất nhiều, dầu gì hiện tại cô cũng không thiếu tiền nữa, nên quyết định đeo miếng vàng này coi như bùa hộ thân, dùng để trừ tà cầu may.

Hàn Ngâm hát ngêu ngao suốt đường đi, tí tởn chạy về miếu hoang.

Nào ngờ, cửa miếu lại đóng chặt...

Cô nhớ rõ lúc mình đi ra chưa đóng cửa.

Lòng cảnh giác nổi lên, cô đưa tay lên đẩy một khe hở ra, dí mắt nhìn vào bên trong...

Kết quả đập vào mắt là một đôi mắt lạnh lùng trầm tĩnh.

Một hơi, hai hơi, cả đồng hơi thở qua đi.

Hàn Ngâm nhìn cặp mắt kia, nói rất bình tĩnh: “Thật ngại quá, ta đi nhầm nhà.”

Dứt lời, xoay người, co giò chạy!

Ai ngờ bên trong cánh cửa đột nhiên thò ra một cánh tay ngọc mảnh khảnh, chộp lấy cổ áo của cô, xách cô vào trong miếu, sau đó “Sầm” một tiếng, cửa miếu bị đóng lại chặt cứng.

“Buông ra buông ra!” Hai chân Hàn Ngâm treo lơ lửng giữa không trung đập đá loạn xạ, đáng tiếc chỉ đá phải không khí.

Cánh tay kia thả ra, ném cô xuống đồng rơm, ngay sau đó, một giọng lạnh nhạt vang lên trên đầu cô: “Đồ của ta đâu?”

Hàn Ngâm xoa mông đứng lên, nhìn hắn với cặp mắt vô vàn oán trách: “Đồ gì cơ? Ta hoàn toàn không biết người. Không phải đã nói rồi sao, ta đi nhầm nhà!”

Cô vừa nói vừa lĩnh nhanh ra ngoài cửa theo quán tính, kết quả lại bị xách cổ lôi về.

Thiếu niên lạnh lùng nhìn cô chằm chằm: “Đừng giả ngốc, mấy thứ người trần lệt đâu!”

Hàn Ngâm rất kiên định: “Ta không biết người là ai hết!”

“Giao ra đây!”

Có đánh chết cô cũng không thừa nhận: “Không có!”

Một khắc sau, cô hoảng sợ phát hiện cánh tay ngọc mảnh khảnh của thiếu niên bỗng mò lên người cô sờ soạng, càng hoảng hơn là cô phát hiện mình đột nhiên không thể cử động. Ngay cả nhấc một đầu ngón tay lên cũng không làm được, tất nhiên càng khỏi bàn tới chạy trốn!

~ Hết chương 3 ~

4. Chương 4: Hồ Ly Đại Tiên

HỒ LY ĐẠI TIÊN

Edit: Yunchan

“Người... người muốn làm gì...” Giọng Hàn Ngâm mang theo run rẩy hiếm thấy.

May quá may quá, còn nói chuyện được.

Thiếu niên hơi rũ mi, chỉ đáp một chữ: “Xét!”

Lời còn chưa dứt, hắn đã thò tay vào ngực cô, lôi cái túi thêu kia ra một cách nhanh chóng.

Tang vật bị phát hiện!

Phen này không còn đường nào để cãi chày cãi cối, Hàn Ngâm vội nhận tội: “Ta sai rồi ta sai rồi, người...”

Nhưng tốc độ kêu lại không nhanh bằng tốc độ ra tay của thiếu niên kia, hắn lại lấy tay lục tìm ngọc bội của mình, kết quả là chẳng lục được gì, tay dịch lên một chút, cũng lục không thấy, tay lại dịch lên tý nữa, Hàn Ngâm vừa la lên nhận tội, thì tay hắn đã đáp lên một vị trí không nên đáp.

Hả, trước ngực hơi nhô lên, cảm giác có vẻ không đúng.

Lẽ nào...

Trong lúc thiếu niên còn đang ngây người, Hàn Ngâm đã hét âm lên: “Sắc lang! Đần độn! Đầu heo! Bỏ cái tay bẩn của người ra!”

Cái tay kia như bị kim chích, rút lại thật nhanh.

Vẻ mặt thiếu niên vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng mi mắt đang rũ xuống khẽ run lên, hai gò má nổi lên hai rặng mây đỏ khả nghi, nhưng chỉ nháy mắt đã biến mất, khoảnh khắc xấu hổ đó qua nhanh tới độ Hàn Ngâm tưởng là mình hoa mắt, một khắc sau cô bỗng cảm thấy cơ thể thả lỏng, có thể nhúc nhích lại.

“Quá đáng!” Cô tức giận đập một đập.

Thiếu niên không nhúc nhích, đứng im chịu một đập này.

Hàn Ngâm che mặt ngã vào đồng rơm, gào khóc: “Có ai ức hiếp người như người không! Ta đã nói ta sai rồi, vậy mà người còn... người còn... hu hu hu... không phải chỉ lột của người có ít đồ thôi sao, cùng lắm thì trả lại cho người là được rồi mà! Người ức hiếp ta như vậy, ta còn mặt mũi nào đi ra ngoài nhìn đời đây... hu hu hu... không sống nữa! Ta không muốn sống nữa...”

Bên này cô khóc đến vui vẻ.

Bên kia, sắc mặt thiếu niên đã đen như dít nôi, rít qua kẽ răng hai chữ: “Câm miệng!”

Tiếng khóc đột nhiên im bặt.

Hàn Ngâm quần trí, sao hắn lại phản ứng kiểu này...

Còn đang phân vân xem có nên khóc tiếp hay không, cô chợt nghe thiếu niên kia lạnh nhạt nói: “Những vật còn lại đâu?”

Xong đời! Xem ra chiêu giả khóc này hoàn toàn vô dụng!

Khóc một xong, Hàn Ngâm dứt khoát ngồi thẳng dậy, cầm ống tay áo lau nước mắt, đánh đá nói: “Bán rồi!”

Mất thiếu niên lạnh đi: “Bán?”

“Phải!” Hàn Ngâm nhặt cái gói lá sen rơi trên đất lên, lấy một cái bánh bao thịt từ trong đó ra, cắn một miếng lớn, lúng búng nói: “Tiền cũng mua đồ ăn hết rồi, cho nên người đừng bắt ta trả, ta trả không nổi đâu, nhiều nhất... nhiều nhất là trả lại cho người một ít thức ăn... này, đừng khách sáo, cho người hết đó.”

Cô lấy tiếp cái giò heo ra, sau đó mới đẩy gói lá sen tới.

Thiếu niên chẳng buồn liếc gói lá sen lấy một cái, đôi mắt lạnh trầm tĩnh chỉ nhìn cô chằm chằm.

Hàn Ngâm bị hắn nhìn tới chợt dạ, suy nghĩ một chút, cô bèn chui bàn tay dính mỡ lên góc áo, rồi lấy mười lượng bạc bán xiêm y ra, đau lòng đẩy về phía hắn: “Nè, tiền bán mấy thứ kia đều ở đây hết, trả cho người tất, đừng tìm ta gây rối nữa. Còn làm phiền ta nữa, ta chết thật cho người coi!”

Cô hạ quyết tâm rồi, tờ ngân phiếu một trăm lượng kia, có giết cô cũng không giao ra. Nên biết cả đời cô cũng không có cơ hội sờ qua nhiều tiền như vậy đâu. Sau này cũng chưa chắc có cơ hội kiếm được một trăm lượng bạc thế này nữa.

Rốt cuộc thiếu niên không nhìn cô nữa, cũng không động vào thức ăn hay bạc, mà chỉ lấy tay lục lọi cái túi thêu xanh, tới khi vờn tay ra, Hàn Ngâm đã thấy đầu ngón tay hần kẹp theo một viên được hoàn màu đỏ tươi.

Cái này cái này cái này...

Mắt Hàn Ngâm thẳng tắp, nhìn hần sụp mắt bỏ được hoàn vào miệng rồi nuốt.

Cái này không thể nào đâu!

Cái túi thêu xanh đó cô đã lục tới lục lui mấy lần, bên trong hoàn toàn không có thứ gì, cũng chẳng bán được giá, cho nên cô mới giữ lại, dự định bỏ vào đó mấy thứ linh tinh, vậy mà hần làm sao có thể lấy được hoàn từ trong đó ra được chứ?

Ngay khi cô còn đang ngỡ ngàng bàng hoàng, thì lại thấy thiếu niên kia lôi từ trong túi thêu xanh ra một bộ bạch y mặc lên người, chất liệu và kiểu dáng của bộ bạch y này giống như đúc bộ mà cô bán đi.

Hàn Ngâm đã hoàn toàn chết khiếp, trong lòng hồi hận vô vàn, ăn năn vô hạn, tiếc hận vô bờ, náo loạn cả buổi trời hóa ra cô lại nhìn lầm bảo vật! Cái túi thêu này mới là món giá trị nhất, thần kỳ như chậu bảo vật!

Nghẹn nghẹn nghẹn, rồi lại nghẹn một lát, rốt cuộc cô cất giọng kêu lên một tiếng êm ái: “Hồ ly đại tiên ơi...”

Hàng mi đang rũ xuống của thiếu niên run lên, nhưng hình như đã bị cô làm loạn đủ rồi nên không quan tâm đến cô nữa, chỉ khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần, một lát sau, trên người hần dần bốc lên một làn hơi nước nhàn nhạt, bao hần bên trong, trong khi đó dưới sự bồi dưỡng của hơi nước, sắc mặt hần đã dần lấy lại vẻ hồng hào bình thường.

Hần đang chữa thương sao? Cách thức cổ quái khiến người ta khiếp sợ.

Hàn Ngâm nhin rồi nhin, cuối cùng không lên tiếng phá rối hần nữa, chỉ ngồi ở bên cạnh yên lặng gặm bánh bao thịt và giò heo muối đã rơi lạnh của mình, cùng lúc đó, trong đầu cũng xoay vần vài ý niệm không thể nói.

Thiếu niên kia ngồi nghỉ một lúc lâu, vẫn chưa nhúc nhích.

Hàn Ngâm ăn sạch hết mọi thứ xong thì no đến tức bụng, không thể làm gì hơn là đứng lên nhảy tới nhảy lui trong miếu hoang để tiêu hóa bớt, nhảy nhảy, rồi nhảy tới bên cạnh thiếu niên kia, xoay vòng vòng quanh hần.

Rõ ràng thiếu niên có thể cảm giác được động tĩnh bên ngoài, khóe miệng giật giật, cuối cùng mở mắt ra, hỏi cô với giọng vô cùng mất kiên nhẫn: “Người đang làm gì?”

Hàn Ngâm lúng túng: “Tìm... tìm đuôi...”

Mặt thiếu niên đen sì: “Tránh xa ta ra!”

Hàn Ngâm gật đầu, nhảy phốc ra sau, đứng nghiêm, nhìn hần.

Thiếu niên hết nhin nổi, quát: “Cút ra ngoài!”

“À.” Hàn Ngâm rất nghe lời, ngoan ngoãn quay lưng đi ra ngoài, nhưng đi hai bước lại vòng trở về: “Chợt nhớ ra một chuyện.”

“Cái gì?”

“Hình như đây là chỗ ở của ta, muốn cút cũng không phải ta cút.”

Thiếu niên:...

Hàn Ngâm nhìn hần, mắt sáng long lanh: “Chẳng qua con người ta luôn phúc hậu, ngài bị thương đương nhiên ta không thể để ngài cút ra ngoài, ngài có thể ở lại đây mặc sức dưỡng thương, chỉ cần... chỉ cần...”

Thiếu niên híp mắt lại: “Cần gì?”

Trong mắt Hàn Ngâm ngập đầy kỳ vọng: “Chỉ cần Hồ ly đại tiên ngài dưỡng thương xong, dạy ta một hai chiêu pháp thuật nhỏ là được rồi, ta còn đi ra ngoài mua gà cho ngài ăn, có được không?”

Thiếu niên nhìn chòng chọc cô một lát, nặn ra hai chữ: “Câm miệng!”

Bảo câm thì câm sao, cô chưa mất mặt tới nỗi đó đâu!

Hàn Ngâm mở miệng định nói thêm, chợt thấy thiếu niên đưa tay chỉ vào cô, lập tức một luồng thủy quang màu lam ngọc đánh tới người cô, cô nhất thời phát hiện mình lại rơi vào trạng thái bất động, không khỏi hoảng sợ, la lên: “Nè nè! Ta sai rồi, Hồ ly đại tiên ngài...”

Lời còn chưa dứt thiếu niên đã cau mày lại, duỗi tay ra chỉ tiếp về phía cô.

Lần này là bi kịch triệt để!

Hàn Ngâm phát hiện mình chẳng những bất động, mà ngay cả nói cũng không nói nên lời, có thể há mồm khép miệng, nhưng thứ phả ra toàn là không khí.

~ Hết chương 4 ~

5. Chương 5: Theo Đại Tiên Hưởng Gió Lành

THEO ĐẠI TIÊN HUỞNG GIÓ LÀNH

Edit: Yunchan

Thiếu niên dung mạo tuấn tú phong thái thoát tục, đem qua ngất ở dưới chân núi vắng tanh không một bóng người, biết thuật trời, biết thuật cam, y phục mặc trên người cũng không phải là loại có thể gặp ở phàm tục, trên người còn có một cái túi thêu không đáy hư hư thực thực.

Từ đó suy ra...

Thiếu niên này là Hồ ly đại tiên đi ra từ núi, siêu giàu!

Kết luận...

Theo đại tiên hưởng gió lành!

Hàn Ngâm bị trúng pháp thuật không tài nào động đậy, cũng không thể nói chuyện, chỉ có thể âm thầm gõ bàn tính trong lòng.

Cũng chẳng biết đã qua bao lâu, lâu đến độ ánh sáng trong miếu hoang tắt hết, xung quanh tối đen không thấy nổi bàn tay, lâu đến độ cái bao tử no căng của cô lại réo lên lần nữa, lâu đến độ mí mắt cô sụp xuống muốn đánh một giấc, thiếu niên mới khê nhúc nhích bờ mi, thu làn hơi nước trên người lại, đứng lên.

Ngay sau đó, Hàn Ngâm đang ngủ gật chợt cảm thấy người mình thả lỏng, có thể nhúc nhích.

Cô mơ màng dụi dụi mắt, chỉ có thể thấy mang máng một cái bóng trắng trước mặt, đó là bộ bạch y trên người thiếu niên.

Giọng lạnh lùng của thiếu niên vang lên: “Kiếm của ta ngươi bán đi đâu?”

Kiếm sao?

Đầu óc Hàn Ngâm còn hơi lơ mơ, cô nghiêng đầu suy nghĩ một chút, rồi sờ soạng trong bóng tối, leo lên bệ thờ, lôi thanh kiếm ở phía sau tượng Phật ra: “Nè, trả lại cho ngài, cái kiếm này thật khó giải quyết, không có chỗ nào bán được hết, ta còn định giữ lại phòng thân...”

Còn chưa nói dứt câu, thiếu niên đã giật nhanh lấy kiếm, cầm chuôi kiếm rút ra, thoáng cái hàn quang bao trùm cả miếu.

Chà chà! Thanh kiếm tốt như vậy, nếu có chỗ để bán, bảo đảm đổi được rất nhiều bạc!

Hàn Ngâm còn đang bóp cổ tay thở dài, thiếu niên kia bỗng nhiên thu kiếm bước ra ngoài.

Cô ngớ ra, lật đật nhảy xuống bệ thờ đuổi theo, lúc hấn đẩy cửa miếu thì kéo giắt ống tay áo hấn lại, hỏi: “Ngài đi đâu vậy?”

Thiếu niên nhú mày: “Buông ra!”

“Không buông!” Hàn Ngâm nắm chết không tha: “Ngài còn chưa dạy pháp thuật cho ta!”

Chân mày thiếu niên cau lại càng chặt hơn: “Ta đồng ý dạy ngươi lúc nào?”

“Thì là...” Hàn Ngâm rất sợ hấn thi phép trời rồi quăng cô chạy mất, bèn lục gan vét bụng tìm cớ: “Tôi qua ta đã cứu ngài! Nếu ta không đẩy ngài từ dưới nước lên bờ, nói không chừng ngài đã chết đuối rồi!”

Thiếu niên cười lạnh: “Cứu ta xong, sau đó lột sạch ta?”

Hàn Ngâm quần bách, cũng may đầu óc đảo lên cực nhanh, lập tức run run chối bừa: “Ta nghèo lắm. Không có tiền mua thuốc cho ngài, nên mới phải bấm bụng lột đồ của ngài đem đi đổi bạc, chẳng phải đều là vì cứu ngài sao?”

Thiếu niên nhếch mép cười trào phúng: “Thuốc đâu?”

Cái này...

Hàn Ngâm lúng túng ra mặt.

Biết ngay mà, cô bé này tuổi không lớn lắm, nhưng tính tình lại rất vô sỉ!

Thiếu niên hừ lạnh một tiếng: “Đừng ngụy biện nữa, buông ra!”

Ánh trắng sáng tỏ bên ngoài miếu chiếu chênh chếch vào trong, soi rõ vẻ khinh bỉ và xem thường trong mắt hấn.

Ánh mắt Hàn Ngâm buồn bã, lập tức nói lỏng tay ra, cụp mắt xuống nói: “Nếu ta có thể lấy thuốc ra, thì ngài sẽ thừa nhận ta là ân nhân cứu mạng của ngài sao?”

Thiếu niên tin chắc cô không lấy ra được, nên đáp vô cùng thoải mái: “Đúng vậy!”

Sau đó, sau đó dĩ nhiên chính là im ắng...

Thiếu niên cười lạnh, hất tay ra rồi sải bước qua bậc cửa, nào ngờ ống tay áo lại bị siết chặt, bị cô kéo từ đằng sau.

Hấn vừa định nổi giận, một bọc giấy đã đưa tới trước mặt hấn, không cần mở ra, mùi dược thảo nhàn nhạt đã phả vào mặt.

Sự việc bất ngờ vượt ngoài dự liệu này làm thiếu niên trầm mặc một thoáng, khựng lại chốc lát mới xoay người, thản nhiên nói một câu: “Đi thôi.”

Đến đây Hàn Ngâm mới thở phào một hơi, ở chung cả buổi nên cô biết hấn không thích ồn ào, đương nhiên lúc này không hỏi hấn định dẫn mình đi đâu, cứ bám sát theo đuôi là được rồi, theo đại tiên hưởng gió lành mà.

Thiếu niên dường như chưa có ý định đi xa ngay lập tức, mà chỉ tìm tòi dò xét xung quanh miếu hoang.

Theo được một quãng thời gian, thấy hấn không có ý định bỏ mình lại, Hàn Ngâm an tâm hơn một chút, bèn buột miệng hỏi hấn: “Hồ ly đại tiên, ngài muốn tìm gì vậy?”

Bước chân thiếu niên hơi khựng lại, trong giọng nói mang theo bực bội đè nén: “Không được gọi như vậy!”

Hàn Ngâm nghĩ ngợi một chút: “Cũng đúng, Hồ ly đại tiên nghe không hay, à, gọi ngài là thần tiên ca ca nhé?”

Thiếu niên chỉ đáp trả hai chữ: “Câm miệng!”

Lục soát một vòng mà chẳng tìm được gì, rốt cuộc thiếu niên dừng bước, ngoảnh mặt lại hỏi cô: “Người ở trong miếu suốt sao?”

Sợ lại bị hấn quát câm miệng, Hàn Ngâm đành trả lời thành thật, cố đáp thật ngắn gọn: “Thỉnh thoảng.”

“Vậy hôm qua người có thấy người kỳ lạ nào ở quanh đây không?”

Hàn Ngâm nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Có.”

“Hình dáng người đó thế nào?”

“Chính là ngài đó!”

Biết là có hỏi cũng như không, thiếu niên bèn quay người đi thẳng về hướng miếu hoang.

Hàn Ngâm đuổi theo: “Chờ đã, chờ đã, còn một người kỳ lạ nữa, ta đang đi thế này nè, tự dưng hấn từ trên trời rớt xuống, còn rớt ngay trước mặt ta nữa.”

Thiếu niên đột nhiên dừng bước, cô không phản kịp nên cầm đầu đâm sầm vào, đâm tới nỗi mũi ê ê, nước mắt rưng rưng, nhưng thiếu niên lại chẳng buồn để ý tới cô, chỉ hỏi dồn: “Y đi hướng nào?”

Hàn Ngâm che mũi lắc đầu, nhất thời không nói ra lời, mãi tới khi thấy ánh mắt hấn càng lúc càng lạnh mới vội nhịn đau đáp: “Hấn rơi rất thảm, có lẽ không sống nổi, ta... ta bị giật mình, bỏ hấn lại rồi chạy...”

Sắc mặt thiếu niên lập tức sầm xuống: “Chạy!”

Tiêu rồi! Hấn khấn trương như vậy, lẽ nào người đó có quan hệ thân thiết với hấn sao?

Đáng tiếc bây giờ có sửa sai cũng đã muộn, cô không thể làm gì hơn là nhắm mắt nói: “Đúng... đúng vậy... sáng hôm sau ta đi ngang qua, hấn đã biến mất rồi...”

Thiếu niên lạnh lùng nhìn cô: “Dẫn đường!”

Hàn Ngâm thấp thỏm dẫn hấn tới chỗ người rơi tới hôm qua, trải qua một ngày bị người đi đường và xe cộ qua lại giẫm đạp, vũng máu đen trên mặt đất đã biến mất từ đời nào, nhưng thiếu niên lại ngồi xổm xuống, bốc một ít đất lên, trầm ngâm hồi lâu.

Thấy bộ dạng này của hấn, cô càng bất an hơn, bèn nói bừa: “Ngài... ngài đừng lo lắng, biết đâu hấn đã được người ta cứu đi rồi...”

Thiếu niên đột nhiên ngược mắt, ánh sáng lạnh lóe lên trong mắt: “Người lột thứ gì trên người y?”

Hàn Ngâm bị ánh mắt kia dọa lùi một bước: “Không có! Tuyệt đối không có! Mặt hấn máu me be bét quá rợn người, ta nào dám! Chỉ chạy thẳng đi thôi...”

Thiếu niên phui phui tay đứng lên, giọng lộ vẻ châm biếm: “Phải, người giỏi nhất là thấy chết không cứu.”

Hàn Ngâm bị hấn đâm chột tới nỗi mặt mày cứng đờ, cúi gằm đầu im thin thít.

Thiếu niên hỏi cô tiếp: “Nói thật đi, túi thuốc người mới lấy ra là mua cho ta thật ư?”

“Đương nhiên...”

“Vậy người nói thử xem, ta bị thương gì, người mua thuốc gì?”

Vết thương của hấn cơ bản không thể nhìn từ bên ngoài, cô cũng không có ý định tới kiểm tra.

Túi thuốc đó, thật ra là thuốc trị cảm lạnh ho khan đại hạ giá mà cô bốc ở hiệu thuốc mấy ngày trước, còn thừa lại một túi chưa uống hết, cô không nỡ vứt nên mới mang theo bên mình, đúng lúc có tác dụng mà thôi, bây giờ bị hấn hỏi, đương nhiên là câm bặt không đáp được nữa chứ, đầu cũng càng cúi thấp hơn.

“Miệng toàn dối trá, máu lạnh vô tình!”

Thiếu niên bỏ lại tám chữ, sau đó quay lưng bỏ đi.

Lần này, Hàn Ngâm không đuổi theo mà chỉ cúi đầu đứng đó, băng qua một lúc lâu, mặt đất dưới chân cô mới từ từ thấm ướt.

~ Hết chương 5 ~

6. Chương 6: Không Cứu Thì Không Cứu

KHÔNG CỨU THÌ KHÔNG CỨU

Edit: Yunchan

Hàn Ngâm cứ đứng lặng như vậy chẳng biết bao lâu, đứng mãi đến khi bị gió lạnh thổi tới nổi tay chân lạnh buốt.

Bấy giờ giọng lạnh lùng mới vang lên lần nữa, không mang theo chút cảm xúc nào: “Khóc đủ chưa?”

Hắn không hỏi còn đỡ, hỏi xong, Hàn Ngâm không kiềm chế nổi nữa, “Òa” một tiếng khóc toáng lên, lần khóc này phải nói là trời u đất ám, đây nghệt cả bầu trời đêm đều là tiếng khóc tức tưởi đau lòng của cô.

Thiếu niên đứng chấp tay sau lưng nhìn cô, lâu thật lâu mới lên tiếng: “Thế nào, mắng sai người à.”

Hàn Ngâm quệt nước mắt lung tung: “Không sai! Ta là người đáng ghét vậy đó! Người nói đúng! Ta thích nói dối, thích thấy chết không cứu! Chỉ cần mình được sống, đâu cần biết người khác sống hay chết!”

Thiếu niên mím chặt môi, không đáp.

Có lẽ thấy trút ra hai câu làm bụng dạ rất thoải mái, Hàn Ngâm quyết định đặt mông ngồi bệt luôn xuống đất, khóc tiếp: “Quý mới biết đây là cái thói đời cực chó gi, mới đi hai bước mà trên trời cũng rớt xuống một người được, còn ngã cái bùm ngay trước mắt ta, làm ta giật mình! Kiểu xuất hiện kỳ lạ như vậy, ta có biết hẳn là ai đâu! Té ra cái dạng đó ai biết được có sống nổi hay không, dù ta có chạy về thành, thì không có bạc cũng chẳng mời được đại phu! Muốn lôi hắn đi tìm đại phu, mập như heo, ta lôi nổi sao! Lỡ tha một hồi hắn tắt thở giữa đường, ngổm luôn tại chỗ, quan phủ tới bắt ta về vặn hỏi, thì ai ra làm chứng cho ta, ai đảm bảo cho ta, ai dám nói ta không phải giết người cướp của!”

Cô nức nở một lát rồi nói tiếp: “Tại sao phải cứu người, ta cứ không cứu đó! Không cứu! Bao nhiêu năm qua lúc ta xui xẻo, ta bị thảm, ta sắp chết, có ai cứu ta không? Không có! Hai năm trước còn tốt bụng, đêm ba mươi cứu một tên sắp chết còng ở vệ đường, ai biết tên đó khỏe lại thì muốn bán ta tới câu lan(*) kiếm tiền! Nếu ta không thạo đường trốn nhanh thì đã bị hại từ lâu rồi! Ta không thiếu đầu óc như vậy, ăn thiệt một lần còn muốn ăn thêm lần nữa!”

(*) Nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên.

Vừa khóc cô vừa nhặt hòn đá nhỏ ném qua: “Đi đi! Người còn đứng ở đây làm gì, muốn đi thì đi đi, bây giờ có ai kéo người lại nữa đâu! Hay là người thấy ta khóc mất mặt kiểu này rất vui mắt, muốn cười nhạo ta hai câu? Xì xì xì! Ta nói rõ cho người biết, lúc ta thấy người tới qua, ta cũng chỉ nghĩ mỗi việc vét hết đồ trên người người bán lấy tiền! Lôi người lên bờ cũng chẳng phải tốt bụng gì đâu, chỉ vì muốn lột đồ tiện hơn thôi! Mua thuốc á hả? Ta trốn người còn không kịp, ai thèm mua thuốc cho người! Chuyện ngu xuẩn kiểu đó ta đây mặc kệ! Được rồi, ta nói xong hết rồi, người hài lòng chưa? Hài lòng rồi thì đi nhanh lên, còn không đi ta sẽ phun nước bọt đầy mặt người, nếu người không sợ bẩn thì cứ ở lại!”

Thiếu niên đứng im trong gió, tay áo tung bay, thân hình vẫn bất động.

Hàn Ngâm rất muốn phun hắt, ngặt nỗi vừa nãy khóc nhiều quá làm miệng khô lưỡi khô, muốn phun cũng phun không ra, chỉ có thể “Phì phì” hai cái rồi bò dậy, khóc ròng nói: “Coi như người giỏi! Người không đi, ta đi được chưa!”

Cô chạy một mạch về miếu hoang, đóng sầm cửa miếu rồi chột lại, sau đó bỏ nhào vào đồng rơm khóc lớn một trận, bóng tối và vẻ đìu hiu nơi đây khiến cô dần bình tĩnh lại.

Chẳng biết do lâu rồi chưa rơi nước mắt, hay do trận phát tiết đêm nay khiến cô cực kỳ sảng khoái, lúc ngừng khóc thì ngực cũng dễ chịu đi rất nhiều, như một hồ nước phẳng lặng không gợn sóng, nhưng vì đêm sâu uể oải chán chường mà bắt đầu nổi lên từng vòng sóng dập, cứ thế cô bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau tỉnh lại, ánh mặt trời đã chiếu xuyên qua khe cửa sổ lụp xụp vào trong, soi sáng nửa ngôi miếu đổ, cô mở mắt ra chớp chớp mấy cái, cảm giác rất khó chịu, thò tay sờ thử mới cuống lên.

Thê thảm quá! Tối qua khóc quá dữ dội, mắt sưng húp rồi!

Cô dật dờ bước ra mở cửa, muốn tới suối nước nóng tắm qua một cái, lấy nước ấm xoa xoa mắt cho bớt sưng, ai dè vừa mở cửa miếu ra, đã nhìn thấy thiếu niên khoanh chân ngồi bên ngoài.

“Rầm” một tiếng, Hàn Ngâm đóng ập cửa lại lần nữa, vòng trở lại rồi nhào vào đồng rơm ngủ tiếp, ngủ mãi tới tận giữa trưa, dạ dày đói đến nỗi sôi ùng ục, cô thật tình không ngủ nổi nữa, lúc này mới ngồi dậy suy nghĩ một chút, sau đó co chân chạy tới hậu điện, muốn nhảy qua cái cửa sổ sập.

Ai dè cái cửa sổ vừa bị đẩy nhẹ đã sút ra nện ầm xuống đất, gây nát bét, gây ra tiếng động cực lớn, cô vừa ngược lên thì đã nhìn thấy cặp mắt lạnh lùng trầm tĩnh của thiếu niên ở ngay trước mắt, chẳng có lấy chút gợn sóng.

Hắn đứng ngoài song cửa sổ, nói thản nhiên như chẳng có chuyện gì: “Ngủ đủ chưa, có thể đi chưa?”

Hàn Ngâm rét run một hồi, sau đó ưỡn ngực nghiêm mặt trả lời một câu chả ăn nhập gì: “Ta đói bụng...”

Đói bụng thì ăn gì.

Trong tửu lâu lớn nhất của thành Lâm Uyên, Hàn Ngâm và thiếu niên ngồi đối diện nhau.

Trên bàn bày hai món mặn, hai món chay, hai đĩa hoa quả và một bình rượu hoa điều lâu năm.

Hàn Ngâm cúi đầu lùa cơm, kiểm chế thật lâu mới thò đũa tới đĩa đồ mặn gấp một miếng thịt nướng, nhét thật nhanh vào miệng.

Về mặt rụt rè mà lại say mê của cô khiến thiếu niên mím môi, rốt cuộc không nhịn được nữa, đẩy hai đĩa đồ mặn tới trước mặt cô.

Hàn Ngâm ngẩn ra: “Ngài không ăn sao?”

Thiếu niên bưng chung rượu lên, ngoảnh mặt ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ: “Chớ giành đồ chay với ta.”

“À.” Hàn Ngâm nhìn chòng chọc ngón tay thon gầy sạch sẽ của hắn một hồi, rồi cúi đầu lùa cơm tiếp.

Lúc này cô đã để ý thấy thiếu niên ăn rất ít, thỉnh thoảng mới gấp một đũa đồ chay, nhón một quả trái cây, quả nhiên là Hồ ly đại tiên. Giống như mấy quý công tử nho nhã biết đánh đàn vẽ tranh mà cô gặp ở hội ngâm thơ trước đây, thứ ăn vào không phải là cơm, mà là phong nhã.

Mới nghĩ tới quý công tử nho nhã, trong tửu lâu đã có một toán quý công tử nho nhã bước vào, người dẫn đầu được vây quanh sẵn đón, mặc bạch y, tay cầm một chiếc quạt ngà voi khắc hoa, chiếc quạt “Phật” một tiếng mở ra, để lộ bức tranh bướm vờn mẫu đơn được vẽ bằng mực vàng, sau đó y hất hàm nhìn về phía chưởng quỹ đang niềm nở nghênh đón, thả ra một câu đều đều: “Theo lệ cũ, nhã gian thượng đẳng, rượu ngon thượng đẳng, món ăn phải tao nhã một chút, không nên mang lên mấy món thịt cá đầy dầu mỡ.”

Dáng dấp của đám người kia rất quý phái, đưa tới bao nhiêu ánh mắt nhòm ngó của mọi người trong tửu lâu, Hàn Ngâm đang bận lùa cơm cũng ngẩng đầu lên liếc thử, kết quả vừa nhìn một phát, đồng cơm trong miệng suýt nữa đã phun ra, làm cô sặc tới nỗi ho sù sụ.

Thiếu niên quay lưng về phía đám người kia nên không nhìn thấy, chỉ liếc cô tỏ vẻ khó hiểu, đoạn đẩy nước trà qua.

Hàn Ngâm chột dạ cúi gầm đầu uống trà, lòng thầm ngóng trông: Gia! Đại gia! Đừng đứng đây khoe mẽ nữa, nhanh nhanh lên nhả gian đi, đừng lộ mặt ra nữa!

Đáng tiếc, từ cửa đến nhả gian còn phải mất một đoạn, đám người kia vừa đi vừa nói chuyện phiếm, có mấy câu bay vào tai cô.

“Minh Diệu huynh, bộ xiêm y này của huynh thật là tao nhã, nhất là mặc trên người huynh, quả là ngọc thụ lâm phong, anh tuần tiêu sái.”

“Nghe nói bộ xiêm y này trong thành chỉ có duy nhất một bộ, muốn mua phải trả giá rất cao?”

“Là một trăm lượng! Nghe nói đây là chất liệu được tiến cống từ nước ngoài, được tú nương giỏi nhất trong kinh thành tự tay cắt may, chẳng biết chừng quỹ kia làm sao có được, bao nhiêu là người tranh mua, cuối cùng cũng là Minh Diệu huynh ra tay hào phóng, cái khí thế lúc ném ra một trăm lượng ấy mọi người không thấy đâu, phải nói là quá kinh người!”

Người được khen khiêm tốn nói: “Chư vị, chớ nói đến tiền bạc, tiền bạc quá mức thô tục, chúng ta nên uống rượu luận thơ thì hay hơn.”

“Phải phải phải! Đề tài làm thơ hôm nay cứ quyết định là thiên y phú đi!”

“Hay! Hay!”

Hay cái đầu!

Lần này, Hàn Ngâm không phan được nữa, nước trà nốc đầy miệng đều phun hết ra ngoài, tới khi ngẩng đầu lên, đối diện với cặp mắt nheo nguy hiểm của thiếu niên thì lại càng phát quần hơn, đành giải thích bừa: “Mặc... mặc đụng hàng là chuyện thường, ngài chớ để ý... hơn nữa bộ xiêm y này ngài mặc đẹp trai hơn hẳn, thật đó!”

Thiếu niên tức giận rống một tiếng: “Câm miệng!”

~ Hết chương 6 ~

7. Chương 7: Lạc Đường Thì Phải Quay Đầu

LẠC ĐƯỜNG THÌ PHẢI QUAY ĐẦU

Edit: Yunchan

Trên quan đạo ở ngoại ô hoang dã, một chiếc xe ngựa chạy nhanh qua làm tung lên bụi bặm mù trời.

Hàn Ngâm vén màn xe lên, hóng mắt nhìn ra ngoài, đáng tiếc cảnh vật lướt qua cửa sổ xe chỉ độc một màu buồn tẻ, ngoài đất vàng trải phẳng con đường lớn ra, thì chỉ có cây cối đơn điệu mọc ở ven đường, mặc dù đôi mắt trông về phía xa cũng chỉ có thể nhìn thấy cây cỏ núi non.

Quay đầu lại, cô nhìn thiếu niên đang nhắm mắt ngồi xếp bằng, biết rõ hẳn không thích ai quấy rối, nhưng cô vẫn không nhịn được, lên tiếng hỏi hắn: “Chúng ta đi đâu vậy?”

Quả nhiên, thiếu niên cau mày đáp: “Tới rồi biết.”

“Ồ.” Hàn Ngâm chán muốn chết, lấy một cái cánh gà ra gặm, ngẫm lại thấy không ổn, bèn đưa gói lá sen trong tay qua: “Ngài ăn không?”

Thiếu niên lạnh tanh: “Không cần.”

Hàn Ngâm nhướng mày: “Cánh gà nè.”

Không phải Hồ ly thích ăn gà nhất sao?

Thiếu niên đột nhiên mở bừng mắt ra: “Câm miệng!”

Tốt bụng mời đồ ăn, không cảm kích thì thôi, còn hung dữ như vậy làm gì!

Hàn Ngâm gặm cánh gà một mình, gặm xong thì ném xương gà ra ngoài cửa sổ, rồi chùi cái tay dính mỡ lên y phục: “Quên giới thiệu, ta là Hàn Ngâm.”

Nói rồi nhìn hẩn chờ câu sau, không ngờ chờ cả buổi mà hẩn vẫn chẳng ừ hử tiếng nào.

“Sao ngài không nói chuyện?”

Chờ thêm lát nữa, vẫn im ru.

“Ta nói khuê danh cho ngài biết rồi, ngài cũng nên có chút phản ứng đi chứ?”

Rốt cuộc thiếu niên cũng chịu mở miệng: “Người cũng như tên, dài dòng!”

Hàn Ngâm khó chịu: “Ai bảo ngài bình luận tên ta, ta đang hỏi tên ngài đó! Ngài phải có tên chứ?”

“Lạc Vân Khanh.”

Hàn Ngâm ngơ ra, lẩm bẩm: “Hóa ra không phải họ Hồ à...”

“Câm miệng!”

Hàn Ngâm rất muốn câm miệng một cách nghiêm túc, nhưng đường dài đằng đẵng, trừ tiếng vó ngựa và tiếng bánh xe lăn trên mặt đường ra thì chẳng còn âm thanh nào khác, thật là buồn chết người!

Cô ghen thật lâu, cuối cùng hết ghen nổi, dứt khoát vén màn xe lên, nhích ra bên ngoài trò chuyện với xa phu giết thì giờ.

Chỉ cần không tìm Lạc Vân Khanh hỏi linh tinh, thì hẩn hầu như không thêm để tâm cô tán dóc với ai. Những năm gần đây cô đi qua rất nhiều nơi, trải qua rất nhiều chuyện, mà xa phu vào Nam ra Bắc cũng biết khá nhiều, thế là người một câu ta một câu, coi như tiêu khiển lúc đi đường.

Khi hoàng hôn buông xuống, xe ngựa đã dừng lại bên ngoài khách điểm ở trấn Thanh Thương.

Và khéo thay, chỉ còn lại một phòng.

Không phải vì khách ở đây quá đông, mà là vì khách điểm này quá nhỏ, không thua kém gì nhà nghèo trong thôn, tính hết cả sân trước sân sau cũng chỉ có tổng cộng bốn gian phòng, đương nhiên trong phòng cũng chỉ có một cái giường, một cái chăn. Hàn Ngâm đứng ở cửa phòng thò đầu nhìn vào, ngập ngừng nói: “Không thì đêm nay để xa phu ngủ chung với ngài, còn ta tới phòng củi?”

Lạc Vân Khanh vẫn lời ít ý nhiều như thường lệ: “Dài dòng!”

Nghĩa là tán thành, hay không tán thành đây?

Hàn Ngâm còn đang chần chừ thì đã thấy hẩn đi vào phòng, lấy từ trong túi thêu ra một cái đệm cỏ trải xuống đất, khoan chân ngồi xuống, rồi nhìn cô ra lệnh: “Đi vào, đóng cửa!”

Rốt cuộc trong cái túi thêu đó có bao nhiêu thứ vậy hẩn!

Hàn Ngâm liếc liếc mắt tỏ vẻ hâm mộ, sau đó tiện tay đóng cửa lại: “Ngài cứ nghỉ ngơi như vậy à?”

“Ừ.”

“Ngồi cả ngày mà chân không chuột rút sao?”

Vừa dứt lời, thấy chân mày hẩn chau lại, rõ ràng lại muốn quát ra câu “Câm miệng”, Hàn Ngâm bèn hốt ha hót hải nhào lên giường, nói liếng thoảng: “Được rồi được rồi, ta ngủ ngay đây, không cần nhắc lại nữa!”

Lúc này nét mặt Lạc Vân Khanh mới dịu xuống, nhắm mắt lại.

Ánh sáng trong phòng leo lét, Hàn Ngâm nằm trên giường nhìn lên đỉnh màn, rồi nhìn qua Lạc Vân Khanh vẫn đang ngồi yên không nhúc nhích, chẳng hiểu sao lại cảm thấy rất an tâm, bèn cuộn vào chăn, nắm áo ngủ thiếp đi.

Một lúc sau, Lạc Vân Khanh mở mắt ra, đứng dậy rót cho mình một chén trà, vừa uống vừa nhìn Hàn Ngâm đã ngủ say như suy nghĩ điều gì, sau đó khẽ lắc đầu, khoan chân tiếp tục ngồi tĩnh tọa.

Ngày đi đêm nghỉ, chừng nửa tháng trôi qua, xe ngựa mới chạy đến Lạc Nguyên, đỗ lại dưới chân núi Cửu Huyền.

Hàn Ngâm xuống xe, nhìn Lạc Vân Khanh thanh toán tiền xe cho xa phu, hiếu kỳ hỏi: “Nghe nói đằng trước chính là thành Thiên Thù, là thành lớn có tiếng ở Lạc Nguyên, phồn hoa không đâu sánh bằng, chúng ta không vào thành sao?”

Lạc Vân Khanh liếc cô một cái, im lặng không trả lời.

Xa phu đứng bên bỗng cười nói: “Đúng rồi đấy, chỗ này trước không thôn sau không điểm, sao hai vị lại xuống xe ở đây? Nghe nói núi Cửu Huyền này có hơi tà ma. Bây giờ trời sắp tối rồi, chi bằng hai vị ngồi thêm một đoạn nữa, tới thành Thiên Thù nghỉ một đêm đi.”

Nghe hai chữ tà ma, Hàn Ngâm bèn xáp lại hỏi: “Đại thúc, núi Cửu Huyền này tà ma thế nào?”

Xa phu nhìn ngọn núi âm u nguy hiểm, hơn phân nửa khuất trong màn sương mịt mù, thì lắc đầu nói: “Ta chưa đi qua bao giờ, chỉ nghe người ta đồn thôi, nghe đâu sương mù trên ngọn núi này quanh năm không tan, tiêu phu được khách đi tới lưng chừng núi sẽ lạc đường đi tới đi lui như gặp quỷ dựng tường, bất tri bất giác lại quay về dưới chân núi, bởi vậy ngọn núi này còn có một biệt danh khác, gọi là núi lạc đường.”

Hàn Ngâm thì thào: “Núi lạc đường...”

Lạc Vân Khanh hiếm khi lên tiếng: “Lạc đường thì phải quay đầu.”

Câu này nghe như có thâm ý gì đó.

Hàn Ngâm nhìn hẩn trầm ngâm.

Lạc Vân Khanh không để ý tới cô, chỉ thi lễ với xa phu: “Đến đây từ biệt, sau này còn gặp lại.”

Xa phu muốn nói lại thôi, cuối cùng đành chấp tay cười: “Hai vị bảo trọng.”

Hàn Ngâm ở bên đen mặt, đối thoại kiểu gì thế này. Sao cô nghe vào lại có dự cảm cực kỳ không lành. Dừng dừng, nhất định là suy nghĩ qua nhiều...

Lúc này Lạc Vân Khanh đã cất bước đi về hướng ngọn núi, gọi cô mà chẳng buồn ngoái đầu lại: “Còn không đi?”

“À!” Hàn Ngâm lật đật đuổi theo, trong lòng lại âm thầm suy đoán: Chẳng lẽ, nhà của Hồ ly đại tiên ở trên núi lạc đường, bây giờ ngài ấy quay về tu luyện tiếp sao, vậy không lẽ mình phải theo ngài ấy vào trong núi sâu gặm vỏ cây ăn cỏ dại à?

Mới nghĩ tới đó, Lạc Vân Khanh bỗng nhiên dừng bước, quay người lại: “Có chuyện muốn hỏi người.”

Hàn Ngâm ngần ra: “Chuyện gì?”

“Ta với người không quen biết, tại sao lại muốn theo ta.”

Hàn Ngâm bối rối: “Hồ ly đại tiên, ta theo ngài nửa tháng mà bây giờ ngài mới hỏi cái này, có phải hơi trễ không?”

Lạc Vân Khanh liếc cô: “Không trễ.”

Hàn Ngâm không thể làm gì khác hơn là nhìn chằm chằm vào mũi chân mình: “Ngài muốn nghe nói thật hay nói dối?”

Đương nhiên, hẩn sẽ không đáp.

Cô đáp ứng nói tiếp: “Nói thật vậy, theo đại tiên hưởng gió lành, nói cho cùng ta chỉ có một thân một mình, không thân không thuộc, không ràng không buộc, đi đâu cũng giống nhau, chỉ cần có thể lần lộn kiếm miếng cơm là tốt rồi... huống chi ngài nhìn rất giống người tốt, ta tình nguyện làm tiểu nha hoàn cho ngài, chỉ cần ngài nhớ ta từng cứu ngài, đừng bắt ta ký khế ước bán thân là được...”

Hiếm khi nào cô thành thật như vậy, nhưng càng nói giọng càng nhỏ, dùng một lát mới bồi thêm: “Ngài có cần nghe nói dối nữa không...”

Thật dài dòng!

Một tràng kể lể này vừa nói ra, hần đã muốn bảo cô câm miệng mấy lần.

Cuối cùng vẫn dần tính khí, hỏi tiếp: “Người không sợ ta sao?”

Sợ chứ, sợ hần biết cô lột đồ của hần không chỉ bán được mười lượng bạc, sợ hần bắt cô trả tiền lại!

Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng Hàn Ngâm vẫn mở to cặp mắt long lanh, cười nịnh nọt: “Không sợ! Hơn nữa ngài biết pháp thuật, nếu muốn hại ta thì quá dễ dàng, ta sợ còn tác dụng gì sao?”

Quả nhiên còn có chút thông minh.

Nét mặt Lạc Vân Khanh chùng xuống: “Đã vậy, có mấy lời phải nói rõ với người trước khi lên núi, muốn đi con đường nào, là chính người chọn lựa.”

Hàn Ngâm khẽ nhướn mày, im lặng nghe hần nói.

~ Hết chương 7 ~

8. Chương 8: Ngài Ở Đâu Ta Ở Đó

NGÀI Ở ĐÂU TA Ở ĐÓ

Edit: Yunchan

Lạc Vân Khanh chấp tay sau lưng, hướng mắt nhìn lên mây khói mờ ảo giữa núi đồi.

“Ta là đệ tử tu tiên trên núi Cửu Huyền, xuống núi lần này là vì chuyện quan trọng của sư môn, không ngờ...”

Nói đến đây hần dừng lại giây lát, Hàn Ngâm bối rối nghĩ tiếp về sau, không ngờ bị cô đeo bám sao?

Rõ ràng Lạc Vân Khanh cũng buồn bực vì chuyện này, hừ khẽ một tiếng rồi nói tiếng: “Đã thua cuộc thì phải nhận người làm ân nhân cứu mạng, dĩ nhiên cũng không thể bỏ mặc người, hiện nay người có hai con đường để chọn, một, theo ta lên núi tu tiên, hai, đến thành Thiên Thủ ở...”

Hàn Ngâm vội vàng cướp lời: “Ta muốn lên núi tu tiên với ngài!”

Lạc Vân Khanh quay người lại, sắc mặt trầm như hàn đàm vạn năm: “Sư môn của ta chọn đồ đệ rất nghiêm khắc, tự ý dẫn người lên núi, còn chưa biết các sư tôn có giữ người lại hay không, hơn nữa với tính tình này của người...”

Hàn Ngâm rất không phục, không nhịn được lại chen mồm vào: “Tính tình thế nào, chẳng lẽ ai tu tiên cũng phải có bản mặt hồ hững, miệng cam như hến? Đây là tu tiên hay tu xác chết...”

Nói tới giữa chừng, thấy mặt Lạc Vân Khanh kéo đầy mây giông bão tố, cô lập tức thức thời sửa lời, chẳng qua vẫn không sửa được cái tính đanh đá: “Ta mặc kệ! Ta muốn đi theo ngài!”

Lạc Vân Khanh hí hóp mắt lại: “Nếu người đồng ý tới thành Thiên Thù thì ta sẽ tìm một ngôi nhà cho người, sau này không cần bận khoản chuyện kiếm sống...”

Hàn Ngâm cắt ngang lời hấn một cách kiên quyết: “Ta mặc kệ! Ta muốn đi theo ngài!”

Lạc Vân Khanh nhần nại: “Ngày tháng tu tiên dài đằng đặc, kham khổ gian nan, cuộc sống ở thành Thiên Thù thì thoải mái tự do.”

Hàn Ngâm vẫn nói độc một câu: “Ta mặc kệ! Ta muốn đi theo ngài!”

Cô tự mình hiểu lấy, trong lòng rất rõ bốn chữ “Ân nhân cứu mạng” này là vận may cả đời chỉ gặp một lần, nếu kiên quyết theo Lạc Vân Khanh, hấn là người tốt luôn giữ chữ tín nên sẽ không bỏ mặc cô ra sao thì ra, bất kể là tu tiên hay tu xác chết thì ít nhiều vẫn phải chiếu cố chút chút. Nếu không theo hấn mà chuyển tới sống ở thành Thiên Thù, mặc dù hấn thu xếp giúp đỡ hết mọi thứ thì sao nào? Cô là một bé gái mồ côi, không cha không mẹ không anh em, còn không có thể lực hay gia tộc, trong tay có tiền cũng lo bị người ta cướp. Khi đó trời cao hoàng đế xa, ai tới phân xử cho cô đây?

Nghĩ thông điểm này, cô bồi thêm một câu như đinh đóng cột: “Nói tóm lại ngài đi đâu ta đi đó, ngài ở đâu ta ở đó!”

Bám chặt hấn!

Lạc Vân Khanh đen mặt nhìn cô chòng chọc một lát: “Người chắc chứ?”

“Chắc chắn!”

Hấn không nói gì nữa, quay lưng đi tiếp.

Suốt nửa tháng đi đường hấn đã quan sát qua, kể ra hấn cũng chẳng có đánh giá tốt gì về Hàn Ngâm, nhưng trừ cảm thấy cô hơi vô sỉ, nói hơi nhiều và lóc chóc trời sinh ra, thì chẳng có ấn tượng xấu nào khác. Về phần tính tình này của cô có tu tiên được không thì hấn không dám chắc, có đôi khi nó đùa hồng trần cũng là một loại giải thoát, ít nhất sư phụ đã từng nói, hấn thiên tư thượng thừa, nhưng vì bản tính quá lãnh đạm, có lúc xử lý mọi chuyện quá cứng nhắc, khiến giác ngộ gặp trở ngại, điều đó chứng tỏ hấn không thể nào suy bụng ta ra bụng người mà quyết định được.

Hàn Ngâm theo sát gót hấn, im lặng một lúc bèn nhớ ra một chuyện: “Tu tiên... là tu kiểu gì thế, là khoan chân ngồi yên như ngài, cộng thêm ăn chay là được rồi sao...”

Trên thực tế cô luôn cho rằng thần tiên là sinh ra đã có, hoặc người gặp được tiên duyên, được ban cho linh đan diệu dược là có thể phi thân thành tiên ngay lập tức. Mặc dù trên phố cũng hay đồn đãi về tầm tiên vấn đạo, nhưng cô chỉ nghĩ tìm được tiên, hỏi được đạo xong là bỏ được thân phàm thai, chứ không biết muốn thành tiên còn cần phải tu luyện dài dòng, vậy có khác gì mấy môn phái giang hồ thu nạp đồ đệ, tu hành võ nghệ đâu!

Hàn Ngâm tiếc mạng, luôn không thích cảnh chém chém giết giết trong môn phái giang hồ, do đó chưa từng có suy nghĩ muốn đi báii sư học võ, mà tiên duyên muốn đời khó cầu, cô càng không thêm phí sức đi tìm thứ hư vô mờ ảo này. Mãi đến khi biết được thân phận thật của Lạc Vân Khanh, rồi nhớ lại pháp thuật thần kỳ của hấn, cô mới bắt giác trời dật lòng hiểu kỳ và mong đợi đối với tu tiên.

Lạc Vân Khanh chỉ đáp lại vồn vồn hai chữ: “Câm miệng!”

Được rồi, nói tóm lại chỉ cần biết tu là đủ, hướng chỉ hấn nói sư môn chọn đồ đệ rất nghiêm khắc, có chịu nhận cô hay không còn chưa biết đâu. Nghĩ đến đây, Hàn Ngâm lại có chút uất ức, đi lăm lăm sau lưng hấn không nói một lời, chỉ cầm đầu đi thẳng lên núi.

Từ chân núi đến sườn núi có một con đường bùn, được hình thành do tiểu phu và được khách giẫm lên qua năm dài tháng rộng, nên cũng không tính là khó đi. Thế nhưng mặt trời đã ngã về tây, ánh sáng trong rừng ngày một mờ đi, thể lực của Hàn Ngâm không tẻ, ngắt nổi thường ngày có ăn no tới chết cô cũng không nghĩ sau này sẽ phải leo núi, nên chưa từng luyện kinh nghiệm đi núi, thành ra vẫn không theo kịp bước chân Lạc Vân Khanh, dọc đường còn trượt ngã mấy lần, làm tay chân mình mẩy dính đầy bùn.

Cô vẫn kiên định không kêu rên nửa tiếng, ngã thì đứng lên đuổi theo là được thôi, nhưng nhìn cái thân thảm hại của mình, rồi so sánh với Lạc Vân Khanh xuất trần đi lại như bay phía trước, ít nhiều gì cũng sinh ra một loại cảm khái người so với người mà tức chết người.

Vậy mà có lúc Lạc Vân Khanh còn dừng lại, nhú mày cảm râm: “Quá chậm!”

Chê thì chê, nhưng cuối cùng vẫn chờ cô.

Hàn Ngâm thấy lòng ấm áp, xem ra người này là điển hình của loại ngoài cứng trong mềm.

Tới khi leo được đến chỗ sườn núi bị mây mù quấn quanh thì trời đã chập choạng, tuy không quá tối, nhưng dù căng mắt nhìn lớp sương mù Hàn Ngâm cũng không nhìn thấy được con đường trước mắt, đi tiếp tới trước thì có cảm giác như sắp sẩy chân ngã vào hố sâu hay té vực bỏ mình.

Cô phải dừng lại kêu: “Hồ ly đại tiên, ta không nhìn thấy gì hết.”

Không ai trả lời cô.

Hàn Ngâm trợn con mắt vô dụng lên, hét thêm lần nữa: “Thần tiên ca ca...”

“Câm miệng!”

Giọng lạnh lùng của Lạc Vân Khanh vang lên trước mặt cô, ngay sau đó trong lòng bàn tay phải của hấn ngưng tụ một viên quang châu óng ánh, chiếu sáng phạm vi một trượng chung quanh hai người.

Vậy cũng được sao?!

Hàn Ngâm hăm mộ nhìn viên quang châu một chút, rồi tiếp tục đi theo Lạc Vân Khanh, nhưng phạm vi quang châu rọi tới có hạn, cô chỉ chậm lại hai bước thì sẽ rơi vào trong bóng tối sương mù lần nữa, đang do dự có cần hét lên lần nữa không, thì bỗng nhiên thấy Lạc Vân Khanh vòng lại, cau mày nhìn cô một chút, sau đó vươn tay trái ra với cô.

Đây là muốn kéo cô đi sao?

Hàn Ngâm nhìn bàn tay thon gầy mảnh khảnh của hấn, bỗng nhiên giấu hai tay mình ra sau lưng.

Lạc Vân Khanh cũng chẳng tốt tính được lâu, lát sau đã quát lên với cô: “Lề mề cái gì?”

Thế này thì...

Hàn Ngâm không thể làm gì hơn là đặt tay phải của mình vào tay trái hấn, sau đó nhìn lảng đi như không có chuyện gì xảy ra.

Tay phải đột nhiên bị nắm chặt, nhưng một khắc sau đã buông ra.

Hàn Ngâm nhin cười, lặng lẽ ngược mắt lên, quả nhiên phát hiện Lạc Vân Khanh đang nhìn chằm chằm bàn tay bần của cô, lộ ra cái mặt quạu quọ. Nhưng rốt cuộc tính tự kiềm chế của hấn rất thâm sâu, phiền não này chỉ là một cái chớp mắt, tích tắc sau nét mặt hấn đã lấy lại vẻ đăm đăm thường khi, nắm tay cô một lần nữa, dẫn cô đi về phía trước.

Nhìn bộ dạng hấn như vậy, Hàn Ngâm cũng thấy hơi áy náy: “Xin lỗi, tay của ta quá...”

Lạc Vân Khanh hừ lạnh một tiếng, không đếm xỉa tới cô.

Hàn Ngâm có hơi tự ti, muốn rút tay về: “Cái đó... hay là để ta tự đi đi, ta sẽ cố gắng đuổi kịp...”

Trái lại Lạc Vân Khanh còn cầm chặt tay cô hơn, nói mà không quay đầu lại: “Câm miệng!”

~ Hết chương 8 ~

9. Chương 9: Nhìn Đủ Chưa

NHÌN ĐỦ CHƯA

Edit: Yunchan

Đi một lát, sương mù dày đặc trước mắt đột nhiên tan biến, như mây tản ra để lộ trời cao, thứ hiện ra trước mắt Hàn Ngâm lúc này là một thế giới rực rỡ mà cô nằm mơ cô cũng không mơ thấy.

Ngập trong đèn đuốc sáng rực như mộng ảo là vô số cung điện lầu các đếm không xuể, mái cong uốn lượn, tầng này chồng lên tầng khác, nối dài chẳng dứt từ đỉnh núi xuống tận chân núi, lộng lẫy tráng lệ, huyền ảo khôn tả.

Sương mỏng gió lạnh, trăng sáng sao thưa, xa xa còn vẳng tới tiếng chim hót trong trẻo, cô ngẩng đầu, thấy một bóng hạc tao nhã bay lướt qua trước trăng.

Đây là núi Cửu Huyền, nơi đây vẫn đang ở nhân gian, nhưng tại sao lại có cảm giác như đang ở chốn bồng lai tiên cảnh thế này.

Hàn Ngâm đứng chôn chân tại chỗ ngắm nhìn cảnh trí làm cô rung động đến ngẩn ngơ, mãi đến khi Lạc Vân Khanh lên tiếng: “Đi thôi.”

“Ồ.” Cô vô thức nắm chặt tay hắn.

Dưới chân là con đường bằng phẳng trải đá xanh, ở khe hở giữa những phiến đá mọc đầy rêu, hoa cỏ và cây cảnh hai bên đua nhau khoe sắc, tre và tùng so bì sắc xanh. Bởi kiến trúc ở đây đều được xây lên dựa theo thế núi, cho nên không ngay hàng thẳng lối như trong thành trấn, con đường nối dài quanh co tới rồi mất người, đi dăm ba bước lại bắt gặp một cối xay gió và tường gạch nhân tạo nằm thấp thoáng dưới hàng cây tử đằng, đi thêm mấy bước sẽ nhìn thấy sườn dốc đỏ với những tảng đá hình thù kỳ lạ, hay khe suối chảy xiết giữa núi tuyết.

Hàn Ngâm đi theo chưa được bao xa đã hoàn toàn mất phương hướng, trong cơn mơ màng, cô chỉ biết trên đường thỉnh thoảng gặp được ai đó thì sẽ cùng Lạc Vân Khanh chào hỏi, Lạc Vân Khanh gật đầu đáp lễ xong thì sẽ dạy cô gọi sư huynh hoặc sư tỷ.

Kiểu xưng hô sư huynh sư tỷ hết sức thân thiết này khiến cô rất vui, trong lòng bỗng nhiên nảy sinh loại cảm giác có nơi thuộc về xưa nay chưa từng có. Thế nên cô giữ nguyên nụ cười tươi rói trên môi, khom lưng hành lễ không ngừng, ngoan ngoãn lạnh lợi gọi sư huynh sư tỷ. Về phần dáng dấp của các sư huynh sư tỷ ra sao, đầu cô đang choáng nên không nhớ rõ được, chỉ biết bất kể là nam hay nữ, ai cũng mặc áo bào thuần trắng, giống y đúc bộ y phục mặc trên người Lạc Vân Khanh, ngay cả ngọc bội cài bên hông cũng tạo hình y chang, chỉ có màu sắc là hơi khác, nhưng đa số đều là hai màu xanh trắng.

Những miếng ngọc bội này dường như là có tác dụng chứng tỏ thân phận, làm Hàn Ngâm bất giác nhớ tới miếng ngọc bội mà Lạc Vân Khanh đeo lúc trước đã bị cô lột đem bán, do đó lòng bắt đầu có chút bất an.

Hoang mang đi tiếp một đoạn, bỗng nhiên nhắc thấy phía sau núi đá bên kia có một thiếu niên đang đi vòng qua, khoảng cách khá xa còn chưa thấy rõ mặt mũi, thế nhưng Lạc Vân Khanh lại dừng bước, cô cũng dừng bước theo. Đợi thiếu niên kia lê bước chân lười biếng đi tới trước mặt, cô bèn khom người chào hỏi theo thói quen. Lần này không đợi Lạc Vân Khanh nhắc nhở, cô đã cúi người xuống trước, xưng hô với thái độ hết sức cung kính: “Sư huynh.”

Bàn tay đang nắm tay cô bỗng nhiên siết lại, ngay sau đó, Lạc Vân Khanh hơi khom người đứng nghiêm, nói: “Mộ sư thúc.”

Sư... Sư thúc...

Hàn Ngâm quỳnh quáng, lặng lẽ ngược mắt lên, liếc thấy ngọc bội đen đeo bên hông thiếu niên kia trước tiên, ánh mắt lại dịch lên chút nữa, đối diện với một đôi mắt sâu thẳm như bầu trời đêm, còn mang theo ý cười lười biếng.

Cặp mắt kia nhìn cô, nhưng lời nói lại nhạo báng Lạc Vân Khanh: “Lạc sư diệt, chưởng môn phái người ra ngoài làm việc, người lại lừa được một tiểu cô nương trở về, còn gọi sư huynh, lần này có trò hay để xem rồi.”

Lạc Vân Khanh mím chặt môi, lát sau mới đáp: “Mộ sư thúc trêu đùa.”

Thiếu niên cười khê một tiếng, rồi lại cất bước chân lười biếng đi mất.

Hàn Ngâm vô thức ngoái đầu lại nhìn theo bóng dáng hần, mãi đến khi khuất dạng.

Lạc Vân Khanh hỏi cô: “Nhìn đủ chưa?”

Hàn Ngâm lúng túng, đầu thể trách cô thất thần, lòng thích cái đẹp ai mà không có! Tuy toàn thân thiếu niên kia đều toát ra vẻ lười biếng, nhưng chẳng biết sao lại có một loại mị lực rất hợp hồn, khiến cô không tự chủ được muốn nhìn hoài nhìn mãi.

Hoàn hồn lại rồi đi thêm một lúc, cô vẫn chưa quên được thiếu niên lúc này, bèn quay đầu nhìn Lạc Vân Khanh, hỏi: “Thần tiên ca ca, người đó nhìn có vẻ trạc tuổi của ngài, tại sao phải gọi là sư thúc?”

Lạc Vân Khanh liếc cô: “Bối phận với tuổi tác có liên quan tới nhau sao?”

Hình như chẳng có liên quan gì...

Hàn Ngâm sực nhớ tới một câu tục ngữ, sinh cháu giữ nhà rồi mới sinh ông, thế nên biết điều ngậm miệng lại.

Núi Cửu Huyền gồm bảy đỉnh núi nối dài, chia làm ba ngọn núi trên và bốn ngọn núi dưới.

Nơi Lạc Vân Khanh dẫn cô tới là Tập Hạc Phong, một trong bốn ngọn núi dưới.

Giữa núi với núi chỉ có cây cầu gỗ bắc ngang, hai bên vách núi là cây tùng xơ xác, thác nước chảy xiết, dưới cầu gỗ chính là vực sâu ngút ngàn, địa thế hiểm trở, nhưng Lạc Vân Khanh đi đã quen, nên nắm tay dắt cô đi như giẫm trên đất bằng.

Bên ngoài Bất Cư điện vắng tanh vắng ngắt, chỉ có tiếng côn trùng kêu râm ran.

Lạc Vân Khanh đảo mắt nhìn Hàn Ngâm, dùng thuật tịnh thân làm sạch bùn đất trên người cô trước, sau đó mới cất tiếng chào. Chỉ thấy hai cánh cửa điện mở ra im lìm, bên trong phát ra một tiếng kêu cáu kỉnh: “Lăn vào đây!”

Giọng nói rất bất thiện.

Hàn Ngâm cúi đầu theo Lạc Vân Khanh vào điện, sau khi dùng khước mắt liếc trộm qua nội điện một vòng, trên đầu cô chợt giăng đầy mây đen.

Bên trong điện kém xa bên ngoài điện quá sức tưởng tượng!

Bốn vách tường treo toàn là tác phẩm thư pháp, lối chữ thảo rồng bay phượng múa chiếm đa số. Nhưng trừ bày một cái bàn sách ra thì trên điện chả còn gì khác, trên đất thì la liệt toàn là sách khắc in và hàng đồng trúc giản, còn ngổn ngang trang giấy bị vo thành cục vút đi, bừa bãi tới độ ngay cả chỗ đặt chân cũng không có. Còn nam tử râu tóc bù xù che lút mặt mũi kia thì đang đứng bên bàn múa bút, chẳng buồn ngẩng đầu liếc họ lấy một lần.

Đây chính là sư phụ của Lạc Vân Khanh sao, nhưng hai người nhìn qua chẳng giống thầy trò tẹo nào, một người lôi thôi lếch thếch, còn một người sạch bong không có lấy hạt bụi nhỏ nào.

Hai người đương nhiên không dám lên tiếng quấy rầy, chỉ đứng yên tại chỗ.

Bằng qua một lúc lâu, nam tử kia mới ném bút đi, thở dài nhẹ nhõm, hướng ánh mắt sáng ngời nhìn sang bọn họ.

Bấy giờ Lạc Vân Khanh mới bước lên chào: “Sư phụ.”

Lệ Thanh Hàn hừ một tiếng: “Người còn biết đường về sao?”

Lạc Vân Khanh cúi đầu lặng thinh.

“Gặp được nghịch đồ sư môn, sao không truyền thư cho đồng môn gần đó?”

“Đệ tử sợ y chạy thoát, tình thế cấp bách nên mới tự ra quyết định.”

“Tự quyết định!” Lệ Thanh Hàn giận dữ ra mặt: “Tu vi của ngươi thế nào, tu vi của hần thế nào, một mình ngươi mà cũng dám đối địch với hần? Không mất cái mạng nhỏ, coi như ngươi may mắn!”

Lạc Vân Khanh không thanh minh, chỉ bước lên quỳ xuống: “Đệ tử lỗi mẫn, xin sư phụ trách phạt.”

Lệ Thanh Hàn còn chưa lên tiếng, bên ngoài điện đã vọng vào một giọng lạnh lùng hà khắc.

“Lỗi mẫn à? Chỉ sợ không phải lỗi mẫn, mà là cố ý thả hần đi mới đúng!”

Hàn Ngâm ngoái đầu, thấy hai nam tử sóng vai nhau bước vào.

Lạc Vân Khanh đứng dậy, cung kính nói: “Tổng sư bá, Lý sư bá.”

Nét mặt Lệ Thanh Hàn sầm xuống: “Tổng sư huynh, huynh nói vậy là ý gì?”

Tổng Việt hừ lạnh: “Chuyện này còn phải hỏi đồ đệ ngoan của ngươi!”

Nói rồi hần lại quay sang chất vấn Lạc Vân Khanh: “Ngươi sợ hần chạy trốn, nên mới cậy mạnh độc đấu với hần thật ư?”

Sắc mặt Lạc Vân Khanh vẫn như cũ: “Thưa phải.”

“Ngươi truyền thư về báo tên nghịch đồ Tô Tinh Trầm bỏ trốn, tính đến nay đã gần nửa tháng, vì sao tới hôm nay mới thông thả trở về?”

“Đệ tử bị thương, không ngự kiếm được.”

Nét mặt Tổng Việt càng lạnh hơn: “Trong môn phái ai cũng biết trước đây ngươi và tên nghịch đồ Tô Tinh Trầm này có giao tình thân thiết, nhiều người ra ngoài tìm kiếm như vậy, mà chỉ có mình ngươi là tìm được người, đã thế còn tự ý không báo thư cho đồng môn, điều này khiến ta hoài nghi ngươi và Tô Tinh Trầm âm thầm cấu kết, cố ý thả hần bỏ chạy. Thậm chí ngươi cơ bản không tìm thấy hần, mà chỉ báo tin giả về để giương đông kích tây. Còn chuyện thụ thương, kiểu nguy trang này là hay nhất, ngươi muốn mượn cớ đó để kéo dài ngày về núi, để ta không phân biệt được thật hư chứ gì.”

~ Hết chương 9 ~

10. Chương 10: Rắp Tâm Tra Gốc Rễ

RẮP TÂM TRA GỐC RỄ

Edit: Yunchan

Mấy câu già mồm át lệ phải này còn ngậm mang theo ý trách tội.

Lệ Thanh Hàn tức đến độ râu cũng dựng ngược: “Chỉ là suy đoán, không thể kết luận!”

Tổng Việt lạnh lùng: “Là đồ đệ của ngươi làm việc quá bất thường, đừng trách sao người khác nghi ngờ!”

Lệ Thanh Hàn không giới tranh chấp, tức đến phát ghen, bèn quay sang Lý Biệt Hạc vẫn đang trầm mặc: “Lý sư huynh, huynh tới đây phân xử chuyện này đi!”

Nét mặt Lý Biệt Hạc buồn bã, lắc đầu nói: “Hổ thẹn, dạy ra tên nghịch đồ như Tô Tinh Trầm, ta thật lòng không còn mặt mũi nào nhìn sư môn. Để tránh tị hiềm, ta xin nghe Lệ sư đệ và Tổng sư huynh quyết định.”

“Không sai!” Tống Việt lập tức tiếp lời: “Lúc này ta có lời muốn hỏi Vân Khanh, Lệ sư đệ cũng nên tránh cái hiềm nghi này mới phải!”

Lệ Thanh Hàn thiếu điều nhảy dựng lên: “Dựa vào đâu hả!”

Tống Việt không để ý tới ý, chỉ hỏi Lạc Vân Khanh: “Thường ngày ngươi rất có chừng mực, tu vi của Tô Tinh Trầm ngươi cũng biết rõ, bởi vậy chỉ hai chữ lỗ mãng không thể nào giải thích được việc này, ta đây cũng không tin. Tốt nhất là ngươi nên tìm lý do khác, nếu không thì đừng trách sao sư bá này không nể tình, báo cáo với chưong môn, trị ngươi tội cấu kết phản đồ, phản bội sư môn!”

Lạc Vân Khanh buông mắt nói: “Thật ra khi đệ tử tìm thấy Tô Tinh Trầm thì y đã bị thương khá nặng, đệ tử nghĩ rằng có thể địch lại y...”

“Lời này không thể tính!” Tống Việt cắt ngang lời hấn: “Ở đây không có lấy nửa nhân chứng, chẳng phải ngươi muốn nói gì thì nói sao?”

“Rầm!” Lệ Thanh Hàn giận sôi gan, vung tay lên đập mạnh một phát, cái bàn hoa lê to tướng đã bị đập cho thịt nát xương tan, y chỉ thẳng vào mũi Tống Việt, mắng: “Ngươi ở đây hỏi tới hỏi lui, rõ ràng là muốn sinh sự!”

Tống Việt nhíu mày: “Ta là sư huynh của ngươi, ngươi còn không biết chút phép tắc nào!”

Lệ Thanh Hàn rút kiếm nơi tay: “Đừng nói nhảm, đánh với ta một trận trước đã!”

Sắc mặt Tống Việt biến thành màu đen: “Quân tử động khẩu bất động thủ!”

“Ta chỉ biết động thủ, không thích động khẩu!” Lệ Thanh Hàn giục hấn: “Lại đây lại đây, đánh một trận. Chúng ta hạ thủ định chân tướng, ta thắng thì ngươi rút đi. Ta thua, có tội danh gì thì ta đều gánh thay đồ đệ ta tất. Như vậy đủ công bằng chưa!”

Hai chữ rút đi vừa nói xong, cái mặt đen của Tống Việt đã phát xanh, trong xanh lại có đỏ, cuối cùng hấn quay mặt đi: “Đánh nhau tổn hại hòa khí, hơn nữa ta dựa vào đâu phải hòa theo ngươi làm càn.”

Hàn Ngâm im thin thít đứng ngoài nhìn nãy giờ, thấy tình hình này thì cảm giác như có một đàn quạ đen kêu quang quác đang bay sượt qua đầu mình.

Cô nín cười, chồm vào: “Ta nhìn thấy!”

Mọi người trên điện kinh ngạc.

Tống Việt đảo mắt quan sát cô, cứ như đang phỏng đoán thân phận của cô vậy.

Lệ Thanh Hàn hỏi cô: “Ngươi thấy cái gì?”

“Thấy Tô Tinh Trầm các người nói rơi từ trên trời xuống, Lạc sư huynh cũng trọng thương hôn mê, lúc ta chạy đi kiểm tra Lạc sư huynh sống hay chết, thì hấn đã biến mất tăm rồi.”

Mắt Lạc Vân Khanh liếc nhanh qua cô, rồi lập tức buông xuống.

Hàn Ngâm vẫn điềm nhiên như không, cô đâu có nói điều, chỉ xếp mấy chuyện diễn ra lần lượt vào chung một chỗ, xén bớt thời gian chênh lệch ở giữa, để mọi người tưởng cô nhìn thấy toàn bộ quá trình thôi mà.

Lệ Thanh Hàn cười phá lên: “Có nhân chứng ở đây, Tống sư huynh còn lời gì để nói?”

Tống Việt nhìn Hàn Ngâm chằm chằm: “Ngươi nói thật sao?”

Hàn Ngâm thản nhiên nhìn trả lại hấn: “Không nói dóc nửa chữ.”

Tống Việt hừ lạnh: “Ngươi là do Lạc Vân Khanh dẫn lên núi, tất nhiên phải nói đỡ cho hấn, thế nên cũng không được tính.”

Mắt Lệ Thanh Hàn lại dịch xuống thanh kiếm trong tay.

Hàn Ngâm giành nói trước: “Nói gì sư bá cũng không tin, thế này đi, ta hỏi sư bá một câu, nếu Lạc sư huynh không báo lại chuyện gặp được Tô Tinh Trầm, thì sư bá sẽ không biết đúng chứ?”

Suy diễn theo tất cả mọi chuyện xảy ra trên đời này, thì có lẽ sau khi phi thân thành tiên mới có thần thông.

Tống Việt đáp lại với vẻ không tình nguyện: “Đương nhiên.”

Hàn Ngâm cười: “Vậy không phải rõ rồi sao. Nếu Lạc sư huynh có lòng giúp Tô Tinh Trầm chạy trốn thật, thì dù tìm thấy cũng làm như không thấy, giấu nhem không báo, chẳng phải bớt việc à?”

Lệ Thanh Hàn lấy lại phong độ: “Không sai, Vân Khanh không ngốc tới mức làm chuyện thừa, vẽ vờ thêm chuyện!”

Điểm này Tống Việt quả thật không ngờ tới, bị nói cho ghen hòng, một lát sau mới phất ống tay áo, hừ lạnh nói: “Được thôi, dù hần không cầu kết với nghịch đồ Tô Tinh Trầm, nhưng tự tiện độc đấu, đến nỗi cho nghịch đồ phá vòng vây trốn thoát, vẫn là lỗi lớn đáng phạt.”

Lệ Thanh Hàn quạu tới nỗi muốn nhảy chồm lên lần nữa.

Hàn Ngâm biết y không giỏi đấu võ mồm, bèn giành nói lần nữa, giảm một bước lên, cười tủm tỉm hỏi: “Sư bá, thế thì tất cả sư huynh sư tỷ đi ra ngoài bắt người đều phải bị phạt hết sao?”

Tống Việt ngẩn ra, phần nộ nói: “Hần sai, tất nhiên chỉ phạt mình hần!”

“Thế à.” Hàn Ngâm sụp mắt, kéo kéo ống tay áo của Lạc Vân Khanh nói: “Lần tới nếu sư huynh gặp nhiệm vụ tìm người kiểu này, thì nên nhớ kỹ ra công đường ra sức, chỉ cần ra khỏi sư môn, rồi tha hồ đi đây đi đó, du sơn ngoạn thủy nè, dạo phố xem náo nhiệt nè, nói chung đừng liều mạng tìm người thế nữa, nếu không kết cuộc chỉ tổ phí sức mà chả được cảm ơn, không tìm được người thì huynh không có lỗi, chứ tìm được người là huynh lại bị phạt cho coi.”

Câu này cô nói rất nhỏ, giọng điệu còn hết sức ngây thơ hồn nhiên, như thể đang nói riêng với Lạc Vân Khanh. Thế mà ai nấy trên điện đều nghe thấy cả, Lệ Thanh Hàn không kiềm chế được, vỗ tay cười ha ha, ngay cả Lý Biệt Hạc vẫn luôn trầm mặc, trong mắt cũng ánh lên ý cười.

Tống Việt không nén được giận, không buồn truy cứu chuyện của Lạc Vân Khanh nữa, chỉ hừ lạnh nói sang chuyện khác: “Sư bá sư huynh, người gọi nghe thật là sưng miệng, đáng tiếc trong Cửu Huyền môn chúng ta không có ai như người!”

Nói đoạn quát vào mặt cô: “Còn không đi mau! Tu tiên linh địa, há lại chứa chấp loại người phạm tục đường này vui đùa ầm ỉ!”

Hàn Ngâm bị hần quát, lúc ngược lên nhìn mọi người lần nữa thì trong mắt đã ầng ậng nước.

Lạc Vân Khanh biết bản tính vô sỉ của cô, nên chỉ thấy mây đen phủ xuống đầu. Còn Lệ Thanh Hàn thì lại sâu sắc cảm thấy Tống Việt quá hẹp hòi hà khắc, tới một bé gái cũng ăn hiếp cho được, cộng thêm chuyện vừa rồi khiến Lệ Thanh Hàn nảy sinh thiện cảm với Hàn Ngâm, y không nhìn nổi dáng vẻ tủi thân của cô bây giờ, bèn cất giọng bảo vệ cô: “Quên bấm báo với sư huynh, trước khi huynh tới ta đã thu cô bé này làm đồ đệ, bây giờ nó cũng là một đệ tử đường đường chính chính trong Cửu Huyền môn chúng ta.”

Lời này vừa thốt ra, Hàn Ngâm bỗng mừng tới phát điên, lập tức thò tay kéo áo bào của Lệ Thanh Hàn, ngẩng đầu nhìn y với vẻ mặt quần quýt. Lạc Vân Khanh vốn cũng muốn cười, vui mừng thay cô, nhưng sau khi thấy vẻ mặt này của cô thì thu ngay ý cười lại, bắt đầu hoài nghi việc mình dẫn cô nhập môn, đến cùng là tốt hay xấu.

Trừ họ ra, Tống Việt và Lý Biệt Hạc nhìn nhau, cả hai đều kinh ngạc ra mặt.

Tống Việt sa sầm mặt: “Lệ sư đệ, một năm trước ngươi từng nói không thu đồ đệ nữa mà.”

Lệ Thanh Hàn liếc xéo hần: “Có sao đâu, ta vừa thấy đứa bé này đã thích, thỉnh thoảng nuốt lời một lần cũng đâu có gì nghiêm trọng.”

Lý Biệt Hạc hơi dăm chiêu: “Đây không phải là chuyện chơi, sư đệ phải thận trọng.”

Lệ Thanh Hàn cười: “Nghĩ kỹ rồi, sư huynh yên tâm.”

Lý Biệt Hạc nhìn thoáng qua Hàn Ngâm, rồi gật đầu, không nói gì nữa.

Tổng Việt hừ lạnh, chấp tay nói: “Vậy thì chúc mừng sư đệ. Chẳng qua người làm sư huynh đây muốn nhắc nhở người một câu, đệ tử nội môn có tư chất và ngộ tính, nếu hai năm sau nó không đạt tới tu vi Nhập Khiếu, vậy đời này hai người đã định trước không thể làm thầy trò rồi đấy.”

Hắn nói xong thì phẩy tay áo bỏ đi, Lý Biệt Hạc thấy cãi nhau ra thế này sẽ tổn thương hòa khí giữa đồng môn, bèn khuyên một câu: “Tổng sư huynh luôn nóng tính như vậy, sư đệ đừng để trong lòng.”

Lệ Thanh Hàn và Lý Biệt Hạc quan hệ khá tốt, tất nhiên không muốn làm bề mặt y nên bèn ậm ừ đáp ứng, lúc này Lý Biệt Hạc mới cáo từ ra về.

~ Hết chương 10 ~

11. Chương 11: Nhà Mới

NHÀ MỚI

Edit: Yunchan

Lệ Thanh Hàn là người tùy hứng, nhận đồ đệ thôi mà, chuyện vật này chẳng đáng để tâm. Sau khi Hàn Ngâm hành lễ bái sư xong, y ném cho cô một quyển Cửu Huyền tâm pháp, rồi lấy cói đêm khuya bảo cô về nghỉ ngơi, đồng thời nói rõ sau này không có việc gì thì đừng tới quấy rầy y, nếu lúc tu luyện gặp phải khó khăn gì, thì cứ đi hỏi Lạc Vân Khanh.

Đây đúng là sư phụ phải tay, sư huynh số khổ!

Nhưng có thể vào được cửa Cửu Huyền thuận lợi, còn trở thành sư huynh muội với Lạc Vân Khanh, Hàn Ngâm đã thấy thỏa mãn lắm rồi, lập tức ôm cuốn Cửu Huyền tâm pháp cười tủm tỉm cáo lui.

Vừa ra khỏi Bất Cư điện miệng cô bèn tía lia trở lại.

“Thần tiên ca ca ——”

“Gọi sư huynh!”

Hàn Ngâm rất biết lắng nghe, sửa lại tức tốc: “Lạc sư huynh, cái người từ trên trời rơi xuống bị muội bắt gặp, là Tô Tinh Trầm thật sao?”

“Ừ.”

“Vậy rốt cuộc hần phạm vào tội gì mà bị truy nã thế?”

“Chuyện không liên quan đến muội, đừng hỏi nhiều.”

“Được rồi.” Không hỏi thì không hỏi, có gì lạ đâu, chờ cô quen cửa quen ngõ rồi, còn không tìm được người khác hỏi à.

Lạc Vân Khanh đi chung với cô nửa tháng, nên cũng hiểu được tính nết của cô phần nào, vừa thấy cô giở ra kiểu cười ngọt chết cả người lẫn vật này, thì biết ngay trong đầu cô hơn phân nửa là đang tính toán ý đồ bất lương gì đó, cho nên hần khựng lại một thoáng, cuối cùng đành phải đáp: “Y trộm chí bảo của sư môn, việc này muội biết là đủ rồi, không được hỏi người khác, cũng không được phép nói với người khác.”

“Muội nhớ rồi.” Hàn Ngâm rũ mắt cười, lát sau lại hỏi tiếp: “Tu vi Nhập Khiếu Tổng sư bá nói là gì, khó tu lắm sao?”

Bàn tới chuyện tu luyện, Lạc Vân Khanh sẽ không mập mờ mà nghiêm túc đáp: “Tu tiên gian nan, tất nhiên không thể nào nhảy một phát là xong. Bởi thế từ cổ chí kim các tiền bối đã phân những giai đoạn sẽ phải trải qua trong quá trình tu tiên thành từng chủng loại cấp bậc, tổng cộng có chín cấp. Cấp đầu tiên là thể nghiệm và quan sát linh khí trời đất, hấp thu cho mình sử dụng dựa theo tâm pháp, nó được gọi là

Nạp Khí. Cấp thứ hai chính là luyện nhập những linh khí này vào ba trăm sáu mươi lăm khiếu trên cơ thể, đả thông kinh mạch, khiến thân thể kiên cố, thần khí hội tụ, nên gọi là Nhập Khiếu.”

“Còn bảy cấp còn lại đâu?”

Lạc Vân Khanh liếc xéo cô: “Hiện tại muội có biết cũng vô ích.”

Được rồi, là cô sốt ruột quá mức.

Hàn Ngâm lại khiêm tốn thỉnh giáo: “Sư huynh mất bao lâu mới tu tới Nhập Khiếu?”

Lạc Vân Khanh đáp: “Tính từ khi bắt đầu tu luyện đến khi đả thông được một huyết khiếu đầu tiên, người có tư chất tốt thì phải mất một tới hai năm, người tư chất không tốt dù cố gắng hơn năm sáu năm cũng chưa chắc thành.”

Hàn Ngâm lo lắng hẳn lên: “Bởi vậy...”

Lạc Vân Khanh mím môi, rồi trầm giọng nói: “Bởi vậy muội không có thời gian để lãng phí, từ ngày mai nên bắt đầu tĩnh tâm tu luyện đi.”

Hai năm, thành thì ở lại, không thì cuốn gói.

Trong lòng Hàn Ngâm bỗng sinh ra cảm giác gấp rút.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã vòng ra phía sau Bách Cư điện, ở đây có một dãy sân viện, những sân viện này đều cùng một kiểu tường xanh ngói trắng như nhau, không nhìn ra được điểm khác biệt nào, do đó Lạc Vân Khanh cũng không tốn sức hỏi cô thích ở chỗ nào, chỉ thẳng vào một cái trong số đó, nói luôn: “Muội sẽ ở chỗ này.”

Lúc đầu còn tưởng trên núi Cửu Huyền đông người như vậy, cô phải ở chung một phòng, chen chung một giường với người khác, nào ngờ lại có cả một tòa viện cho cô độc chiếm!

Hàn Ngâm sướng rơn, lập tức chạy ào vào trong.

Tòa viện này to hơn rất nhiều so với nhìn từ bên ngoài, có ba gian phòng, hai sáng một tối, còn chia ra tiền viện với hậu viện, ở tiền viện không có giếng, mà dùng đá trắng xếp vòng thành một cái ao nhỏ hình vuông, có cá chép đỏ quẫy đuôi bơi lội. Bên cạnh ao là ống trúc xanh được vót nhọn ở đỉnh, ở trong ống trúc lượn vòng chảy ra nước suối được dẫn về từ giữa núi.

Bên cạnh hành lang trải đá xanh trong hậu viện là hai mảnh đất để trồng trọt, nhưng vẫn trụi lủi chưa trồng gì. Lạc Vân Khanh chấp tay sau lưng, thản nhiên nói: “Nếu muội thích thì có thể trồng ở đây chút linh hoa linh thảo thông thường, sau này luyện đan sẽ cần tới, chẳng qua...”

Hàn Ngâm đoán được suy nghĩ của hắn, thuận miệng nói tiếp: “Chẳng qua hiện giờ tốt nhất là nên đặt hết tâm tư vào tu luyện đúng không?”

Lạc Vân Khanh nhẹ gật đầu, sau đó nhìn cô nhảy nhót nghịch ngợm trong sân, lạnh lùng thả ra một câu: “Trời chiều rồi, muội nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì ngày mai bàn tiếp.”

Hắn nói xong thì muốn đi, nhưng lại bị kéo lại.

“Huynh ở đâu, muội có việc thì làm sao tìm được huynh?”

Lạc Vân Khanh dừng bước, nói mà không quay đầu lại: “Ở bên cạnh viện của muội, nhưng mà...”

“Nhưng mà không có việc gì thì bất cứ giá nào cũng đừng tới quấy rầy huynh chứ gì.”

Lại bị đoán trúng.

Lạc Vân Khanh nhếch môi, hừ một tiếng rồi đi thẳng.

Hàn Ngâm hưng phấn còn không kịp, đương nhiên không thềm tới làm phiền hắn. Chờ hắn vừa đi khuất, cô tức tốc chạy vào ba gian phòng ngó ngang ngó ngửa, phát hiện gian phòng tối là chỗ để ngủ, chỉ bày một cái giường hết sức đơn giản, trên giường đặt gối trúc và đệm chăn vải màu xanh, bên giường có một cái tủ,

mở ra nhìn thử, bên trong có hai bộ bạch y, chính là loại mà mọi người trong Cửu Huyền môn mặc, trừ mấy thứ đó ra, trong phòng này không còn vật nào khác.

Hai gian phòng còn lại cũng được trang hoàng rất đơn sơ, một gian là phòng khách, đặt một cái bàn vuông và hai cái ghế. Gian còn lại thì bày án thư và giá sách, trên án thư có văn phòng tứ bảo, rõ ràng đây chính là thư phòng.

Ba gian phòng với bốn bức tường đều trông hệt như cái hồ tuyết, chẳng bày biện gì nhiều, vài món dụng cụ cũng được đóng thành từ chất gỗ thường, chỉ phết lên một lớp sơn dầu, còn lộ ra đường vân nguyên thủy của gỗ. Nhìn qua phòng ốc trắng trong thuần thiết, giản dị mộc mạc đến cực độ, thế mà Hàn Ngâm lại chẳng thất vọng tí nào.

Viện này là nơi ở của cô!

Từ khi bắt đầu có ký ức tới nay, cô chưa từng có một chiếc giường thuộc về mình trọn vẹn, càng khỏi bàn đến một tòa viện hoàn chỉnh thế này!

Hàn Ngâm rất tin, trên đời này chỉ có chuyện mình không nghĩ được, chứ không có chuyện mình không làm được. Cô thầm hạ quyết tâm trong lòng, bất chấp tư chất của bản thân tốt hay xấu, nói tóm lại trong vòng hai năm cô nhất định phải đạt tới tu vi Nhập Khiếu, dù chỉ vì được ở lại chỗ này, có nhà ở, có áo mặc, có thể ăn uống no nê!

Nghĩ tới đây, cô ném bộ y phục định mặc thử qua bên, quay sang đọc quyển Cửu Huyền tâm pháp mà Lệ Thanh Hàn đưa. Khổ nỗi thuở nhỏ cô lang thang đầu đường xó chợ, chưa có ai dạy cô đọc chữ, những chữ có thể đọc cũng chỉ là chiêu bài hàng quán từng được người qua đường đọc qua, làm sao đọc được đồng chữ tối nghĩa, câu chữ thâm ảo trong tâm pháp tu tiên đây?

Nhưng giờ đã trễ thế này, đi tìm Lạc Vân Khanh bảo đảm sẽ bị đá văng ra ngoài.

Cô khẽ cấn môi ráng đọc hai trang, kết quả đọc đến mức choáng đầu hoa mắt, đếm kỹ lại mới phát hiện tròn hai trang này, số chữ mà cô biết chưa vượt nổi hai mươi, ngay cả nạn óc đoán cũng không đoán nổi ý nghĩa của nó, lúc này mới đành bỏ tâm pháp lại, leo lên giường đi ngủ.

Nhưng vừa thay đổi một hoàn cảnh mới, có một cái viện của chính mình, còn có sư phụ, sư huynh và cả đồng môn chưa quen biết, tâm trạng Hàn Ngâm phấn khích, ngửi mùi hương mát lạnh của gối trúc, lật qua lật lại cỡ nào cũng không ngủ được. Cô không thể làm gì hơn là nhặt quyển tâm pháp lên lần nữa, dù đọc không hiểu, cũng ép buộc bản thân nhìn chăm chăm hàng chữ chi chít kia.

Khỏi cần nói, chiều này quả là hữu dụng, nhìn chưa đầy một nén hương, hai mắt cô đã riu lại, ngáp một cái, nhìn thêm chừng thời gian một bữa cơm, đầu cô chịch đi, bất tri bất giác đã ngủ khò.

~ Hết chương 11 ~

12. Chương 12: Sư Huynh Đáng Yêu

SƯ HUYNH ĐÁNG YÊU

Edit: Yunchan

Hôm sau Hàn Ngâm bị tiếng chim hót riu rít đánh thức. Cô đứng dậy, dụi mắt đẩy cửa sổ ra, không khí trong lành mang theo se lạnh của núi rừng phả vào mặt, cùng lúc đó cô nhìn thấy hai con chim kim oanh mỏ đỏ vừa vỗ cánh bay lên trời.

Còn ngái ngủ biến sạch, nhớ tới chuyện phải đi tìm Lạc Vân Khanh hỏi tâm pháp tu tập, cô cuống quýt quơ lấy bộ y phục của Cửu Huyền phải thay vào. Lúc này mới phát hiện bộ bạch y lúc trước cô bán mười

lượng bạc đúng là lỗ vốn, bởi bộ y phục này khi mới mặc lên người thì còn rộng thùng thình, vậy mà chỉ chốc lát đã cực kỳ vừa vặn, rõ ràng có thể tự động biến hóa theo vóc dáng của người mặc.

“Hay thật.” Hàn Ngâm buộc vạt áo lại, lẩm bẩm: “Chả lẽ làm pháp thuật gì trên nó.”

Đột nhiên có một giọng nói vang lên ngoài cửa sổ tiếp lời cô: “Trên đó thi Lượng Thể Tùy Y(*) thuật.”

(*) Tùy theo vóc dáng mà may áo.

Hàn Ngâm cuống cuống quay người lại, thấy một thiếu niên mày rậm mắt tuấn, thần thái sáng láng đang gác hai tay lên bệ cửa sổ, chống má nhìn cô, kiểu xuất hiện bất ngờ này rõ là không phải chuyện đùa.

“Á ——” Cô hét lên thất thanh.

Thiếu niên bị hú giật bắn, cũng hét theo.

Hàn Ngâm lấy lại hồn: “Người hét cái quỷ gì hả?”

Thiếu niên hỏi vặn lại: “Vậy người hét cái quỷ gì hả?”

Hàn Ngâm cây ngay không sợ chết đứng: “Nói thừa, người nhìn lên ta thay y phục, ta đương nhiên phải hét!”

Cô ném bộ nam trang vừa thay ra xuống đất, thiếu niên liếc mắt qua, nói với giọng xem thường: “Cái gì gọi là nhìn lên, người mở toang cửa, còn ta đứng lúc đi ngang qua, cả hai đều là nam nhân như nhau, thấy thì thấy có sao đâu.”

Hai chữ “Nam nhân” làm cho Hàn Ngâm đen mặt triệt để, nhưng nếu bây giờ nói rõ mình là nữ tử thì bầu không khí sẽ trở nên lúng túng, may mà cô còn nhỏ tuổi, lúc thay y phục còn đưa lưng về phía cửa sổ..

Cô khẽ cắn môi, được rồi, nhịn lần này!

Chẳng qua nhịn thì nhịn, nhưng cái lý thì vẫn phải cãi: “Đây là viện của ta, sao người đi ngang qua được!”

“Được rồi được rồi, ta cố ý tới thăm người, không phải đi ngang qua được chưa.” Thiếu niên thỏa hiệp, hỏi cô: “Người chính là đồ đệ mà sư phụ ta nhận tới qua à?”

Hàn Ngâm nhất thời nguôi giận, nhìn hấn nói: “Huynh là sư huynh của ta?”

“Ừ, ta họ Phương, tên đầy đủ là Phương Dữ.”

“Ta là Hàn Ngâm.”

“Hàn Ngâm?” Phương Dữ nhú mày: “Tên quá con gái!”

Hàn Ngâm lập tức nói lảng sang chuyện khác, cười cười nói: “Phương sư huynh tới thật đúng lúc, tối qua sư phụ cho ta một quyển tâm pháp bảo ta tu tập, nhưng chữ trên đó viết ngoáy quá, ta không nhận ra nổi, có thể nhờ sư huynh đọc giùm ta một chút, nhân tiện giải thích mấy chỗ khó hiểu trong đó được không?”

“Được thôi!” Phương Dữ đáp rất sáng khoái: “Sư phụ thích viết chữ thảo, có khi chữ của mình mà mình cũng không nhận ra.”

Hấn vừa nói vừa trèo qua bệ cửa sổ vào trong, nhận lấy quyển tâm pháp nhìn thử.

“Không đúng, đây đâu phải chữ của sư phụ, trên đó cũng không phải chữ thảo, mà là chữ khải(*)...”

(*) Là kiểu chữ phổ biến trong viết tay và in sách.

Hàn Ngâm vội nói: “Văn từ của tâm pháp này theo phong cách cổ xưa, hàm nghĩa sâu xa thâm ảo, nếu không có ai giải thích thì ta nhất định sẽ luyện sai, sư huynh diễn giải cho ta một chút văn tốt hơn.”

Văn từ theo phong cách cổ xưa, hàm nghĩa thâm ảo này nọ, mấy từ nho nhả này là cô nghe được từ người khác, dùng bậy dùng bạ nghe cũng xuôi.

Lúc này Phương Dữ đã quên mất cái cơ chữ thảo của cô, giật đầu nói: “Cũng phải, tâm pháp này không biết đã truyền qua bao nhiêu đời, lúc mới bắt đầu luyện ta cũng không hiểu nhiều chỗ, phải nhờ Lạc sư

huynh giải thích cho. Khi đó ta còn nói đùa, bảo là nếu có người trộm tâm pháp của Cửu Huyền phái chúng ta, không ai chỉ vẽ thì bảo đảm không luyện được.”

Nói rồi hần đọc phần đầu của tâm pháp lên, Hàn Ngâm vừa nghe vừa hỏi, chỗ nào không hiểu đều hỏi cho thấu đáo. Có điều giảng được phân nửa, Phương Dữ bỗng nhiên dừng lại, cau mày nói: “Ta nói nhiều như vậy chắc người không nhớ hết được, hay là lấy bút chép lại một bản đi.”

“Không cần không cần!” Chép để lộ tẩy mình không biết chữ à, Hàn Ngâm cười nói: “Sư huynh cứ nói, ta nhớ được, vả lại tính ta lúc nào cũng cầu thả, chép ra giấy xong, sau này bất cần để lọt ra ngoài thì toi.”

Phương Dữ vẫn không tin: “Chuyện tu luyện không thể sai một ly, tốt nhất người nên chép lại đi, hơn nữa người bình thường không lên được núi Cửu Huyền của chúng ta, ngay cả Tập Hạc Phong cũng không phải nơi đệ tử ngoại môn có thể tự tiện vào, người có làm mất bản ghi chép thì cũng không có gì quan trọng.”

Hàn Ngâm thấy hần cứ khẳng khẳng, không thể làm gì hơn là hắng giọng, nhắc lại một hơi toàn bộ tâm pháp và diễn giải mà hần vừa mới nói, hoàn toàn không nghĩ xả hơi giữa chừng, hơn nữa còn nhớ không sai nửa chữ.

Phương Dữ kinh ngạc tới nỗi há hốc mồm, thật lâu sau mới khen một câu: “Hóa ra Hàn sư đệ có trí nhớ tốt như vậy!”

Sư đệ...

Hàn Ngâm giật giật khoe miệng, cười nói: “Sư huynh quá khen.”

Chẳng phải cô khiêm tốn, mà vì cô biết mình chỉ có mỗi ưu điểm này thôi.

Phương Dữ nhìn cô chòng chọc bằng ánh mắt ước ao đổ kị hồi lâu, sau đó mới giảng giải tiếp.

Núi non thanh tĩnh, trong thế giới tu tiên lại càng thanh tĩnh hơn, hai người một dạy một học, cả buổi sáng trôi qua mà cũng chẳng có nửa bóng người tới quấy rầy.

Đọc xong phần đầu của tâm pháp, Phương Dữ bèn gấp sách lại nói: “Người từ từ tu luyện đi, có gì không biết nữa thì cứ hỏi ta.”

“Được.” Hàn Ngâm nói ngọt: “Rất cảm tạ sư huynh.”

Lúc tiễn Phương Dữ ra cửa, cô bỗng nhiên kéo ống tay áo hần lại, trong mắt ngập đầy chờ đợi: “Dữ huynh, ta thấy trời không còn sớm nữa, hay là chúng ta đi ăn cơm chung đi?”

“Ăn...” Phương Dữ như nghe thấy chuyện quái dị, ngoái đầu lại nhìn cô một lát, bỗng nhiên cười phá lên: “Người đói bụng sao?”

“Phải.” Hàn Ngâm đau khổ thừa nhận: “Ta mới đến nên chưa biết chỗ, chuyện này có đáng cười tới vậy không?”

Phương Dữ ngừng cười, quan sát cô từ trên xuống dưới một lượt: “Ta biết rồi, tối qua người mới lên núi, có một số việc chắc Lạc sư huynh chưa kịp nói cho người biết, huynh ấy tu luyện là chịu khó chịu khổ nhất, nên chắc là quên nói.”

Hàn Ngâm vội cười nói: “Phương sư huynh nói với ta cũng như nhau thôi mà.”

“Đi thôi.” Phương Dữ gạt đầu, nắm tay cô nói: “Trước hết dẫn người tới Càn Sự điện ghi tên vào sổ, rồi lĩnh vài thứ về.”

Càn Sự điện nằm trên Liễm Vụ Phong, một trong bốn ngọn núi dưới, ở đây bất kể là đệ tử ngoại môn hay nội môn đều có thể đến. Lần này Hàn Ngâm đã thấy rõ, hóa ra những người đeo ngọc bội màu xanh đều là đệ tử ngoại môn, còn cô và Phương Dữ trên danh nghĩa là bái Lệ Thanh Hàn làm sư phụ, xem như là đệ tử nội môn, bởi vậy cô được lĩnh một miếng ngọc bội màu trắng khắc tên họ của cô.

Còn mấy thứ mà Phương Dữ bảo lĩnh về, ngoài ngọc bội nhận dạng thân phận ra cũng chỉ có ba thứ, mười viên Nguyệt linh thạch óng ánh, một cái túi thêu xanh cùng loại với cái của Lạc Vân Khanh, thêm một bình sứ trắng nhỏ, mở nút lọ ra rồi nghiêng bình, thứ đổ vào lòng bàn tay toàn là được hoàn nhỏ màu đen bóng, kích cỡ như hạt gạo.

Phương Dữ nói: “Đây là Ích Cốc hoàn, nếu người đói bụng thì uống một viên, đại khái qua hơn hai năm, có chút tu vi là có thể tự ích cốc, không cần dựa vào đan hoàn nữa.”

Nói vậy là, không được ăn cơm!

Hàn Ngâm có khát vọng đặc biệt với mỹ thực, nghe xong câu này thì thất vọng ra mặt: “Lúc ở dưới núi, ta nhớ Lạc sư huynh cũng ăn thức ăn mà.”

Phương Dữ bật cười: “Lương thực ngũ cốc sinh ô uế, ích cốc mới là chính đạo, nhưng thỉnh thoảng ăn một chút cũng không sao.”

Hàn Ngâm sụp mắt, đây đúng là bắt cô không thể chọn cả cá và chân gấu mà, có điều việc cấp bách trước mắt vẫn là tu tiên!

Cô lấy Ích Cốc hoàn thả vào miệng.

Những chuyện khác, sau này hãy bàn.

~ Hết chương 12 ~

13. Chương 13: Vui Đùa

VUI ĐÙA

Edit: Yunchan

Loại linh thạch này ẩn chứa linh khí, vẻ ngoài còn hết sức xinh đẹp, và cũng là loại tiền thông dụng dùng trong giới tu tiên, giá trị của nó được quyết định tùy theo bên trong chứa bao nhiêu linh khí, chia làm ba loại Tinh linh thạch, Nguyệt linh thạch và Dương linh thạch.

Lúc Phương Dữ giảng giải, trong tay còn cầm hai viên linh thạch óng ánh vàng kích cỡ như đậu tương, đưa qua cho Hàn Ngâm nhìn: “Đây, loại Tinh linh thạch này chứa ít linh khí mà còn không tinh khiết, là loại có giá trị thấp nhất, một trăm viên mới bằng một viên Nguyệt linh thạch.”

Hàn Ngâm cúi đầu nhìn Nguyệt linh thạch trong lòng bàn tay mình, kích cỡ bằng với Tinh linh thạch, thế nhưng bớt đi chút ánh vàng, óng ánh thấu sáng, na ná với thạch anh ở giới phàm tục, nhưng lại lấp lánh hơn thạch anh.

Cô hỏi: “Dương linh thạch thì sao?”

“Một viên Dương linh thạch bằng một trăm viên Nguyệt linh thạch.” Phương Dữ giải đáp: “Xin lỗi, chỗ ta không có Dương linh thạch. Hờ, ta hơi nghèo, nhưng nói chung là Dương linh thạch đẹp hơn Nguyệt linh thạch, đặt dưới ánh mặt trời sẽ tỏa ra hào quang bảy màu cát lành, người liếc một cái là nhận ra ngay thôi.”

Hàn Ngâm phì cười: “Kỳ thực linh thạch này chả khác gì với tiền đồng kim ngân đúng không?”

“Đúng thế.” Phương Dữ đồng tình: “Nếu muốn mua bán thứ gì thì dùng kim ngân này nọ là tiện nhất, vậy mà người tu tiên cứ tự cho là thanh cao, ngại kim ngân nặng tục khí, chẳng biết là ai nghĩ ra, đổi sang dùng mấy thứ linh thạch này để thay tiền, quá lãng phí.”

“Lãng phí?”

“Khoảng thạch ẩn chứa linh khí này có thể dùng để chế bùa rèn khí cụ, dù chỉ khảm lên chuỗi kiếm, thì lúc thi triển mấy loại pháp thuật nhỏ cũng có tác dụng khác nhau, chẳng qua đối với người có tu vi cao thâm mà nói, làm như vậy khá là vô bổ, cũng là một loại lãng phí.” Phương Dữ thay đổi thái độ: “Cũng may những linh thạch này chỉ là loại thường, dùng làm tiền cũng không có gì nghiêm trọng, đệ tử nội môn chúng ta mỗi tháng có thể lĩnh mười viên Nguyệt linh thạch, người có thể dùng để mua đồ mình thích.”

Nói đoạn hần hất hàm về hướng dãy tường ở góc phải điện: “Thấy gian hàng bày bên kia không, ta lĩnh Nguyệt linh thạch xong, đa số là tìm tới gian hàng đó.”

Hàn Ngâm nhìn theo: “Có bán nhiều thứ hay lắm sao?”

“Hay chỗ nào!” Phương Dữ ảo não nói: “Toàn là mấy món nhìn được mà không xài được, thú vị thì thú vị, nhưng chả có tác dụng gì nhiều. Thường thì ta mua xong là hối hận ngay, nhưng lần sau thấy lại không kiềm được muốn mua tiếp.”

Hàn Ngâm đen mặt.

Phương sư huynh, huynh còn không biết xấu hổ mà nói ra nữa, kiểu tính khí trẻ con này của huynh mới là không có chỗ nào hay!

Đương nhiên cô sẽ không nói ra suy nghĩ của mình, mà chỉ vô cùng tò mò với gian hàng này, vừa định kéo Phương Dữ đi qua xem thử, ai dè một nữ đệ tử ngoại môn đã đi tới, hơi đỏ mặt nói với Phương Dữ: “Phương sư huynh, gặp huynh thật là khéo, muội có hai vấn đề khó hiểu, muốn tìm huynh thỉnh giáo, không biết huynh có rảnh chỉ bảo cho muội một chút không.”

Phương Dữ xem ra là người tốt tính lấy giúp người làm niềm vui, vừa nghe đã đáp ngay: “Được!”

Hàn Ngâm đứng bên nghe hai người trò chuyện đôi câu, đáng tiếc cô không có tu vi nền tảng, nên nghe mà chẳng hiểu mô tê gì, bèn lặng lẽ nói với Phương Dữ: “Phương sư huynh, hai người cứ trò chuyện, ta qua bên kia xem thử.”

Phương Dữ thuận miệng đáp: “Được, người đừng chạy lung tung, chốc nữa ta đi tìm người.”

Hàn Ngâm lên tiếng trả lời rồi đi dạo tới trước gian hàng, nhìn mà hoa cả mắt, đúng như Phương Dữ nói, món nào món nấy đều trông rất thú vị, nhưng người mới vào tiên môn như cô thì không nhận ra thứ gì với thứ gì.

Những đệ tử mở sạp cũng rất có mắt nhìn, ban đầu liếc thấy ngọc bội trắng đeo bên hông cô thì tỏ vẻ hâm mộ và cung kính, nhưng sau đó phát hiện trên người cô không có một chút linh khí nào, hoàn toàn là một nhân sĩ phạm tục còn chưa bắt đầu tu luyện, bèn trao nhau ánh mắt hưng phấn, nghĩ cô có khả năng là loại siêu dễ lừa.

Đáng tiếc, chuyển biến nét mặt của họ đều lọt hết vào mắt Hàn Ngâm.

Cô đích thực không có chút xú thường thức nào của giới tu tiên, nhưng do từ nhỏ đã lẫn lút phổ phường, tâm tư dưới màn mắt đi mây lại này làm sao giấu được cô. Thế là cô cười tủm tỉm, tới gần một sạp, nhặt một ngọn cỏ nhỏ xanh biếc nom như lá cây tùng lên, căng mắt nhìn cẩn thận.

“Đây là cái gì thế?”

Đệ tử mở sạp này thấy cô quả nhiên không hiểu, bèn ân cần giải thích: “Đây là Niếp Không thảo.”

Hàn Ngâm lắc đầu: “Không hiểu.”

“Hái một hạt cỏ kích cỡ như hạt cải từ trên lá xuống, thổi liền ba hơi, hạt cỏ này có thể dài tới ba thước, ăn vào có thể đứng một mình trên không trung, chân không chạm đất.”

Mắt Hàn Ngâm sáng lên: “Nghe thú vị thật, nhưng thứ lạ thế này chắc đắt lắm nhỉ?”

Nào có ai hỏi giá kiểu này, chẳng phải là mời người ta làm thọt à?

Đệ tử kia cười tươi rói: “Không mắc không mắc, chỉ ba viên Nguyệt linh thạch thôi.”

Niếp Không thảo không dễ dàng tìm được, nhưng ngoại trừ có thể đứng trên không trung ra thì chẳng còn công dụng gì, bởi vậy bình thường không ai ngó ngàng tới nó, có thể bán được hai mươi viên Tinh linh thạch là quá lắm rồi.

Tất nhiên Hàn Ngâm không biết điều này, cúi đầu nhìn mười viên Nguyệt linh thạch trong lòng bàn tay với vẻ mặt rất khổ sở, do dự thật lâu: “Quá mắc, hơn nữa cỏ này chưa chắc thần kỳ như người nói.”

Cô quay lưng muốn đi, đệ tử kia vội vàng kéo cô lại: “Ta đây bán đúng giá rồi, không đắt chút nào đâu! Nếu người không tin tác dụng của loại cỏ này, thì có thể thử!”

Hàn Ngâm cười nói: “Người lừa ta, nếu ta thử mà không có tác dụng, người đuổi theo ta đòi linh thạch thì biết làm sao? Nếu không người thử cho ta xem chút đi.”

“Chuyện này...” Đệ tử kia phân vân một lát: “Được rồi, coi như ta bỏ ra một cây Niếp Không thảo để thử cho người xem, nhưng người xem rồi thì không được mặc cả với ta nữa.”

Thứ cô chờ chính là câu này!

Đệ tử kia lập tức cầm một cây Niếp Không thảo lên, lấy hạt cỏ thổi ba hơi rồi ăn vào, sau đó nhảy vút lên, bay vào không trung, đưa tay sờ tới đỉnh điện.

Hắn đứng lơ lửng ở trên, cười nói: “Không lừa người chứ?”

“Hay quá hay quá!” Hàn Ngâm ngửa đầu vỗ tay khen ngợi, khen xong, cô quay lưng bỏ đi.

Đệ tử kia quỳnh lên, bước tới trước một bước, rơi xuống từ không trung, cản cô lại: “Sao người lại đi?”

Hàn Ngâm ra vẻ ngạc nhiên: “Xem xong rồi không đi chứ làm gì?”

“Là người muốn mua nên ta mới thử cho người xem!”

Hàn Ngâm nghiêng đầu suy tư: “Ta có nói muốn mua à? Ta chỉ nói xem xong rồi tuyệt đối không mặc cả với người thôi mà.”

Đệ tử kia ngẫm lại, thái độ của cô rõ ràng là muốn mua, nhưng quả thật chưa nói chữ mua lần nào, nghĩ đến đây hắn nhất thời cứng họng.

Hàn Ngâm còn cười tủm tỉm hỏi: “Ta đâu mặc cả với người, đúng không?”

Đây rõ là ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, nhìn cái mặt bị nhục khổ hết chỗ chê của đệ tử kia, những người ở đây đều không nhịn được cười ầm lên, sau cùng tới chính hắn cũng vừa lắc đầu, vừa cười ra tiếng.

May mà Niếp Không thảo này không đáng giá lắm nên thiệt hại cũng không nhiều, vả lại nếu không phải đây là thứ rẻ tiền, thì hắn cũng không chịu lãng phí thử cho người ta xem. Bây giờ chỉ có thể coi như hắn có ý đồ bắt lương muốn kiếm lợi, nào ngờ bị người ta nhìn thấu, nên chơi cho hắn một vỏ nhỏ không quá nghiêm trọng thôi.

Chuyện không lớn, nhân quả chuyển dời trong đó còn làm cho người ta phải suy ngẫm, đệ tử kia bỗng nhiên có chút giác ngộ, thu nụ cười lại, đứng lặng chốc lát, bỗng nhiên quay sang thì lễ với Hàn Ngâm: “Lưu Duyên cảm ơn tiểu sư huynh chỉ dạy.”

Hàn Ngâm đương nhiên không hiểu đạo tâm của hắn đã được rèn rũa đôi chút trong chớp mắt ấy, nên khi được hắn tạ ơn thì có hơi ừ ừ cạc cạc, chỉ có thể mỉm cười nói bừa: “Đâu có đâu có.”

Trong lòng thì phiền muộn, mặc dù cô còn nhỏ tuổi đầu vẫn để tóc trái đào, vả lại còn từng cải nam trang làm mất đi vẻ e lệ nhu mì của bé gái, nhưng cũng đâu giống bé trai tới nỗi đó, không thì Mộ sư thúc gặp tới qua, cả sư phụ cô với Tổng Việt sư bá sao lại nhận ra giới tính của cô chứ?

Càng nghĩ càng rối trí, cô chỉ còn biết thâm than, gừng càng già càng cay, mắt càng già càng đỏ.

Nhưng mà Mộ sư thúc vẫn còn trẻ, ừm, chắc hắn khác loài!

~ Hết chương 13 ~

14. Chương 14: Sư Huynh Đùng Trêu Ta

SƯ HUYNH ĐÙNG TRÊU TA

Edit: Yunchan

Sau trận náo loạn này, các đệ tử bày sạp đều thu lại tâm tư làm thịt người gà mờ.

Hàn Ngâm dạo vòng qua từng sạp, phát hiện ở đây bán phần lớn là các loại bùa, khí cụ, sách đạo và đan hoàn. Ngoài ra cũng có bán linh thảo linh quả, linh châu linh thạch, thậm chí còn bán các loại linh thú sủng thú, hạt giống hoa cỏ và đồ dùng phẩm tục, không biết bao nhiêu mà kể.

Cô cũng chẳng hứng thú lắm với những thứ còn lại, mặc dù nhìn thì thích đó, nhưng nhớ tới lời của Phương Dữ nói lúc này thì bèn từ bỏ ý định mua trong đầu, chỉ dừng lại ở trước một sạp bán hạt giống hoa cỏ.

“Có giống hoa cỏ nào dễ trồng mà không cần chăm tỉ mỉ không?”

Lạc Vân Khanh đã nhắc nhở cô, không nên hao tổn sức lực vào việc trồng hoa cỏ, nhưng cô lại thấy hai mảnh đất ở hậu viện bỏ không như vậy, chẳng những xấu xí mà còn rất lãng phí. Dù sao hoa cỏ sinh trưởng cũng phải mất thời gian, chi bằng chọn đại một loại để trồng, lỡ đâu sau này cần thì cũng có sẵn, không tới mức phải rồi tung lên.

Bán hạt giống hoa cỏ là một nữ đệ tử, cô hỏi lại Hàn Ngâm: “Tiểu sư huynh muốn trồng loại hoa cỏ thông thường hay là linh hoa linh thảo?”

Hàn Ngâm giật giạt khoe miệng: “Linh hoa linh thảo.”

Cô luôn rất thực tế, không có tâm trạng trồng mấy loại hoa cỏ phổ thông để ngắm cho vui đâu!

Nữ đệ tử cười, chỉ mấy thứ cho cô xem: “Kim Diệp hoa và Đế Linh thảo này, đa phần khi luyện đan được đều dùng tới, trồng cũng không khó, còn cả Lôi Tâm liên này, Huyền Băng trúc này, Phong Vụ thảo này.”

Toán là tên thực vật chưa từng nghe bao giờ.

Hàn Ngâm chỉ quan tâm tới một vấn đề: “Trồng xuống rồi tưới ít nước là xong sao?”

“Đúng thế, nếu trồng theo phương thức ngũ hành sinh khắc, rồi dùng loại pháp thuật thích hợp để thúc giục sinh trưởng, đại khái gần mười năm là có thể mang đi luyện đan.”

Hàn Ngâm kinh ngạc: “Mười năm!”

“Là gần mười năm.”

Tám chín năm cũng quá lâu rồi!

“Có giống nào trồng hai ba năm là có thể dùng rồi không?”

Nữ đệ tử nghĩ ngợi một lát: “Có Thanh Sương thảo, và mằm Thổ Chi, nhưng mấy loại đó cũng phải trồng cỡ năm sáu năm mới được. Linh hoa linh thảo nào cũng giống nhau cả, giống càng cao tuổi, thì linh hiệu của nó càng cao, ngay cả cỏ linh chi của phẩm tục, cũng đâu phải trưởng thành trong thời gian ngắn.”

Hàn Ngâm xám xịt: “Ồ, chỗ cô có bán mấy loại như dưa xanh, cải trắng, bầu bí không, ta trồng mấy thứ đó.”

Ít nhất còn có thể hái xuống bỏ ra ăn!

Nữ đệ tử che miệng phì cười: “Tiểu sư huynh đừng trêu ta mà.”

Hàn Ngâm càng đen mặt hơn: “Ta nghiêm túc!”

Cô vừa nói xong, nữ đệ tử kia đã cười đến nỗi ngã sấp ngã ngửa, thật lâu sau mới chùi nước mắt nói: “Dưa xanh cải trắng này nọ thì không có, còn hạt bầu thì có một ít.”

Nói đoạn cầm một bao dưa cho cô: “Cái này chẳng bao nhiêu tiền, ta tặng cho tiểu sư huynh đó.”

Hàn Ngâm nhận lấy với cái mặt đau khổ: “Đa tạ đa tạ.”

Thế nhưng bây giờ đã khác xưa, cô không phải là người nghèo không một xu dính túi nữa, tội gì phải chiếm lợi của người ta. Cho nên cô bỏ ra mười viên Tinh linh thạch, mua thêm hai túi Tinh Tinh thảo và Vân Mộng hoa.

Hai giống hoa cỏ này không có tác dụng gì, cô chỉ mua vì thấy thú vị thôi.

Mầm Tinh Tinh thảo rơi xuống đất là sinh trưởng được ngay, chưa đầy hai ngày là có thể mọc lan cả vùng, quan trọng nhất là mầm cỏ này sẽ phát sáng trong đêm, nhìn từ xa xa giống như thiên hà đầy sao, lung linh khôn kể.

Về phần Vân Mộng hoa, hoa này lớn chậm hơn Tinh Tinh thảo một chút, nhưng chỉ trong hai ba tháng là có thể trưởng thành. Vào ban đêm nó sẽ xếp lá lại, tới ban ngày thì xòe ra, giữa nhị hoa còn có thể phun ra khói mây, quấn quanh hành lang, men theo thềm đá, một lúc lâu vẫn không tan.

Cất hạt giống hoa cỏ vừa mua cẩn thận rồi, Hàn Ngâm bèn quay đầu nhòm ngó chung quanh, phát hiện Phương Dữ đang đứng ở đằng kia hoa tay múa chân, trò chuyện cực kỳ say sưa, cô quyết định không quấy rầy hần, đi dạo tiếp.

Có một đệ tử bán thú cưng bắt chuyện với cô: “Tiểu sư huynh, người mua Tinh Tinh thảo rồi, thì mua luôn hai con thỏ đi.”

Hàn Ngâm khó hiểu: “Tại sao?”

“Tinh Tinh thảo gặp gió là lớn, mua hai con thỏ ăn cỏ, người có thể tiết kiệm được thời gian làm cỏ.”

Vậy á!

Hàn Ngâm thấy trên sạp của hần có đặt một cái lồng thỏ, nhưng màu lông lốm đốm không tinh khiết, cặp mắt thỏ trông người ta cũng dữ dằn, chẳng giống thú cưng để nuôi chơi tí nào, mà y hệt con thỏ hoang bắt bừa trên núi.

Không tồi không tồi! Cô thích!

Không phải vì thích dã tính của con thỏ, mà cô nghĩ lúc đêm khuya thanh vắng lỡ có đói bụng, bắt thỏ nhóm lửa, quay lên ăn cũng đỡ đói...

“Bán thế nào?”

“Không giấu tiểu sư huynh, đây đều là thỏ rừng không có linh tính, một lồng năm con, tiểu sư huynh chỉ cần bỏ năm viên Tinh linh thạch là mua được rồi.”

Hàn Ngâm đang cúi đầu đếm Tinh linh thạch, bỗng nhiên một cái tay từ đâu duỗi tới, thấy năm viên Tinh linh thạch tới trước mặt đệ tử kia, sau đó xách lồng thỏ bỏ đi.

“Ế, lồng thỏ này là ta mua trước mà.” Cô vợ vàng quay lại cản đường, ai dè đập vào mắt trước tiên là miếng ngọc bội đen, tới khi ngẩng đầu lên, đối diện với khuôn mặt cười lười biếng, cô mới bối rối nói: “Mộ... Mộ sư thúc...”

Mộ Thập Tam liếc thoáng qua cô: “Không tệ, Lệ sư huynh lại phá bỏ lời thề để thu đồ đệ.”

Hần nói xong thì xoay người định đi.

Hàn Ngâm còn nhớ thương cái lồng thỏ, bèn cười gượng hỏi: “Sư thúc mua nhiều thỏ như vậy làm gì?”

Nếu như không có công dụng to tát gì, thì bỏ lại cho cô hai con đi.

Mộ Thập Tam không quay đầu lại, chỉ nói một chữ: “Ăn.”

Hàn Ngâm mở mắt trừng trừng nhìn hần đi ra ngoài, quay đầu hỏi: “Không phải trên núi đều ích cốc hết sao?”

Hần còn nói rõ ra là muốn ăn thịt thỏ!

Vài đệ tử ở chung quanh trông thấy màn này thì chỉ cười chứ không đáp, lúc này Lưu Duyên ở sạp bên kia xấp lại, nói nhỏ: “Tiểu sư huynh mới lên núi nên chưa biết đó thôi, Mộ sư thúc... ờ, đệ tử Cửu Huyền ai cũng biết, ngài ấy luôn ăn ngon ngủ kỹ lười tu luyện...”

Hàn Ngâm vẫn chưa quên lời Tổng Việt cảnh cáo sư phụ cô tối qua, chưa kể có vị sư huynh khó chịu Lạc Vân Khanh làm tấm gương trước mắt, khiến cô cảm thấy Cửu Huyền phải đốc thúc các đệ tử tu luyện rất nghiêm khắc, bởi vậy càng khó hiểu hơn: “Nhưng hắn còn trẻ như vậy, sao lại leo lên tới hàng sư thúc được?”

Đơn giản là cô không hiểu nổi, trong lời nói chẳng có ác ý gì, nhưng những người khác nghe thấy lại chột im bật.

Một lát sau mới có người hừ một tiếng: “Chẳng phải do số hắn may à.”

“Đúng thế, nghe nói là do Giang chân nhân đích thân dẫn hắn về, nói hắn thiên tư tuyệt đỉnh, tương lai nhất định sẽ nằm trong Cửu Huyền tứ tú, thế nên mới nhận hắn làm đệ tử quan môn. Vậy mà gần đây năm, trừ ăn ăn ngủ ngủ ra, thì chả thấy hắn có tu vi hay thành tích vượt trội gì, tới khi Giang chân nhân về cõi tiên thì chẳng còn ai quản lý hắn nữa.”

Hàn Ngâm mở to mắt: “Về cõi tiên! Giang chân nhân đã phi thân thành tiên rồi á?”

Hự, vừa nghe câu này, mọi người lại nín thình lình hai.

Hàn Ngâm lí nhí nói: “Ta nói sai sao?”

Bấy giờ Lưu Duyên mới lên tiếng giải thích: “Ý nghĩa về cõi tiên ở chỗ chúng ta cũng không khác giới phàm tục mấy, Giang chân nhân không phải phi thân thành tiên, mà là thọ nguyên đã tận, chưa phá được cảnh giới Tọa Vong, ờ... à nên về cõi tiên...”

Hóa ra là ngủm!

Hàn Ngâm chột cảm thấy mất hứng, xem ra tu tiên cũng chưa chắc trường sinh, chẳng trách Lạc Vân Khanh nói là gian nan kham khổ.

Loại suy sụp tinh thần này là tối kỵ của người tu luyện, một khi sinh ra ý nghĩ thoái chí nản lòng, thì tu vi có khả năng sẽ không tiến mà còn lùi. May mà lúc này cô chưa bắt đầu tu luyện, hướng hồ với bản tính lạc quan cởi mở của cô, ý nghĩ này chỉ đảo nhanh qua trong lòng cô đã biến đổi thành một hình thái khác.

Người khác tu không thành, cũng đâu chứng tỏ cô cũng tu không thành, hơn nữa nghĩ nhiều như vậy làm quái gì, cho dù tu không được, cô cũng có thể sống lâu hơn người bình thường rồi, tính sao cũng thấy khoản đầu tư này không lỗ!

~ Hết chương 14 ~

15. Chương 15: Cầu Tình

CẦU TÌNH

Edit: Yunchan

Hàn Ngâm theo Phương Dữ quay về Tập Hạc phong, dọc đường sức nhớ tới cái túi thêu kia, bèn lôi ra sờ sờ, bối bối.

Phương Dữ nhìn với con mắt quái lạ: “Người đang tìm cái gì thế?”

Hàn Ngâm không trả lời mà hỏi ngược lại: “Tại sao lại trống không?”

Phương Dữ càng nhìn cô kỳ quái hơn: “Nó vốn trống không mà!”

“Không đúng, ta nhìn thấy Lạc sư huynh lấy từ trong này ra rất nhiều thứ.”

Phương Dữ chịu thua, khoanh tay nói: “Đây là túi Càn Khôn trữ vật dụng, chứ có phải túi bảo vật đâu, người bỏ thứ gì vào trong thì mới lấy ra thứ đó được, không bỏ vào đương nhiên là trống không.”

Hóa ra là thế!

Hàn Ngâm có hơi thất vọng, nhưng nghĩ lại túi thêu này có thể trữ đồ gấp mấy lần túi thường thì cũng thấy vui vui, nào ngờ Phương Dữ ở bên lại đả kích cô một câu.

“Hiện tại người chưa dùng túi Càn Khôn này được đâu, phải có tu vi, dùng linh khí của chính mình tế luyện qua một đợt mới dùng thoải mái được.”

Còn vậy nữa!

Hàn Ngâm tiu nghỉu nhét cái túi vào trung ngực, băng qua một lúc mới hỏi: “Tới lúc đó thứ gì cũng cho vào được hết sao?”

“Cái đó còn phải xem người tế luyện đến tầng mấy. Túi Càn Khôn của ta mới tế luyện tới tầng ba, chỉ có thể đựng bốn mươi món, cái của Lạc sư huynh tế luyện tới tầng bốn, có thể chứa nhiều gấp đôi ta.”

Hàn Ngâm thầm nhớ kỹ lời hần nói, mà không hỏi nên tế luyện thế nào, nói nào ngay bây giờ cô chưa có tu vi, hỏi cũng như không.

Hai người tạm biệt nhau ở trước viện của Hàn Ngâm, Phương Dữ đi vào trong tòa viện bên phải, như vậy viện bên trái nhất định là của Lạc Vân Khanh, vì hần nói sẽ ở ngay bên cạnh cô.

Hàn Ngâm dẫn xuống thôi thúc muốn tìm hần nói chuyện phiếm, quay lại viện của mình, đem giống hoa cỏ đi trồng trước, sau đó mới khoanh chân ngồi lên giường theo tư thế mà Phương Dữ đã dạy, rồi thử điều động nội tức dựa theo tâm pháp mà hần đã giảng giải rõ ràng, cảm ứng loại linh khí trời đất nghe nói là đâu đâu cũng có, lượn lờ quanh người hoặc dày hoặc mỏng.

Đáng tiếc là, cô ngồi tròn nửa canh giờ, chân tay tê rần hết cả, vậy mà vẫn chưa cảm giác được chút xíu sự tồn tại của linh khí nào. Trái lại cái loại ham muốn ngừng luyện đứng dậy lại quậy tới độ lòng dạ cô bồn chồn. Cô không thể làm gì hơn là cắn môi đọc đi đọc lại phần đầu tiên của tâm pháp ở trong đầu, đọc mãi tới khi nó chảy xuôi theo dòng, không cần suy nghĩ, câu tâm pháp đã tự nhiên hiện lên trong đầu cô.

Không biết nên nói là do ý chí kiên cường hay do cố sống cố chết, mà nguyên ngày hôm nay, trừ hết nhịn nổi phải đi ra ngoài tìm một nơi vắng vẻ giải quyết chuyện riêng ra, thời gian còn lại cô ngồi suốt cho đến tận khuya mới thôi. Trước khi đi ngủ cô cảm giác mình mảy mảy hết cả lại, nhưng cô vẫn cố nhịn cơn buồn ngủ, đọc lại tâm pháp bốn năm lần dưới đèn, theo âm đọc, cô gắng gượng ghi tạc mấy kiểu chữ đối lập nhau này vào lòng, xong xuôi mới ngáp dài, ngã đầu vào gối ngủ.

Được cái mệt thì mệt, nhưng trong lòng cô vẫn vô cùng thỏa mãn, phần đầu tiên của tâm pháp có hơn năm trăm chữ, không tính số chữ lặp lại, cô cũng thuộc lòng được hơn bốn trăm chữ, cứ theo tiến độ này thì chẳng bao lâu cô có thể tự biết chữ, có thể đọc sách được rồi.

Sớm hôm sau thức dậy, Hàn Ngâm cảm thấy bụng đói ngấu, bèn nuốt một viên Ích cốc hoàn rồi đi tìm Lạc Vân Khanh, cô muốn biết hôm qua mình tu luyện cả ngày mà vẫn không hề có cảm ứng gì, đó là hiện tượng bình thường hay đã luyện sai chỗ nào.

Nào ngờ viện của Lạc Vân Khanh vẫn đóng chặt cửa, cô gõ hai cái, chờ một lát, bên trong không có động tĩnh, sợ gõ tiếp làm phiền tới hần thì sẽ bị mắng, nên cô quyết định quay sang tìm Phương Dữ.

Cửa viện của Phương Dữ mở toang, cô gọi hai tiếng: “Phương sư huynh.”

Không ai trả lời.

Bước vào nhìn thử, bố cục của tòa viện này giống như đúc chỗ ở của cô, chỉ khác là chung quanh trồng đầy hoa cỏ, đa số đều chưa ra hoa, vẫn còn là hạt mầm, có lẽ là linh hoa linh thảo hần trồng.

Hàn Ngâm thấy cửa phòng bên trong cũng không đóng, bèn thò đầu ngó vào, kết quả nhìn thấy nội thất bên trong, từ bàn ghế đến đồ treo tường, thứ nào thứ nấy đều rực rỡ muôn màu, phần lớn cô đều không biết. Thế mới thấy hôm qua Phương Dữ không nói dối chút nào, Nguyệt linh thạch hẳn lĩnh về đều dùng để mua đồ chơi hết cả.

Đứng thộn ra một hồi, trong lòng cô bắt đầu nghi ngờ, sao hai người này đều không ở nhà? Lẽ nào tu tiên còn có thể chạy đi du sơn ngoạn thủy, hun đúc tâm tính à?

Bước ra khỏi viện của Phương Dữ, cô nghĩ ngợi một chút, quyết định đi làm phiền Lệ Thanh Hàn, y thân là thầy, dù sao thỉnh thoảng cũng phải làm tròn nghĩa vụ dạy dỗ đệ tử.

Không ngờ mới đi tới trước Bất Cư điện đã nhìn thấy Phương Dữ quỳ bên trong cửa, nhìn tiếp vào trong điện, Lệ Thanh Hàn đang ngồi trên ghế, đưa lưng về phía cửa điện, đọc sách.

Hàn Ngâm quá đổi kinh ngạc, nhưng không tiện hỏi, bèn cất bước đi vào quỳ xuống theo, muốn dùng ánh mắt hỏi Phương Dữ xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Nhưng Phương Dữ cúi đầu không thấy được cô, nên cô cũng hết cách.

Lúc này Lệ Thanh Hàn đột nhiên lên tiếng: “Thế nào, người cũng tới cầu tình cho Lạc Vân Khanh sao?”

Hàn Ngâm sửng sốt: “Hả, Lạc sư huynh làm chuyện gì mà phải cầu tình cho huynh ấy?”

Lệ Thanh Hàn bị cô hỏi tới cảm nín.

Vai Phương Dữ bỗng nhiên rung rung đầy khả nghi.

Một lát sau, Lệ Thanh Hàn tức giận xoay người lại, vẫy vẫy ống tay áo nói: “Đi ra đi ra, không biết cái gì còn chạy tới góp vui!”

Hàn Ngâm oan ức: “Sư phụ.”

Lệ Thanh Hàn trừng cô: “Làm gì?”

“Đệ tử tu luyện có chỗ khó hiểu, nên tới tìm người thỉnh giáo.”

Lệ Thanh Hàn ngẩn ra, nét mặt có chút phẫn nộ, nhưng y còn chưa lên tiếng, Hàn Ngâm đã nói tiếp: “Đương nhiên, đệ tử vẫn nhớ kỹ lời dặn của sư phụ, bảo đệ tử có việc gì thì đi tìm Lạc sư huynh, bớt tới quấy rầy người... vậy nếu người đang bận, thì chỉ bằng chỉ đệ tử làm sao mới tìm được Lạc sư huynh, để đệ tử đi quấy rầy huynh ấy.”

Vai Phương Dữ càng run dữ dội hơn.

Lệ Thanh Hàn chuyển sang trừng Phương Dữ, nhưng ngay sau đó đã không nhận được cười, mắng cô: “Bớt khoe cái tài khôn vặt của người trước mặt sư phụ đi!”

Thấy y bật cười, Phương Dữ cũng thở phào, dập đầu nói: “Sư phụ, tối hôm trước Tống sư bá tìm Lạc sư huynh gây phiền phức, chẳng phải người đã làm chủ cho huynh ấy rồi sao, sao ngoảnh lại đã phạt huynh ấy rồi?”

Đến đây Hàn Ngâm mới vỡ lẽ, té ra vẫn là chuyện Tô Tinh Trầm! Cả ngày hôm qua không gặp Lạc Vân Khanh, chẳng lẽ là vì nguyên nhân này sao?

Chỉ nghe Lệ Thanh Hàn hừ lạnh một tiếng: “Làm chủ cho hắn là một chuyện, hắn làm sai phải phạt là chuyện khác, người thôi xin xỏ cho hắn đi, bằng không ta phạt cả người!”

Phương Dữ vẫn cứng đầu: “Sư phụ, dù Lạc sư huynh có lỗi gì, thì người phạt huynh ấy đến Tẩy Tâm nhai điện bích(*) ba tháng là đủ rồi, sao phải phạt tới một năm.”

(*) Tương tự với phạt cấm túc ở hiện đại.

Lệ Thanh Hàn cũng chẳng phải là người dễ tính, nghe tới đây thì nổi cáu: “Câm miệng! Đi ra!”

Phương Dữ cũng bướng bỉnh, không thêm nói nữa, nhưng cũng không chịu đi ra.

Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, Hàn Ngâm vội vã đứng lên, đưa tay kéo Phương Dữ: “Phương sư huynh, huynh đứng lên trước đi.”

Phương Dữ vẫn im lặng, gạt tay cô ra.

Hàn Ngâm suy nghĩ một chút, đoán được dụng ý của Lệ Thanh Hàn, bèn nói: “Huynh đừng làm sư phụ tức nữa, sư phụ không phải đang phạt Lạc sư huynh, mà đang bảo vệ huynh ấy thôi.”

Phương Dữ ngó ra.

Cô nói tiếp: “Huynh nghĩ đi, Tô Tinh Trầm vẫn chưa bị ai tìm thấy, thương thế của Lạc sư huynh lại sắp lành, nếu chưởng môn lại bắt huynh ấy ra ngoài tìm người, vậy rồi cuộc đi hay không đi thì tốt hơn đây? Chi bằng phạt huynh ấy diện bích suy ngẫm, như vậy có thể chặn được miệng người ngoài nói sư phụ bao che đệ tử, còn giúp Lạc sư huynh tránh khỏi hiềm nghi, tĩnh tâm tu luyện, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện à?”

Câu này vừa thốt ra, không chỉ Phương Dữ, mà ngay cả Lệ Thanh Hàn cũng nhìn cô chăm chăm, nét mặt xấu hổ như người âm thầm làm chuyện tốt rồi bị người ta bóc trần, lập tức đành mặt quát: “Cút cút cút! Nếu không cút, thì các ngươi cứ tới Tẩy Tâm Nhai diện bích với Lạc Vân Khanh đi...”

Lệ Thanh Hàn còn chưa nói dứt câu, Phương Dữ đã nhảy dựng lên hết như con thỏ, kéo phắt lấy Hàn Ngâm chạy đi một nước.

~ Hết chương 15 ~

16. Chương 16: Vô Sĩ

VÔ SĨ

Edit: Yunchan

Quãng thời gian sau đó, Hàn Ngâm luôn bề bộn nhiều chuyện.

Đầu tiên cô đã hỏi thăm Phương Dữ, biết cách thức tu luyện của mình không sai, bèn quấy lấy hắc ba bốn ngày liền, hỏi hết toàn bộ số tâm pháp còn lại. Đây không phải do cô nóng lòng đạt thành, mà là muốn mượn cơ hội này để học thêm ít chữ.

Sau đó vào mỗi sáng sớm cô sẽ nhắm lại số chữ mới này nhiều lần, cho tới khi kiểu chữ và ý nghĩa đều thuộc nằm lòng, còn ban đêm thì lục giá sách, tìm một hai quyển sách đơn giản đọc qua một lần mới lên giường nghỉ ngơi. Số thời gian còn lại trong ngày, tất nhiên là dùng để ngồi tu luyện, mỗi lần ngồi xuống là mấy canh giờ không nhúc nhích.

Bản thân có thiên phú tu tiên hay không, cô không rõ lắm, nhưng cô biết mình có nghị lực, bởi vậy chừng mười ngày sau, rốt cuộc cô đã nhận ra sự tồn tại của luồng linh khí trong truyền thuyết đó, thế là vội vã đưa linh khí vào trong cơ thể dựa theo tâm pháp, sau khi dẫn đi khắp kinh lạc và huyết mạch, thì tích trữ lại trong đan điền.

Quá trình tu luyện nói thì đơn giản, nhưng làm thì thật khó, một luồng linh khí như có như không, cô phải tốn cả một ngày mới thu về cho mình sử dụng được. Chẳng qua sau khi nắm bắt được nguyên lý, suy ra một ít kinh nghiệm và bí quyết để cảm nhận và tích trữ linh khí xong, tốc độ tu luyện của cô cũng nhanh lên rất nhiều. Chưa đầy hai tháng, luồng linh khí tán loạn trong đan điền lúc đầu đã có thể tụ lại, mặc dù chỉ nhỏ như hạt gạo, nhưng cũng ngưng tụ mà không tán, chậm rãi lưu chuyển theo hơi thở của cô.

Tục ngữ có câu một ngày trên trời bằng một năm ở nhân gian.

Hàn Ngâm vốn cho rằng câu này chỉ là thổi phồng, nhưng đến khi bản thân tu luyện mới biết, nhìn thì như ngồi ỳ ra đó mấy tháng dài đằng dặc, vô cùng nhàm chán, nhưng sau khi tiến vào cảnh giới, lại cảm giác chỉ trong nháy mắt.

Nếu như hôm nay Phương Dữ không tới tìm cô, thì có khả năng cô còn muốn mắt nhắm mắt mở tu luyện tiếp mà chẳng biết thời gian là gì.

Đương nhiên, Phương Dữ là kiểu người vĩnh viễn không biết gõ cửa, cứ thế mà vác theo bộ mặt mừng rỡ nằm bò lên bệ cửa sổ của cô, may mà lúc này cô không làm mấy chuyện riêng tư đại loại như thay y phục, cô chỉ nhìn hẩn chăm chăm mấy giây, sau đó rất bình tĩnh hỏi: “Phương sư huynh, gặp chuyện tốt gì à?”

Phương Dữ hưng phấn nói: “Sư phụ xuống núi!”

Hàn Ngâm sững sờ: “Xuống làm gì?”

“Chẳng phải vẫn chưa tìm được Tô Tinh Trần sao, chừng môn bảo người đi giúp một tay.”

Hàn Ngâm hơi nhướng mày, tuy không biết rốt cuộc thì Tô Tinh Trần đã trộm chỉ bảo gì của sư môn, nhưng nhìn thái độ tìm người ráo riết của Cửu Huyền, thì nhất định chỉ bảo này rất quan trọng.

Phương Dữ nhảy qua cửa sổ, vỗ tay nói: “Không nói chuyện này nữa, ta sắp chạy tới Tẩy Tâm Nhai gặp Lạc sư huynh, sang đây hỏi người một tiếng, người có đi không?”

“Đi!” Hàn Ngâm đứng dậy rất quả quyết.

Nhưng hai người vừa đi tới cửa, cô bỗng dừng bước: “Cứ đi tay không như vậy thôi sao?”

Phương Dữ bị câu hỏi của cô làm đờ ra: “Còn cần mang theo thứ gì à?”

Hỏi lạ, tên sư huynh này quả nhiên cầu thả, không quan tâm tới thường thức!

Hàn Ngâm liếc hẩn, bấm ngón tay đếm: “Ăn chơi dùng, dầu gì Lạc sư huynh cũng cần. Tuy ta chưa từng tới Tẩy Tâm Nhai, nhưng sư phụ phạt huynh ấy đến đó suy ngẫm, bảo đảm chỗ đó chẳng có mấy thứ này.”

“Không có.” Phương Dữ sờ sờ đầu: “Do ích cốc nên huynh ấy không cần ăn gì hết, chơi thì càng đừng hỏi, người xem huynh ấy có lòng dạ để chơi chắc? Về phần dùng, hình như cũng chẳng có cái gì cần thiết.”

Người tu tiên quả nhiên sinh hoạt qua loa, sắp đặt tới trình vô dục vô cầu rồi!

Hàn Ngâm bất đắc dĩ nói tiếp: “Huynh lo huynh ấy cần hay không làm gì, tiện thể mang tới ít đồ thể hiện tấm lòng cũng tốt chứ sao.”

Phương Dữ không biết nên mang thứ gì, tiếp tục sờ đầu, mắt ngó quanh quất, cuối cùng chạy về viện của mình bê một chậu mắc cỡ tới: “Tặng cái này đi, ngắm được mà chơi cũng được luôn.”

Nói rồi hẩn chọt ngón tay lên lá cây, phiến lá đột nhiên khép lại như bị ngứa.

Hàn Ngâm đỡ trán muốn té xỉu, cô chịu thua hẩn rồi!

Ở Tẩy Tâm Nhai, khi trông thấy cây mắc cỡ của Phương Dữ, Lạc Vân Khanh chẳng phản ứng gì, vẫn giữ nguyên tư thế thanh bần điềm nhiên. Nhưng khi nhìn thấy cặp thỏ rừng Hàn Ngâm xách tới, thì khóe miệng hẩn bỗng giật giật mất kiểm soát.

Vậy mà Hàn Ngâm còn rất ân cần, mỉm cười lấy lòng, dúm con thỏ rừng vào trong ngực hẩn: “Hai con thỏ này đẹp ghê chưa, ta chọn lâu lắm đó.”

Lạc Vân Khanh cau mày: “Mang tới đây làm gì?”

Phương Dữ nhin cười: “Hẩn nói có thể ngắm, có thể chơi, còn có thể ăn.”

Khóe miệng Lạc Vân Khanh lại giật thêm trận nữa.

Hàn Ngâm có hơi bực: “Không đúng sao? Dù sao vẫn tốt hơn chậu mắc cỡ kia, không thể ăn!”

Lạc Vân Khanh im lặng một lát rồi nói: “Thả đi.”

“Hả?”

Hắn nói lỏng tay, con thỏ rừng lập tức nhảy ra khỏi ngực hắn: “Ta không ăn thỏ, cũng không có thời gian nuôi chúng.”

Thỏ rừng nhảy hai cái trên mặt đất, rồi phóng vọt ra ngoài.

Cô phải tốn hai viên Tinh Linh thạch mới mua được đó!

Hàn Ngâm giậm chân “Ồi” một tiếng: “Huynh không cần thì ta cần! Sao nói thả là thả liền vậy hả!”

Vừa nói cô vừa tắt tả đuổi theo, Tinh Tinh thảo trong hậu viện của cô đã mọc lút rồi, cô phải bắt thỏ rừng về ăn cỏ.

Tu luyện hơn hai tháng, trong đan điền đã tích trữ được một ít linh khí, tuy Hàn Ngâm chưa có cảm giác gì khác, nhưng tai mắt đã dần rõ hơn, tay chân cũng linh hoạt hơn trước rất nhiều. Có điều tốc độ đi bắt vẫn chưa thể so với thỏ rừng, chỉ chậm hơn một chút nên trong phút chốc vẫn không đuổi kịp.

Tuyết Tâm Nhai được cô lập với bên ngoài, một mặt là vách đá dốc đứng, đối diện với ngọn núi là thác nước có khí thế bàng bạc như phi long trên chín tầng mây, bên dưới là hồ sâu vạn trượng. Mặt còn lại thì khá bằng phẳng, cỏ dại rừng hoang trải rộng ngút ngàn, bên trong còn có vô số dây leo giăng mắc chằng chịt, chỉ có một con đường hẹp quanh co ở giữa là thông lên đỉnh núi, nhưng cũng cực khó đi.

Đường núi dốc lại còn trơn trượt, Hàn Ngâm đuổi ra sau đỉnh núi rồi xông thẳng xuống dưới, thấy con thỏ rừng đột ngột bẻ ngoặt, nhảy vào trong bụi cỏ hoang biến mất tầm, cô lại đang đà chạy tới không hãm được bước chân, lập tức kêu thét lên theo quán tính.

“Á ——”

Lúc này cô mới quỳnh lên, đường núi trước mặt chuyển ngoặt đột ngột, nếu không dừng chân lại được, cô sẽ lao thẳng vào trong rừng cây, thế là cô vội hét ra tiếng: “Lạc sư huynh, Phương sư huynh, giúp một tay kéo ta lại với, ta... ta dừng không được...”

Còn chưa hết hết câu, đúng lúc này ở chỗ ngoặt có một người đi vòng qua, người nọ đầu gối vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Hàn Ngâm xông thẳng tới, ngay trong tích tắc gối ngang này, thân thể đã bị đụng ạch một phát, dội ngược về sau, té oạch vào rừng cây.

“Đau... đau quá...” Hàn Ngâm cảm giác lục phủ ngũ tạng của mình đều lệch vị trí, đau muốn ná thở.

Cô hít vào một hơi khí lạnh, cố gắng nhích người.

Nhưng chỗ mà tay tiếp xúc có hơi kỳ lạ, mềm mềm êm êm, còn đàn hồi co giãn, cô té tới lơ mơ, nhất thời không phản ứng kịp, còn dùng sức ấn ấn xuống, kết quả là ——

“Bốp” một tiếng, mặt cô đã trúng một cái tát trời giáng, theo sau đó là tiếng mắng chửi: “Vô sỉ!”

Bị té đã đủ choáng, giờ còn bị đánh không hiểu lý do, Hàn Ngâm phản ứng chậm chạp, cúi đầu nhìn xuống, đến đây mới phát hiện người bị cô đụng vào là một thiếu nữ thanh xuân, trên gương mặt thiếu nữ giăng mây đỏ, hai mắt như phun lửa, đang dùng ánh mắt cực kỳ hung tợn, hận không thể giết người để trừng cô, mà hai tay của cô thì ——

Ờ, chính là ấn lên ngực của cô gái kia!

Thảo nào cảm giác lại kỳ kỳ...

Ý nghĩ này vừa chớp qua óc, cô còn chưa kịp có hành động tiếp theo thì đã bị người phía sau tóm áo xách lên, người nọ còn luôn mồm xin lỗi thay cô: “Xin lỗi, Chu sư muội, tiểu sư đệ này của ta không phải cố ý đụng vào chỗ nhạy cảm của muội đâu, chẳng là hắn vừa dí theo con thỏ...”

Tiểu sư đệ!

Thấy sắc mặt của cô gái kia sắp chuyển thành màu gan lợn, trong lòng Hàn Ngâm kêu khổ không ngừng.

Phương Dữ sư huynh, huynh chắc huynh không phải tới đây để gây thêm phiền chứ?!

~ Hết chương 16 ~

17. Chương 17: Hiểu Lâm

HIỂU LÂM

Edit: Yunchan

“Keng”, một kiếm đâm thẳng tới.

Hàn Ngâm trốn nhanh thế mà vẫn bị mũi kiếm bén đâm rách ống tay áo, lưỡi gió sượt qua da rạch ra một vết xước ứa máu, làm cô giật bắn toát mồ hôi lạnh.

Phương Dữ hoảng hồn, vội vàng kéo cô ra sau lưng, cản thiếu nữ kia lại: “Chút hiểu lâm nhỏ thôi mà, có cần ra tay nặng như vậy không?”

“Hiểu lâm nhỏ?” Chu Tình Nhi tức đến nghiêng rằng: “Hắn vậy bắn sự trong sạch của ta!”

Hàn Ngâm hơi lấy lại hồn, chỗ đau ở bên má và cánh tay đều nóng đến bỏng rát, trong lòng có hơi không phục, bèn nuốt lời xin lỗi xuống, núp sau lưng Phương Dữ ló đầu ra nói: “Bánh màn thần chưa nở, ai thêm!”

Cô mà giận thì chữ người rất chi là độc mồm.

Phương Dữ biết làm vậy là không đúng, nhưng vẫn không kiềm chế được liếc mắt tới trước ngực Chu Tình Nhi.

Màu gan lợn trên mặt Chu Tình Nhi tức tức phình lên thành màu tôm luộc, không nói không rằng, vung kiếm lên lần hai. Lần này thế kiếm còn hiểm hơn mấy phần, ngay cả Phương Dữ cũng trở thành mục tiêu tấn công của cô ta.

Phương Dữ không mang theo kiếm, chỉ biết luống cuống tay chân che chắn cho Hàn Ngâm thoát khỏi đường kiếm, trong phút chốc nguy cơ trùng trùng, vô cùng nguy hiểm.

Hàn Ngâm thấy tình thế xấu đi, cứ rầy rà tiếp kiểu này thế nào sớm muộn cũng bị đâm trúng, còn làm liên lụy tới Phương Dữ. Thế là cô quay đầu chạy như bay lên vách núi, vừa chạy vừa la lên không phục: “Thật là không biết phân biệt phải trái! Sờ có một cái mà tính là làm bắn sự trong sạch, thế cô sờ mặt ta thì không tính chắc! Cô có đền lại sự trong sạch cho ta không?”

Chu Tình Nhi thấy tới nước này mà Hàn Ngâm còn dùng lời lẽ nhơ bẩn để trêu ghẹo mình, lập tức xách kiếm truy kích.

Trên Tẩy Tâm Nhai, Lạc Vân Khanh nghe thấy động tĩnh, vừa định đứng lên để xuống dưới kiểm tra, thì đã thấy Hàn Ngâm chạy bổ tới, xô mạnh vào lòng hắn, ôm chặt eo hắn la hét: “Thần tiên ca ca, cứu mạng!!”

Sắc mặt hắn chuyển lạnh, giơ tay muốn kéo cô ra: “Không có chút phép tắc nào, buông ra!”

Hàn Ngâm phớt lờ, ôm hắn chặt hơn: “Có người muốn giết ta!”

Nói bậy!

Lạc Vân Khanh vừa định mắng cô, thì chợt thấy Chu Tình Nhi xách kiếm đuổi theo với gương mặt đỏ bừng, không khỏi nhướn mày hỏi: “Chu sư muội, thế này là sao?”

Mắt Chu Tình Nhi nhất thời rưng rưng, nét mặt hết sức uất ức: “Lạc sư huynh, hắn... hắn khinh bạc ta...”

Lạc Vân Khanh đen mặt, không hiểu đều là con gái thì làm sao khinh bạc nhau cho được.

Hàn Ngâm biết rõ lý lẽ tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tai ương, lập tức oan ức tố cáo theo.

Cô chỉ vào mặt mình cáo trạng: “Huynh xem huynh xem, cô ta đánh mặt ta sưng phù đây nè!”

Lạc Vân Khanh sục mắt nhìn, quả nhiên, trên mặt cô là năm dấu tay rất rõ, xem ra cái tát tai này không nhẹ chút nào.

Cô vén ống tay áo lên tiếp: “Huynh xem huynh xem, cắt chảy máu, nếu ta không né nhanh, thì nửa cánh tay cũng bị cô ta tháo xuống rồi!”

Nói miệng không bằng chừng, mắt thấy mới là thật, đây thật là quá phận!

Ánh mắt Lạc Vân Khanh nhìn về phía Chu Tình Nhi đã giăng hai tầng sương lạnh: “Chẳng hay Chu sư muội giải thích chuyện này thế nào?”

Hàn Ngâm đã làm thì làm tới bến, lập tức đổ thêm dầu vào lửa: “Đúng vậy! Cô còn nói ta khinh bạc cô, chứng cứ đâu?”

Chuyện này làm sao có chứng cứ được chứ?

Ngực Chu Tình Nhi nghẹn tới phát ức, nhưng lại ngượng không dám mở miệng nói mình bị sờ ngực, rồi lại nhìn thấy ý lạnh trong mắt Lạc Vân Khanh, thoát cái bi thương trời dẫy, “Oa” một tiếng khóc òa lên.

Bấy giờ Phương Dữ mới đuổi tới nơi, gãi đầu lấp ba lấp bắp giải thích lại chuyện vừa rồi.

Lạc Vân Khanh lập tức quét mắt liếc Hàn Ngâm.

Cô lè lưỡi nói: “Được rồi, ta bắt cần đừng phải vị tỷ tỷ này, là ta sai, ta bồi thường. Nhưng ta cũng nói rồi đó, tỷ tỷ không thể vì hành động vô tâm của ta mà mượn kiếm đâm người đúng không? Nếu ta không né nhanh thì đã bị đâm chết mất đất rồi, tới khi sư phụ về, làm sao Lạc sư huynh nói lại với lão nhân gia đây?”

Nửa câu đầu nghe còn hợp tình hợp lý, Lạc Vân Khanh còn khẽ gật đầu, nào ngờ cô lại quay ngoắc thái độ, phải hết cục diện rồi beng này cho hấn! Hấn lạnh lùng hỏi: “Ta còn đang diện bích suy ngẫm, ngươi chết hay sống liên quan gì tới ta?”

Hàn Ngâm đỏ ra, Chu Tình Nhi nín khóc bật cười.

Lúc này Lạc Vân Khanh mới lên tiếng hòa giải: “Chu sư muội, nếu đã nhận sai rồi thì việc này hãy bỏ qua đi.”

“Không được!” Chu Tình Nhi không cam lòng: “Hấn nhận sai chẳng có chút thành ý nào, nói chi việc này mà đồn ra ngoài, muội còn mặt mũi đâu gặp người nữa!”

Cô ta vẫn nhất quyết không chịu buông tha, Hàn Ngâm cũng giận rồi, bèn lẩm bẩm một câu: “Ừ, không còn mặt mũi gặp người thì vừa hay có thể yên tâm tu tiên, cũng đỡ phải vất vả leo núi suốt ngày.”

Trên Tẩy Tâm Nhai chỉ có mỗi Lạc Vân Khanh đang bị phạt, nguyên nhân Chu Tình Nhi lên đây vừa liếc qua đã hiểu ngay. Thế nên câu này vừa thốt ra, mặt Chu Tình Nhi đã ửng hồng, sau đó chuyển sang trắng bệch, chuôi kiếm trong tay đã bị bóp chặt cứng, có dấu hiệu sắp nổi cáu thêm bận nữa.

“Được rồi!” Lạc Vân Khanh quát: “Hàn sư muội, muội bớt tranh cãi lại đi!”

Sư... Sư muội.

Chu Tình Nhi lập tức ngơ ngẩn.

Phương Dữ trừng to mắt, cảm thiếu chút nữa đập lên chân, lát sau, mặt hấn đỏ bừng lên, lúng túng giả ho khan.

Hàn Ngâm không thể mặc cho người khác ức hiếp không như vậy được, trong lòng cô vẫn đang tức Chu Tình Nhi, cho nên vẫn quần chặt lấy Lạc Vân Khanh, cười đến là ngoan ngoãn: “Được rồi, muội nghe lời sư huynh, không nói gì nữa đâu.”

Ái tình quả là thứ khiến lí trí của người ta mù quáng.

Rõ ràng Hàn Ngâm còn chưa tới tuổi cập kê, đứng ở bên cạnh Lạc Vân Khanh cũng chỉ như bé gái không muốn xa rời huynh trưởng, hơn nữa cử chỉ thân mật này là bày ra để chọc giận người ta, nên chỉ có hài hòa chứ không tục tĩu, vậy mà trong lòng Chu Tình Nhi như lật đổ cả bình dấm chua, mùi chua bay phấp phới, ngay cả Phương Dữ trì độn cũng nhận ra chỗ bất thường.

Phương Dữ vội đánh lạc hướng, vẫy vẫy tay với Hàn Ngâm: “Tay muội còn đang chảy máu, lại đây, ta băng bó cho muội.”

Linh khí tu tiên được phân theo ngũ hành, Phương Dữ thuộc Kim, rõ ràng không hợp để chữa thương.

Còn Lạc Vân Khanh thì thuộc Thủy, chỉ cần làm một thuật khếp miệng nho nhỏ, quét nhẹ ngón tay lên chỗ đau của Hàn Ngâm, lập tức một tia sáng lướt qua, vừa chạm đã ẩn, cầm lại máu chảy.

“Cảm ơn sư huynh.” Hàn Ngâm cười rất ư ngọt ngào.

Chu Tình Nhi tức tới nỗi thiếu điều méo mũi, nhưng không tài nào vạch ra lỗi sai của Hàn Ngâm.

Lạc Vân Khanh lúc này mới hỏi: “Chu sư muội lên núi có việc gì?”

Đáng lẽ không muốn nói, nhưng rốt cuộc vẫn không cam lòng, Chu Tình Nhi cụp mắt đáp: “Muội làm hai loại điểm tâm, nghĩ sư huynh ở trên núi thanh tu khổ cực, nên mới mang một ít cho sư huynh nếm thử.”

Nói rồi cô lấy từ trong túi Càn Khôn ra hai đĩa điểm tâm và một đôi đĩa ngà voi, đặt chỉnh tề trên tảng đá bên cạnh.

Điểm tâm rõ ràng là mới ra lò, còn tỏa ra hơi nóng hằm hập.

Sắc mặt Lạc Vân Khanh không thay đổi, chỉ đáp một tiếng: “Làm phiền.”

Hàn Ngâm ở bên lại kéo ống tay áo hắt: “Sư huynh, muội đói bụng.”

Chẳng cần hỏi, kết cục của hai đĩa điểm tâm này là Lạc Vân Khanh chỉ ăn một miếng mang tính tượng trưng, hơn phân nửa còn lại là vào bụng Hàn Ngâm, đã thế cô còn ngoắc Phương Dữ: “Hơi ngọt, nhưng còn ăn được, Phương sư huynh ăn thêm một miếng đi.”

Quả nhiên, nếu so da mặt dày, Hàn Ngâm đứng thứ nhì thì không ai dám nhận ngôi đệ nhất!

Chu Tình Nhi tức mà chẳng làm được gì, đành phải vội vã cáo từ, nếu ở lại tiếp nói không chừng cô sẽ hết nhịn nổi cướp lại đĩa điểm tâm ném lên mặt Hàn Ngâm, rước lấy sự bất mãn của Lạc Vân Khanh lần nữa mất.

~ Hết chương 17 ~

18. Chương 18: Không Nói Đã Lấy Thì Gọi Là Trộm

KHÔNG NÓI ĐÃ LẤY THÌ GỌI LÀ TRỘM

Edit: Yunchan

Trên đường đi xuống Tây Tâm Nhai, Hàn Ngâm hỏi thăm sư phụ của Chu Tình Nhi là ai, thế mới biết hóa ra cô ta là đệ tử của Tống Việt, tư chất có vẻ không tệ, nhập môn chỉ mới hai năm đã đạt tới tu vi Nhập Khiếu, cũng coi như là một mầm non mới của Cửu Huyền. Tống Việt rất vui vẻ cho nên mới dung túng cô ta thành cái thói kiêu căng phách lối, có lúc còn không phân rõ phải trái.

“Thật ra cũng chẳng có gì đặc biệt hơn người, chỉ cần là đệ tử nội môn thì tư chất đều không tệ, trong hai ba năm tu đến tu vi Nhập Khiếu có đến cả khối người, như Lạc sư huynh, huynh ấy chỉ mất có một năm rưỡi, còn ta chẳng qua chỉ cần hai năm rưỡi.”

“Hai năm rưỡi!” Hàn Ngâm kinh ngạc: “Vậy tại sao Tống Việt sư bá chỉ cho muội kỳ hạn hai năm?”

“Cũng chẳng phải ông ta muốn làm khó dễ muội đâu.” Phương Dữ bật cười: “Đệ tử nội môn đều được kiểm tra rồi chọn ra từ đệ tử ngoại môn, thứ họ tu lúc đầu không phải là chân pháp đại đạo của Cửu Huyền, sau khi chuyển vào nội môn mới có thể nhận được chân truyền, tu theo tâm pháp của Cửu Huyền. Còn muội từ

khi bắt đầu đã tu cái này rồi, tất nhiên cách đại đạo cũng gần hơn, ông ta bắt muối trong vòng hai năm tu đến Nhập Khiếu, cũng coi như công bằng.”

“Nói vậy, số của muối coi như không tệ?”

“Đâu chỉ không tệ!” Phương Dữ liếc xéo cô: “Mà là chộc người ta đổ kỵ! Nên biết trong vòng ba năm rưỡi nếu đệ tử ngoại môn không thể trở hết tài năng, được chọn làm đệ tử nội môn, thì xem như cả đời vô duyên với đại đạo, nếu không cuốn gói về nhà, thì được các trưởng lão ngoại môn căn cứ theo bản tính và sở trường của từng người, phái ra ngoài quản lý sản nghiệp mang danh Cửu Huyền ở các nơi, hoặc là ở lại trên núi làm ít việc lật vật, dù có tu luyện nữa thì cũng chỉ tu được chút thuật pháp tầm thường, còn người vừa lên núi đã là đệ tử nội môn, hình như trừ muối ra chỉ có Mộ sư thúc.”

Hàn Ngâm cười khổ: “Mộ sư thúc thì tự do tự tại, còn muối lại phải lận đận hai năm, phải tu tới Nhập Khiếu mới biết mình có được ở lại đây không.”

“Nhắc tới Mộ sư thúc...” Phương Dữ nhướng mày ngập ngừng.

Hàn Ngâm hiếu kỳ hỏi: “Hắn làm sao?”

Phương Dữ do dự giây lát rồi mới nói: “Muội biết Mộ sư thúc và sư phụ đều là đệ tử của Giang chân nhân chứ?”

Nói vậy Giang chân nhân chính là sư tổ của cô à?

Hàn Ngâm ngạc nhiên: “Muội không biết!”

“Vậy giờ muội biết rồi đó.” Phương Dữ giảm thấp âm lượng: “Theo lẽ thường mà nói, Mộ sư thúc và sư phụ phải có quan hệ thân thiết mới đúng, nhưng chẳng hiểu sao, giữa hai người cứ như có chút khúc mắc nào đó. Đương nhiên chúng ta làm đệ tử không nên đoán bậy, nhưng sau này muội nên cố tránh xa Mộ sư thúc thì hơn, đỡ cho sư phụ biết lại nổi giận.”

Hắn vừa nói vậy, trong đầu Hàn Ngâm lại hiện lên cặp mắt mang theo ý cười lười biếng kia.

Cô ngập ngừng hỏi: “Sư huynh, có phải nhân duyên của Mộ sư thúc trong môn phái không tốt lắm không?”

Phương Dữ ngó người: “Muội cũng nhìn ra à?”

“Ừ.” Cô vẫn chưa quên lúc mua đồ ở Cần Sự điện, các đệ tử ngoại môn đã đánh giá Mộ Thập Tam thế nào.

Phương Dữ suy nghĩ một chút: “Ta cũng không ghét y lắm, nhưng hình như y cũng chẳng thân thiết với ai, bộ dạng lúc nào cũng mặc kệ đời, chưa kể còn trẻ tuổi mà chức lại cao, bị người ta nói xấu là cái chắc rồi.”

Hai người nói mãi đến khi về tới Tập Hạc Phong, lúc tạm biệt, Phương Dữ lại muốn vỗ vai Hàn Ngâm theo thói quen, nhưng sức nhớ ra cô là bé gái, bàn tay bối rối treo ở giữa không trung chốc lát rồi lại rút về, chộc cho Hàn Ngâm cười ha ha.

“Đừng cười...” Sắc mặt hắn ửng đỏ, càng bối rối hơn: “Hồi trước ta không biết muối là bé gái...”

Hắn vừa nói tới đây, Hàn Ngâm lại nhớ tới tình huống hai người gặp nhau lần đầu, cô không nhịn nổi nữa, cười càng dữ hơn.

Cũng may trong lúc khẩn cấp Phương Dữ sức nhớ tới một chuyện, lật đật chuyển đề tài: “Phải rồi, trước khi sư phụ xuống núi đã căn dặn, hoa Vong Trần người trồng ở phía sau điện sắp nở, lúc hoa nở sẽ tỏa ra mùi hương lạ, thường sẽ thu hút linh thú xung quanh đến trộm cướp, nên bảo ta ở hậu điện trông coi. Tu vi của muội còn yếu, nếu mấy ngày nay nghe trên điện có động tĩnh gì, thì bất cứ giá nào cũng đừng tới kiểm tra.”

Hàn Ngâm ngừng cười, do dự nói: “Sẽ kéo tới linh thú lợi hại lắm sao?”

Cô không nói rõ, nhưng rõ ràng đang lo lắng cho an nguy của hắn.

Lòng Phương Dữ ấm áp, cười nói: “Không sao, bốn phía Cửu Huyền đều giăng kết giới, linh thú bên ngoài không xông vào được, chỉ sợ bọn linh thú cấp thấp núp trong núi không chống lại nổi mùi hương của hoa

Vong Trần rồi bị dụ đến thôi, một mình ta là đủ đối phó rồi, nếu số may không chừng còn có thể bắt được con linh thú nào đó, đem về tặng cho muội.”

Lúc này Hàn Ngâm mới yên tâm, đóng cửa tu luyện tiếp.

Cô tĩnh tâm ngồi cả buổi trời, khi mở mắt ra đã là nửa đêm.

Lẽ ra mọi khi luôn dùng Ích Cốc hoàn nên bụng sẽ không quá đói, nhưng hôm nay cô lỡ ăn mấy miếng bánh ở Tây tâm Nhai, do đó quên bồng mất phải uống Ích Cốc hoàn, lúc tu luyện vẫn chưa thấy gì, nhưng sau khi tĩnh lại thì bụng đã réo sôi.

Cô lục trên người, lôi bình sứ đựng Ích Cốc hoàn ra, mở nắp bình trút xuống...

Ai ngờ bên trong trống rỗng chẳng có gì lẫn ra!

“Không thể nào!” Hàn Ngâm khó hiểu, cô nhớ kỹ trong một lọ đựng chừng ba mươi viên, mỗi ngày một viên là có thể ăn đủ một tháng, mà cái bình trên tay này rõ ràng chỉ mới lĩnh nửa tháng trước, sao lại hết trơn rồi!

Càng nghĩ càng nan giải, cô lật ngửa ra giường, ôm dạ dày lăn qua lăn lại, kêu lên thảm thiết: “Đói quá!”

Hu hu hu! Từ khi tới núi Cửu Huyền tới giờ cô chưa bao giờ đói tới nông nổi này, nên bây giờ càng khó nhịn hơn, chẳng qua không cần lục lợi cũng biết, trong phòng này tuyệt đối không moi ra được đồ ăn!

Cô lăn ở trên giường cả buổi trời, muốn ép mình ngủ đi, khổ nỗi cổ máy vẫn không ngủ được, đành phải đứng dậy đi ra ngoài, tính nốc một bụng nước lạnh đỡ đỡ cái dạ dày.

Nhưng mới nhảy qua tiền viện, một mùi thịt phảng phất đã nương theo theo gió bay vào trong mũi cô, làm cái bụng đang rất thèm ăn bị quyến rũ tới nỗi càng nóng cháy hơn.

Đồ ăn đồ ăn đồ ăn...

Hàn Ngâm hít mũi, mơ màng đi theo mùi thịt.

Đi tới gần Bất Cư điện, cô bỗng nhiên nhìn thấy sau điện có tia sáng lập lòe kỳ dị, trong không khí lúc này ngoài mùi thịt nhàn nhạt ra, còn thoang thoảng một mùi hương ngây ngất như nồng mà như nhạt, hít vào xoang mũi khiến thân thể lâng lâng nhẹ bẫng, khiến người ta cảm giác rằng, chỉ cần hít vào nhiều hơn là có thể quên hết tất cả ưu phiền của hồng trần thế tục.

Trong lòng cô run lên, nhớ lại lời của Phương Dữ vào ban ngày, cô tự hiểu rõ nên không dám tới gần, chỉ chạy trốn về phía mùi thịt, mãi tới khi phát hiện một đồng lửa ở phía trước, trên lửa đang nướng một con gà trúc chấy mỡ, đến đây hai mắt cô sáng bừng lên, dừng bước.

Thơm quá!

Vào giờ phút này, không cần hít mũi cũng có thể ngửi thấy mùi thịt sực nức dụ cho người ta chảy nước dãi, thậm chí cô còn có thể nghe thấy tiếng mỡ chảy ra từ tấm thân mập mạp của con gà, nhỏ vào lửa phát ra tiếng lách tách.

Hàn Ngâm nuốt nước miếng đánh ực, nhìn trái ngó phải, phát hiện không có một ai!

Mà con gà này lại sắp nướng chín, nhất định là ông trời già thấy cô chăm chỉ tu luyện, tu đến nỗi sắp chết đói, nên cố ý ban cho cô đây mà?

Nghĩ cũng biết Hàn Ngâm hoàn toàn không có phẩm chất cao thượng không nên nhặt của rơi, đối với tình huống này, cô chỉ có một phản ứng duy nhất, chính là thò tay, bắt gà, gặm ăn!

Nhưng bàn tay cô vừa chạm vào nhánh cây đang xiêng gà, đột nhiên một đạo “Ám khí” phá không vọt đến từ bên phải, đập cho cô ngã lăn quay, theo đó còn có tiếng cười khê: “Không nói đã lấy thì gọi là trộm! Tiểu sư đệ, người thật to gan!”

~ Hết chương 18 ~

19. Chương 19: Dừng Mơ!

ĐỪNG MƠ

Edit: Yunchan

Lúc Hàn Ngâm té ra đất lở va phải con gà nướng trên lửa, ngay khi con gà sắp rơi vào trong lửa cháy đen thì bỗng có một bàn tay thon gầy vươn tới, nhanh chóng bắt lại.

Cô ngược mắt, đối diện với một đôi mắt híp.

Cúi đầu xuống, phát hiện “Ám khí” đánh trúng mình là một con heo đen nhỏ bị trói gô, đang lăn lộn trên đất kêu éc éc.

Đổi tới mồm meo, cô có thể nào cam tâm để gà béo tới miệng còn bay đi mất chứ!

Hàn Ngâm xoa cánh tay bị té đau đứng lên, bất mãn nói: “Mộ sư thúc, xét theo lương tâm, ta đâu có lấy mà không nói?”

Mắt Mộ Thập Tam hắt ánh lửa: “Vậy ngươi đã nói với ta rồi à? Sao ta không biết.”

Hàn Ngâm hỏi vặn lại: “Ai nói con gà này là của ngài, trên đó có khắc tên ngài à?”

Mộ Thập Tam nhướng mày hứng thú: “Cái đó thì không có.”

“Vậy thì đúng rồi!” Hàn Ngâm gật gù đắc ý: “Gà vô chủ, không cần nói mà cứ lấy, ta...”

Còn chưa dứt câu đã thấy hắc cầm con gà lên, cắn phập một miếng, sau đó còn liếc cô tựa như khiêu khích, miệng nhai chậm rãi.

Vậy cũng được sao?!

Hàn Ngâm trở mắt.

Hắc còn đưa đầu răng trên con gà cho cô thấy, hỏi tiếp: “Con gà là của ai?”

“Của ngài...”

“Coi như ngươi biết điều.” Mộ Thập Tam không quan tâm tới cô nữa, ngồi xuống cạnh đồng lửa xé gà.

Hàn Ngâm là người rất thực tế, không chơi xấu được hắc thì chuyển sang mè nheo, thế là cô vác cái mặt cười nịnh xít tới gần, nhìn hắc bằng cặp mắt sáng rực: “Mộ sư thúc, ta đói lắm.”

Mộ Thập Tam không tiếp lời, nhưng vẻ mặt lại rành rành bốn chữ “Liên quan gì ta”.

Hàn Ngâm đành xin xỏ tiếp: “Chút chút thôi, xé nửa con gà cho ta đi?”

“Một cái đùi cũng được rồi.”

“Cho ta một cái cánh cũng được mà.”

Trong lúc cô nài nỉ, Mộ Thập Tam đã dùng tốc độ chóng mặt gặm xong xuôi con gà, cuối cùng đem phần đầu gà, móng gà, chân gà còn dư ném cho cô, còn mình thì nằm ngả ra đất, đầu gối lên hai tay, bắt chéo chân, nhắm hai mắt lại đầy mãn nguyện.

Thật quá đáng!

Dù là gà của hắc, nhưng không phải trong sách có một câu gọi là “Ai gặp có phần” sao? Huống chi hắc còn là trưởng bối, độ lượng chia cho cô một ít thì sẽ chết chắc!

Hàn Ngâm đầy một bụng phần nộ oán giận, có ý định phát tay áo bỏ đi, ngặt nỗi bao tử bị mùi thơm dẫn tới đã réo ầm ầm, không thể làm gì hơn là vứt thể diện qua một xó, ném luôn cốt khí vô dụng qua một bên, xé gà ra gặm.

Lâu lắm rồi không được ăn thịt, mà con gà này béo mập chưa tính, còn được nướng rất đúng lửa, mặc dù chỉ gặm xương gà, nhưng cô cũng thấy ngon ơ là ngon. Hồng bét là sau khi gặm xương xong cô lại còn đói hơn, hai mắt tỏa sáng, bắn phá chung quanh, hy vọng có thể tìm ra một con gà nữa, ăn nguyên con cho đã thèm.

Thế nhưng lúc này là đêm khuya thanh vắng, mọi âm thanh đều tắt ngấm, đôi mắt nhìn khắp bốn phía chỉ có lá cây và bóng cây bị gió đưa lắc lư, và cả một Mộ Thập Tam đang nằm ườn ra ngủ trước mắt, toàn là thứ không ăn được.

Hàn Ngâm thở dài một hơi, đứng lên định trốn.

Mộ Thập Tam bỗng nhiên lên tiếng: “Gà ăn ngon không?”

Cô trả lời thành thật: “Ngon, nhưng thịt thừa trên xương gà còn chưa đủ nhét kẽ răng.”

Mộ Thập Tam không đếm xỉa tới ý châm chọc trong lời cô, vẫn nhắm mắt nói: “Ta cũng chưa no, chi bằng, tìm chút gì ăn đi?”

Mộ Thập Tam bỗng nhiên ngồi bật dậy hệt như con thỏ, vươn tay chụp tới, bắt lấy con heo đen đang lấy mũi ủi ủi đất với tốc độ rùa bò, định đào ra một cái hố toan chui vào đó trốn.

Con heo đen lập tức phát ra tiếng thét chói tai, còn nỗ lực dùng răng cắn tay hấn, đáng tiếc cái mình mập bị trói ngẫu, căn bản không thể cắn tới hấn, ngược lại còn bị hấn dồn sức ném bịch tới dưới chân Hàn Ngâm.

“Heo sữa quay thì sao?”

“Quá tốt!” Hàn Ngâm đáp cực nhanh.

Cô chưa ăn thịt heo bao giờ, nhưng khi còn chạy việc ở tửu lâu Cát Tường đã từng thấy khách nhân gọi món này. Con heo sữa được quay thành màu vàng ươm, nằm im trong cái mâm, toàn thân tỏa ra màu óng ánh bóng láng mê người, không cần nếm cũng biết da giòn thịt mềm, vị ngon hảo hạng, cô đã thèm nhở dãi từ lâu lắm rồi.

Mộ Thập Tam gật đầu hài lòng: “Vậy người đi đi?”

Hàn Ngâm dờ ra: “Đi đâu?”

“Giết lợn cạo lông để lên quay.”

“Ta á?!”

“Nói thừa, trên đời nào có chuyện không làm mà hưởng?” Mộ Thập Tam hừ mũi: “Heo là ta bắt, còn đưa tới trước mặt người, nếu người muốn ăn thì tự động thủ, không thì dựa vào đâu phải chia phần cho người?”

Hàn Ngâm bị hấn nói cho nín thinh, nhưng chuyện giết heo này...

Cô vô cùng khổ sở cúi đầu nhìn xuống chân mình, phát hiện con heo kia bỗng nhiên co giật hai cái, mắt lật lên, chân đạp một cái, sau đó bất động triệt để.

“Nó bị ngài ném chết rồi...”

“Sao có thể.” Mộ Thập Tam nhếch môi như cười như không: “Dù phải chết, cũng là bị màn đối thoại máu me tàn ác của chúng ta dọa cho chết.”

Hàn Ngâm thò ngón tay chọc chọc heo, phát hiện nó vẫn không nhúc nhích: “Chết thật rồi!”

Mộ Thập Tam lại nằm xuống: “Vậy thì quá tốt, không cần phải mất công giết, cứ trực tiếp mổ bụng cạo lông.”

“Ếc —”

Con heo đen kia bỗng nhiên mở bừng mắt ra một cách thần kỳ, cố gắng vật lộn, phát ra tiếng thét thống thiết như con chuột bị trúng nước sôi.

Hàn Ngâm xám xịt mặt mày, làm loạn cả buổi, hóa ra con heo này đang giả bộ chết!

Có điều —

Cô khó hiểu: “Mộ sư thúc, nó hiểu chúng ta nói gì sao?”

Mộ Thập Tam nói lạnh nhạt: “Thỏ Linh trư là linh thú cấp bảy, hiểu được tiếng người thì có gì lạ?”

“Linh thú!”

“Ừ.”

“Ngài muốn quay linh thú lên ăn!”

“Không sai.”

“Tại sao?” Hàn Ngâm thật tình có một loại thôi thúc muốn nhặt cục gạch đập vào đầu hấn.

Linh thú! Còn là linh thú cấp bảy! Hấn lại dám phung phí của trời, muốn quay lên ăn!

Mộ Thập Tam không đáp mà hỏi ngược lại: “Không thì còn dùng làm gì?”

Hàn Ngâm bí lù, cô thừa nhận mình tu tiên chưa bao lâu, vẫn chưa biết cụ thể linh thú quý giá ở chỗ nào. Nhưng đồng linh thú mà những đệ tử Cửu Huyền bày lên sạp, một con cấp chín có thể bán ra tới hai viên Dương linh thạch. Nghĩ cũng biết linh thú cấp bảy đáng tiền hơn biết bao nhiêu!

Cô đành nói: “Ngài có thể đem bán, đổi tiền mua thỏ rừng, đủ cho ngài ăn cả đời.”

Không ngờ Mộ Thập Tam lại khịt mũi nói: “Quá lãng phí.”

Lãng phí! Hấn nói lãng phí!

Hàn Ngâm quả thực không hiểu nổi giá trị quan của hấn.

“Thỏ Linh trư không có tác dụng gì lớn, chỉ có khứu giác là rất nhạy, có thể thăm dò được mạch khoáng thạch ẩn sâu trong lòng đất, nếu người đào ra được một viên linh khoáng hiếm thì sẽ bán được bao nhiêu tiền?”

Hàn Ngâm sụp đổ: “Vậy ngài dùng nó tìm mỏ đi.”

Lúc này Mộ Thập Tam mới nói ra tình hình thực tế: “Nó không chịu nhận chủ, ta lại lười bắt nó đem bán, nghĩ tới nghĩ lui, thấy quay lên ăn là hay nhất, vị của linh thú còn ngon hơn thỏ rừng, gà rừng gấp mấy lần.”

Cái đồ ham ăn này....

Hàn Ngâm đỡ trán: “Ta đã biết tại sao nó thà chết chứ không chịu nhận ngài là chủ rồi.”

Mộ Thập Tam nhướng mày nhìn sang.

Hàn Ngâm tức tối nói: “Nhận ngài làm chủ chẳng có cảm giác an toàn chút nào, lỡ bữa nào đó ngài đói bụng, chỉ cần ra lệnh một tiếng, vậy là nó phải ngoan ngoãn nghe lời ngài nói, chủ động nhảy lên lửa tự quay mình, mặc cho ngài nếm à.”

“Có lý!” Ánh mắt Mộ Thập Tam nhìn về phía cô bỗng nhiên mang theo ý cười, tựa như có sao băng sa vào, rực rỡ trong vắt.

Hai mắt Hàn Ngâm cũng sáng rực như sao, nhìn lại hấn không chớp lấy một cái: “Chi bằng đưa cho ta đi.”

“Đừng mơ!”

~ Hết chương 19 ~

20. Chương 20: Gọi Đến Là Đến

GỌI ĐẾN LÀ ĐẾN

Edit: Yunchan

Con heo đen chỉ nhỏ cỡ một quả dưa ngọt, màu lông đen nhánh mịn như gấm, cặp mắt xoay tít chuyển động linh hoạt, trông như một viên đá đen nguyên chất tỏa sáng trong bóng đêm, thú vị nhất là cái đuôi của nó, ngắn ngắn xoắn xoắn, Hàn Ngâm thử kéo thẳng ra vài lần, nhưng chỉ cần thả ra là cái đuôi lại xoắn lại như cũ.

Cô ôm con heo đen, cằn nhằn liên miên hệt như niệm chú: “Mộ sư thúc, đi mà đi mà, cho ta con heo này đi mà! Mộ sư thúc, đi mà đi mà...”

“Người ồn quá!”

“Mộ sư thúc...”

“Gọi hồn ai hả!”

“Đi mà đi mà...”

Mộ Thập Tam đột nhiên mở bừng mắt ra: “Người còn lải nhải thêm một chữ, ta sẽ làm người câm ba tháng!”

Nhìn bộ dạng của hắn chẳng giống nói dối chút nào, Hàn Ngâm bị hăm dọa, buộc lòng phải ngậm miệng lại.

Im được một lát, thấy sắc mặt Mộ Thập Tam đã bình thường lại cô mới buồn bực nói: “Ngài muốn ăn linh thú cấp bảy thật sao?”

Hắn lười biếng “Ừm” một tiếng, Hàn Ngâm lại cảm thấy con heo đen trong lòng khẽ run lên.

Hàn Ngâm giơ tay túm lấy ống tay áo của hắn: “Thật sự rất đáng tiếc mà...”

Mộ Thập Tam lườm cô: “Bỏ tay ra!”

Hàn Ngâm càng tóm chặt hơn: “Bán cho ta đi.”

Mộ Thập Tam liếc cô một cái, bỗng nhiên bật cười.

“Ngài cười cái gì...” Hàn Ngâm hơi quẫn: “Bây giờ ta chưa đủ tiền, nhưng ta có thể trả từ từ cho ngài...”

Mộ Thập Tam ngừng cười: “Không phải cười người thiếu tiền.”

“Vậy là gì?”

“Cười người như miếng da trâu, dính lên rồi là không bỏ xuống được, thảo nào ngay cả Lạc sư diệt luôn tuân thủ phép tắc cũng phá lệ mang người về núi.”

Da trâu với tuân thủ phép tắc, cái kiểu đánh giá này thật là...

Hàn Ngâm làm như không nghe thấy, cười đến rạn rỡ mặt mày: “Cứ quyết định vậy đi! Heo bán cho ta, tiền ta từ từ trả.”

Nào ngờ Mộ Thập Tam lại ném ra một câu: “Ta không thiếu tiền.”

Hàn Ngâm khẽ run: “Vậy ngài muốn cái gì?”

“Để ta nghĩ đã.” Mộ Thập Tam gập ngón tay gõ nhẹ vào cằm, bỗng nhiên lên tiếng: “Gần đây muốn luyện một lò thuốc, nhưng lại thiếu một dược đồng quạt lửa canh lò...”

Hàn Ngâm lạnh trí, chưa đợi hắn nói xong đã xung phong nhận việc: “Ta làm cho ta làm cho!”

“Còn nữa. Liễm Vụ Phong quá xa, trên núi lại không ngự kiếm được, mỗi lần mua thả về đều đi bộ rất mệt.”

“Ta đi cho ta đi cho!”

“Ta trồng khá nhiều linh hoa linh thảo, nhưng ta muốn ngủ, không có thì giờ chăm sóc.”

“Ta giúp ngài chăm!”

“Tu luyện quá bức bối, ảnh hưởng tới tâm trạng, làm giảm hứng thú ăn uống.”

“Ta giúp ngài...” Nói được giữa chừng, Hàn Ngâm mới sực nhận ra không đúng, bèn lúng túng đổi giọng:

“Cái này ngài tự làm đi...”

Mộ Thập Tam cười lẩn lộn.

Hàn Ngâm càng bối rối hơn, nhớ lại ban ngày Phương Dữ đã nhắc nhở cô, bảo cô cách xa Mộ Thập Tam một chút, để tránh cho sư phụ biết lại nổi giận, nhưng bây giờ cô chẳng những không nghe lời, mà còn làm trái lại...

Trong lúc do dự, cô cúi đầu nhìn Thổ Linh trư trong lòng.

Linh thú cấp bảy đầy nhé, còn biết tìm mỗ tìm mạch, không phải ngày nào cũng gặp được vận may thế này đâu!

Cô lập tức hạ quyết tâm, giả vờ quên mất lời Phương Dữ dặn, hơn nữa chỉ cần hành động cẩn thận một tý, tránh đụng phải những người này, vậy thì chuyện cô qua lại với Mộ Thập Tam, làm chân chạy vặt cho hắn cũng chưa chắc có ai biết.

Mộ Thập Tam cười xong, lại gõ cằm dăm chiêu: “Căng óc nghĩ tới mấy thứ ta không muốn làm thật là khổ cực.... mới nghĩ một chút, hình như lại đối bụng rồi...”

Nói đoạn, ánh mắt lười biếng của hắn lại thổi về hướng Thổ Linh trư, con heo bị hù hết hồn, lập tức dùng sức ủ ủ vào bàn tay Hàn Ngâm.

Hàn Ngâm quỳnh quáng: “Ngài đừng nghĩ nữa! Sau này có chuyện gì, chỉ cần ta có thể làm được thì gọi đến là đến ngay không phải được rồi sao?”

“Đành vậy thôi.” Mộ Thập Tam gật đầu với thái độ miễn cưỡng: “Hồi cho người.”

Hồi cái đầu người!

Một con linh thú cấp bảy đối với một nha hoàn gọi đến là đến. Cuộc trao đổi này, tính ngược tính xuôi hắn cũng không thiệt chút xíu nào. Nhưng mà một người muốn đánh, một người muốn bị đánh, Hàn Ngâm cũng đành phải cắn răng chịu thiệt, thế là cô đưa con Thổ Linh trư tới trước, hỏi hắn: “Làm sao để con heo này nhận chủ.”

Mộ Thập Tam nhướng mày: “Vậy phải xem nó có bằng lòng hay không, ép uống nhận chủ sẽ xóa mất linh thức của nó, huống chi với chút tu vi hiện nay của ngươi, chắc chắc...”

Hắn không nói nữa, chỉ giở ra cái mặt khinh thường.

Đến đây Hàn Ngâm mới tỉnh ngộ, hình như cô còn chưa xác nhận chuyện quan trọng nhất, nếu như con Thổ Linh trư này không chịu nhận cô làm chủ, vậy chẳng phải trao đổi công cốc rồi sao, cô phí bao nhiêu sức để đổi một con heo không chịu nhận chủ làm cái khỉ gì!

Nghĩ đến đây, cô đặt con Thổ Linh trư xuống đất, hỏi thẳng nó: “Nói! Ngươi có chịu nhận ta làm chủ hay không?”

Mộ Thập Tam cười: “Heo không biết nói.”

“Gật đầu cũng được!” Hàn Ngâm nhìn xoáy vào mắt heo với khí thế bức người, nói chậm lại nhưng nhấn mạnh từng từ một, âm điệu như gương cung bạt kiếm: “Nếu không chịu, thì ngươi chỉ cần lắc đầu, ta tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không ép uống ngươi!”

Mộ Thập Tam ở bên đặt lời chú thích giùm cô, trông điệu bộ có vẻ hả hê: “Không sai, cô ấy sẽ không ép uống người, mà sẽ ăn sạch người. Ta đề nghị tốt nhất người đừng nên đồng ý, như vậy, ta sẽ có thịt heo quay để ăn.”

Thổ Linh trư run run, do dự giây lát, sau đó gật đầu hết sức miễn cưỡng.

Nhìn cô bé này hao tổn tâm huyết để giành được nó như vậy, xét cho cùng theo cô vẫn an toàn hơn theo tên thiếu niên tà ác bên cạnh cô, ít nhất không phải nơm nớp từng giây từng phút, lo mình có khi nào sẽ biến thành món khuya nóng hổi hay không...

Hàn Ngâm thoáng cái cười tươi như hoa, Mộ Thập Tam thì nằm ngả lại đất với điệu bộ cực kỳ thất vọng, lầu bầu: “Đói quá...”

Hắn đang thả sức tưởng tượng những ngôi sao rải khắp bầu trời là bánh bơ xốp, thì Hàn Ngâm bỗng thò tay qua đẩy hắn: “Mộ sư thúc, tiếp theo phải làm gì?”

Mộ Thập Tam bực mình lườm cô: “Không biết.”

Hàn Ngâm đẩy nữa: “Ta xin ngài mà, giúp người thì giúp cho trót đi mà, ngài chắc chắn biết mà.”

Mộ Thập Tam bị cô quần đến nhức đầu, tiện tay vung lên, lập tức một lá bùa lóe sáng vàng nhạt bắn ra từ lòng bàn tay hắn, quần hai vòng quanh người Hàn Ngâm, dừng lại trước mặt cô, sau đó đập liên tiếp vào Nê Hoàn cung(*) của cô, rồi biến mất không còn tung tích.

(*) Giữa hai chân mày đi vào 3 thốn.

Hàn Ngâm khẽ run, lập tức bừng tỉnh, nhớ lại trong Cửu Huyền tâm pháp có giải thích về bùa chú, thứ nhất nói đây là quyết chỉ vận dụng linh khí để thi triển pháp thuật, thứ hai là bí văn thượng cổ đã thất truyền từ lâu, chỉ có người tu tiên có thể giác ngộ được thiên đạo mới có thể tự nhìn ra đôi chút, nó sẽ diễn sinh ra cái loại pháp thuật ảo diệu khác nhau, sau đó ghi chép lại, rồi truyền lưu hậu thế.

Cô vội vã dồn tinh thần để suy tưởng, mãi đến khi thu được đạo bùa kia về cho mình, trừ lại vĩnh sinh bát diệt trong Nê Hoàn cung, lúc này mới mở mắt ra, mỉm cười: “Tạ ơn sư thúc.”

Mộ Thập Tam hừ nhẹ một tiếng, chẳng buồn liếc cô lấy một cái, chỉ thuận miệng chỉ cho cô vài cách điều động linh khí bên trong đan điền để thúc giục pháp môn của bùa, trí nhớ của Hàn Ngâm rất tốt, nên thuộc nằm lòng từng cái một.

Nếu Thổ Linh trư đã đồng ý nhận chủ thì sẽ không còn phản kháng nữa, ngoan ngoãn phun nội đan quý giá mà bản thân tu luyện ra, mặc cho Hàn Ngâm dùng linh khí của mình thúc ra huyền phù đánh vào trong nội đan, sau đó mới nuốt ực nội đan vào lại.

Đến tận bây giờ Hàn Ngâm đã hiểu tại sao Thổ Linh trư lại khó để không muốn nhận chủ, bởi vì huyền phù là do linh khí của cô biến thành, sau khi đánh vào trong nội đan, chẳng khác nào để lại trên người Thổ Linh trư một dấu ấn ký linh thức của cô, chỉ cần cô suy nghĩ một chút, là có thể biết hết tâm tư của nó trong nháy mắt, cũng có thể dùng suy nghĩ để xua nó đi làm bất cứ chuyện gì, thậm chí là thúc giục huyền phù, hủy nội đan của nó.

Mất tự do hoàn toàn. Thật là đáng thương.

Lúc cô mở trối cho Thổ Linh trư, thấy trong mắt nó lấp lánh ánh lệ, cảm thấy nên dỗ dành nó một chút, bèn vỗ nhẹ vào đầu heo nói: “Người yên tâm đi, ta không có hứng thú gì với suy nghĩ của một con heo, về sau người có thể tiếp tục nhớ nhung heo ca ca, heo đệ đệ của người, ta cam đoan tuyệt đối sẽ không rình coi suy nghĩ riêng tư của người đâu...”

Cô còn chưa dứt câu, Mộ Thập Tam đã hết nhịn nổi cười phá lên: “Ta xin người, con heo này là đực!”

~ Hết chương 20 ~

21. Chương 21: Coi Như Người Lợi Hại!

COI NHƯ NGƯỜI LỢI HẠI

Edit: Yunchan

Một con heo cũng có trí tuệ sinh tồn của riêng mình.

Sau khi nhận chủ xong, Thổ Linh trư quay ngoắc lại với vẻ lăm lè không muốn làm người ta chú ý trước kia, bắt đầu co bốn cái chân ngắn chạy lằng quằng quanh Hàn Ngâm, không phải ủi cái mũi heo hồng hồng vào tay cô, thì chính là nhe răng cắn khế vào vạt áo cô, cái mình tròn vo, đáng điệu ngây thơ, làm Hàn Ngâm bắt đầu thích nó thật rồi.

“Người thích cắn áo ta như vậy thì gọi là Nha Nha đi.” Hàn Ngâm đẩy miệng nó ra, kéo áo mình ra khỏi răng nó.

Thổ Linh trư ục ịch hai tiếng, không biết là đang tán thành hay phản đối nữa.

Hàn Ngâm lười đọc suy nghĩ của nó: “Cứ quyết định vậy đi.”

Nghịch heo được một lát thì đêm cũng ngày một sâu hơn, Hàn Ngâm thấy Mộ Thập Tam nằm ở bên kia hình như đã ngủ rồi, bèn ngồi xuống tu luyện ngay bên cạnh.

Chẳng còn cách nào, ở đây không còn thứ gì để ăn, đói bụng thì lại không ngủ được, cô chỉ có thể dùng tu luyện để giết thời gian, cầm cự đến bình minh thôi.

Chẳng là tu suốt mấy ngày nay, có được chút nền tảng rồi, cô mới phát hiện thời gian mình cần ngủ càng lúc càng ít đi. Lúc trước mỗi ngày phải ngủ bốn canh giờ mới đủ, hiện tại chỉ cần ngủ hai ba canh giờ thì tinh thần đã sáng láng, lâu lâu chịu đựng một đêm, hôm sau cũng không có dấu hiệu uể oải gì. Thế là cô lại chuyển sang khó hiểu, Mộ Thập Tam nhập môn sớm hơn cô, không khắc khổ chịu khó mà tu vi cũng cao hơn cô, tại sao lại ngủ liên tục như thế, còn luôn luôn trong trạng thái lơ đãng chưa tỉnh ngủ.

Khó hiểu thì khó hiểu, nhưng cô lại không dám hỏi, hai người một ngủ một tu luyện, nói nào ngày cũng chẳng ai làm phiền ai.

Trong lúc tu luyện thì không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, mãi đến khi Mộ Thập Tam bỗng nhiên ngồi bật dậy, cô mới giật mình, nghi ngờ mở mắt ra.

“Đêm mai cuối giờ Tuất đến Tương Ly diện làm việc, đừng đến quá sớm, ta muốn ngủ.”

Bỏ lại một câu như vậy xong, bóng dáng của Mộ Thập Tam đã chìm vào bóng đêm.

Hàn Ngâm kinh ngạc thộn mặt ra một lát, sau đó chợt nghe có người gọi sau lưng cô: “Hàn sư muội.”

Cô ngoái đầu lại, hơi bất ngờ, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm: “Phượng sư huynh, huynh không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Phượng Dữ xách kiếm bước tới: “Hoa Vong Trần vừa nở đã kéo tới hai con linh thú.”

“Huynh có bắt được không?”

“Đừng nhắc nữa.” Hắc chán nản ra mặt: “Đáng lẽ đã bắt được một con, bị ta trói ném qua một bên để đuổi theo một con khác, nào ngờ không đuổi kịp, quay lại mới phát hiện con vừa bắt đã mất tiêu.”

Hàn Ngâm khẽ nhướn mày, trong lòng lập tức có dự cảm không lành, vội hỏi hắc: “Hoa Vong Trần vẫn còn chứ?”

“Vẫn còn, hoa nở trong một canh giờ, hút no linh khí trời đất thì sẽ héo, sau đó kết ra quả Vong Trần, nhưng quả Vong Trần không có mùi hương nên không đưa tới linh thú.” Phượng Dữ sờ đầu nói: “Ta canh chừng tới lúc này mới có thời gian đi tìm, nhưng lòng khắp nơi vẫn không thấy, thật là kỳ lạ! Rõ ràng ta đã trói nó rất chắc, làm sao con heo đó chạy đi được?”

Heo! Heo! Heo!

Hắn nói là con heo!

Hàn Ngâm bỗng sinh ra một loại xúc động muốn đâm đầu vào tường chết quách cho xong, cấp tốc thò tay bắt con Thổ Linh trư đang chui vào góc áo cô ủ ngửi lung tung, xách lỗ tai heo tới trước mặt Phương Dữ, run giọng hỏi: “Con heo huynh bắt, có phải nó không?”

Phương Dữ ngó ra một giây, sau đó cười rộ lên: “Chính là nó! Hóa ra bị muội bắt được, vậy thì tốt rồi, muội cứ giữ đi, dầu gì cũng định bắt về tặng cho muội.”

Mộ Thập Tam, coi như người lợi hại!

Sắc mặt Hàn Ngâm thoáng cái trở nên cực khó coi.

Phương Dữ cho là cô mất hứng, vội hỏi: “Muội ngại heo bẩn, không thích nuôi sao?”

Hàn Ngâm lắc đầu.

Phương Dữ cười nói tiếp: “Phẩm cấp của con Thổ Linh trư này không quá cao, cũng không có bản lĩnh ngăn địch gì, thế nhưng nó có tài tìm mỏ dò mạch, đối với người thích luyện pháp khí mà nói, đây quả thực chính là một con heo khó cầu, nếu muội muốn dùng nó để đổi một con linh thú cấp ba cấp bốn, chắc cũng có người chịu đổi.”

Hàn Ngâm lại lắc đầu, nói thật lòng: “Muội thích con heo này thật mà, cảm ơn sư huynh.”

Cô chỉ hận tên Mộ Thập Tam gian trá thôi!

Nói chuyện phiếm với Phương Dữ vài câu, sau đó hắn đi khỏi.

Hàn Ngâm làm sao dần được cơn tức trong lòng, lập tức ngồi dậy lùng tìm khắp Tập Hạc Phong.

Bây giờ cô đã biết rất nhiều chữ, nên tìm thấy Tương Ly điện trên đỉnh núi rất nhanh chóng. Điều khiến cô ngỡ ngàng là, tòa đại điện này nhìn từ bên ngoài lại đồ sộ tráng lệ hơn Bất Cư điện rất nhiều, riêng tám cánh cửa điện khép kín cũng phải bốn người như cô chồng lên nhau mới cao bằng.

Nghĩ lại thì nó cũng là đại điện mà Giang sư tổ ở trước đây, lúc về cõi tiên đã bị tên khốn Mộ Thập Tam này chiếm đoạt.

Hàn Ngâm hung dữ tung một cước đá toang cửa điện, phát hiện trên điện tối đen như mực, không có lấy một bóng người.

Cô hít sâu một hơi: “Mộ sư thúc, ngài ra đây!”

Không ai trả lời cô, chỉ có tiếng dội lại quanh quẩn trong điện, càng tôn lên vẻ lãnh lẽo trầm mặc nơi đây.

Hàn Ngâm im lặng một lát, chờ thích ứng với bóng tối trong điện mới cất bước đi vào. Nhưng chưa đi được mấy bước, bỗng nhiên bị Thổ Linh trư cắn góc áo, cô ngẩn ra, một bước vừa sải ra kia không rút lại kịp, vừa giẫm một cái đã cảm thấy cổ chân siết lại, cả người bay lên trời, bị treo ngược ở giữa không trung.

Gặp quỷ!

Hàn Ngâm tức tới độ suýt bất tỉnh, ai có thể nó cho cô biết, trong linh sơn bảo điện tu tiên này, tại sao lại có gài cái bẫy nát bét này không!

“Mộ sư thúc! Mộ sư thúc!” Cô quát lên điên tiết: “Nếu không ra thì ta sẽ chửi bậy cho xem!”

Đáp lại cô chỉ có con Thổ Linh trư đang chạy loạn xạ trên mặt đất, kêu éc éc sột ruột. Khổ nỗi tu vi của nó không cao lắm, mình thì tròn mà chân thì ngắn, có chồm hết người lên cũng không với tới cô đang bị treo ngược giữa không trung, tất nhiên cũng không tài nào cứu cô được.

Hàn Ngâm chửi bậy thật, đáng tiếc vẫn không chửi ra được tên Mộ Thập Tam.

Mùi vị bị treo ngược này đúng là khó chịu, cô đã thử chồm dậy tháo sợi dây thừng trên mắt cá chân, nhưng dây thừng kia vừa chắc vừa mềm, một khi bó cứng thì rất khó tháo ra, trên người cô lại không mang theo lợi khí gì, chẳng thể làm gì hơn là giục Thổ Linh trư bên dưới: “Nha Nha, người đi tìm người đi.”

Thổ Linh trư gạt đầu, tung bốn cái chân ngắn chạy đi, kết quả thời gian chưa đầy nửa chén trà nhỏ, Hàn Ngâm đã nghe thấy trong hậu điện vọng đến tiếng heo rú thê lương. Cô vội động tâm xem thử tình hình của Thổ Linh trư, thì phát hiện nó cũng chạm phải cơ quan, bị kẹt trong cấm trận không ra được.

Rốt cuộc chỗ này quái dị tới trình độ nào đây!

Hàn Ngâm lại ngoác mồm kêu thêm một trận: “Cứu mạng ——”

Đáng tiếc Tương Ly điện nằm ở đỉnh Tập Hạc Phong, ở đây cách Bất Cư điện cũng một quãng xa, hướng chỉ điện đường lớn vô cùng tận, âm thanh chỉ có thể lẫn quẩn bên trong, chẳng thể nào truyền đi xa được, đương nhiên cũng chẳng có ai nghe thấy tới cứu cô rồi.

Mãi tới khi trời hừng sáng, Mộ Thập Tam mới khoan thai trở về, vào điện thấy cô bị treo ngược trên trời, sắc mặt hắc lại chẳng thay đổi gì, chỉ lười biếng nói một câu: “Đã bảo đừng đến quá sớm, ta còn muốn ngủ.”

Nếu như lúc Hàn Ngâm mới xông vào Tương Ly điện còn tức đến càn hông, thì lúc này đã hoàn toàn xui lợ, chẳng còn hơi đâu để mắng chửi, chỉ còn biết giã chết một câu: “Ta van ngài, thả ta xuống trước đi, ta sắp bị ngài treo cổ rồi...”

~ Hết chương 21 ~

22. Chương 22: Sư Thúc Khốn Kiếp

SƯ THÚC KHỐN KIẾP

Edit: Yunchan

Mộ Thập Tam không vội tháo cô xuống, chỉ tiện tay kéo cái ghế qua, ngồi ở dưới nhìn cô.

“Người tìm ta làm gì?”

Hàn Ngâm tức tối nói: “Con Thổ Linh trư kia là Phương Dữ sư huynh bắt để tặng cho ta!”

Cô phát ra lời lên án cực kỳ súc tích, ai ngờ Mộ Thập Tam bị bóc mẽ hành vi xấu xa mà nét mặt lại chẳng có chút xấu hổ nào, chỉ hơi cong môi đáp: “Người thấy mình bị thiệt, muốn đổi ý?”

“Không đến mức bị thiệt, nhưng mà...” Cô nhìn hắc làm ra vẻ đáng thương, định lấy lý thu phục, lấy tình lay động: “Mộ sư thúc, nội trong hai năm ta phải tu tới Nhập Khiếu, bằng không sẽ không thể ở lại Cửu Huyền, không thể hầu hạ lão nhân gia ngài nữa, chuyện gọi đến là đến này, chi bằng ngài...”

“Coi như chưa từng nghe?”

Hàn Ngâm chật vật nặn ra một nụ cười: “Sư thúc ngài quả là hiểu lòng người.”

“Ừ.” Hắc khép mắt lại một lát, tới khi mở ra nét mặt lại mang ý cười: “Được rồi, ta đã quên hết lời người nói.”

“Rất cảm tạ...” Hàn Ngâm nói được giữa chừng thì thấy hắc đứng dậy đi về phía hậu điện, cô không đành được cơn sốt ruột, la lên: “Sư thúc, ngài còn chưa thả ta xuống mà!”

Mộ Thập Tam như không nghe thấy gì, hoàn toàn không đếm xỉa tới cô.

Hàn Ngâm la hét thêm hai tiếng, thấy hắc sắp rời khỏi tầm mắt mình thì còn gì mà không rõ nữa? Buộc lòng phải thỏa hiệp: “Sư thúc, lò luyện đan của ngài ở đâu...”

Hàn Ngâm và Thổ Linh trư được giải cứu xong, ngồi dưới đất mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Mộ Thập Tam vút tới hai bộ y phục: “Ta đây buồn ngủ không có thời gian luyện đan, người đã chịu khó tới sớm như thế thì đi giặt bộ y phục này trước đi.”

“Giặt quần áo!” Hàn Ngâm kêu ầm lên: “Ngài dùng Dịch Trần chú(*) không phải là xong rồi sao!”

(*) Gột rửa bụi bẩn.

“Không xong, dùng pháp thuật thì tiện thật, nhưng thiếu mùi nắng thì ta cứ có cảm giác như quần áo chưa được giặt.”

Hàn Ngâm:...

“Còn nữa, cơ quan bấy rập trên điện ta đã bỏ đi rồi, người chó lười biếng, giặt quần áo xong thì tự đi tìm việc làm, tới giờ Tuất ta dậy, ta muốn nhìn thấy đồ ăn.”

Hàn Ngâm:...

Từng gặp bao nhiêu tên mặt dày, nhưng chưa gặp ai mặt dày như tên này!

Hàn Ngâm quăng bộ đồ trong tay đi muốn bùng nổ, nhưng đúng lúc này đầu óc xoay chuyển, chẳng biết sao lại nhớ tới câu “Chấp nhận thua cuộc” của Lạc Văn Khanh, oán khí ứ đầy một bụng thoát cái trút ra hết sạch, bình tĩnh trả lời: “Được, sư thúc.”

Mộ Thập Tam nhướn mày có hơi bất ngờ, nhìn cô một cái, rồi quay người bỏ đi.

Kể ra tay chân Hàn Ngâm cũng khá nhanh nhẹn, cô chạy học tốc tới Liễm Vụ Phong một chuyến, lĩnh Ích Cốc hoàn về, còn tiện thể mua thêm vài thứ, sau đó giặt giũ phơi phóng, tưới nước cho linh hoa linh thảo đằng sau Tương Ly điện, tới khi làm xong hết công việc thì cùng lắm mới đến giữa trưa.

Lúc này cách giờ Tuất còn hơi lâu, nên cô quyết định tu luyện ngay tại Tương Ly điện. Là một đêm không ngủ, còn làm quần quật cả buổi trời, vậy mà lúc tu luyện lại thu nạp linh khí nhanh hơn mọi khi rất nhiều. Viên khí châu cỡ hạt gạo trong đan điền quay tít bất định, dần dà còn phủ lên một tầng lục sắc mờ mờ, lúc thì xanh biếc như núi xa, lúc thì xanh thẫm như đầm lạnh phủ khói mờ, thay đổi muôn hình, biến ảo bất định.

Tới khi Thổ Linh trư kéo góc áo cô, cô mở mắt ra, chợt cảm thấy sự vật sáng rõ hơn trước kia mấy phần, hơi khang khác, nhưng rốt cuộc là khác ở đâu thì trong phút chốc cô không nói ra được, chỉ cảm thấy tâm tư an hòa, tinh thần minh mẫn khoan khoái, làm cô không kiềm lòng được cười toe toét.

Bây giờ chưa tới giờ Tuất, Hàn Ngâm vội vàng chuẩn bị đồ ăn cho Mộ Thập Tam trước.

Cô không có tay nghề nấu nướng cao siêu gì, nhưng vì lang bạt từ nhỏ, nên bình thường cũng hay tự nấu thứ gì dễ ăn, tài làm chín thực vật cô cũng có, chẳng qua không đạt tới mức thanh nhã thôi.

Lá khô trong núi rừng đầy một vùng, cô nhặt một ít về, nhóm lửa bên cạnh điện.

Trong lòng đất bên dưới đồng lửa chôn củ mài, bên trên thì bắt một cái vại ngói, trong vại nấu gạo tre(*) đỏ, rồi xiêng thêm một con thỏ đã được làm sạch, quét lên mình nó một lớp mật ong đại thật dày.

(*) Gạo tre là loại quả kết thành từ hoa tre, lúc tre ra hoa kết quả cũng là thời khắc cuối cùng trước khi nó lụi tàn.

Mùi hương tỏa đi theo gió rất nhanh, dụ con Thổ Linh heo chạy đến, chạy vòng quanh đồng lửa, kêu ục ịt chảy nước dãi. Hàn Ngâm cũng kẻ mũi tới, hít vào một hơi thật sâu.

Cô dốt thật!

Những món này đều là đặc sản của núi rừng, ở trong mắt người tu tiên chẳng đáng bao nhiêu tiền, cô chỉ cần bỏ ra một ít Tinh linh thạch là mua được rồi. Biết sớm thế, cô đã chẳng ngậm đắng nuốt cay uống Ích Cốc hoàn suốt hai tháng trời. Có điều Phương Dữ nói lương thực ngũ cốc sinh ô uế, Ích cốc mới là chính đạo, rốt cuộc cô có nên ăn hay không đây...

Đang do dự, chợt nghe có người mắng sau lưng: “Ngu ngốc!”

Cô quay đầu thì nhìn thấy Mộ Thập Tam còn đang ngái ngủ, khó hiểu hỏi: “Ta làm sai chỗ nào nữa à?”

Mộ Thập Tam bước tới ngồi xuống đất, lơ lơ nói: “Ta hỏi ngươi, mỗi tháng ngươi lĩnh Ích Cốc hoàn là để làm gì?”

Hỏi vậy cũng hỏi!

Hàn Ngâm ngần ra, đáp thật thà: “Ích cốc.”

“Tại sao phải ích cốc?”

“Để giúp tu hành.”

“Ăn thức ăn thì cản trở tu hành đúng không?”

“Đúng vậy.”

Mộ Thập Tam mắng: “Ngươi coi, ngươi biết rất rõ mà vẫn nhóm lửa ở đỉnh núi này, sợ người ta không biết ngươi lên nấu đồ ăn à?”

Hàn Ngâm không nhịn được lên tiếng phản bác: “Sư thúc, vậy ngài biết rõ ăn thức ăn sẽ cản trở tu hành, tại sao còn ăn?”

Mộ Thập Tam đáp cực nhanh: “Không được ăn thì ta còn trường sinh làm gì?”

Hàn Ngâm:...

Mộ Thập Tam mặc kệ cô có phản ứng gì, kéo cô lại nói đông nói tây, còn truyền cho cô tất cả bí quyết ăn lên, thỉnh thoảng còn bảo cô đưa vại mật, đưa ít muối và vân vân. Tới khi cô hoàn hồn lại thì toàn bộ đồ ăn trước mặt đã bị cuốn sạch sẽ, lúc này hần mới hải lòng đứng lên, đuổi người nói: “Ta ăn no rồi.”

Hàn Ngâm chẳng thể làm gì hơn là lặng lẽ bỏ viên Ích Cốc hoàn vào miệng, nuốt xuống cùng nước mắt.

Cái tên sư thúc này!

Quả thực chính là một tên khốn kiếp từ đầu tới chân, không thể ôm chút xíu hoang tưởng tốt đẹp gì với hần được!

Đang bận xỉ vả trong lòng, Mộ Thập Tam lại ném trái cây cho cô: “No chết được, thứ này không ăn nổi, cho ngươi.”

Hàn Ngâm ngần ra, cúi đầu nhìn, quả này chỉ lớn bằng trái hạnh chín, lớp vỏ ngoài trơn mịn mà lại hơi trong suốt, có thể nhìn thấy thấp thoáng thịt quả màu hồng phách bên trong, bóp thử hai cái, cảm giác mềm mềm, cô không khỏi hiếu kỳ hỏi: “Đây là quả gì thế?”

Mộ Thập Tam không trả lời cô, chỉ nói: “Ta phải luyện đan, ngươi ăn xong rồi đi làm việc.”

Hàn Ngâm kê quả lên miệng cắn thử một cái, dòng nước thơm ngọt nhất thời ngập đầy khoang miệng.

Thổ Linh trư đảo quanh bên cạnh cô, ủa mạnh vào chân cô.

Hàn Ngâm hỏi nó: “Ngươi cũng muốn ăn?”

Thổ Linh trư gật đầu ngay tắp lự, còn phát ra tiếng ục ịt nịnh hót.

Quả này không lớn, cũng không có hạt, Hàn Ngâm cắn thêm một miếng thì chỉ còn lại một nửa. Cô vừa định ném nửa còn lại cho Thổ Linh trư, không ngờ Mộ Thập Tam đã vào trong điện lại thụt lùi hai bước, nói vọng lại: “Quên nói, không được đút cho heo!”

Giờ khắc này, Hàn Ngâm thấy rõ mòn một ánh mắt Thổ Linh trư trừng Mộ Thập Tam toát ra vẻ oán hận, cô không thể làm gì hơn là vỗ vỗ đầu heo, xoa dịu: “Hết cách rồi, ai bảo hần là sư thúc của ta, ta chỉ có thể nghe lời hần thôi.”

Nói xong, cô không nhìn tới ánh mắt thèm thuồng của con heo nữa, yên lòng yên dạ ăn một hơi hết nửa quả còn dư.

~ Hết chương 22 ~

23. Chương 23: Tin Người Mới Là Quỷ!

TIN NGƯỜI MỚI LÀ QUỶ

Edit: Yunchan

Lúc Mộ Thập Tam hái linh hoa linh thảo để luyện đan, Hàn Ngâm lại bị mắng thêm trận nữa, bởi vì không phải loại linh hoa linh thảo nào cũng cần tưới nước, có loại thậm chí còn cực kỳ sợ nước, một khi dính vào sẽ héo rũ. Có thể thấy, bị một đứa không chuyên như cô làm rối tung lên, vườn linh phải chịu tổn thất bao lớn. Và kết quả là, cô nhận được một tờ danh sách liệt kê hàng dãy tên linh hoa linh thảo, những thứ đó sau này cô phải từ từ bồi thường lại bằng hết.

Đan Bích thảo mười năm, Xích Diễm hoa hai mươi năm, ba mươi năm...

Hàn Ngâm vừa nhìn tờ danh sách này sắc mặt đã đen sì, và đây là lần đầu tiên trong đời cô hối hận mình biết chữ.

Mộ Thập Tam không quan tâm cô nghĩ gì, quay lưng đi thẳng tới đan phòng.

Hàn Ngâm u sầu bước vào theo, thấy dọc theo bức tường trong đan phòng xếp đầy giá kệ, trên kệ không phải đan thư thì chính là các loại chai lọ, tỏa khắp phòng là mùi hoa cỏ nhàn nhạt.

Bước vào nơi này, Mộ Thập Tam lập tức thu lại vẻ lơ đãng mọi khi, chuyên tâm hẳn lên, dáng vẻ nghiêm túc này tuần tú đến mức làm người ta phải đui mù. Hàn Ngâm len lén nhìn hẩn mấy lần, thậm chí còn không phát hiện lò luyện đan được nhóm lên lúc nào, mãi tới khi hẩn ném cây quạt qua thì cô mới tỉnh táo lại.

“Quạt lửa, không được dừng giữa chừng.”

Quảng xuống câu này xong, hẩn vội vàng bỏ thêm dược liệu vào bên trong lò luyện đan.

Hàn Ngâm không dám lè mề, sợ hủy thêm cái lò này thì danh sách bồi thường của cô lại phải nhiều thêm hai trang. Cô vội vã nhặt lấy cây quạt, nào ngờ lại nhặt lên không nổi, chẳng biết cây quạt này chế tạo bằng vật liệu gì mà lại nặng trịch như sắt.

Mộ Thập Tam như nắm hết tình hình trong lòng bàn tay, chẳng buồn liếc cô lấy một cái mà chỉ nói: “Cửu Huyền tâm pháp.”

Cô nghe lời vận dụng tâm pháp, điều động linh khí trong cơ thể, bấy giờ mới nhặt cây quạt lên thành công, chuyển sang thổi lửa. Kết quả một khi đã quạt thì không tài nào dừng lại, có mấy lần cô cảm thấy như sức lực bị rút kiệt, muốn ném cây quạt đình công, thế nhưng lần nào ánh mắt của Mộ Thập Tam cũng quét qua rất đúng lúc, khiến cho cô cắn răng nhẫn nại, nhẫn nại.

Chưa từng biết quá trình luyện đan lại đau khổ và dài dằng dặc như thế, hai cánh tay Hàn Ngâm đã mỏi nhừ đến giới hạn nhẫn nại, mỗi một lần quạt, cô đều có cảm giác ý chí và sức lực của mình đang đứng cheo leo ở bờ vực sụp đổ. Cuối cùng để tự đánh lạc hướng bản thân, cô chỉ còn biết quan sát tỉ mỉ nhất cử nhất động của Mộ Thập Tam lúc luyện đan. Nhưng không ngờ hẩn bỏ thảo dược vào lò vừa vội vừa nhanh, hơn nữa còn thường xuyên đánh vào một đạo huyền phù, chiếu hào quang năm màu lên khắp đan phòng, khí lạnh huyền ảo.

Cô nhìn mà trợn mắt há mồm, ai nói tên này ăn ngon ngủ kỹ lười tu luyện. Ít nhất trong mắt cô, tu vi của hẩn rất thâm sâu khó lường. Có điều như đã nói qua, mắt nhìn của cô không tinh là chuẩn, bởi vì chỉ cần là người tu tiên trên núi Cửu Huyền, thì trong mắt cô đều thâm sâu khó lường cả.

Mộ Thập Tam không ngại cô ngồi bên nhìn trộm, thậm chí còn cổ vũ cô: “Nhìn cho kỹ, học cho nhanh, về sau chuyện luyện đan này sẽ bàn giao cho người.”

Chết tiệt! Đúng là xem cô như nha hoàn vạn năng tùy ý sai khiến thật rồi!

Hàn Ngâm bực tức thu tầm mắt về, cố bình ổn tâm trạng lại, hỏi hần: “Sư thúc đang luyện đan gì vậy?”

Đây là một câu hỏi cực kỳ đơn giản nhưng hình như đã làm khó Mộ Thập Tam, hần nhíu mày suy nghĩ giây lát rồi đáp: “Không biết.”

“Không biết!” Hàn Ngâm chịu thua: “Không biết mà ngài còn luyện?”

Hần trả lời rất hùng hồn: “Chính vì không biết nên mới luyện, nhìn thử xem các loại linh hoa linh thảo có thể pha trộn ra kiểu đan được gì, nếu đã biết thì ta còn luyện nó làm gì?”

Hàn Ngâm đã hoàn toàn hết ý kiến, có điều ngấm kỹ lại, những loại linh hoa linh thảo mà hần dùng toàn là loại mấy chục năm, nhất định là do Giang sư tổ trồng từ trước. Hần hưởng phúc của người khác, có lãng phí mấy thì cũng chẳng thấy đau lòng, nghĩ rồi cô cười nịnh nói: “Sư thúc, ngài xem thể này được không nhé, số linh hoa linh thảo ta bắt cần phá mất, cứ coi như bị ngài luyện đan không thành, đừng bắt ta đền nữa...”

Cô còn chưa dứt câu, Mộ Thập Tam đã đánh vào lò luyện đan một hơi hơn mười đạo huyền phù, sau đó thở ra một hơi dài, nói: “Xong!”

Ngọn lửa bên dưới lò chợt bùng sáng rồi tắt ngấm ngay sau đó. Hần mở lò luyện đan ra, nhất thời tia sáng bạc bắn ra bốn phía, kèm theo một mùi hương thấm vào ruột gan bay ngập cả phòng.

Hàn Ngâm ném cây quạt đi thật xa như để xả giận, sau đó xấp lại chỗ đầu nhìn, thấy bên trong lò luyện đan bốc hơi hầm hập đang nằm lẳng lẳng mười viên đan được, viên nào viên nấy đều tròn trịa sáng bóng, không có vẻ gì là bị luyện hỏng, làm cảm cô suýt nữa đập xuống chân.

Như vậy, cũng được sao...

Mộ Thập Tam vừa bỏ đan được vào bình sứ bên cạnh, vừa hỏi cô: “Người vừa nói gì?”

Hàn Ngâm rất sáng suốt, lập tức lắc đầu chối bay: “Sư thúc, ngài nghe lầm rồi, ta chưa nói gì hết.”

Mộ Thập Tam liếc cô như cười như không, rồi đưa bình sứ tới trước mặt cô: “Lấy một viên ăn đi.”

Đột nhiên tốt với cô thể này, bảo đảm có âm mưu!

Hàn Ngâm nhìn chằm chằm vào bình sứ với ánh mắt cực kỳ hồ nghi: “Ăn vào rồi sẽ có hiệu quả gì?”

“Ta biết rồi thì còn cần người ăn sao?”

Hóa ra là bắt cô làm thí nghiệm!

Hàn Ngâm thiếu điều lệ rơi đầy mặt, thực tế đã chứng minh một lần nữa, tên khốn kiếp này tuyệt đối không thể tin!

Thế mà hần còn đứng bên cạnh dẻo mồm dẻo miệng lường gạt cô: “Có muốn đánh cược thử không? Biết đâu đây là một viên Cửu Chuyển kim đan cực phẩm, người ăn vào có thể phi thân thành tiên ngay lập tức, tiết kiệm được mấy chục năm tu luyện gian khổ.”

Tin người mới là quý!

Hàn Ngâm cúi đầu xoắn xoắn góc áo, nhỏ giọng nói ra lời thật lòng: “Ta nghĩ, ăn vào rồi khả năng cao là đi gặp Giang sư tổ ngay lập tức.”

Mộ Thập Tam không ép buộc cô, quay người cầm bút vẽ một ký hiệu trên nắp bình, rồi tiện tay đặt lên kệ gỗ.

Hàn Ngâm nhìn ngơ ngác hồi lâu, rốt cuộc không nhịn được lên tiếng hỏi: “Ngài không tự thử xem sao à?”

“Ừ.” Hần thuận miệng đáp: “Lần sau nhớ mua cho ta hai con thỏ.”

“Thỏ! Ngài lôi thỏ ra thử!” Hàn Ngâm nhất thời kích động: “Lỡ là Cửu Chuyển kim đan thì sao?”

“Tốt thôi.” Mộ Thập Tam lừ mắt với cô: “Phi thỏ thành tiên, vừa hay có thể tới cung nguyệt làm bạn với Quảng Hàn tiên tử.”

Câu chuyện cười này nhạt tới mức làm người ta giận sôi!

Hàn Ngâm đấu tranh tư tưởng thật lâu, cuối cùng quyết định thỏa hiệp, chìa tay ra nói: “... Ta thử giúp ngài một lần cho, nói rồi đó, chỉ lần này...”

Mộ Thập Tam đưa cho cô một viên thuốc với thái độ cực hào phóng, còn hỏi cô: “Có muốn cho con heo nhà người một viên không?”

Người đi chết đi!

Hàn Ngâm dùng ánh mắt hung hăng liếc xéo hắc, sau đó mang theo tâm trạng bất chấp, ngửa đầu nuốt ực đan dược.

“Mùi vị thế nào?”

“Có hơi đắng.”

“Bên trong đan điền có cảm giác dồi dào linh khí hay không?”

“Không có.”

“Bụng, có đau không?”

“Nhờ phúc ngài, tạm thời chưa đau.”

Mộ Thập Tam hỏi liên tù tì chừng mười vấn đề, sau đó đột nhiên nhìn cô chằm chằm, im bất.

Hàn Ngâm khó hiểu: “Có gì sai sao?”

Hắc cúi đầu ho khan: “Không... không có gì, ta biết thuốc này có công hiệu gì rồi, cảm ơn người... à, người có thể đi về, ngày mai trở lại.”

Tốt vậy á?

Hàn Ngâm ngờ vực sờ sờ mặt, nhưng quả thật không có bất kỳ cảm giác khác thường nào, cho nên nghe lời hắc rời khỏi điện.

Một nén hương sau, cửa lớn Tương Ly điện lại bị cô đá văng lần nữa.

Hàn Ngâm vừa ôm một đầu tóc dài xanh mượt như cỏ vọt vào trong, vừa rống cổ hét: “Mộ Thập Tam, người lăn ra đây cho ta!”

~ Hết chương 23 ~

24. Chương 24: Tuần Tra Ban Đêm

TUẦN TRA BAN ĐÊM

Edit: Yunchan

Cụp đầu ủ rũ đi ra khỏi Tương Ly điện, Hàn Ngâm thấy lòng mình chết lặng.

Mái tóc dài đen nhánh xinh đẹp của cô đã biến thành màu cỏ sờ sờ ra đó, thế mà tên Mộ Thập Tam còn ra vẻ vô tội, bảo là tự cô muốn ăn thử đan dược, nên suy cho cùng hắc không có trách nhiệm gì với hậu quả của thuốc. Chẳng qua tên này cũng chưa hỏng đến hết thuốc chữa, còn hứa với cô nếu qua một hai tháng mà dược hiệu vẫn chưa giảm, thì sẽ tìm cách biến tóc cô về lại màu gốc.

Một hai tháng...

Bỗng dưng cảm thấy thật là dài đằng đẳng.

Hàn Ngâm đau buồn vô hạn vuốt vuốt mái tóc dài đến vai, định bụng trong một hai tháng tới sẽ vui đầu trong Tập Hạc Phong bế quan tu luyện, khỏi phải ra ngoài cho muối mặt thêm.

Đáng tiếc, nghĩ thì đẹp, mà hiện thực lại rất tàn khốc.

Cô mới về lại tiểu viện của mình thì Phương Dữ đã đến tìm cô, vừa bước vào cửa đã kêu om sòm: “Hàn sư muội, Hàn sư muội, muội có ở nhà không?”

Hàn Ngâm quýnh quáng, muốn giả chết phốt lờ, nhưng lại sợ Phương Dữ có chuyện gì gấp muốn tìm mình, đành phải núp ở sau cửa sổ hỏi vọng ra: “Sư huynh có chuyện gì thế?”

“À!” Giọng Phương Dữ nghe có vẻ mừng rỡ: “Đến tìm muội hai lần rồi, muội đi đâu, ra đây mau, chúng ta phải đi tuần tra ban đêm.”

“Tuần tra ban đêm?”

“Phải! Muội chưa biết sao, Minh Loan Phong mất trộm, Tổng Việt sư bá...” Phương Dữ vừa nói vừa đi vào phòng, mới nhác thấy màu tóc quái dị của Hàn Ngâm đã bị hù cho giật mình, cứng họng nói: “Tóc... tóc của muội... sao lại biến thành cái dạng này...”

Biết ngay người ta nhìn thấy sẽ có phản ứng này mà.

Hàn Ngâm không thể tố cáo tội trạng của Mộ Thập Tam, chỉ còn biết trưng ra cái mặt đau khổ, nói: “Kể ra dài dòng lắm, Phương sư huynh, huynh mới nói Minh Loan Phong bị mất trộm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Phương Dữ ráng hết sức nhìn thoáng qua cô, sau đó quay đầu qua chỗ khác nín cười nói: “Cây Tịch Độc trồng trong vườn linh của Tổng Việt sư bá, mười năm trưởng thành, mười năm nở hoa, mười năm kết quả, mỗi lần chỉ kết ra một quả duy nhất, còn phải mất mười năm mới chín. Hai ngày trước nó vừa chín, sáng nay Tổng Việt sư bá muốn đi hái ăn, nào ngờ trên cành trống không, rõ ràng đã bị người ta trộm đi mất rồi.”

Nghe hán nói đến đây, tim Hàn Ngâm thót lên, chẳng biết sao cô lại liên tưởng đến quả vô danh mà Mộ Thập Tam cho cô ăn lúc nãy, vội hỏi: “Quả Tịch Độc hình dạng thế nào?”

Phương Dữ gãi gãi đầu: “Vườn linh của Tổng Việt sư bá không phải muốn vào là vào, ta chưa thấy quả Tịch Độc lần nào, nhưng có thấy miêu tả trong sách. Đại khái là gần giống với trứng gà, màu hổ phách, vị ngọt cam, ăn vào rồi có thể tránh được bách độc. Nhưng mà ta nghĩ cách nói bách độc này có hơi quá, nhìn chung có thể tránh được mấy loại độc thông thường, nhưng nếu gặp phải kỳ độc, thì có hơi căng.”

Xong!

Theo miêu tả này, thứ cô ăn chắc chắn là quả Tịch Độc!

Nghĩ đến dáng vẻ hà khắc của Tổng Việt, Hàn Ngâm chợt thấy lạnh toát cả người. Chuyện này nhất định phải bưng kín có chết cũng không được khai, nếu không cô nghi Tổng Việt có khả năng sẽ hận cô đến nỗi mổ bụng đòi quả.

Phương Dữ nào biết cô đang chột dạ vì “Ăn trộm”, thế nên vẫn nói liêng thiêng: “Mọi người đều biết tính Tổng Việt sư bá không tốt, trốn ông ta còn không kịp, ai hơi đầu dám chọc vào ông ta. Huống chi trong vườn linh có lá chắn pháp thuật cho đích thân Tổng Việt sư bá bày bố, đệ tử bình thường không thể vào được. Bởi vậy mọi người đều đang đoán, có lẽ là kẻ phản bội Tô Tinh Trâm lại âm thầm lên về Cửu Huyền, nếu không tại sao chương môn phái nhiều người ra ngoài lòng tìm như thế, mà đến nay vẫn không tìm được chút tung tích nào của hán.”

Hàn Ngâm cam nín, cô biết rõ người trộm quả là Mộ Thập Tam, Tô Tinh Trâm chẳng có chút xíu liên quan gì ở đây cả, ngặt nỗi không thể thốt ra lời, đành phải đáp cho có lệ: “... Đúng là không ổn... có điều muội nghĩ việc này không thể nào là Tô Tinh Trâm làm được, ở đây là Cửu Huyền, hán có lên về thật thì cũng sẽ âm thầm ẩn núp, làm sao lại liều lĩnh đi trộm quả, làm bại lộ hành tung của mình được chứ.”

“Còn cách nào đâu.” Phương Dữ buồn bực nói: “Mấy lời đồn vu vợ kiêu này là Tổng Việt sư bá tin nhất, lập tức hiệu lệnh đệ tử nội môn, hai người một tổ, ngày đêm thay phiên tuần tra các ngọn núi, số chúng ta

không may nên bị phân vào ban đêm, đi nhanh lên thôi, muộn rồi.”

Trời ơi! Còn ai thăm hại hơn cô không? Tối qua thức trắng một đêm, sáng ra bị treo ngược trên Tượng Ly điện, đêm nay lại vì một tin đồn thất thiệt mà phải tuần tra thâu đêm!

Hàn Ngâm uất nghẹn trăm bề, ngất nổi các trưởng lão chân nhân trong phái Cửu Huyền đều đang bế quan hơn nửa, chưởng môn cũng không quá quan tâm tới tình hình trong phái, hiện tại chuyện lật vật hằng ngày đều một tay Tổng Việt thao túng, ông ta đã hạ lệnh, thân đệ tử như bọn họ không tài nào cãi lời được.

Cô chẳng thể làm gì hơn là tìm một mảnh vải quấn mái tóc màu sắc dị hợm của mình lại, ôm Thổ Linh trụ theo Phương Dữ ra ngoài.

Tối nay, nơi bọn họ phải tuần tra chính là ba ngọn núi trên của Cửu Huyền, Phương Dữ đánh bùa Tụ quang thuật vào Nê Hoàn cung của cô, rồi đưa một đạo bùa cho cô, nói: “Nếu gặp nguy hiểm thì hãy dùng linh lực vận hành lá bùa này, Tổng Việt sư bá nhận được cảm ứng sẽ đến cứu.”

Hàn Ngâm nhận bùa xong bèn thi triển Tụ quang thuật, trong lòng bàn tay lập tức nổi lên một viên quang châu óng ánh, cô thích thú ngắm nghía một hồi, bỗng nhiên nghe Phương Dữ nói: “Chúng ta tới Tụ Tiên Phong trước đi, vừa hay có thể tiện đường ghé thăm Lạc sư huynh.”

Tây Tâm nhai ở ngay trên đỉnh Tụ Tiên Phong.

Hàn Ngâm vốn cũng chẳng nghiêm túc với việc tuần tra ban đêm này, bèn cười nói: “Được!”

Trong lòng cô vẫn đang suy nghĩ một việc, thật ra cô cũng hơi cảm động với hành động hào phóng tặng cho cô quả Tịch Độc phải mấy chục năm mới trưởng thành của Mộ Thập Tam. Chẳng qua sự cảm động này cũng chỉ nhá lên trong tích tắc, sau đó cô nhớ ngay tới màu tóc đáng sợ của mình, đến đây cô mới vỡ lẽ, dám chắc ngay từ đầu tên kia đã thấy bất an với lò đan của hắn, âm mưu muốn cho cô thử đan, nhưng lại sợ độc chết cô thì không biết ăn nói thế nào, cho nên mới cho cô ăn quả Tịch Độc trước để đề phòng bất trắc.

Nghĩ đến đây, Hàn Ngâm ngược bộ mặt ưu buồn nhìn lên bầu trời đêm, thì thào: “Phương sư huynh, huynh nói thật đúng.”

Một câu chẳng đầu chẳng đuôi, làm Phương Dữ bối rối: “Ta nói gì đúng?”

Hắn nói tránh xa Mộ sư thúc ra!

Lúc này nghĩ lại, đây quả là một lời khuyên chân thành biết bao, đáng tiếc tối qua cô không nhận được cái bụng đói, vẫn bắt cần dây vào tên kia.

Hàn Ngâm thở dài: “Không, không có gì.”

Hai người tra xét suốt quãng đường, Thổ Linh trụ cũng đi theo ngửi ngửi, ừ ừ, gặp được chỗ nào có thể ẩn núp họ đều lật lên kiểm tra một lần. Kết quả là, ngoại trừ gió thổi cỏ lay ra thì không có bất kỳ phát hiện nào. Bên ngoài thì hai người im thin thít, nhưng trong lòng đều oán giận Tổng Việt cầm lông gà làm lệnh tiễn(*), cũng may cuối cùng tìm được một ổ trứng gà trong lùm cây, đếm được chừng tám chín quả, lúc này mới coi là an ủi tâm lý bị đầy đoạ.

(*) Chỉ những bọn có chút quyền, dựa hơi kẻ mạnh mà lên mặt với người thường.

Hàn Ngâm cười, nhét trứng gà vào trong ngực: “Có đồ ăn khuya.”

Nhưng khi chạy lên Tây Tâm nhai, họ lại phát hiện trên đỉnh núi trống trơn, người định mời ăn khuya chung đã mất tăm mất tích.

“Không có ở đây?” Phương Dữ khó hiểu: “Muội chờ ở đây một chút, để ta đi chung quanh tìm thử.”

Hắn vừa nói là đi ngay, chẳng mấy chốc bóng dáng đã biến mất trong bóng đêm.

Hàn Ngâm thở dài, cô nghĩ Phương Dữ nhất định không tìm được. Bởi Lạc Vân Khanh đang diện bích suy ngẫm, không thể tự ý đi khỏi, rất có thể là Tổng Việt còn nghi ngờ hắn cấu kết với Tô Tinh Trâm, nên gọi hắn đi rồi.

25. Chương 25: Gặp Nạn

GẶP NẠN

Edit: Yunchan

Đợi Phương Dữ về chán chết đi được, Hàn Ngâm bèn nhặt ít củi khô lá héo về để nhóm lửa, chẳng là gió núi quá lớn, mãi đã đánh lửa mấy lần vẫn chưa tóe được lửa, cô đang định nghiêng người qua chắn gió, thì chợt nghe sau lưng “Rắc” một tiếng, như tiếng cành cây bị giẫm gãy.

Về nhanh vậy sao?

Cô vừa đánh lửa vừa ngoái đầu hỏi: “Tìm được Lạc sư huynh...”

Nói được nửa chừng đã nghẹn lại, người đứng sau lưng cô không phải Phương Dữ, đương nhiên cũng không phải Lạc Vân Khanh.

Điều làm cho cô hoảng sợ hơn chính là người này mặc y phục Cửu Huyền, nhưng mặt che vải, chỉ lộ ra một đôi mắt sâu u tối, trong tay còn cầm một thanh kiếm ngùn ngụt hàn khí, từ đầu tới chân tỏa ra một loại sức mạnh uy hiếp đáng sợ, cứ như con báo đang trong tư thế sẵn mỗi có thể bổ nhào tới bất cứ lúc nào, nhìn thoáng qua đã biết có ý đồ bất thiện.

Liếc mắt, khoảng cách giữa hai người chưa đầy một trượng, cơ bản không trốn thoát nổi!

Phản ứng và động tác của Thổ Linh trư cực nhanh, “Vèo” một phát đã chạy ra sau lưng cô, chỉ lộ ra nửa cái mõng và đuôi heo xoắn tít đang run rẩy.

Hàn Ngâm thẳm đề cao cảnh giác, ngoài mặt thì nở nụ cười ngọt ngào đáng yêu, chào hỏi người nọ một cách hết sức tự nhiên: “Vị sư huynh đây cũng đi tuần tra ban đêm sao, trùng hợp ghê, ta đang định nhóm lửa luộc trứng, sư huynh muốn ăn chung không?”

Nói rồi cô rút tay vào trong tay áo, làm động tác giả như muốn tìm trứng gà, sự thực là muốn moi tờ linh phù Phương Dữ cho cô lúc này. Tiếc là đầu ngón tay vừa mới chạm được lá bùa, thanh kiếm lạnh như băng trong tay người nọ đã kề lên cổ cô, ra lệnh: “Xé bùa.”

Giọng hần cực thấp cực trầm, nhưng mang theo cảm giác đe dọa không thể nghi ngờ.

Hàn Ngâm có thể làm lơ hần, vận hành bùa ngay lập tức, tuy nhiên trước khi Tống Việt dẫn người tới cứu cô, thì nhất định đầu của cô đã rời nhà mất rồi. Kiểu đầu tư lỗ nặng này cô bảo đảm không làm, do đó rất thức thời làm theo lời hần, thành thật lấy bùa ra xé, sau đó cười khổ nói: “Huynh là Tô sư huynh à? Không ngờ lại lên về Cửu Huyền thật. Ha, ta với huynh không thù không oán, huynh có cần giúp gì thì cứ nói thẳng ra, đừng gác kiếm lên cổ ta là được.”

Người nọ chẳng màng đếm xỉa tới lời cô, chỉ lạnh nhạt nói: “Đồ đâu? Giao ra đây!”

“Đồ gì...”

Mũi kiếm ép xuống: “Đừng giả ngu!”

Nụ cười khổ trên mặt Hàn Ngâm càng rõ nét hơn: “Ta không biết thật mà.”

“Tạo Hóa Kim Tiền!”

Hàn Ngâm không hiểu Tạo Hóa Kim Tiền là thứ gì, nhưng nghe hai chữ “Kim Tiền” thì trong lòng vẫn hơi rục rịch, có điều nét mặt vẫn ra vẻ ngây thơ: “Kim Tiền gì cơ?”

Giọng người nọ càng ác liệt hơn: “Đừng lè mề, bằng không ta giết ngươi rồi lục soát thi thể cũng vậy thôi!”

Người này tám phần chính là Tô Tinh Trầm, hắn đang bị mọi người truy sát ráo riết mà vẫn lên vào Cửu Huyền bất chấp nguy hiểm, không quan tâm hành tung của mình bị lộ vẫn nhất quyết tìm cho được Tào Hóa Kim Tiền gì đó, cho thấy Tào Hóa Kim Tiền này là thứ rất quan trọng, khổ một nỗi, trên người cô không có miếng Kim Tiền lai lịch bất minh đó thật mà!

Dưới tình huống ngày càng nguy cấp, đầu óc Hàn Ngâm đảo lên thật nhanh, vô số ký ức thoáng hiện qua trước mắt...

Tô Tinh Trầm rơi từ trên trời xuống, rồi bàn tay tái nhợt đâm máu của hắn tóm cổ chân cô.

Cô tới tuổi nước nóng cởi quần áo tắm rửa, rồi lấy từ giày phải ra một miếng vàng.

Lạc Vân Khanh nói, hắn trộm chí bảo của sư môn.

Người trước mắt này áp bức cô phải giao Tào Hóa Kim Tiền ra!

Hàn Ngâm thoát cái tình ngộ, hóa ra dưới tình huống trọng thương nguy cấp, tên này đã đem Tào Hóa Kim Tiền giấu vào trong giày cô!

May mà cô nghĩ ra! Nếu biết sớm...

Nếu biết sớm thì làm sao, cô đã không rảnh để nghĩ tiếp nữa, chỉ cố trấn định nói với hắn: “Ta nhớ ra rồi, đúng là có một miếng vàng như vậy, nhưng ta chỉ coi nó là đồng tiền bình thường, trong lúc tu tiên ngại rườm rà nên không mang trên người...”

Còn chưa nói dứt câu, mũi kiếm bỗng ấn xuống tiếp, cổ của cô đã bị ấn ra một vết máu.

Cô còn định nói ba hoa để kéo dài thời gian, chờ Phương Dữ về, nào ngờ Tô Tinh Trầm lại không để mình bị xoay vòng vòng. Cô đành phải thỏa hiệp, hét hải la lên: “Đừng đừng đừng! Đừng xúc động! Ta trả cho huynh! Huynh đẩy kiếm ra xa chút, để ta lấy ra cho huynh!”

Tô Tinh Trầm nóng lòng tìm bảo nên rút kiếm ra xa theo lời cô, còn không quên đánh giọng cảnh cáo: “Chớ giở trò!”

“Ta dám sao?” Hàn Ngâm cười khở, lôi sợi dây đỏ trong cổ áo ra, kéo đứt phụt rồi mở lòng bàn tay, nằm bên trong là một miếng vàng sáng lóa.

Tô Tinh Trầm đưa tay qua toan cướp lấy, nào ngờ cô bỗng nắm chặt tay lại.

Không dám giở trò, chứ cô đâu hứa không giở trò!

“Ngươi —” Tô Tinh Trầm mới rít lên một tiếng đã cảm thấy trên đùi đau nhói, lập tức cúi đầu xuống theo phản xạ. Một con heo đen nhỏ đang cắn chân hắn, còn lườm cặp mắt heo, ra sức lắc lắc cái đầu heo, bộ dạng hung dữ, cứ như hận không thể ngoạm đứt một miếng thịt.

Trong lúc đau đớn không có thời gian để suy nghĩ, hắn vung kiếm đâm mạnh về phía con heo.

Thổ Linh trư hoảng hồn buông ra, rú lên éc éc, trốn biến đi với tốc độ ánh sáng.

Bắt lấy thời cơ chỉ thoáng qua trong tích tắc này, Hàn Ngâm lùi nhanh mấy bước, chạy khỏi phạm vi mà kiếm hắn có thể đâm tới, ngay sau đó xoay người ném phăng thứ đang nắm trong lòng bàn tay đi: “Muốn lấy Tào Hóa Kim Tiền thì tự đi mà tìm!”

Cô không muốn đặt tính mạng vào tay người khác, với lại ai dám chắc giao ra Tào Hóa Kim Tiền xong Tô Tinh Trầm không giết cô, do đó góc độ ném tiền hết sức lắt léo, bảo đảm có thể tranh thủ được nhiều thời gian để chạy trốn.

Dưới ánh trăng, miếng vàng kia vẽ ra một đường sáng nhạt giữa không trung, nhắm thẳng tới hồ sâu vạn trượng dưới dốc núi.

Tìm Tô Tinh Trầm thoát lên, đâu còn nhớ tới chuyện đuổi theo giết Thổ Linh trư? Tức tốc niệm kiếm quyết rồi ngự kiếm đuổi theo. Nhưng hắn rất giận dữ với thủ đoạn lừa bịp này của Hàn Ngâm, không cam lòng

để cho cô chuồn đi dễ dàng như vậy, khi ngự kiếm bay sượt qua bên cạnh cô, trên tay mang theo linh lực, vỗ mạnh một chưởng lên vai cô.

Hàn Ngâm chỉ thấy một đường kiếm quang xẹt qua như tên lặc, ngay sau đó trên vai phải đau buốt, cả cơ thể mất tự chủ bay chệch ra ngoài, và lại còn hết sức tình cờ, hướng bay và quỹ đạo rơi của cô trùng khớp với đường bay của miếng vàng vừa bị ném đi, mắt thấy sẽ phải rơi xuống vách núi.

Thỏ Linh trư hốt hoảng nhảy chồm lên, dùng răng cắn lấy vạt áo cô, muốn làm giảm tốc độ bay của cô, đáng tiếc sức heo không làm nổi, trái lại còn bị cô kéo theo bay chung xuống vực.

“Tên khốn kiếp Tô Tinh Trầm, ta rửa ngươi không được chết tử tế, kiếp sau đầu thai làm heo ——”

Hàn Ngâm chưa từng có cảm giác cách cái chết gần như bây giờ, cô hãi hùng tới cực độ mà vẫn chưa bất tỉnh nổi là do đang ghi thù trong lòng. Cho nên cô hóa cừu hận thành sức mạnh chửi bới, trước khi chết cũng muốn chửi Tô Tinh Trầm một câu mới cam tâm, nếu không chết không nhắm mắt nổi!

Tiếng mắng chửi của cô quanh quẩn ở giữa vách núi, từng hồi từng hồi, thật lâu không thôi.

Khi Phương Dữ nghe thấy động tĩnh cấp tốc trở về, thì chỉ thấy một vòng trăng tròn cô quanh nhô cao, ánh sáng trải dài lên mặt đất, trên đỉnh núi chỉ có lớp lớp cỏ cây um tùm lắc lay theo gió, đâu còn tìm thấy nửa bóng người nào.

~ Hết chương 25 ~

26. Chương 26: Mật Thất

MẬT THẤT

Edit: Yunchan

Trên người đâu đâu cũng là vết thương, đâu đâu cũng đau nhức, nhưng đem so với ngộp thở thì mấy cơn đau xoang này chẳng là cái đinh gì!

Chịu thêm chút nữa! Chỉ chịu thêm chút nữa là ổn rồi!

Hàn Ngâm cố nén cơn tắc nghẽn làm ngực muốn nổ tung, ngộp xuống nước sâu hơn chút nữa.

Cô không thể nào nổi lên mặt nước, vì Tô Tinh Trầm còn đang ngự kiếm trên mặt hồ để tìm cô, nếu lúc này bị phát hiện thì cô đừng hòng chạy thoát thân lần nữa.

Đương nhiên ngộp dưới nước mãi thế này cũng không phải là cách, đảo mắt hết bốn phía thì nơi có thể ẩn núp duy nhất ở đây chỉ có mỗi thác nước đang chảy xiết kia thôi. Nhờ bọt nước tung ra và bóng đêm che đậy, Tô Tinh Trầm sẽ không dễ phát hiện ra cô, chỉ cần chịu đựng một lúc, chịu đựng tới khi Phương Dữ phát hiện ra cô mất tích, tìm đến cứu viện, vậy là cô có thể thoát hiểm rồi.

Một trượng, hai trượng, ba trượng...

Hàn Ngâm dốc sức lặn về hướng thác nước bên kia.

Vào thời khắc ngặt nghèo muốn sinh tồn, con người thường sẽ bộc phát ra tiềm năng vượt xa bình thường, hướng chỉ qua một thời gian tu luyện, thân thể Hàn Ngâm đã trở nên cứng cáp hơn trước rất nhiều, chẳng mấy nữa là có thể bơi tới bờ thác nước, thở phào một hơi, ai ngờ ——

“Hấp ——”

Ngay một giây cuối cùng, Thỏ Linh trư vẫn đang cắn chặt áo cô rồi cuốc hết nhịn nổi, thò cái đầu heo lên mặt nước, thở dốc hồng hộc. Hàn Ngâm bị nó làm cho giật bắn, dùng sức lôi cái chân ngắn của nó, định

túm nó vào trong nước. Nhưng Thổ Linh trư chưa được hít thở thoải mái sao lại chịu nghe theo, đạp hai chân, đạp rơi tay cô.

Hàn Ngâm thử dùng tâm linh để ra lệnh cho nó, lập tức ngụp vào nước! Nào ngờ linh thức vừa dò qua, lại phát hiện trong đầu heo lúc này toàn là —

Dễ chịu quá! Dễ chịu hết sức! Sảng khoái cực kỳ!

Quả nhiên là heo!

Cô tức tới nỗi muốn rửa xả, nhưng lại bị lây nhiễm tâm trạng háo hức của con heo, không chống cự nổi sự quyến rũ của không khí, thế là cũng trôi lên mặt nước, hớp lấy hớp để.

Quả thực, Hàn Ngâm chưa bao giờ nhận ra có thể hít thở tự do lại dễ chịu nhường này. Nhưng đau ở chỗ sau khi thoải mái thường rất dễ vui quá hóa buồn, trong lúc thở dốc cô còn tranh thủ ngoảnh đầu nhìn thoáng qua, phát hiện trên bầu trời đêm thâm thúy như tấm màn đen che lấp không trung, một vầng trăng sáng rực đang treo im lìm trên đó, phía trước ánh trăng có một bóng người đen tuyền đứng trên thân kiếm, tay áo tung bay đang phóng cực nhanh về hướng cô.

“Chết tiệt!” Cô xách chân của Thổ Linh trư lên, ném thẳng nó về phía thác nước, ngay sau đó bản thân cũng chui xuống nước, bơi hết tốc lực.

Tình hình này còn chạy tới thác nước để ẩn thân, hiển nhiên chẳng còn ích lợi gì nữa. Nhưng trơ mắt chờ chết cũng không hợp với tác phong làm việc của cô, dù phải chết, cô cũng phải chết trong đấu tranh! Thế chảy của thác nước kia rất dữ dội, dầu sao vẫn dễ đục nước béo cò hơn là ngồi yên chỗ cũ.

Hàn Ngâm không biết diễn tả quá trình đào thoát này căng thẳng bao nhiêu, cô chỉ biết tim mình treo vắt vẻo trên cổ họng, chỉ lo một khắc sau, hoặc một khắc sau nữa sẽ có một thanh kiếm đâm thủng lưng mình, để cô chết trong đau đớn cực hạn.

May mà thác nước đã cách cô rất gần, trước khi Tô Tinh Trầm đuổi theo tới nơi, cô đã lúi vào trong đáy thác thành công, Thổ Linh trư cũng bơi qua cắn lấy vạt áo cô lần nữa, để cô mang theo nó bơi đi.

Thác nước cứ xối ầm ầm trên đỉnh đầu, bọt nước bắn lên tung tóe, mấy lần cô suýt bị dòng nước xiết cuốn phăng đi. Để đảm bảo an toàn, cô chỉ có thể bơi ngằm dưới đáy nước có dòng chảy tương đối nhẹ, nhưng lực đẩy trong nước quá lớn, muốn lặn xuống cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì, cảm giác ngực tức tới sắp nổ tung lại quay về.

Đương đầu với cái chết, trước thời khắc nguy hiểm này Thổ Linh trư bỗng dò linh thức tới, trong đầu cô lập tức oang oang tiếng kêu gào của heo —

“Cứu mạng! Hắn đuổi tới rồi! Đuổi tới rồi! Ai ơi cứu mạng!”

“Câm miệng!”

“Chỉ còn hai trượng!”

“Ta bảo người câm miệng!”

“Á á á! Một trượng! Một trượng! Ta không muốn chết!”

“Nếu người không câm miệng, ta sẽ cho nổ nội đan của ngươi luôn!”

Hàn Ngâm tiến hành giao lưu không tiếng động với con heo, bị nó làm cho rối tung đầu óc. Có điều bản thân cô cũng cảm giác được Tô Tinh Trầm đang tiếp cận ngày một gần, bởi vì trong làn nước đen thẳm thẳm có một tia sáng le lói bắn tới sau lưng cô. Chẳng cần hỏi, đó chắc chắn là Tụ Quang thuật do Tô Tinh Trầm thi triển. Ngặt nỗi dù cô có ráng hết sức bơi dọc theo rìa thác nước, thì trước mắt ngoại trừ nước ra cũng chỉ là vách núi bị chìm trong nước, nào có đường thoát thân?

Vách núi...

Cô lập tức lấy tay vịn vào vách núi để mượn lực lặn xuống, thứ sờ được đều là núi đá bị nước mài mòn suốt trăm ngàn năm qua. Lúc này mượn ánh sáng càng lúc càng gần phía sau, cô mới phát hiện chỗ tay chạm tới là một cánh cửa không biết làm từ đồng hay sắt.

Tim Hàn Ngâm đập lên diên cuồng, nhưng nhìn kỹ lại, trên cánh cửa này không có lấy một khe hở nào, đương nhiên cũng không thể dùng cách bình thường để mở, tới đây cô lại rơi vào thất vọng.

Lần này chết chắc rồi!

Thổ Linh trư lại kêu gào trong đầu cô, cô cũng chẳng để tâm nó đang tru tréo gì nữa, chỉ bám lên cánh cửa, chán nản quay đầu lại, nhìn khoảng cách giữa cô và Tô Tinh Trầm chẳng còn bao xa. Nào ngờ ngay lúc này đầu ngón tay lại lọt vào một chỗ lõm.

Hình dạng ngoài tròn trong vuông!

Tim Hàn Ngâm lại đập lên diên cuồng lần nữa, thế nhưng bây giờ Tô Tinh Trầm đã bơi tới trước người cô, thanh kiếm trong tay đâm tới trước —

Tạ ơn trời đất, thế kiếm ở trong nước sẽ chậm lại, hơn nữa Tô Tinh Trầm rõ ràng không muốn đâm chết cô trong một nhát kiếm, nơi kiếm đâm tới cũng không phải là chỗ hiểm. Thế là Hàn Ngâm liệu mình nhận một kiếm này, dùng sức ấn thứ đang nắm chặt trong tay vào chỗ lõm với tâm thế được ăn cả ngã về không.

Nhát kiếm này đâm phập vào chân trái của cô, đau thấu xương!

Thổ Linh trư lại bắt đầu kêu rên.

Dòng nước tương đối hiền hòa bỗng nhiên xoáy lên một cách kỳ dị, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Hiện tượng này chỉ diễn ra trong nháy mắt, Hàn Ngâm còn chưa ý thức được chuyện gì thì cánh cửa đóng chặt đã bị kéo lật lên. Một khắc sau, cô bị cuốn vào dòng nước xoáy, ngã ục lên mặt đất khô ráo, Thổ Linh trư cũng giáng xuống từ trên trời, nện lên ngực cô, đau tới nỗi cô hít vào một hơi, bấy giờ mới phát hiện thứ cô hít vào là không khí! Không khí ẩm ướt lạnh lẽo, mang theo mùi mốc meo.

Còn Tô Tinh Trầm đâu?

Hàn Ngâm vừa mừng vừa lo sử dụng Tụ Quang thuật để chiếu sáng, ánh mắt cô liếc về phía cánh cửa đầu tiên, trên cửa có một lỗ hổng, hình dạng ngoài tròn trong vuông giống hệt miếng Tạo Hóa Kim Tiền. Sau đó cô lại quay đầu nhìn chung quanh, phát hiện mình đang ở trong một thạch thất trống trải tĩnh lặng, bên trong có giường đá, bàn, giá sách, nhưng ngoài cô và Thổ Linh trư ra thì không còn hơi thở sự sống nào khác.

Cô thở dài một hơi, lúc bò dậy thì nhìn thấy thứ đang chiếu sáng lấp lánh trên mặt đất, thò tay nhặt lên, là miếng Tạo Hóa Kim Tiền đã cứu mạng cô trong lúc nguy cấp. Quả là không thiệt khi cô coi nó là bùa hộ mạng, lúc Tô Tinh Trầm uy hiếp cũng không chịu vứt bỏ, không ngờ thật sự có tác dụng hộ thân.

Hàn Ngâm thận trọng cất Tạo Hóa Kim Tiền vào trong ngực, lúc này mới kiểm tra kỹ cánh cửa kia, tới khi xác định độ dày của nó đủ để ngăn Tô Tinh Trầm bên ngoài thì cô mới an tâm hoàn toàn. Nhưng cơn hoảng sợ qua đi rồi thì nghi hoặc lại trở dậy.

Đến cùng thì Tạo Hóa Kim Tiền này dùng để làm gì, tại sao có thể khiến người của Cửu Huyền coi trọng như vậy. Còn nữa, thạch thất dưới thác nước này là do ai kiến tạo, vì sao chìa khóa để khởi động cơ quan trên cửa, lại trùng hợp là miếng Tạo Hóa Kim Tiền này?

~ Hết chương 26 ~

27. Chương 27: Trừng Bể Hết Rồi

TRỪNG BỂ HẾT RỒI

Edit: Yunchan

Hàn Ngâm lấy miếng Tào Hóa Kim Tiền ra lần nữa, cầm trong tay sầm soi một lát, nhưng bất kể nhìn xuôi nhìn ngược cỡ nào cũng không nhìn ra được miếng vàng này có chỗ nào kỳ lạ. Những câu hỏi cô muốn biết cũng lằm vào nan giải, chẳng qua chúng cũng chẳng có liên quan to tát gì đến cô. Hiện tại có thể tìm được một chỗ để lánh nạn tạm thời là đã đủ hài lòng rồi, do đó cô chỉ dăm chiêu chốc lát, rồi vứt hết mấy thứ phức tạp này ra sau đầu, không quan tâm nữa.

Một khi an tâm thì vết thương trên người lại đau lên thấy rõ, cô nương theo ánh sáng của Tụ Quang thuật kiểm tra một lượt, phát hiện từ đầu tới chân mình chẳng có mấy chỗ là còn lành lặn.

Vai phải bị trúng một chưởng đã sưng phù lên, không biết có gãy xương hay không, chỉ biết cánh tay không còn sức để nâng lên nữa. Tiếp đó là chân trái bị đâm một nhát, máu tươi còn đang chảy ra rò rỉ, hai tay cũng chẳng khá hơn chút nào, vì lúc rơi xuống núi phải gồng sức bấu lấy cây tử đằng và cành khô mọc chi chít trên vách đá để làm giảm thế rơi, nên bị cọ xát đến nổi da tróc thịt bong, vô cùng thâm thối. Ngay cả vết thương ở lưng do bị nước đập vào lúc rơi từ trên cao xuống, kể ra là nhẹ nhất, vậy mà lúc này cũng đau rát.

Kết luận, dưới tình hình này mà cô còn thoát chết, quả là may mắn đến mức có thể nói là kỳ tích.

Không mang theo thuốc trị thương bên người, Hàn Ngâm thở dài, ngồi lên giường đá, xé vạt áo mình để băng bó vết thương. Thế nhưng tay cô đang bị thương, lúc chạy bán mạng không kịp nghĩ đến nó, bây giờ chỉ động khẽ một chút đã đau thấu tim, căn bản không làm gì được, có xé cả buổi cũng không xé nổi, đành bực bội mắng: “Đáng ghét, quần áo kiểu quái gì thế này, bèn muốn chết!”

Thổ Linh trư nhe răng, xít lại gần.

Óc Hàn Ngâm lóe sáng, tóm nó qua ra lệnh: “Cẩn!”

Thổ Linh trư quả nhiên rặng bển, không phụ cái tên Nha Nha tuyệt hay mà cô đặt cho. Chỉ cần cần “Rẹt” một cái đã xé ra một miếng vải từ vạt áo cô. Nhìn bộ dạng nó thế này, lúc này ngẫm ra lệnh cho nó đi cắn Tô Tinh Trầm là quá chuẩn, một nhát cắn này có khi còn sắc hơn cả kiếm.

Băng tạm vết thương xong, trán Hàn Ngâm đã đau tới nổi rịn ra mồ hôi lạnh, cô không dám cử động nữa vì sợ ảnh hưởng đến vết thương, quyết định khoanh chân ngồi dậy, bắt đầu tu luyện.

Thời gian cô lên núi còn ít ỏi, nền tảng chưa vững, do đó cũng chưa ai dạy cô cách vận dụng linh khí để chữa thương. Tuy nhiên có một số việc có thể tự thông suốt, vết thương đã đau quá sức chịu đựng, nên cô cứ dẫn linh khí tới chỗ đau một cách hết sức tự nhiên. Đến khi cảm thấy linh khí có thể làm giảm cơn đau, vả lại sau khi vận chuyển một vòng quanh thân có thể tự động chữa trị gân mạch bị tổn thương, thậm chí là xương cốt, thì cô biết ngay phương pháp này khả thi, bèn an tâm dưỡng thương.

Lần chữa thương này mất tới ba ngày.

Khi mở mắt ra lần nữa, chẳng những tu vi của cô có chỗ tiến bộ, mà vết thương cũng không còn quá đau nữa, chưa kể còn hơi ngứa ngáy, đó là dấu hiệu đã kết vảy.

Hàn Ngâm mỉm cười bước xuống giường đá, kết quả bất cần đáp phải một vật mềm mềm. Cúi đầu nhìn thử, hóa ra là Thổ Linh trư đang nằm bò bên giường, nó kêu thấp một tiếng, nhìn cô đầy oán trách, sau đó nằm bẹp trở lại không buồn nhúc nhích, bộ dạng như sắp ngổm tới nơi.

Cô ngó ra: “Người làm sao vậy, cũng bị thương à?”

Linh thức của Thổ Linh trư truyền tới, tiếng heo gào lại vang lên trong đầu cô: “Đói đói đói! Ta đói! Sắp chết đói!”

Bị nó nhắc nhở, Hàn Ngâm mới cảm thấy bụng mình cũng đang réo ùng ục, bèn lật đật lấy Ích Cốc hoàn tùy thân ra. Ai dè mở nắp bình, trút ra ngoài không phải đan hoàn, mà là dịch thể màu nâu dính dính.

Cô nhất thời đen mặt: “Bị ngâm chảy rồi...”

Tiếng gào thét chói tai của Thổ Linh trư càng lợi hại hơn: “Đói đói đói!”

“Câm miệng!” Hàn Ngâm vứt cái bình không, rồi đi tới cạnh cửa lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Có điều cánh cửa này quá dày, chặn mất mọi tiếng động, cô còn chẳng nghe thấy tiếng nước chảy, nói chi đến chuyện xác định xem Tô Tinh Trầm có canh chừng ở ngoài hay không.

“Nè, bây giờ chúng ta chỉ có hai con đường, đánh liều đi ra ngoài hoặc là nhịn đói.” Hàn Ngâm hỏi heo: “Người chọn đi hay ở?”

Thỏ Linh trư thích ăn, nhưng càng sợ chết hơn, thế là mắt heo trũng lên tỏ vẻ do dự.

Hàn Ngâm phân tích: “Miếng vàng ta ném là giả, Tô Tinh Trầm không lấy được Tào Hóa Kim Tiền, chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, mà vị trí của thạch thất này lại bí mật như thế, dù Phương sư huynh có kéo người đi tìm cũng chưa chắc tìm được tới đây. Hơn nữa chỉ cần là người có đầu óc bình thường, thì đều không nghĩ tới có người ăn no hết chuyện đi núp dưới thác nước. Suy ra tám phần là Tô Tinh Trầm còn đang rình ở bên ngoài!”

Cái đầu heo gật nhẹ một cái, tỏ ý tán thành.

“Thế nhịn đói nhé, hai ba ngày nữa hãy đi thì chắc ăn hơn...” Nói đến đây cô sực nhớ tới gì đó, vội sờ soạng trong lòng, kết quả moi ra được một đồng vỏ trứng bể, mặt mày càng xám xịt hơn: “Trứng bể hết rồi...”

Thỏ Linh trư liếc cô, đúng là nói thừa! Trứng còn mỏng manh dễ vỡ hơn đan hoàn, cô rớt xuống vực, rơi xuống nước, chạy trốn chết, lăn qua lăn lại bao nhiêu lần, lý nào trứng lại không bể?

Vậy mà ngay sau đó Hàn Ngâm lại vui mừng ra mặt: “Ba quả còn nguyên!”

Thỏ Linh trư lập tức bổ nhào lên, nhìn cô nịnh nọt.

Hàn Ngâm lườm nó: “Ta còn nhớ lúc Tô Tinh Trầm vừa lên núi, người chẳng những không bảo vệ ta, mà còn núp sau lưng ta.”

Thỏ Linh trư:...

“Sau đó bị ta uy hiếp làm nổ nội đan của người, người mới miễn cưỡng cắn hẳn một cái.”

Thỏ Linh trư:...

“Sau khi rơi xuống vực, trong thời khắc mấu chốt người còn nhiều lần gây thêm phiền, làm cho đầu ta muốn nổ!”

Thỏ Linh trư:...

“Biết rõ chỉ có ba quả trứng, còn cố chết quẩn lấy ta đòi ăn.”

Hai mắt Thỏ Linh trư ầng ậng nước, sắp òa khóc tới nơi, cô nói vậy là có ý gì, lẽ nào muốn ăn hết một mình? Nhưng một khắc sau, nó lại tự khinh bỉ cái bụng heo nhỏ của mình.

Hàn Ngâm nói tiếp: “Ta không phải người vong ân phụ nghĩa, nể tình người giúp ta thoát thân trong lúc nguy cấp, còn rớt xuống vực chung với ta, nên chia cho người một quả trứng đây.”

Thỏ Linh trư lập tức lăn vào trong lòng cô, lấy cái mũi heo ũi ũi tay cô, trong đầu heo lúc này toàn là cảm động cực độ và lòng trung thành có chết không thôi.

Hàn Ngâm cũng xúc động đến nỗi suýt rơi lệ, linh thú đàn cở này, để dụ cở này có đốt đèn cũng không tìm ra! Rõ ràng chiếm lợi của nó, lấy nhiều hơn một quả cho mình, vậy mà nó chẳng những không oán, mà còn một lòng một dạ hơn trước.

Không nhóm được lửa, chẳng thể làm gì hơn là phải ăn trứng sống.

Cách ăn của Hàn Ngâm rất tao nhã, cô chọt một cái lỗ nhỏ trên vỏ trứng rồi hút từ từ. Trong khi Thỏ Linh trư thì đối đến thiếu lý trí, nuốt tọng cả vỏ lẫn lòng vào bụng, kết quả nghệt cứng ở cổ cả buổi trời cũng không nuốt trôi, nghẹn tới nổi lăn quay ra đất. Cuối cùng Hàn Ngâm phải tót bụng đạp cho nó một đạp, nó mới đau đớn nuốt được quả trứng xuống, sau đó lại ném ánh mắt cảm động đến rơi nước mắt về phía Hàn Ngâm.

Trứng gà cơ bản không thể lấp đầy bao tử, ăn xong rồi, cảm giác đói bụng lại còn dữ dội hơn, Hàn Ngâm đành phải lục lọi bên trong thạch thất, muốn tìm thử xem có gì ăn được không.

Đáng tiếc, thạch thất trống vắng hoàn toàn, thứ đặt bên trong có hạn, ngoại trừ giấy và bút mực trên bàn đá ra thì cũng chỉ có sách trên kệ. Hàn Ngâm đi tới, nhặt một quyển sách ra lật xem, không ngờ sách mới vào tay, thoát cái đã hóa thành tro, lọt qua đầu ngón tay cô rồi bay lá tả xuống đất.

Cô ngẩn ra, hắt hơi một cái, đưa tay dụi dụi mũi.

Xem ra thạch thất này ít nhất cũng xây được mấy trăm năm rồi, nếu không sao ngay cả sách cất trên giá cũng nát thành bụi chứ.

~ Hết chương 27 ~

28. Chương 28: Vườn Linh Bí Mật

VƯỜN LINH BÍ MẬT

Edit: Yunchan

Hàn Ngâm dời qua đẩy lại giá sách một hồi, phát hiện chỉ có mấy quyển trúc giản là còn giữ gìn nguyên vẹn, nhưng chữ trên đó lại không giống với chữ trên Cửu Huyền tâm pháp, với một đứa vừa thoát khỏi kiếp mù chữ như cô thì hầu như chẳng nhận ra được chữ nào.

Cô nhỏ giọng than thở: “Đáng tiếc trúc giản không phải măng tre, không ăn được.”

Cứ đói meo thế này thì chưa cần đến hai ba ngày cô sẽ bất chấp nguy hiểm mà lao ra khỏi thạch thất mất thôi.

Bị Tô Tinh Trầm đâm chết, còn dễ chịu hơn đói chết!

Trong lúc cô lục đồ trên giá sách, thì Thổ Linh trư lại ngửi tới ngửi lui bên chân cô, bỗng nhiên nó thò chân đẩy một cái ô bên dưới giá sách...

Giá sách lập tức rung lên, phát ra tiếng ma sát trầm trầm, những quyển sách nhìn có vẻ hoàn hảo trên giá sách đều đổ sụp xuống hóa thành tro vì cơn chấn động này, bụi bặm bay mù mịt khắp phòng, làm người ta ho sặc sụa.

Hàn Ngâm bịt miệng bịt mũi thụt lùi lại mấy bước, trở mắt nhìn chiếc giá sách đang dịch ra chậm rãi, để lộ một cánh cửa đá.

Trên cánh cửa đá dán vài lá bùa, chẳng qua vì lâu năm nên đã quá hạn sử dụng, ngay cả người có tu vi nông cạn như Hàn Ngâm cũng có thể nhìn thấy trên cánh cửa này không có sự dao động linh khí nào. Thế là cô đưa tay bóc chúng xuống, những lá bùa này tức tốc hóa thành bụi trong tay cô.

Trước khi đẩy cửa ra cô bỗng đắn đo, nhìn qua Thổ Linh trư hỏi ý kiến: “Chắc đầu bên kia không có hung linh hay ác thú nào bị phong ấn đâu nhỉ?”

Thổ Linh trư kêu ục ịch, cả đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất: “Ăn ăn ăn!”

Đồ đàn!

Hàn Ngâm thầm phỉ nhổ nó một hơi, rồi hạ quyết tâm đẩy cửa đá ra.

Cửa đá mở ra theo lực đẩy của cô, một tia sáng chói lọi bất ngờ bắn từ trong ra, làm cho cô phải khép hờ mắt lại, cảm giác như bước ra từ một nơi tối tăm mù mịt, rồi đột nhiên tắm mình dưới ánh mặt trời gay gắt, hiện tại trước mắt chỉ toàn là ánh sáng trắng rực rỡ bay tán loạn, hoàn toàn không nhìn rõ được thứ gì.

Đợi tới khi thích ứng được với ánh sáng, Hàn Ngâm mở mắt ra mới phát hiện, đằng sau cửa đá là một vườn linh khổng lồ, những loại hoa quả trái cây bên trong toàn là giống mà cô chưa từng thấy, nghĩ thôi cũng biết chúng không phải là vật phàm tục.

Cơ mà, cứ cảm thấy quái quái chỗ nào ấy.

Hàn Ngâm bước vào vườn linh, không cảm lòng được ngẩng đầu lên, đập vào mắt là bầu trời trong vắt xanh thẳm, mây trắng xa xôi, có cả ánh mặt trời rực rỡ lóa mắt...

Ánh mặt trời!

Nếu như không phải cô mất trí nhớ, thì cô nhớ rõ chỗ này hẳn là dưới thác nước, vả lại theo quan sát của cô thì lẽ ra vị trí của vườn linh này phải ở dưới đáy vách núi, làm sao thấy mặt trời cho được?

Cô dõi mắt ngóng về phía xa, đồng cỏ xanh mướt trải dài ngút mắt, trông như không có điểm dừng, trong không khí còn lượn lơ một màn sương mỏng như có như không, chốc chốc lại lóe lên ánh sáng bảy màu, chớp lên rồi biến mất.

Hệt như Vô Lăng Nhân lạc vào chốn đào nguyên.

Hàn Ngâm đứng thất thần hồi lâu, sau đó mới đá nhẹ con Thổ Linh trư bên chân: “Nha Nha, người biết đây là chỗ nào không?”

Thổ Linh trư: “Khò khò khò.”

“Phạm vi rộng thế này, không thể nào là đường hầm bí mật dưới núi được, nếu không chúng ta có thể nhìn thấy bảy ngọn núi Cửu Huyền ở quanh đây rồi.”

Thổ Linh trư: “Khò khò khò.”

“Không biết có tìm được đường ra ở chỗ này không nữa.”

Thổ Linh trư: “Khò khò khò.”

“Đúng là người nói chuyện với heo!” Hàn Ngâm hoàn toàn hết cách với nó.

Cô không có thói quen tự làm rối mình, đã tới được nơi an toàn thì quan tâm nó là địa phương nào làm gì, trước mắt có đây ắp linh quả như vậy, thà hái chút đỉnh để ăn lót dạ còn hơn.

Không ngờ động tác của Thổ Linh trư còn nhanh hơn cô gấp mấy lần, mới đập chân một phát đã chạy như bay tới cành cây mà nó ngấm trũng từ lâu.

“Bốp —”

Hệt như đụng phải một bức tường vô hình, bốn chân của nó dán bốp vào giữa không trung, sau đó té bẹp xuống đất, đau đến mức mũi heo co rúm, kêu éc éc.

Hàn Ngâm nhin một lát, cuối cùng cảm lòng không đành cười lăn cười bò, nhưng cười xong thì cũng rơi vào bi kịch: “Chỗ này có kết giới...”

Cô đưa tay vỗ vào hư không, quả nhiên sờ thấy một tầng lá chắn kiên cố. Ngẫm lại cũng đúng, vườn linh này trồng toàn là kỳ trân dị thảo, có kết giới cũng đâu lạ lùng gì, nhưng cứ thế này thì đồ ăn tối miệng lại bay mất...

Hàn Ngâm và Thổ Linh trư mắt lớn trừng mắt nhỏ, nhìn nhau hồi lâu.

“Hay là người thử lại lần nữa đi?”

Thổ Linh trư lắc đầu nguây nguậy.

Hàn Ngâm ngẫm nghĩ một chút, sau đó quay lại thạch thất, bẻ cái ghế đá tới, dồn sức ném lên kết giới.

Kết quả đương nhiên là ghế đá té rớt xuống đất, bể đầu sứt nửa cái chân. Nhưng nhờ đó cô đã nhìn ra, kết giới này chỉ có tác dụng như một tấm bình phong ngăn cản, chỉ cần không va chạm mạnh thì sẽ không bị thương, vả lại khi ghế đá đập vào, trong vườn linh còn lóe lên hào quang bảy màu. Cô thử ném ghế thêm

hai lần nữa, cuối cùng cũng thấy rõ, hóa ra trong vườn linh bày một trận pháp, giữa trận pháp có một viên linh thạch phát ra hào quang.

Hàn Ngâm hết hy vọng!

Tuy cô hoàn toàn mù tịt về trận pháp, nhưng cũng nhìn ra được viên linh thạch kia chính là mắt trận. Cứ nghĩ thế này nhé, muốn hủy linh thạch thì phải đi qua lá chắn vô hình trước mặt, mà muốn đi qua lá chắn vô hình trước mặt lại phải hủy linh thạch trước, đây quả là vòng lặp chết không có nút thắt mà!

“Đói quá đi.” Hàn Ngâm ôm bụng ngồi bệt ra đất, thấy chuyện đói mà không được ăn là đáng ghét nhất trên đời.

Thổ Linh trư cứ chạy lòng vòng bên cạnh cô.

Hàn Ngâm nhìn nó, bỗng nhiên nảy ra một diệu kế: “Ta bảo nè, chẳng phải ngươi là Thổ Linh trư sao, có thể đào ra một cái hố chui qua bên dưới không?”

Vừa dứt lời, Thổ Linh trư lập tức ụi mũi vào đất, hai móng trước cũng đào cực nhanh trên mặt đất. Đào lỗ thôi mà, đây chính là sở trường của nó. Chưa đầy nửa nén nhang sau, cả người nó đã chui tọt vào trong đất, chỉ còn lộ ra cái đuôi heo xoắn tít.

Sau đó Hàn Ngâm ngồi chờ tại chỗ, chờ nó đại công cáo thành. Nào ngờ đúng lúc này đồng đất bị đào ra nhanh chóng gom lại với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được, nếu như cô không nhanh tay lẹ mắt bắt được cái đuôi heo kéo ra ngoài, thì chắc là con Thổ Linh trư này sẽ bị chôn luôn trong đất, biến thành một đồng mỡ heo.

“Cách này không dùng được!” Hàn Ngâm đau đầu xoa huyệt thái dương.

Rõ ràng Thổ Linh trư cũng bị giật mình, mắt heo mở thao láo, móng heo quơ loạn xà ngầu.

Hàn Ngâm chẳng còn lòng dạ nào để quan tâm nó, ngồi xếp bằng lại tu luyện. Ít nhất ngồi tĩnh tọa tới cảnh giới quên mình thì sẽ không cảm thấy đói, hơn nữa còn có thể làm thương thể lành lại nhanh hơn, lỗ đầu phải liều mạng xông ra khỏi thạch thất thì cũng có thể bỏ chạy lẹ hơn.

Linh khí vận chuyển trong cơ thể mấy vòng chu thiên, đến khi mở mắt ra, cô cứ ngỡ sẽ nhìn thấy đêm tối, ai dè trên đỉnh đầu vẫn là mặt trời chói chang, cứ như thời gian chưa từng trôi qua, làm cô càng tò mò với nơi này hơn.

Lúc này Thổ Linh trư đang ghé vào bên cạnh cô, gặm một quyển trúc giản, nước bọt nhỏ tong tong đầy đất.

“Đồ ham ăn!” Hàn Ngâm gõ nhẹ lên đầu nó một cái, giật lấy quyển trúc giản: “Đây là đồ cổ, nói không chừng rất đáng giá, ngươi đi gặm thứ khác đi.”

Thứ khác? Ở đây trừ đá tảng ra, đâu còn thứ nào khác để gặm!

Thổ Linh trư dỉnh lên người cô, ụi cô ra vẻ nịnh nọt.

Hàn Ngâm phớt lờ nó, vừa định cuộn quyển trúc giản lại, nào ngờ lại thoáng nhìn thấy một hình vẽ trên đó. Cô giật bắn, cầm tới trước mắt nhìn chăm chú.

~ Hết chương 28

~Yun đăng thêm một chương kèm theo thông báo để các bạn đỡ phải sốt ruột chờ chương mới nè, Tết tới rồi nên Yun khá bận, có lẽ phải qua Tết Yun mới đăng truyện đều lại được, chắc cỡ mừng 4 Yun sẽ quay lại, chúc mọi người Tết này mau ăn chóng béo nhé, Happy New Year ^^

29. Chương 29: Phá Kết Giới

Phá kết giới

Edit: Yunchan

Đường nét lộn xộn trên trúc giản này hợp lại tạo thành một hình vẽ, nhìn na ná với những lá bùa trên cửa đá. Tuy chỉ liếc sơ qua nhưng Hàn Ngâm cũng tin chắc là mình nhớ không lầm, như vậy nói không chừng có thể tìm ra cách phá kết giới vườn linh trên quyền trúc giản này.

Quả nhiên, sau khi lật qua lật lại chừng mười lần, thuộc lòng nội dung trên trúc giản xong, cô chợt phát hiện vị trí hoa quả trồng trong vườn linh này rất giống với trận pháp trên trúc giản.

Vấn đề là giống thì có ích gì đâu, cô chẳng biết bày binh bố trận, cô muốn phá kết giới nhưng lại không tài nào hiểu nổi đồng chữ nghĩa rồi mù này, nên chỉ còn biết nhìn chăm chăm vườn linh mà chờ người ra.

Một lát sau, cô bỗng nhiên nhặt một cục đá nhỏ lên, khắc nhanh lên đất bùn.

Nếu ví vườn linh này là mặt giấy, còn hoa quả là chấm đen trên giấy.

Tay cô chấm chấm liên tục, đến khi chấm xong mới quẳng cục đá đi, chuyển sang đàm chiêu nghiên cứu hình vẽ trên đất, bằng qua một lúc, cô bỗng vỗ tay reo lên: “Chắc chắn là hình dạng này!”

Nói xong cô đứng bật dậy, nhắm đúng phương hướng, rồi bước tới trước một bước.

Không đụng vào kết giới!

Cô cố dần cơn kích động xuống, không đi tới nữa mà lùi sang bên phải một bước nhỏ. Cứ tiến tiến lùi lùi như thế, mỗi một bước đều không đi theo cách bình thường, vậy mà lại bước vào trong vườn linh một cách suôn sẻ. Thấy bên cạnh vừa vịn có gốc cây, trên đó kết một quả, cô tiện tay hái xuống, ngặm một miếng lớn.

Thịt quả thơm giòn, vào miệng lại ngọt mà utor át.

Cô nheo mắt lại với vẻ thích chí, dựa lưng vào thân cây ngồi xuống, từ từ hưởng thụ trong ánh dương ấm áp và làn gió nhẹ hiu hiu.

Sự huyền bí của kết giới này kể ra chẳng đáng một đồng, đầu tiên có thể xác định người bày kết giới trước đây muốn ra vào vườn linh thường xuyên để chăm sóc hoa trái, thế nên không thể tự làm phiền mình, mỗi lần ra vào lại phải phá kết giới một lần, từ đó suy ra, nhất định có một con đường thông vào vườn linh vừa nhanh vừa tiện.

Về phần làm sao tìm ra con đường này, thế thì càng đơn giản hơn. Chỉ cần đối chiếu hình vẽ của vườn linh với trận pháp trên trúc giản, sẽ phát hiện trong đó thừa ra mười mấy chấm đen rải rác, nối liền những chấm đen đó lại thì có ngay một con đường nhỏ. Chẳng qua nói thì đơn giản, nhưng nhúng tay vào làm thì thật rắc rối, vì thật ra nó cũng chẳng phải con đường liền mạch từ đầu tới cuối mà cần phải vòng vèo lắt léo mấy bận. Lúc này cô trầm tư thật lâu, chính là đang suy nghĩ khoảng cách giữa hai điểm đối diện nhau quá lớn, không có khả năng nối lại, cho nên cần lui chéo sang bên.

Như đã nói, dù cách phá kết giới có đơn giản hơn nữa thì đối với một con heo cũng khó như lên trời. Thổ Linh trư quýnh tới độ vừa kêu éc éc vừa lấy chân sau đào đất. Sau đó hết nhịn nổi bèn vọt tới hướng Hàn Ngâm xuất phát. Bước đầu tiên qua trót lọt, bước thứ hai thì bị kịch, nó giẫm sai chỗ nên bị kết giới bắn ngược ra, đập mạnh vào tường đá sau lưng, đụng tới nỗi mắt heo biến thành mắt gà.

“Được rồi, người đừng nóng, để ta ra.”

Hàn Ngâm ăn thêm hai ba quả nữa, lại tiện tay hái một quả linh ở gần đó, vòng ra ngoài ném cho Thổ Linh trư, rồi tự tìm chỗ ngồi xuống tu luyện tiếp. Ai dè cái dạ dày của heo đúng là rộng, ăn hết một quả linh vẫn chưa biết đủ, còn xáp lại húc tay cô, quậy tới nỗi cô không tài nào ngưng thần tĩnh khí.

Cô liếc xéo nó: “Người muốn gì đây?”

Không cần hỏi, trong đầu heo toàn là “Ăn”.

“Đủ rồi! Quả linh không phải cơm cho người ăn, đủ để giữ mạng là được rồi, hơn nữa ai biết có độc hay không...”

Còn chưa dứt câu, bên trong đan điền của cô bỗng nhiên như đao cắt, đau tới nổi mặt cô tái xanh.

Xì xì xì, miệng quạ đen, bây giờ trúng độc thật rồi! Nhưng rõ ràng cô có ăn quả Tịch Độc mà!

Cơn đau mỗi lúc một dữ hơn, nếu như nói vừa rồi trong đan điền như bị đao cắt, thì lúc này giống như có nghìn vạn con dao nhỏ đang đâm chọc không ngừng, nhát nào nhát nấy đều khiến cô đau tới run rẩy. Cô cuống quýt điều chỉnh tư thế, nhìn vào trong cơ thể, kết quả phát hiện viên linh khí ngưng tụ trong đan điền đang quay tít mù với tốc độ chóng mặt, gần như điên cuồng, màu sắc cũng từ xanh biếc chuyển sang đen như mực.

Nhìn điệu này không giống trúng độc, Hàn Ngâm giật nảy mình, lẽ nào mình bị tẩu hỏa nhập ma?

Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, viên linh khí kia đã nổ tung, tản ra bên trong đan điền. Đồng thời còn bơi dọc tới tứ chi bách hài, ngay cả cơn đau cũng dời vị trí theo, tựa như có một loại áp lực vô hình, làm toàn thân cô căng phồng ra từ trong ra ngoài. Mỗi tác da, mỗi tác kinh mạch đều đau đón quần quại như bị xé toạc.

Tới tận bây giờ cô luôn tu luyện rất thuận lợi, chưa gặp phải bất cứ trở ngại nào, dĩ nhiên cũng chưa từng ngờ tới sẽ xảy ra tình huống thế này. Dưới tình thế bất ngờ không kịp đề phòng, cũng không biết nên đối mặt thế nào, chỉ có thể cắn răng, cố sức dẫn luồng linh khí tán loạn này về đan điền, ngưng tụ lại một lần nữa. Chỉ cần cô thả lỏng thì nó lại tức tốc bơi tản ra.

Cô cảm giác cả người như sắp nổ tung, vậy mà nhìn từ bên ngoài lại chẳng có dị trạng gì. Bó tay hết cách, cô chẳng thể làm gì hơn là hành động theo bản năng, thử sử dụng pháp thuật, đánh ra huyền phù, cố gắng thả linh khí trong cơ thể ra ngoài.

Chó ngáp phải ruồi!

Trong hai tháng qua, linh khí trong cơ thể cô nhìn thì có vẻ chỉ ngưng tụ thành một viên nho nhỏ, nhưng thật ra đã hơi lớn rồi. Nếu như không khống chế nổi, rất có thể sẽ khiến cơ thể cô nổ tung mà chết. Do đó đánh ra huyền phù cũng như tìm một lối ra cho linh khí, để thân thể cô giảm bớt áp lực.

Thử cách này có vẻ khả thi, Hàn Ngâm bèn thở phào một hơi, bắt đầu cố hết sức tiêu hao linh khí trong cơ thể. Nhưng chẳng biết xảy ra chuyện gì, chỉ cần còn chút xíu linh khí tồn lại trong người, cô sẽ cảm thấy rất khó chịu. Do đó chờ đến khi cô ngưng lại, toàn thân cô đã như bị đào rỗng, linh khí và sức lực đều trút hết ra không sót lại một mẩu.

Cảm giác mệt lả và yếu ớt cực độ ập tới, cô chệnh đầu đi, cơ thể mất kiểm soát ngã vật xuống đất ngủ mê mết.

Trong mật thất chẳng biết thời gian trôi qua, khi tỉnh lại lần nữa, thứ cô nhìn thấy vẫn là mặt trời ảm áp treo cao trên không trung, thêm một con heo đen có hai cánh dài...

Hàn Ngâm rên lên một tiếng: “Nha Nha.”

Thổ Linh trư vẫn nhào lên như trước đây, kêu ục ịt cọ vào mặt cô.

Cô lật đật tránh ra, nhìn kỹ lại, không phải cô hoa mắt, hai thứ đen tuyền mọc trên lưng Thổ Linh trư, chính là cánh! Lúc khép lại thì không lớn bao nhiêu, nhưng khi giang ra, che lên cái mũi heo của nó thì lại cực giống một con dơi to xác!

Có ai nói cho cô biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì không?!

Hàn Ngâm xoa cái đầu đau nhức ngời dậy, vội vàng kiểm tra tình trạng cơ thể mình. Kết quả là chẳng những toàn thân đau đớn, mà bên trong đan điền còn trống tuếch, không vận lên được chút xíu linh khí nào. Cơn hốt hoảng này không phải chuyện đùa, lẽ nào nỗ lực trong ba tháng của cô cứ đổ sông đổ biển thế này sao?

Vào giờ phút này, dù có gốc cô cũng biết vừa xảy ra chuyện gì.

Nhất định là hai quả linh kia có vấn đề, nếu không làm sao giải thích được sự biến hóa đột ngột của cô và Thổ Linh trư chứ. Đến đây cô quả thực không biết nên khóc hay nên cười.

Nên khóc, là vì thời gian tu luyện của cô có giới hạn, bây giờ thoát cái đã vút không ba tháng. Đả kích này đối với cô quả là không gì sánh được.

Nên cười, lý do cũng đơn giản thôi, thật may thật may, may là cô không ăn linh quả mà Thổ Linh trư ăn, bằng không tóc biến thành màu xanh đã bị kịch lắm rồi, bây giờ còn mọc ra thêm đôi cánh thì cô khỏi cần lộ mặt ra nhìn ai nữa.

~ Hết chương 29 ~

30. Chương 30: Tạo Hóa Kim Tiền

Tạo Hóa Kim Tiền

Edit: Yunchan

Trời định giao phó trọng trách cho ai đó, thì trước hết làm khổ tâm chí họ, làm nhọc gân cốt họ, để đối thân xác họ. (*)

(*) Mạnh tử – Cáo tử hạ.

Linh khí khổ cực tu luyện thành bị tiêu tan hết, đả kích này khiến Hàn Ngâm xui lờ rất lâu, nhưng sau đó cô chợt nhớ ra đã từng đọc được câu này trong sách cách đây vài ngày, làm tâm trạng cô nhất thời vực dậy.

Chẳng phải chỉ lãng phí gần ba tháng thôi sao, bây giờ có gào khóc cũng chẳng làm nên chuyện gì, chi bằng cố gắng gấp đôi, luyện lại là được rồi!

Hàn Ngâm chẳng có thiên phú xuất chúng gì, nhưng lưu lạc mấy năm nay nên có thể sánh ngang với con gián, năng lực chịu đả kích là nhất đẳng, hơn nữa nghĩ là làm liền, lập tức ngưng thần tĩnh tọa, tiếp tục tu luyện.

Linh khí trong đan điền đã mất hết, nhưng kinh nghiệm tu luyện vẫn còn đây. Chưa đầy một nén hương, cô đã có thể cảm nhận được sự tồn tại của linh khí, hơn nữa còn dày đặc hơn trước gấp mấy lần, tốc độ đưa vào trong cơ thể cũng nhanh hơn trước rất nhiều.

Lần tu luyện này của cô cứ thế trôi qua bốn năm ngày, viên khí châu đáng lẽ cần hai tháng mới ngưng tụ thành, lúc này đã xoay quanh mờ ảo trong đan điền cô. Nhưng lạ là, màu sắc của viên khí châu này không còn là màu xanh biếc đơn thuần, mà lại kèm theo bốn màu đỏ trắng vàng đen, hòa tan lại với nhau tạo thành hào quang lấp lánh, rực rỡ muôn màu.

Hàn Ngâm mới vào Cửu Huyền chưa bao lâu, nền tảng nông cạn, nên không biết loại biến hóa này là tốt hay xấu. Nhưng tu vi mất đi lại có thể khôi phục hơn phân nửa trong thời gian ngắn như vậy, suy cho cùng vẫn là một chuyện đáng mừng. Khổ nỗi, một khi hưng phấn thì cô lại đói, nhìn con Thổ Linh trư đang nằm bò bên cạnh mình, bộ dạng đói lả tới nửa chết nửa sống, cô biết không thể ở lại đây thêm được nữa.

Cô sửa sang lại quần áo, đứng lên: “Chúng ta ra ngoài đi.”

Thổ Linh trư liếc mắt nhìn cô ngạc nhiên, hừ hừ trong miệng rồi thụt lùi hai bước.

Hàn Ngâm cố trấn an nó: “Nhiều ngày qua rồi, nói không chừng Tô Tinh Trầm đã đi mất, cứ ở lại đây không ăn không uống, thế nào chúng ta cũng chết đói.”

Thổ Linh trư liếc mắt qua vườn linh.

“Đừng liếc, ta không dám ăn mấy thứ linh quả này nữa đâu.”

Không dám ăn thì không dám ăn, nhưng nói đến đây óc Hàn Ngâm bỗng lóe sáng, cất bước đi vào trong vườn linh, định bụng hái mấy quả xuống. Nếu may mắn còn mạng mang về, thì chắc cũng bồi thường được cho Mộ Thập Tam, để sau này hần đừng dí theo cô đòi linh hoa linh thảo nữa.

Nhưng tay cô vừa chạm vào một quả, chợt nghe một tiếng hừ khê ngạo mạn vang lên: “Phí phạm của trời!”

Quỷ thật...

Ở đây sao lại có người nói chuyện!

Hàn Ngâm hoảng hốt rút tay về, nhưng quay đầu nhìn đảo đạc vẫn không phát hiện ra ai khác.

Cô nhìn thẳng Thổ Linh trụ: “Nha Nha, là người à?”

Thổ Linh trụ nằm bẹp tại chỗ, liếc mắt nhìn cô ỉu xiu.

Hàn Ngâm trỗi lên nghi ngờ, chuyển sang tròng quả trên cây...

Đừng nói những linh hoa linh thảo này sống lâu quá nên thành tinh nhé?

Cô hít sâu một hơi, thử duỗi ngón tay chọc nhẹ vào quả, chẳng có động tĩnh gì.

Cố sức chọc mạnh hơn, vẫn chẳng thấy ừ hừ gì.

Không biết quả tinh này có sợ ngứa không, Hàn Ngâm chuyển từ chọc sang gãi.

Lúc này chợt có động tĩnh, giọng ngạo mạn kia mắng oang oang: “Đồ ngu!”

Vì đã đề phòng trước nên cô cũng xác định rõ nơi phát ra âm thanh, đó là...

Hàn Ngâm tròn mắt, đứng run một hồi, sau đó cúi đầu, lúi miếng Tạo Hóa Kim Tiền luôn giấu sâu trong ngực ra, nói với giọng không dám tin: “Là người?”

Tạo Hóa Kim Tiền phản chiếu ánh mặt trời, nằm im lìm trong lòng bàn tay cô, nhìn qua thì chẳng có bất kỳ thay đổi nào, nhưng cô tin chắc lúc này mình không nghe lầm, giọng nói đó chắc chắn phát ra trên người cô, mà thứ cô mang theo chỉ có mỗi miếng vàng lai lịch bất minh, thần bí khó lường này thôi.

Hàn Ngâm chờ một hồi, thò tay búng nhẹ vào miếng vàng: “Rốt cuộc có phải là người hay không hả, ho he một tiếng nào.”

Tạo Hóa Kim Tiền chẳng phản ứng gì.

Cô sức nhớ tới điều gì, nhướn mày nở nụ cười: “Ta đã nói mà, vật chết như miếng vàng này tới linh tính còn chả có, làm sao nói năng gì được, nhất định là ta nghe lầm...”

Lời còn chưa dứt, mắt tiền hình vuông bỗng nhiên vặn vẹo, mở ra khếp vào hệt như môi người ta lúc nói chuyện: “Đồ người trần mắt thịt ngu xuẩn!”

Chính là cái giọng ngạo mạn này, siêu vang, gần như rít gào, vang tới nỗi màng tai Hàn Ngâm đau nhói, suýt chút nữa là hất văng nó ra để che lỗ tai.

“Là người thật à...” Cô cười khổ.

Vào những lúc rảnh rỗi, thỉnh thoảng cô cũng hay tìm Phương Dữ nói chuyện phiếm. Hần từng nói, bình thường người tu tiên luôn mang theo dụng cụ dấu pháp để phòng thân. Đại khái chia làm ba loại, phù khí, pháp khí và pháp bảo. Trong ba loại này, chỉ có pháp bảo là có linh tính của riêng mình, cũng là thứ hiếm nhất. Nếu Tạo Hóa Kim Tiền này được xưng là chí bảo của Cửu Huyền, thì nhất định nó là pháp bảo không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ...

Linh tính không phải là linh thức, pháp bảo có thể mở miệng nói tiếng người quả là của quý hiếm có!

Cứ nhìn Thổ Linh trụ thì biết, nhóc con này vốn là linh thú, biết chạy, biết nhảy, biết ăn, biết uống, còn biết kêu ục ị, nhưng bắt nó kêu ra một câu tiếng người thì còn khó hơn lên trời. Thế mới thấy, một vật

chết như pháp bảo vừa sinh ra linh thức của mình, vừa có thể nói chuyện, đây rõ là còn gian nan hơn phạm nhân tu tiên gấp mấy trăm lần.

Nghĩ tới đây, Hàn Ngâm không khỏi kính nể ra mặt: “Thảo nào Tô Tinh Trầm muốn trộm người, chường môn thì không tiếc huy động nhân lực để tìm người về cho bằng được.”

Tạo Hóa Kim Tiền dương dương đắc ý: “Biết là tốt rồi! Nhóc tì vô tri, còn không nhanh nhanh quỳ xuống, dập đầu ba cái với bổn đại gia?”

Nể thì nể, nhưng cô cũng không phải chường quỳ bèo ở tửu lâu Cát Tường đâu nhé, chuyện cúi đầu trước tiền này thì miễn đi!

Hàn Ngâm vội vàng đánh lạc hướng: “Lúc trước người không ừ hử một tiếng, sao hôm nay lại đột nhiên la ó thế?”

Lỡ lộ rồi nên Tạo Hóa Kim Tiền cũng không thêm giả bộ nữa, kêu lên đau đớn: “Là bị người chọc tức!”

Hàn Ngâm đáp rất chi vô tội: “Ta chọc người lúc nào?”

Vừa nói tới đây, Tạo Hóa Kim Tiền đã nhảy chồm lên: “Linh quả năm trăm năm mà người nói hái là hái, ăn một mình thì thôi, đã vậy còn nuôi heo! Trời ơi, nuôi heo! Nguyên Nhất chân nhân nếu như có biết, sợ là phải bỏ từ dưới Cửu Tuyền lên liêu mạng với người!”

Linh quả năm trăm năm...

Được rồi, Hàn Ngâm thừa nhận cô bị hù choáng rồi.

“Mấy chuyện này bổn đại nhân đều nhìn được, không so đo với đồ ngu xuẩn vô tri như người, nào ngờ người ăn no căng bụng xong còn tính gói mang về!” Tạo Hóa Kim Tiền vẫn chữ hăng say: “Biết linh quả người định hái hồi này là cái gì không?”

Hàn Ngâm nói thật thà: “Không biết.”

“Thọ Nguyên quả!”

“Có tác dụng gì?”

“Ăn vào một quả sẽ sống thêm năm mươi năm, nhưng quả này chỉ rời cành nửa canh giờ thì sẽ héo...”

Tạo Hóa Kim Tiền tiếp tục mắng chửi xa xả, Hàn Ngâm lại hoàn toàn không lắng tai nghe kỹ, trong đầu cô bây giờ toàn là mấy chữ kia —

Sống thêm năm mươi năm!

Đời tu tiên gian khổ, chẳng ai nói chính xác được mình sẽ chết vào gian đoạn mấu chốt nào. Mấy năm sau, thậm chí là mấy chục năm sau cũng chưa chắc tiến thêm được tấc nào nữa, thế nhưng tuổi thọ của con người có hạn, trước khi Đan Thành cùng lắm là thọ một trăm năm, sau khi Đan Thành mới có thể sống lâu hơn một trăm năm. Có rất nhiều người chưa tu luyện thành tiên mà thọ mệnh đã hết, phải ôm hận xuống cửu tuyền. Bởi thế đan dược và linh quả kéo dài tuổi thọ là thứ mà người tu tiên luôn khát khao mơ ước. Có thể sống thêm mười năm hai mươi năm, khả năng tu tiên thành công lại nhiều thêm một hai phần, huống chi là năm mươi năm!

Nghĩ đến đây, hai mắt Hàn Ngâm bỗng vụt sáng.

Thật là muốn ăn quá đi!

Tạo Hóa Kim Tiền như đi guốc trong bụng cô, quay qua tạt cho cô một gáo nước lạnh: “Thôi mơ đi, một cây Thọ Nguyên quả chỉ có một quả, hái hết quả cũ sẽ sinh quả mới, nhưng phải năm mươi năm mới chín, hiện tại quả mới trên cây này chỉ có bốn mươi năm, vẫn chưa chín đâu, người ăn cũng vô ích.”

Hàn Ngâm thở dài thất vọng: “Còn gì có thể ăn được không?”

Nếu pháp bảo này chịu chỉ cho cô, có lẽ cô vẫn có thể ở lại trong thạch thất này thêm dăm ba ngày nữa.

Ai dè tính khí của miếng Tào Hóa Kim Tiền này chẳng tốt tý nào, còn hỏi vặn lại cô với cái giọng hết sức kiêu căng: “Tại sao ta phải nói cho người biết?”

...

~ Hết chương 30

~Trút nỗi lòng xong rồi, giờ đăng 2 chương chúc mừng năm mới nào ^^

31. Chương 31: Thôn Ngoài Ngàn Dặm

Thôn ngoài ngàn dặm

Edit: Yunchan

Núi non được tắm qua cơn mưa mát lạnh, cỏ rêu mọc đầy trên con đường trơn trượt.

Hàn Ngâm lê theo tấm thân ướt nhẹp, trên đầu là con Thổ Linh trư nằm bẹp, trên vai vác cả đồng trúc giản, tập tễnh bước xuống đường núi dốc trơn trượt.

Đừng hỏi tại sao cô lại ở đây, bởi chính cô cũng không hiểu tại sao, căn bản chẳng biết đã xảy ra chuyện gì. Cô chỉ nhìn thấy miếng Tào Hóa Kim Tiền đột nhiên hóa thành một con Thao Thiết mồm rộng, nuốt tọng toàn bộ vườn linh, bao gồm cả bầu trời, áng mây, mặt trời chói chang, và cả đồng cỏ xanh mướt ngút ngàn, nói chung nuốt chửng tất tần tật.

Nuốt xong nó lại biến về nguyên dạng, nằm yên trong lòng bàn tay cô, không cục cựa nữa, trông giống hệt vật chết. Trong khi đó cô lại đột nhiên phát hiện mình lại sa thân vào một gian thạch thất nhỏ hẹp chật chội, diện tích chưa đầy một trượng, thò tay là có thể chạm được đỉnh vách đá.

Trước sau thạch thất có hai cánh cửa, cửa sau là thông với thạch thất tĩnh lặng vắng tanh ban đầu, cửa trước đẩy ra thì chỉ thấy tối đen như mực, ngay cả Tụ Quang thuật cũng không thể soi sáng.

Cô không biết lúc đó mình nghĩ thế nào, có lẽ là không muốn đi ra bằng đường cũ, rồi va phải Tô Tinh Trầm lần nữa. Thế là cô đánh liều lần mò trong bóng tối, bước vào cánh cửa chưa biết dẫn tới đâu kia. Cô đi tới trước tầm nửa canh giờ, mãi đến khi bóng tối đặc quánh và im ắng tột độ suýt làm cho cô phát điên, lúc này cô mới nhìn thấy một tia sáng nhạt.

Cô co chân phóng về hướng tia sáng kia, kết quả thiếu chút nữa là rớt núi lần hai...

Ừ! Không sai, chính là vách núi, vì cửa ra của con đường tối này lại là một hang đá thiên nhiên nằm trên vách núi!

Chuyện này quá sức kỳ dị, rõ ràng con đường cô đi rất bằng phẳng, vậy mà cuối cùng lại từ dưới hồ sâu đi thẳng lên vách núi. Càng lạ lùng hơn là, vách núi này tuyệt đối không nằm trong núi Cửu Huyền, bốn phía không có chút dao động của kết giới nào, cũng không trông thấy bất cứ cảnh vật nào cô quen.

Cô gõ Tào Hóa Kim Tiền, muốn hỏi nó cho rõ. Thế nhưng pháp bảo này lại chẳng màng đếm xỉa tới cô, chỉ nhả ra một lọ đan dược. Cô cầm lên nhìn thử, đây chẳng phải là Ích Cốc hoàn cô bị mất trước đây sao, hóa ra là bị nó nuốt trộm...

Nghĩ đến đây, Hàn Ngâm lại thở ra một hơi thật dài, nắm chặt trúc giản trên vai, rảo bước nhanh hơn. Cô phải kịp xuống núi trước khi trời tối, tìm xem quanh đây có dấu vết con người hay không, tiện thể nghe ngóng xem nơi đây là đâu.

Đi ước chừng gần nửa canh giờ, sau khi vòng qua một khúc quanh, cô nhìn thấy phía trước có một phụ nhân đang hái rau dại, bèn tức tốc chạy tới, cười khanh khách hỏi: “Vị đại thẩm này, ta bị lạc trong núi, muốn hỏi thăm một chút, ở đây là đâu thế?”

“Chỗ này là thôn Phượng Tuyền...” Phụ nhân kia đương nói giữa chừng, ngẩng đầu nhìn thấy cô, sắc mặt đột nhiên biến đổi, bộ dạng cuống cuống như nhìn thấy quỷ, đứng vụt lên bỏ chạy, còn bỏ luôn cái rổ.

Hàn Ngâm sững ra một giây, sau đó sực tỉnh ngộ, cười khở sở sờ mái tóc lòa xòa trên vai mình.

Suýt nữa quên mất, khăn vải cô dùng để trùm đầu, trong lúc bỏ chạy chẳng biết đã rơi mất đằng nào. Lúc này đầu tóc rối bù như cỏ xanh, đỉnh đầu còn nằm mọp một con heo đen cánh dài, cả người nhớp bùn, nom nhếch nhác kinh khủng. Bộ dạng này vào mắt người bình thường, tất nhiên giống hệt quỷ.

Cô đành phải xé nửa miếng vải trên áo để quấn tóc lại, rồi nhét Thổ Linh trư vào cái rổ mà phụ nhân bỏ lại, xách lên đi tiếp. Chạy tới dưới chân núi, tìm người hỏi thăm, cô mới biết nơi này là thôn Phượng Tuyền ở vùng Lễ Nguyên, cách núi Cửu Huyền vùng Lạc Nguyên chừng ngàn dặm.

Miệng Hàn Ngâm co quắp: “Lễ... Lễ Nguyên...”

Cô nhớ kỹ mình đi hết con đường tới chỉ tốn nửa canh giờ, làm sao có thể vượt qua ngàn dặm!

Ông lão bị cô hỏi đường thấy nét mặt khiếp sợ của cô thì lo lắng hỏi: “Vị tiểu ca này, cậu không có việc gì chứ?”

Ông lão tuổi cao hoa mắt, chỉ nhìn thấy người trước mặt này mình mấy bản thủ, chứ không ngờ đây là một cô gái.

“À! Không, không có việc gì.” Hàn Ngâm bình tâm lại: “Xin hỏi đại gia, quanh đây có nhà trống nào cho thuê không?”

Ông lão hơi híp mắt lại, chỉ chần chừ chốc lát rồi đáp: “Không có, nhưng mà đầu thôn có một nhà khách điểm nhỏ, cậu có thể tới đó.”

Ở lại khách điểm không tiện tu luyện, hơn nữa nhìn vẻ mặt ông lão này hình như đang giấu giếm chuyện gì. Cô gắng hỏi thêm vài lần, cuối cùng hỏi ra hơn hai mươi năm trước, trong thôn này có một vị địa chủ, sau khi phát tài bèn mua mảnh đất tốt nhất trong thôn, định xây đại trạch. Thế nhưng trong lúc tranh giành đất đã xảy ra chút sự cố, làm hai người chết, do đó sau khi xây lên, tòa trạch này lúc nào cũng không yên ổn, quấy phá đến nỗi cả nhà địa chủ phải sợ mất mật, dọn tới trấn trên, còn tòa trạch cũng bị bỏ hoang từ đó.

Hàn Ngâm nghe mà tim đập thành thịch: “Tòa trạch này có cho thuê không, cháu muốn ở.”

Ánh mắt ông lão nhìn cô ra chiều kỳ quái: “Chỗ đó vào ban ngày cũng nồng nặc âm khí, người trong thôn có đi ngang qua cũng phải đánh đường vòng, một mình cậu ở đó không sợ sao?”

“Không sợ không sợ, cháu gan lớn từ nhỏ mà.”

Nói toạc ra đây không phải là quỷ trạch sao, dựa theo kinh nghiệm phiêu bạt lâu năm của cô, thì phần lớn quỷ ốc trên đời này đều là đồn nhảm. Huống hồ dù có quỷ thật, thì cô với con quỷ kia không thù không oán, chắc gì sẽ quấy rầy cô. Còn nữa, chân cô dài mà, nếu thấy sợ thì cứ việc quay đầu bỏ chạy.

Ông lão khuyên cô dăm câu, thấy cô đã quyết ý, bèn chỉ cô đi tìm phường quỷ quản lý trạch viện.

Tiền thuê rất rẻ, cô nộp bữa một xâu tiền cũng đủ ở ba tháng. Sau đó tiện đường chạy tới tiệm tạp hóa ở thôn trên, mua ít đồ lặt vặt, rồi vào ở.

Còn chưa nói, trong tòa trạch này trồng rất nhiều cây, lại thêm nhiều năm không ai chăm sóc, khiến cỏ hoang mọc um tùm, trông vào có vẻ rờn rợn. Tuy nhiên Hàn Ngâm lại thấy rất hài lòng, chỗ ở rừng rợn thế này, người trong thôn cùng lắm là bàn tán sau lưng cô dăm ba câu, chứ không dám tìm tới cửa buôn chuyện hay hỏi thăm lai lịch của cô. Bớt được nhiều phiền phức, còn có thể thanh tĩnh mà an tâm tu luyện.

Về phần núi Cửu Huyền, đường xá xa xôi, cô còn chưa biết Ngự kiếm, không thể nào về ngay được, cho nên tạm thời không có ý định trở về. Thứ nhất, cô chỉ cần có một chỗ để an tâm tu luyện là được, không nhất thiết phải ở Cửu Huyền. Thứ hai, tu vi hiện tại của cô thực sự quá kém, ra ngoài một mình lỡ gặp phải nguy hiểm thì làm sao tự bảo vệ mình? Chưa kể tên Tô Tinh Trầm liễu mạng kia gây sức ép cho cô quá lớn, khiến trong tiềm thức của cô chỉ muốn bỏ trốn, thế nên để hấn không tìm được mình thì ở đây mới tương đối an toàn.

Đêm đó, Hàn Ngâm dọn dẹp sơ qua một gian phòng để ngủ, trong tòa trạch không xảy ra hiện tượng dị thường nào, và đương nhiên không thể thiếu những âm thanh đại loại như gió thổi lá cây, hay tiếng gỗ kêu kẻo kẹt thường có trong những ngôi nhà cũ, thậm chí còn có tiếng chuột gặm nhấm. Những chuyện không đáng này cô đều cho qua tất.

Sớm hôm sau, cô tìm người trong thôn để hỏi thăm đường xá, sau đó chạy tới thành trấn lân cận để đổi một trăm lượng ngân phiếu thành ít bạc vụn và ngân phiếu giá trị nhỏ, mua thêm hai bộ y phục kiểu nam, và cả một chiếc mũ nhỏ để che tóc. Tiếp đó đi một chuyến tới cửa hàng sách, tìm cuốn từ điển võ lòng, cuối cùng bê ra cả một chồng sách to và giấy, định bụng trở về học từ từ.

Chẳng còn cách nào, ai bảo chữ cô học được toàn là dạng ăn tươi nuốt sống, về mặt nghĩa cô hoàn toàn mù tịt, đối với các loại lịch sử và điển cổ cũng dốt đặc cán mai, gặp phải loại sách dùng từ sâu sắc chút thì cô hoàn toàn mù tịt.

Như đã nói, sách, giấy và bút mực đều rất đắt, đổi lại trước đây, cô tuyệt đối sẽ không xài tiền cơm mấy tháng để đi mua thứ bị cô gọi là “Vô bổ” này. Nhưng hôm nay cô tạm thời không lo ăn mặc, trong tay có ít tiền nhàn rồi, mà cô lại không tài nào kiềm nén được khát vọng tìm tòi về thế giới trong sách. Hơn nữa cô cũng lỡ mớ phát hiện ra, lúc Phương Dữ giảng giải Cửu Huyền tâm pháp, thường nhắc tới những chữ như thiên đạo, tâm cảnh, tĩnh ngộ. Có thể thấy giai đoạn đầu của tu tiên có thể nhờ vào chăm chỉ khổ luyện. Nhưng đến giai đoạn sau, còn phải tìm hiểu một số huyền cơ trong trời đất, để tâm cảnh của mình hòa hợp với cấp tu vi mới được. Nếu bây giờ không đọc nhiều sách vào, cô sợ tới lúc đó mình lại kẹt cứng ở cấp tu vi đó, không tiến thêm được bước nào nữa.

Đương nhiên hiện tại cô vội vàng đọc sách còn có một nguyên nhân quan trọng khác, chính là đọc hiểu những quyển trúc giản mà cô mang từ trong thạch thất ra. Từ mấy lời mơ hồ của Tạo Hóa Kim Tiền và từ hiểu biết sơ sài đối với Cửu Huyền, cô cũng suy ra được Nguyên Nhất chân nhân xây nên thạch thất đó hẳn là tiền bối tu tiên của Cửu Huyền. Nếu đoán không lầm, thì Tạo Hóa Kim Tiền này cũng là pháp bảo tùy thân của y. Trúc giản do một nhân vật tầm cỡ đó để lại, bên trên chắc chắn phải có một ít bí quyết tu tiên tâm đắc. Đọc nhiều rồi, biết đâu lại có ích cho việc nâng cấp tu vi của cô thì sao.

~ Hết chương 31 ~

32. Chương 32: Chào Người Tiểu Tặc

Chào người tiểu tặc

Edit: Yunchan

Trong thôn Phượng Tuyền có một con suối trong, mùi vị ngọt thanh, tương truyền thuở xưa Phượng Hoàng thường hay ghé lại nơi này nghỉ chân, uống nước suối ngọt, cho nên con suối này được gọi là Phượng Tuyền, và tên thôn cũng bắt nguồn từ đó.

Nhờ có con suối trong này mà người dân trong thôn mấy đời đều làm nghề ủ rượu, so với những bách tính quanh năm bán mặt cho đất bán lưng cho trời thì cuộc sống ở đây tương đối dư dả hơn. Do đó trong thôn chẳng những có tiệm tạp hóa, sạp thịt, tiệm ăn và khách điểm, mà còn xây cả trường học, đáp ứng đầy đủ nhu cầu của Hàn Ngâm.

Từng bị nhốt trong thạch thất, trải nghiệm qua cảm giác đói meo đói mốc rồi, nên bây giờ cô không ăn Ích Cốc hoàn nữa, mà để lại trên người để phòng bất trắc. Hiện tại vào mỗi bữa sáng, cô thường đi ra ngoài xoi một bát mỳ Dương Xuân, sau đó quay về chuyên tâm tu luyện.

Áng chừng tới chiều là trường học sẽ nghỉ, cô bèn đi tới sạp thịt mua một gói đầu heo, tới tiệm ăn xách một lồng bánh bao, sau đó lại bỏ ra hai lượng để mua rượu Phượng Tuyền, tiện thể gói theo hai túi đậu phộng và đậu tằm để làm đồ nhắm, xong đâu đó bèn mang hết đến nơi ở của tiên sinh dạy học.

Tiên sinh uống rượu, cô gặm bánh bao. Chờ đến khi tiên sinh uống tới hào hứng, cô bèn chớp thời cơ thỉnh giáo vài nghi vấn trong lúc đọc sách. Lần nào cũng chọc đúng vào bản tính thích giảng bài của tiên sinh này, giải đáp nghi vấn cho cô thôi chưa đủ, còn hứng thú lôi kéo cô kể đủ chuyện từ cổ chí kim, thế sự đời đời, cả sự tráo trở của kẻ phong lưu. Kể ra cũng truyền thụ cho cô khá kiến thức.

Đương nhiên cuộc trò chuyện tràng giang đại hải kiểu này, thường phải đến tận khuya mới tan. Bao giờ cô cũng giẫm lên con đường trải đầy ánh trăng mờ để về nhà, sau đó ngồi dưới cửa sổ đọc sách đến tận giờ Dần, bấy giờ mới bắt đầu đi lên giường chớp mắt, đánh một giấc chừng hai ba canh giờ.

Mỗi ngày trôi qua đơn điệu nhưng không khô khan, thậm chí Hàn Ngâm còn thấy thích thú. Vì tốc độ tu luyện gần đây của cô đã nhanh hơn mọi khi mấy lần, hơn nữa còn cảm giác được rất rõ những thứ mình hiểu đang ngày một nhiều lên. Kiểu sống không phí hoài thời gian này khiến cô rất vững dạ, trong tay có một nghề quả nhiên là chuyện hạnh phúc biết bao. Ít nhất, ngộ nhỡ sau này cô tu tiên không thành bị đuổi khỏi Cửu Huyền, thì vẫn có thể ra đầu đường bày một cái sạp của riêng mình, hoặc đi làm một tiên sinh chép sổ chẳng hạn. Không cần phải lê la đầu đường vật vã mưu sinh, ăn bữa nay lo bữa mai nữa.

Chẳng qua thi thoảng cũng có chút rắc rối. Chuyện là trong thôn có vài phụ nhân thích buôn chuyện, tuy không dám tới gần đại trạch cô ở, nhưng lúc gặp cô trên đường thôn, vẫn kéo cô lại hỏi thăm dăm ba câu, hơn nữa số câu hỏi lần sau lại nhiều hơn lần trước, chỉ thiếu điều đào hết mười tám đời tổ tông của cô lên.

Lúc đầu cô còn đáp lầy lệ vài câu thực thực giả giả. Về sau bị hỏi đến phiền, cô bèn nói bừa rằng trong lúc mình cùng người nhà đi du sơn ngoạn thủy, vô tình đi lạc tới thôn Phượng Tuyền, may mà trên người còn mang theo ít bạc, đủ để nán lại đây mấy tháng, hiện tại cô đã cho người truyền tin về nhà, nói không chừng một ngày nào đó sẽ có người tới đón cô.

“Thế à, vậy nhà cậu làm nghề gì?”

Đây là vấn đề được hỏi nhiều nhất.

Hàn Ngâm đáp: “Làm công ăn lương.”

Mắt người hỏi sẽ tỏa sáng: “Làm quan sao?”

Hàn Ngâm úp mở: “Quan nhỏ không đáng nhắc tới.”

“Thế rốt cuộc là quan gì?”

Hàn Ngâm sẽ rũ mắt nói: “Cha ta là đạo phủ, anh ta là lao đầu.”

Câu này vừa thốt ra, xung quanh đều lặng ngắt như tờ, người nhát gan thì cười gượng rồi kiểng có đi mất, có người thì quay mặt bỏ đi một nước, còn lau mồ hôi nói: “Chả trách cậu còn nhỏ tuổi mà dám ở một mình trong tòa trạch đó, đã vậy còn chả gặp phải thứ không sạch sẽ gì. Hóa ra là trên người có sát khí, mà tà không dám xâm phạm... ha ha... đây thật là... thật là gia phong gia truyền... cậu còn bận nhiều việc, thôi ta về làm cơm ăn đây.”

Họ có tin câu chuyện này hay không, Hàn Ngâm không rõ lắm, nhưng từ đó có rất ít thôn dân tìm cô hỏi chuyện, nếu có chạm mặt trên đường thì nhiều lắm là cười lúng túng với cô rồi đi lướt qua, cứ như làm vậy sẽ không dính đen đui trên người cô, và cũng không đắc tội với cô.

Cứ thế chớp mắt đã hai tháng trôi qua, Hàn Ngâm dựa vào trí nhớ tốt, rốt cuộc đã học được toàn bộ thể chữ trên trúc giản. Hơn nữa trong lúc đọc sách, rất ít khi xảy ra chuyện không hiểu được nghĩa của câu. Đến đây cô mới bê đồng trúc giản cất kỹ ra, quyết định đọc thử.

Nhưng cô không biết là cùng lúc đó, có một bóng đen đang rón rén leo vào tường.

Người này tên là Hồ Khản, nổi tiếng hết ăn lại nằm ở trong thôn, tuổi chừng hai mươi, bản thân chẳng có nghề nghề gì mà chỉ biết sống dựa vào cha mình. Thế mà hắn lại còn nghiện bài bạc, cha mẹ hắn không chịu cho hắn tiền đánh bạc, máu cờ bạc của hắn nổi lên không kiềm được, bèn nhớ lại có một lần cha mẹ hắn nói chuyện trên bàn cơm, đã nhắc tới tiểu ca thần bí trong căn nhà hoang, thế là tâm địa bất lương của hắn trỗi dậy.

Đương nhiên chuyện giết người phóng hỏa có mượn mười lá gan hần cũng không dám làm. Hần chỉ nghĩ Hàn Ngâm còn nhỏ tuổi, ở một mình trong nhà hoang nhất định rất sợ, cho nên quyết định giả ma hù cô, rồi chớp thời cơ trộm ít tiền của. Nào ngờ mới mò tới ngọn đèn leo lét mà Hàn Ngâm đặt bên cửa sổ, thì chợt nghe thấy bên trong phát ra tiếng thét kinh hãi.

Hồ Khả tưởng đầu mình bị phát hiện, trong thời tiết oi bức thế này lại bị hù cho toát mồ hôi lạnh. Cũng may ngay sau đó bên trong lại có một giọng trong trẻo vang lên: “Nha Nha, nhặt được kho báu! Ta nhặt được kho báu rồi!”

Từ “Kho báu” này làm hần mừng như điên, bình tĩnh lại rồi lặng lẽ thấm nước vào đầu ngón tay, chọc vào song cửa sổ giấy để nhìn vào trong. Kết quả không phát hiện ra tiểu ca thần bí nào, mà lại trông thấy một thiếu nữ tóc xanh đang ngồi khoanh chân trên giường, vừa nhìn chăm chăm vào trúc giản phía trước với vẻ mừng rỡ, vừa đưa tay lắc lắc con heo đen cánh dài bên cạnh mình.

Cảnh tượng vô cùng yêu dị, khiến tròng mắt của hần suýt thì lọt ra ngoài. Sau đó lại thấy con heo kia đảo mí mắt một cách lười biếng, hình hỉnh cái mũi heo về hướng cửa sổ như cảm giác được điều gì. Nhìn thấy cảnh này tim hần bỗng thót lên, sống lưng lạnh toát.

Thiếu nữ hình như chưa cảm thấy, vẫn đắm say sưa: “Trên đây chép rất nhiều thứ! Tâm đắc tu tiên, bí quyết luyện đan, có cả phương thuốc dân gian, pháp thuật, trận đồ, bùa và cách luyện pháp khí pháp bảo... Woa, nhìn nè nhìn nè, pháp thuật đoạt xá tà môn, có thể cưỡng chế chiếm xác người khác, hủy diệt hồn phách, làm người đó vĩnh viễn không được siêu sinh...”

Một chuỗi danh từ phía trước Hồ Khả nghe mà ù ù cạc cạc. Nhưng hai câu cuối hần nghe rất rõ, lại liên tưởng tới lời đồn quỷ quái trong ngôi nhà này, đến đây ba hồn bảy vía đã bị hù chạy phân nửa, da đầu lập tức nổi tung, quay lưng bỏ chạy. Khốn nỗi vì quá sợ nên hai chân nhũn ra, mới chạy chưa bao xa đã ngã sấp vào bụi cỏ hoang, ngay sau đó nghe thấy tiếng cửa phòng vang lên đánh “Kẹt”.

Hần run bần bật ngược mắt lên, nhìn thấy thiếu nữ đứng ở bên cửa, gương mặt xinh xắn sạch sẽ thấp thoáng dưới ánh trăng, hoàn toàn khác xa người bình thường. Nhưng chẳng biết sao, trên gương mặt như vậy lại kèm theo mái tóc dài xanh biếc cùng cặp mắt sáng rực, nhìn qua vô cùng yêu nghiệt, tựa như...

Tựa như yêu tinh trong núi!

Đúng, cô nhất định là thụ yêu thành tinh, nếu không sao lại có màu tóc kỳ dị như vậy, chưa kể con heo bên cạnh cô, giống như quỷ thú trời lên từ địa ngục vô gian.

Sắp bị ăn tươi sao? Có lẽ nào sắp bị ăn tươi...

Hồ Khả sợ đến nỗi run cầm cập toàn thân, ngay cả hàm răng cũng run không ngừng, phát ra tiếng cạch cạch nho nhỏ, giọng nói cũng như bị bóp sập, không thốt ra được dù là một lời xin tha. Hần chỉ có thể nằm mọp trong bụi cỏ hoang, van xin trời cao, giá nào cũng đừng cho yêu tinh này phát hiện ra hần.

Đáng tiếc Hàn Ngâm mới bước ra, dùng linh thức dò xét bốn phía đã phát hiện ra hần ngay. Cô đoán hần là một tên trộm, nếu không đêm hôm khuya khoắc mò tới chỗ không ai dám bén mảng này làm gì, mà có dám tới, thì cũng nên gõ cửa mới đúng.

Cô chỉ hơi trầm ngâm chốc lát, sau đó lập tức nâng Tụ Quang thuật trong lòng bàn tay nhắm về chỗ Hồ Khả đang trốn, cười nói: “Chào người tiểu tặc.”

Ánh sáng của Tụ Quang thuật càng tôn lên vẻ ma quái cho gương mặt cô.

Hồ Khả thấy cô quả nhiên không phải người thường, sợ đến nỗi ngây đờ trên đất, đũng quần ướt sũng —

~ Hết chương 32 ~

33. Chương 33: Kim Tiền Đại Gia

Kim Tiền đại gia

Edit: Yunchan

Vào đầu tháng tám, khoảng thời gian nóng nhất trong năm vừa qua chưa bao lâu nên tiết trời còn rất oi bức.

Hàn Ngâm chống cằm, ngồi ở bậc thềm ngoài nhà, hưởng thụ cơn gió đêm mát mẻ.

Nằm bò trước mặt cô là Hồ Khả, hắn đã lấp ba lấp bắp gần nửa canh giờ, chẳng những khai hết ý đồ mình đến đây, mà còn nói tuốt tuồn tuột hoàn cảnh trong nhà, bao gồm mười tám đời tổ tông, chẳng sót thứ gì, mục đích chứng minh bản thân có gia thế trong sạch, là người tốt, xưa nay chưa từng làm chuyện xấu bao giờ, lần này là bị lòng tham che mờ lý trí, chứ không có ý định mạo phạm đến vị đại tiên thanh tu là cô.

Hắn khóc sụt sùi, dập đầu tới tấp: “Chỉ xin đại tiên tha cho cái mạng quèn này của tiểu nhân...”

Hàn Ngâm nhìn hắn: “VẬY còn phải xem miệng người có kín hay không đã.”

Hồ Khả sửng sốt giây lát rồi hiểu ý ngay lập tức, lau lệ nói: “Kín! Tuyệt đối kín! Chuyện đêm nay, một lời tiểu nhân cũng không dám hé ra ngoài, nếu đại tiên không tin, thì tiểu nhân xin thề...”

“Thề có ích gì?” Không phải Hàn Ngâm chưa từng gặp loại thề thốt ở trước mặt, quay đầu một cái đã bán đứng mình không cần mặc cả.

Hồ Khả nhăn nhó mặt mày, hết đường xoay sở.

Hàn Ngâm bỗng nhiên đổi đề tài, cười tủm tỉm hỏi hắn: “Người có muốn biết vị tiểu ca ở đây đi đâu rồi không?”

Chắc bị người ăn mất rồi chứ gì...

Hồ Khả nhủ bụng như vậy, nhưng không dám thốt ra lời, chỉ lắc đầu tỏ ý không biết.

Hàn Ngâm như nhìn thấu suy nghĩ của hắn, bèn xoa mặt nói: “Người đoán đúng rồi đó, ta quả thật đã ăn thịt hắn, sau đó biến thành hình dáng của hắn. Người xem, ta biến có giống không?”

Cô ở trong thôn đã khá lâu, sớm ra khỏi nhà tối lại trở về, nhưng nói thật Hồ Khả chưa giáp mặt cô lần nào, chỉ nhìn thấy cô từ xa hai lần, nào biết giống hay không, thế mà lúc này cũng hùa theo cô, gật đầu lia lịa: “Giống! Rất giống!”

Hàn Ngâm lại không hài lòng: “Ta lại thấy không giống lắm, nhưng cũng chẳng hề gì, hiện tại ta đã học được cách đoạt xá, có thể chiếm thân xác của con người rồi dùng ngay, sợ là ngay cả cha mẹ của người đó cũng không nhận ra sự khác biệt đâu.”

Hồ Khả:...

Hàn Ngâm quan sát hắn từ trên xuống dưới một lượt, nhíu mày tỏ vẻ chán ghét: “Ta không thích thân xác của người chút nào, nhưng nếu bắt đắc dĩ...”

Hồ Khả bị hăm dọa đến bật khóc: “Không có bắt đắc dĩ... tiểu nhân tuyệt đối sẽ không nói năng bậy bạ...”

Không thì tốt, nếu không cô lại phải dời địa bàn.

Hàn Ngâm an tâm, đứng lên nói: “Người đi đi.”

Hồ Khả như được đại xá, dập đầu hai cái với cô hết sức cung kính, sau đó bò dậy bỏ chạy.

“Chờ đã —” Hàn Ngâm gọi giật hắn lại.

Môi Hồ Khả run lấy bầy: “Đại... đại tiên còn có gì căn dặn?”

Hàn Ngâm đỡ trán: “Người đi gánh ít nước tới đây, rửa sạch nước mắt nước mũi với mấy thứ khác trên đất cho ta.”

Một vũng to đùng!

Cô không muốn đi ra đi vào đều đạp lên đầu.

Hồ Khản chỉ cầu giữ được mạng, nên đương nhiên cô nói gì thì nghe đó, cuống quýt đi tìm thùng múc nước ngay lập tức.

Hàn Ngâm không đếm xỉa tới hấn nữa, quay về phòng đọc trúc giản tiếp.

Quả nhiên cô đoán không sai, đồng trúc giản này đều là bản chép tay của Nguyên Nhất chân nhân. Nội dung rườm rà lộn xộn, có điều nhờ đọc đi đọc lại nhiều lần, đồng thời kết hợp với tâm pháp Cửu Huyền cô đang tu, đối với một người phạm tu tiên tạm thời không có sự phụ chỉ dạy như cô mà nói, thì có rất nhiều nghi hoặc có thể tìm được đáp án trên đó, nên đây cũng coi như nhặt được kho báu.

Hàn Ngâm kiểm tra từng cái một, bỗng nhiên có một hàng chữ lọt vào mắt cô, câu này khiến óc cô lóe lên.

Lá chia làm năm màu, quả to bằng nắm tay, tên gọi quả Ngũ Hành.

Đây không phải loại quả cô mà ăn phải trong vườn linh sao!

Bảo đảm không sai, cô nhớ rất rõ, cô hái quả này cũng là vì màu sắc của lá cây rất bắt mắt, nhìn hết sức nổi bật, hơn nữa quả còn khá lớn, đủ để ăn no.

Cô vội vã đọc tiếp, phát hiện trên đó viết rằng quả Ngũ Hành quý hiếm, năm trăm năm mới chín một lần, cũng được xem là linh quả cấp ba. Tuy nhiên người muốn ăn nó không nhiều lắm, vì tác dụng của nó là giúp người ăn vào hội tụ đủ ngũ hành linh khí, và lại phải là người chưa từng tu luyện mới ăn được, bằng không sẽ diệt linh khí, hủy nội đan...

Mới đọc đến đây, Hồ Khản đã đứng lạnh rung trước cửa, gọi với vào: “Đại tiên, ta rửa sạch đất rồi.”

Lúc này Hàn Ngâm đâu còn lòng dạ nào để ý tới hấn, thậm chí còn không ý thức được hấn nói gì, chỉ thuận miệng đáp một câu mà chẳng buồn ngẩng đầu lên: “Vậy người đi nghỉ ngơi đi.”

Đi nghỉ ngơi...

Hồ Khản sầu sã, hấn không biết Hàn Ngâm bảo mình về nhà nghỉ ngơi hay là ở đây nghỉ ngơi. Hấn định bụng chạy về nhà nhưng không dám, muốn mở miệng hỏi cô, nhưng thấy cô đang chăm chú đọc trúc giản, lại sợ quấy rầy sẽ chọc cô nổi giận, chẳng biết làm gì hơn là đứng tần ngần ở đó cả buổi mới âm thầm chuẩn bị đi.

Hàn Ngâm không biết hấn đi lúc nào, cô chỉ mãi mê cắm đầu vào trong trúc giản, tâm trạng phức tạp khôn kể, vui buồn lẫn lộn.

Vui là vì số cô thật may, ăn nhầm quả Ngũ Hành mà chỉ mất ba tháng tu vi, còn chưa tới thảm cảnh hủy đan tu lại. Mà buồn là vì ghi chép về quả Ngũ Hành trên trúc giản chỉ có một đoạn như vậy, nhưng mặt sau lại viết một câu làm cho cô hết hồn, chính là câu bình luận cụt ngủn của Nguyên Nhất chân nhân, “Ăn được cũng đừng ăn, bằng không hối hận không kịp!”

“Rốt cuộc là tại sao!” Hàn Ngâm không hiểu đâu ra đâu, thật muốn đập đầu vào bàn cho sáng não ra: “Lẽ nào quả này ngoài diệt linh khí, hủy nội đan ra, còn có hậu quả xấu nào khác?”

Trong phòng đột nhiên vang lên một tiếng “Xì” đây về châm biếm.

Hàn Ngâm khẽ nhướn mày, ngược mắt đảo khắp trong ngoài phòng, không thấy ai bèn cúi đầu xuống, Thổ Linh trụ đang nằm sấp bên chân cô ngủ khò. Đến đây trong lòng cô hiểu ra, không hoảng sợ mà còn lấy làm mừng, gấp rút moi miếng Tào Hóa Kim Tiên trong lòng ra, đặt trên bàn một cách cung kính, rồi hỏi nó với giọng nịnh nọt: “Là ngài cười sao?”

Tào Hóa Kim Tiên hừ một tiếng lưỡi biếng.

Hàn Ngâm càng mừng rỡ hơn, bởi vì tính khí của Tạo Hóa Kim Tiền này rất dễ hơi, từ khi ra khỏi đáy thác tới giờ, bất chấp cô cầu khẩn hay dụ dỗ cỡ nào, nó cũng cứ giả chết không hé răng. Hôm nay hiếm khi nó chịu mở miệng, chắc là tâm tình không tệ, thôi thì cứ dỗ cho nó vui vẻ trước, sau đó lại nhờ nó chỉ bảo chút đỉnh.

Cô cố mềm giọng hỏi nó: “Ngài biết không?”

Tạo Hóa Kim Tiền rất mất hứng: “Nói thừa, người tưởng bổn đại gia cũng ngu như người, tới chuyện này cũng không biết sao? Nói cho người biết! Trong thiên hạ này không có chuyện gì mà ta không biết, ta chỉ không thích nói cho người nghe thôi!”

Giọng điệu kênh kiệu hết thuốc chữa.

Hàn Ngâm bóp quyền dần cơn tức xuống, quyết định nhin: “Xin ngài mà, nói cho ta biết đi, được không?”

“Xin xỏ chả có tí thành ý, không nói!”

Hàn Ngâm gõ nhẹ trán lên bàn ba cái, rồi chấp tay với nó: “Thế này đủ thành ý chưa?”

“Trừ phi người gọi ta là gia, bằng không không nói.”

Hàn Ngâm co được giãn được: “Gia! Tiền gia! Xin ngài chỉ bảo một chút đi mà!”

“Ha ha ha!” Tạo Hóa Kim Tiền bất chợt cười to: “Bị mắc lừa! Đồ ngu xuẩn!”

Ồn ào cả buổi, té ra thằng cha này đang đùa bỡn cô!

Hàn Ngâm hết nhin nổi, đập bàn quát: “Rốt cuộc người có nói hay không!”

“Không nói!” Tạo Hóa Kim Tiền ăn mềm không ăn cứng: “Người ép ta được sao? Nói cho người biết, bổn đại gia chỉ ấn ngón tay một cái là có thể diệt người rồi, đừng hòng xài mấy câu hù dọa tiểu tặc kia với ta!”

~ Hết chương 33 ~

34. Chương 34: Ba Quy Ước

Ba quy ước

Edit: Yunchan

Không sai! Tạo Hóa Kim Tiền nói đúng!

Hàn Ngâm đã tận mắt nhìn thấy bản lĩnh nuốt chửng vườn linh của nó, với lại nói sao đi nữa nó cũng là một pháp bảo tự sinh ra linh thức của riêng mình, nhất định có ít thần thông vượt xa người thường. Bây giờ nó nói muốn tiêu diệt cô, đây tuyệt đối không phải khoe mẽ mà là việc có thể làm được dễ như bỡn. Thế nhưng cô đã bị nó chọc điên, nên cũng muốn thử lấy trứng chọi đá một lần, thế là cô bình tĩnh lại, mỉm cười nhìn nó.

“Đừng to mồm, người còn chưa tu được hình người, ngón tay ở đâu, thò ra cho ta xem thử.”

Bị chọc trúng nổi đau, Tạo Hóa Kim Tiền hít sâu một hơi quạu quọ, rõ ràng muốn bùng nổ.

Hàn Ngâm vội hỏi tiếp: “Diệt ta rồi người cũng được gì đâu, nếu không người thả ta ra khỏi thạch thất làm gì?”

Lộ tẩy!

Tạo Hóa Kim Tiền lập tức xiu xuống.

“Ta đoán, người làm vậy là vì không muốn rơi vào tay Tô Tinh Trầm, tại sao ấy nhỉ?”

Tạo Hóa Kim Tiền:...

“A!” Hàn Ngâm vỗ nhẹ trán: “Ta nhớ ra rồi, Phương Dữ sư huynh từng nói, pháp bảo đã sinh ra linh thức trừ khi nhận chủ, bằng không muốn thu về sử dụng, nhất định phải xóa linh thức của pháp bảo. Như vậy cũng y chang như đoạt xá, xóa sạch linh thức của người, từ đó trở đi người không còn tồn tại trên đời nữa.”

Tạo Hóa Kim Tiền:...

“Đương nhiên, người bình thường chẳng ai muốn làm thế, vì một khi xóa mất linh thức thì pháp bảo sẽ giảm đi một cấp, uy lực cũng giảm mạnh. Nhưng Tô Tinh Trầm không phải người bình thường, vì trộm người mà hấn thậm chí không tiếc phản bội Cửu Huyền, đâu ra chuyện tha cho người tự do tự tại, nói không chừng có được xong sẽ xuống tay xóa linh thức của người thật. So ra, người ở với người tu vi kém cỏi như ta, hoàn toàn không có năng lực xóa đi linh thức của người thì tương đối an toàn hơn.”

Tạo Hóa Kim Tiền:...

Hàn Ngâm mỉm cười bồi thêm: “Hơn nữa người chưa luyện được Nguyên thần, không thể biến thành người, diệt ta rồi người đâu đi được nữa, cùng lắm là nhảy keng keng tại chỗ, hoặc bị người ta nhặt bỏ túi. Chắc, để đoán xem, ai sẽ nhặt người bỏ túi nào? Chuyện này còn tùy số trời, nhưng mà ta dám cá mười lượng, cuối cùng người vẫn rơi vào tay Tô Tinh Trầm thôi.”

Tạo Hóa Kim Tiền:...

“Ta nói không sai chứ?” Mắt Hàn Ngâm lóe sáng nhìn nó chằm chằm: “Nếu diệt ta mà người hại nhiều hơn lợi, vậy chi bằng người giúp đỡ ta chút đi, nếu không tu vi ta quá kém, lần sau đụng phải Tô Tinh Trầm thì không có năng lực che chở cho người đâu.”

Tạo Hóa kim Tiền bị cô nói một thôi một hồi đến tiu nghỉu, chẳng bẻ lại được câu nào, thật lâu sau mới hừ một tiếng vô cùng không cam lòng: “Thỉnh thoảng chỉ bảo cho người một chút cũng không sao, nhưng thường xuyên chỉ bảo cho người thì quá thiệt!”

Có hy vọng!

Hàn Ngâm chấp hai tay thành hình chữ thập: “Thỉnh thoảng, thỉnh thoảng là tốt rồi!”

“Không được...” Tạo Hóa Kim Tiền bỗng nhiên đổi giọng, cũng may nó bổ sung ngay sau đó: “Người phải đáp ứng ta ba điều kiện trước, phải xem tâm trạng ta tốt hay xấu mới thỉnh thoảng chỉ dạy cho người một chút.”

Tâm trạng...

Một miếng vàng mà còn bàn tới tâm trạng!

Hàn Ngâm thở sâu: “Người nói đi.”

“Điều kiện thứ nhất, người phải thề, tuyệt đối không ép ta nhận người làm chủ.”

Hàn Ngâm nghĩ ngợi giây lát: “Được, ta thề với trời, tuyệt đối không ép người nhận ta làm chủ, nếu vi phạm lời thề, kiếp này không tu thành tiên, không được trường sinh.”

Đây là lời thề cực độc, quan trọng nhất là người tu tiên lập thệ rất linh, nếu có trái lời thề ắt sẽ bị trời phạt. Chẳng qua trong lòng Hàn Ngâm cũng đã gảy bàn tính xong, nó nói không thể ép, chứ đâu nói không thể lừa...

Tạo Hóa Kim Tiền nào biết được suy nghĩ trong lòng cô, nên nói với giọng rất hài lòng: “Điều kiện thứ hai, không được trả ta cho Cửu Huyền.”

Hàn Ngâm ngẩn ra, buột miệng hỏi: “Tại sao?”

Tạo Hóa Kim Tiền mất kiên nhẫn: “Hỏi nhiều làm gì, người chỉ cần nói đồng ý hay không thôi.”

Hàn Ngâm động não, súp mắt đăm chiêu một lát cũng hiểu được sơ sơ: “Họ giam cầm người à?”

“Hừ!” Nhắc tới chuyện này Tạo Hóa Kim Tiền lại tức giận: “Đâu chỉ giam cầm, mà là phong ấn!”

Pháp bảo có linh thức một khi mất chủ đều có thể tự động bỏ đi đầu quân chủ khác. Nhưng khi Nguyên Nhất chân nhân mất đi, chương môn La Cẩn của phái Cửu Huyền lại liên thủ với các trưởng lão trong phái cản đường nó, làm giảm toàn bộ linh lực của nó, sau đó còn dùng mấy đại trận Cửu Huyền để phong ấn nó trên Tụ Tiên Phong, khiến nó không hấp thu được linh khí trời đất, chỉ có linh thức tồn tại bất diệt, kéo dài hơi tàn.

“Tròn hai mươi năm! Mỗi khi Cửu Huyền thu đệ tử nội môn mới, La Cẩn lại dẫn chúng lên Tụ Tiên Phong bắt ta nhận chủ.” Tạo Hóa Kim Tiền không có mặt mũi để diễn tả cảm xúc, thế nhưng trong giọng nói lại mang theo nức nở bi thương và phần hận thù hằn: “Cực kỳ tàn ác! Nếu không bị nhốt như vậy, bốn đại gia đã có ngón tay để chỉ từ lâu, diệt chết tên tiểu tử Tô Tinh Trầm tu vi kém cỏi, chứ đâu cho hấn lớn lối tới giờ này!”

Hàn Ngâm có hơi không chịu nổi cái giọng tử tế cảm thán này của nó, bèn dịch người qua bên, chõ vào một câu xát muối vào tim: “Người không phải người, chưa nói tới cực kỳ tàn ác được đâu.”

Tạo Hóa Kim Tiền ghen hòng.

Hàn Ngâm hỏi tiếp: “Người bao nhiêu tuổi rồi?”

Tạo Hóa Kim Tiền lặng thinh một lát, sau đó nhỏ giọng nói: “Không nhớ rõ lắm, bốn năm nghìn năm cũng có, nhưng mới sinh ra linh thức chừng một trăm năm...”

Hàn Ngâm an ủi nó: “Hai mươi năm với người mà nói cùng lắm chỉ là cái chớp mắt, nghĩ thoáng chút đi, đừng cầm hận dữ vậy nữa.”

Tạo Hóa Kim Tiền nói giọng hung ác: “Bọn chúng hủy toàn bộ linh lực của ta, ta không oán mà được chắc?”

“Oán hận có thể báo thù, có thể tìm linh lực của người về được sao, hay là làm tâm trạng người vui sướng hơn?”

Tạo Hóa Kim Tiền:...

Hàn Ngâm khoanh tay lại nói tiếp: “Cho nên mới nói, thay vì tu được Nguyên Thần để báo thù, thì tu được Nguyên Thần để đi tiêu dao còn hay hơn, kiểu oán hận không có lợi cho tâm trạng này nên ném đi thôi, đừng làm cho mình khó chịu nữa.”

Sống tới ngàn này tuổi mà lại bị một tiểu bối tu tiên dạy dỗ!

Tạo Hóa Kim Tiền sầu muộn không thể tả.

Hàn Ngâm nói tiếp: “Được rồi, trở lại chuyện chính nào, ta đồng ý không trả người cho Cửu Huyền, vậy điều kiện thứ ba của người là gì?”

Tạo Hóa Kim Tiền đáp vô cùng thành thật: “Còn chưa nghĩ ra.”

Hàn Ngâm:...

Cổ dẫn cơn xúc động muốn thò tay ấn chết miếng vàng này, Hàn Ngâm đen mặt nói: “Ta không phải người, không có nhiều thời gian để lải nhải dài dòng, bây giờ ta chỉ hỏi người một câu, chuyện quả Ngũ Hành, rốt cuộc người có nói hay không?”

“Chuyện này á!” Tạo Hóa Kim Tiền ra vẻ già dặn: “Nói ra rất dài dòng —”

“Vậy thì nói ngắn gọn đi, ta hỏi người đáp!” Hàn Ngâm quyết đoán chặn đứng câu chuyện dài lê thê của nó: “Ấn quả Ngũ Hành vào, ngoài bị diệt linh khí, hủy nội đan ra thì còn có hậu quả xấu gì nữa?”

Tạo Hóa Kim Tiền tư lự một chút: “Tốc độ tu luyện của người có thể nhanh hơn những người có tư chất tốt gấp mấy lần, nhưng tới khi sử dụng pháp thuật, thì uy lực có thể kém hơn người bình thường gấp mấy lần. Lúc Đan Thành thì càng khó phải nói, làm không đúng thì dám phải kết ra nội đan cứu bát(*) phẩm, loại kém chất lượng nhất.”

(*) 8,9.

Hàn Ngâm vừa mừng xong lại phát sầu, hậu quả xấu nghiêm trọng tới vậy sao?

Thế mà Tạo Hóa Kim Tiền lại trông có vẻ hả hê: “Tục ngữ nói Đan Thành xong thì hết đường hối, nếu kết ra nội đan cử bát phẩm thật, thì ta khuyên ngươi nên sớm đổi nghề đi bắt yêu bắt quỷ đi, không cần tu tiên nữa.”

Hàn Ngâm xám xịt hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì muốn tu thành chân tiên, tối thiểu phải kết ra được nội đan lục(*) phẩm trở lên, thất(**) phẩm cũng không được, nói chi cử bát phẩm.”

(*) 6, (**) 7

Hàn Ngâm:...

~ Hết chương 34 ~

35. Chương 35: Tìm Người Trợ Giúp

Tìm người trợ giúp

Edit: Yunchan

Tính nết của Tạo Hóa Kim Tiền đúng là cực đoan, khi thì cảm như hến không thềm hé răng, khi thì lái nhà lái nhái không yên một giây, đã thế còn khẳng khăng không vào chủ đề chính mà phải chạy hết trời cao biển rộng, còn nói đến độ huyền diệu thâm thúy, phức tạp khó hiểu, làm Hàn Ngâm phải tốn bao nhiêu là sức mới hiểu triệt để được quả Ngũ Hành.

Nói đơn giản là trong trời đất dồi dào linh khí ngũ hành, người cũng phân làm ngũ hành, nhưng bình thường chỉ có một hành làm chính, tứ hành còn lại là phụ.

Cơ thể cô vốn là Mộc hành, đương nhiên trong lúc tu luyện phải chất lọc ra Mộc linh khí trong trời đất để hấp thụ. Nhưng sau khi ăn quả Ngũ Hành rồi thì Ngũ hành linh khí đều sử dụng được, không cần phải chất lọc, thế nên tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn người thường gấp mấy lần.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, linh khí kỳ nhất là pha tạp không tinh khiết.

Giả sử như tu vi bằng nhau, Lạc Vân Khanh tu thủy hành linh khí thuần khiết, khi hắn sử dụng pháp thuật hệ thủy thì uy lực của nó chắc chắn sẽ mạnh hơn người kham hết cả ngũ hành như Hàn Ngâm gấp mấy lần.

Nắm rõ được điểm này rồi, Hàn Ngâm suy sụp không gì sánh được.

Tạo Hóa Kim Tiền còn vờ vĩnh an ủi cô: “Người cũng có thể nghĩ theo hướng này, pháp thuật ngũ hành người đều sử dụng được tất, mà Lạc sư huynh của người chỉ dùng được mỗi pháp thuật hệ thủy, nếu hắn dùng pháp thuật hệ hỏa, thì đến đóm lửa cũng không nhóm nổi.”

“Đúng!” Hàn Ngâm buồn bực nói: “Nhưng vấn đề là người dùng pháp thuật hệ hỏa có thể làm lửa cháy bùng cả đồng cỏ, còn ta thì chỉ nhóm mỗi đống lửa được thôi.”

Tạo Hóa Kim Tiền bật cười: “Không sai không sai, chuyện này mà người cũng nghĩ thông được, xem ra người còn chưa ngu hết thuốc chữa.”

Hàn Ngâm nhin tức, hỏi: “Có cách nào cứu không?”

“Không có.” Tạo Hóa Kim Tiền đáp cực nhanh, giọng nói còn mang theo chút đắc ý.

Hàn Ngâm nhìn nó một lúc, bỗng nhiên nhặt nó bỏ vào lòng bàn tay, đem ra ngoài.

Tạo Hóa Kim Tiền vội hỏi: “Đi làm gì?”

“Tìm Tô Tinh Trầm.”

Tạo Hóa Kim Tiền run run: “Người muốn chết hả?”

Hàn Ngâm thở than: “Ta hết hy vọng tu thành tiên rồi, làm sao trốn được hần nữa, chỉ bằng chủ động trả người cho hần, xin hần sau này đừng tìm ta gây phiền nữa.”

Tạo Hóa Kim Tiền:...

Cô còn ngoái đầu lại gọi: “Nha Nha, đi thôi.”

Thổ Linh trư ngáp một cái, lê tấm thân ú dầy một cách bất đắc dĩ, đi theo cô đến cổng lớn.

Tạo Hóa Kim Tiền không cầm lòng được, hét to một tiếng: “Dừng!”

Hàn Ngâm đáp thẳng đuột: “Xin lỗi, ta cũng không muốn đưa người vào miệng cọp mà chỉ làm đúng đạo lý người khôn giữ mình thôi.”

Đừng hòng giả bộ, không giống chút xíu nào!

Tạo Hóa Kim Tiền hậm hực nói: “Hỗn Nguyên tâm pháp.”

“Gì cơ?”

Tạo Hóa Kim Tiền thấp giọng lầu bầu với vẻ không tình nguyện: “Tìm được Hỗn Nguyên tâm pháp, lúc Tụ Linh thì tìm thêm Ngũ hành linh mạch, có thể lúc Đan Thành mới từ tam phẩm trở lên.”

“Tìm Hỗn Nguyên tâm pháp ở đâu thì được?”

“Không biết.”

Hàn Ngâm hết cách: “Chẳng phải người khoe trong thiên hạ không có chuyện gì người không biết sao?”

Tạo Hóa Kim Tiền hừ một tiếng: “Người có ngũ hành cân bằng bẩm sinh mà còn tầm đạo tu tiên, trong vạn người chẳng chọn được một. Hơn nữa quả Ngũ Hành không phải là quả lê bỏ vào giỏ bán đầu đường, năm dài tháng rộng chẳng ai động đến tâm pháp này, nên hiển nhiên dần dần thất truyền, sao ta biết được phải đi đâu tìm?”

Hàn Ngâm thầm thở dài một hơi, cứ tìm bừa vậy, làm hết sức mình nghe theo thiên mệnh thôi.

Tuy hy vọng xa vời, nhưng dù sao vẫn tốt hơn hoàn toàn tuyệt vọng. Ít nhất bây giờ cô đã biết, tu tiên gồm chín bước, lần lượt là Nạp Khí, Nhập Khiếu, Cầm Ngộ, Tụ Linh, Ngưng Luyện, Đan Thành, Túy Dưỡng, Độ Kiếp và Tọa Vong. Hiện tại đến bước đầu tiên cô còn chưa tu xong, nhắc tới Tụ Linh bây giờ còn sớm lắm.

Cả đêm này, cô lật hết toàn bộ trúc giản mà Nguyên Nhất chân nhân để lại, nên thời gian cũng trôi qua rất nhanh.

Hàn Ngâm còn tra được loại linh quả mà Thổ linh trư ăn, nó tên là Thiên Dực(*). Nghe đầu ăn vào rồi có thể bay lượn tự do trên không trung như loài chim, có điều theo cô thấy Thổ Linh trư gần đây càng phát phì theo hướng heo mỡ, muốn nó bay lên, nhất định vô cùng khó khăn!

(*) Cánh trời.

Mãi tới khi trời tờ mờ sáng, cô mới chớp mắt một lúc. Sớm ra định mở cửa ra ngoài thì lại bị dọa hết hồn, bởi vì cái người tên Hồ Khản đang đứng ở trước cửa nhà cô, cúi đầu, im thin thít.

“Ta...” Hồ Khản cười khổ: “Tối qua đại tiên bảo ta đi nghỉ ngơi, nhưng chưa nói đi đâu nghỉ ngơi, nên ta ngủ ở ngay bờ tường một đêm... tiện cho đại tiên gọi bất cứ lúc nào...”

Hàn Ngâm nhướn mày, tên trộm này đúng là thật thà!

Cô phất phất tay: “Người về đi.”

Hồ Khản lập tức vui mừng ra mặt, nhưng chưa đi được hai bước, lại bị Hàn Ngâm kêu lại lần nữa: “Chờ chút, ngoài đi đánh bạc thì ngày nào người cũng nhàn rồi à?”

Hắn lại muốn khóc: “Đúng vậy...”

“Ta muốn mượn người.” Hàn Ngâm thấy ra một lượng bạc: “Đây là hai tháng tiền công, người về thay quần áo rồi tới đây bàn tiếp.”

Người lười thành thói thì đầu tình nguyện làm lụng, huống chi còn làm thuê cho một yêu tinh...

Hồ Khản trăm ngàn lần không tình nguyện, thế nhưng hắn không dám chống lại cô, đành phải cắt bạc vào, trước khi đi miễn cưỡng cười với cô một cái, nhìn còn khó coi hơn cả khóc.

Thật ra Hàn Ngâm cũng không muốn nhìn thấy hắn lảm, nhưng mà gần đây cô tốn khá nhiều thời gian để đọc sách viết chữ, trong khi đó còn rất nhiều việc vặt phải làm, vì không muốn lãng phí thời gian tu luyện quý báu, nên phải có một người tới làm giúp cô. Bây giờ có một tên trộm tự chạy tới, tất nhiên cũng là sự lựa chọn thích hợp nhất.

Đợi Hồ Khản quay lại, Hàn Ngâm bèn giao cho hắn gần nửa tráp kim ngân, dặn hắn đem chỗ tiền này đi mua căn nhà hoang này, rồi mượn thêm vài người, dọn hết hoa cỏ và cây cối trong nhà.

Hồ Khản giật mình: “Đại tiên muốn mua tòa trạch này sao?”

“Đừng hỏi nhiều.” Hàn Ngâm búng tay, sử dụng Dịch Trần chú(*) trên người hắn, rồi dọa: “Ta đã làm phép nhìn lên trên người người, nếu giữa đường người dám mang tiền đi đánh bạc, hoặc làm việc không tận tâm, ta đây đều biết được hết.”

(*) Chú gột rửa.

Chẳng cần phải nói thêm gì nữa, Hồ Khản đeo theo cái mặt đau khổ ra đi, hơn nữa còn tin lời cô thật, đến chửi thầm trong bụng cũng không dám.

Số kim ngân dùng để mua tòa trạch này, là do hai tháng trước Thổ Linh trừ hay ra ngoài tản bộ vào ban đêm, chẳng biết ủ ở đâu ra. Hàn Ngâm lần đầu thấy nhiều tiền như vậy, mà mang theo người thì cứ thấy nặng nề bất tiện, rồi cô nhớ trong sách có câu “Thỏ khôn có ba hang”, nên mới nghĩ tới chuyện chuẩn bị vài nơi đặt chân cho mình. Như vậy lỡ đâu tương lai xảy ra chuyện gì thì cũng không phải lo không có chỗ dung thân.

Sau khi Hồ Khản đi rồi, Hàn Ngâm bèn chọn hai trận pháp đơn giản trên trúc giản, dùng bút phác họa khái quát trên giấy để dự phòng. Sau đó dùng phương pháp tra được trên trúc giản, bắt tay luyện túi Càn Khôn.

Ai ngờ luyện khí vật còn rắc rối hơn cô tưởng tượng, với tu vi hiện nay của cô, phải mất ba ngày mới miễn cưỡng luyện túi Càn Khôn tới tầng một, có thể cho vào mười món, đại khái muốn luyện tới tầng hai phải mất nửa tháng. Cô luyện mãi tới khi không cố gắng được nữa mới dừng tay, chỉ nhật trúc giản quan trọng bỏ vào trong, để vừa gặp nguy hiểm là có thể chạy trốn bất cứ lúc nào. Xong xuôi cô mới đứng dậy đi tới bên cửa sổ hướng mắt ra bên ngoài, thấy Hồ Khản đã về từ lâu, lúc này đang đứng tuốt trên ngọn giả sơn ở giữa sân, uốn bụng thẳng lưng, vung tay múa chân hò hét ra lệnh với người mà hắn thuê tới.

~ Hết chương 35 ~

Chủ Nhật nghỉ nhé mọi người, tham truyện quá cứ gõ liên tục làm não Yun đơ mắt rồi =__=!!

36. Chương 36: Đào Hồ Chờ Người Nhảy

Đào hồ chờ người nhảy

Edit: Yunchan

Cỏ dại và cây cối trong nhà hoang đều được dọn dẹp gọn gàng, sau đó Hàn Ngâm lại bảo Hồ Khả dẫn người đào hố trên đất bùn, đào sâu được bao nhiêu thì cứ đào, tiện thể đào thêm một đường ngầm trong phòng củi thông ra bên ngoài.

Hồ Khả không hiểu nổi hành động của cô: “Đại tiên, ngài làm vậy là định chôn đồ hay là đào hầm ngầm...”

Hàn Ngâm đáp: “Không chôn đồ cũng không đào hầm ngầm, chỉ đào hố thôi.”

Đào hố, sau đó chờ người ta nhảy!

Ai biết Tô Tinh Trầm có tìm được cô hay không, không thì tốt, còn xui xẻo tìm tới được, thì cô cũng xin mời đại nhân vào hố, còn mình thì tranh thủ thời gian chạy trốn.

Tất nhiên, kiểu hố này để bẫy người thường thì rất dễ, nhưng để bẫy người tu tiên thì đúng là viển vông. Chẳng qua dựa vào ghi chép trên trúc giản và Tạo Hóa Kim Tiên lâu lâu chỉ bảo, cô vẫn có thể bày vài loại trận pháp vây khốn đơn giản mà lại hiệu quả dưới đáy hố, sau đó lại bảo Hồ Khả lót một tấm gỗ mục trên miệng hố, rải lên một lớp đất mỏng, trồng thêm mấy loại hoa cỏ theo Tụ Linh trận.

Tụ Linh trận có công dụng thu nạp linh khí, nên cũng có thể thúc đẩy thực vật bình thường lớn nhanh, và cũng khá giúp ích cho việc tu luyện của cô.

Ngoài ra, cô còn bảo Hồ Khả cầm tập ảnh cô đưa, dẫn người lên núi tìm dây Mạn Xà, hoa Mê Ly, cỏ Toan Thực, đây là những giống thực vật thông thường nhưng lại có sẵn thuộc tính tấn công, đem chúng về trồng ở chân tường và giữa tòa trạch, sau đó phụ trợ thêm pháp thuật hệ Mộc để nuôi trồng, khiến tính tấn công của chúng càng mạnh hơn.

Việc này tương đối rườm rà, không thể nào làm xong trong thời gian ngắn. Cũng may Hàn Ngâm chỉ lo trước tính sau, đề phòng sẵn chứ không gấp gáp, nhớ tới thứ gì thì sai Hồ Khả một tiếng, để hắn đi lo liệu, còn bản thân cô thì bề quan tu luyện, không có việc gì thì tuyệt đối không lơ đãng ra.

Cô cũng đã thôi không tới chỗ tiên sinh dạy học nữa, do đó người trong thôn đều cho là cô đã rời khỏi đây rồi. Về phần Hồ Khả bịa chuyện hắn đến giúp đỡ dọn dẹp tòa trạch thế nào thì cô cũng không để ý, vì Hồ Khả không tới tìm cô tố khổ, cho nên cô mặc định là hắn đã xử lý ổn thỏa cả rồi.

Như đã nói, ban đầu Hồ Khả không muốn làm việc cho cô, về sau lại phát hiện năng yêu tinh này trừ hành tung bí hiểm ra thì chẳng có gì khác người thường, lúc sai bảo hắn làm việc cũng rất phóng khoáng, thế là lòng e dè của hắn dần bị đẩy lùi, trái lại còn thích thú với loại cáo mượn oai hùm này. Chẳng những có thể chỉ tay về chân với người làm thuê, mà đến cha mẹ cũng không còn cảm râm hắn nữa, cũng nhờ hắn mượn có lúc đánh bạc quen được một thương khách vắng lai, thương khách này mua trạch viện xong thì lại đi xa, cho nên bảo hắn đến trông nhà hộ. Mỗi tháng hắn đều kiếm được tiền, rốt cuộc cũng đã làm được chuyện đứng đắn.

Thời gian trong lúc tu luyện bay nhanh như tên bắn, nếu không phải bốn mùa còn đang luân chuyển, từ Thu tới Đông, Đông qua lại sang Xuân, thì quả thực Hàn Ngâm chẳng phân biệt được tối hay sáng, ngày hay đêm. Cô cứ ở trong trạng thái không biết rõ tháng ngày như thế, mãi đến sớm hôm ấy, Hồ Khả đưa tới cho cô bánh hoa, còn lớn gan hỏi cô có muốn ra ngoài ngắm hoa dạo cảnh hay không, vì sớm hôm đó khi cô tỉnh lại đứng vào tiết triêu hoa, cũng là sinh thần thứ mười bốn của cô.

Nói là sinh thần, nhưng thật ra chính cô cũng không biết rốt cuộc có phải không, vì theo lời của bà bà nuôi dưỡng cô thuở nhỏ kể lại, thì hôm nhất cô về đứng vào tiết triêu hoa, còn tên của cô là đặt theo cái tên được thêu trên tà lót, chắc là do cha mẹ cô thêu, nhưng tại sao họ lại bỏ rơi cô thì chẳng ai biết cả.

Bà bà đơn chiếc nghèo khổ, nuôi nấng cô đến khi cô năm tuổi thì qua đời. Từ đó về sau, cô không còn người thân nữa, cũng lang thang đầu đường cho tới hôm nay...

Cô chưa từng đoán xem cha mẹ nhỡ tâm bỏ rơi cô là ai, nếu họ đã không cần cô thì cũng không đáng để cô phải nhớ tới. Có điều mỗi lần hồi tưởng lại chuyện cũ, nhớ lại bà bà đã chết, trong lòng cô vẫn sinh ra cảm giác chua xót. Hiện tại cảm xúc đã rõ ràng hơn, bất tri bất giác khiến cô nhớ tới một câu mà cô từng đọc được trong sách:

“Nhân sinh khổ đoản, đời người bao nhiêu? Ví như sương sớm, những ngày đã qua, sầu khổ là bao...”

Hồ Khản không nghe thấy tiếng thì thào của cô, nhưng thấy cô rơi vào trầm tư thì không dám nói gì nữa, lặng lẽ lui ra ngoài, còn khép cửa lại hộ cô.

Thật ra Hàn Ngâm không phải đang trầm tư, mà do mấy ngày nay cô sắp tu đến giai đoạn đột phá cảnh giới, khiến tâm trạng bình tĩnh bỗng nổi lên gợn sóng, trong tâm lóe sáng, kéo theo khí châu bên trong đan điền xoáy quanh thần tốc.

Chốc lát sau, khí châu bên hóa thành một luồng khí sáng năm màu, men theo xương cốt, đánh dốc lên, phá tan liên tiếp hai mươi bốn huyết khiêu của cô với thể chẻ tre. Nhưng khi xông đến mi tâm tổ khiêu thì lại bị cản trở, chuyển qua các huyết khiêu khác thì khí đã kiệt, bèn quay ngược lại bên trong đan điền tụ lại thành châu. Có điều khí châu này lại không giống với mọi khi, nó chỉ lớn cỡ hạt đậu, đã vậy còn xoáy điên cuồng.

Viên khí châu lượn vòng trong cơ thể, linh khí bao quanh người Hàn Ngâm cũng xô ập vào cơ thể cô hết như sông ngân cuộn cuộn, đánh thốc tới hai mươi bốn huyết khiêu mà cô vừa xông phá.

Chẳng biết đã qua bao lâu, mãi đến khi viên khí châu trong cơ thể quay chậm lại như lúc ban đầu, Hàn Ngâm mới từ từ mở mắt ra, cảm giác đầu óc và tinh thần đều sáng láng minh mẫn, đồng thời linh lực cũng dồi dào hơn trước đây gấp mấy lần, đúng lúc này bên tai chợt vang lên tiếng gọi “Ê”.

Mắt cô lập lòe ánh sáng, cười nói: “Sao nào, người lại muốn phát biểu ý kiến à?”

Chẳng biết do ao ước hay đồ kỵ mà trong giọng mắng mỏ của Tạo Hóa Kim Tiền lại mang theo vị chua: “Đần độn, chẳng biết cái quái gì mà dám dẫn khí xông thẳng lên tổ khiêu, chưa tẩu hỏa nhập ma là may cho người.”

Giai đoạn đột phá tu vi tới bất thành linh đâu phải do cô kiểm soát, chưa kể không có sư phụ ở bên chỉ dạy, cô đành phải hành động theo bản năng thôi, nào biết được mấy lý lẽ này chứ. Nhưng suy cho cùng phá liên tiếp hai mươi bốn huyết khiêu, điều này chứng tỏ cô đã chính thức bước chân vào đại đoạn hai của tu tiên. Chỉ nghĩ đến chuyện Tổng Việt không còn lý do nào để đuổi cô khỏi Cửu Huyền, thì những cực nhọc trải qua hơn nửa năm này không uổng phí chút nào. Tâm trạng cô phơi phới, bị mắng mà cũng chẳng buồn tức, chỉ cười tủm tỉm đáp lại một câu: “Lần sau sẽ rút kinh nghiệm.”

Lần sau á hả? Lần sau chúc nhóc tì người linh khí tán loạn toàn thân, tẩu hỏa nhập ma mà chết!

Tạo Hóa Kim Tiền hừ giọng, tiếp tục chê bai cô.

Hàn Ngâm chẳng thèm lọt tai lời nó nói, bây giờ cô đang hưng phấn lắm đấy nhé. Mỗi lần xông phá được một huyết khiêu, đồng nghĩa với việc cơ thể cô sẽ chứa được lượng linh khí nhiều gấp đôi. Hôm nay phá một mạch hai mươi bốn huyết, khiến cô có cảm giác như một vũng nước nhỏ trở mình một cái đã biến thành cái hồ cạn. Thế là cô vội vội vàng vàng xài thử mấy loại pháp thuật trên trúc giản, những loại mà lúc trước không đủ linh khí để dùng.

Cô bắt đầu với một pháp thuật hệ hỏa, linh khí biến ra đóa hỏa liên giống như in trong sách, đáng tiếc chỉ to cỡ quả hạch đào, đánh lên tường, cháy chốc lát, rồi hóa thành luồng khói đen, tắt ngóm...

Tạo Hóa Kim Tiền cười như phát rồ: “Há há há há há...”

Hàn Ngâm:...

Dùng tiếp một pháp thuật hệ thủy, linh khí biến ra lưới băng lạnh lẽo thấu xương. Khổ nỗi kích cỡ chỉ đủ bỏ túi, chẳng giống lưới băng mà lại hết như ám khí ngắn, bắn vút ra đập lên song cửa sổ, vạch ra một vết trắng phếu, bốc lên một màn sương lạnh, sau đó, nát...

Tạo Hóa Kim Tiền cười tới sắp hụt hơi: “Pháp thuật giỏi, pháp thuật hay, con ruồi có chạy cũng không thoát...”

Đến Thổ Linh trụ đứng bên cạnh cũng trừng con mắt heo, ục ị một hồi, lật ngửa bụng, bốn móng chống lên trời, tỏ ý khinh bỉ.

Hàn Ngâm cúi: “Các người...”

Thật quá đáng!

Cô bùng phát cơn oán hận của mình một lát, rồi quyết định lên đường về Cửu Huyền.

Đương nhiên, hiện tại cô vẫn chưa có năng lực tự vệ gì, nhưng ngộ nhờ đụng phải nguy hiểm thì hù dọa chút ít như hù Hồ Khả cũng dư sức. Và quan trọng nhất là cô còn phải đi tìm Hồn Nguyên tâm pháp, không thể vì trốn tránh Tô Tinh Trầm mà co đầu rút cổ suốt đời được.

Chỉ hy vọng là hơn nửa năm này hẳn không tìm được cô, đã hoàn toàn từ bỏ ý đồ rồi.

~ Hết chương 36 ~

Thật ra sở thích của Yun cũng là đào hồ chờ người ta nhảy, hí hí ()

37. Chương 37: Đừng Có Mơ!

Đừng có mơ

Edit: Yunchan

Kỳ lạ!

Hàn Ngâm lật tung cả phòng lên, tìm bờ hơi tai: “Rõ ràng lúc nào cũng để trên người mà, sao tự dưng lại mất.”

Tạo Hóa Kim Tiền cố hãm tiếng cười lại, hỏi cô: “Người tìm cái gì?”

“Túi Càn Khôn!” Hàn Ngâm vẫn đang cầm đầu tìm loạn xạ: “Để thu dọn đồ đạc về Cửu Huyền thì ta phải luyện lên một tầng nữa, để đựng được thật nhiều đồ.”

Ừc...

Tạo Hóa Kim Tiền bỗng nhiên cầm bật, bắt đầu giả chết.

Hàn Ngâm lục lọi cả buổi trời vẫn không tìm thấy, bèn đưa mắt nhìn về phía Thổ Linh trụ: “Nha Nha, có phải người giấu không?”

Thổ Linh trụ lật đật lắc đầu.

Hàn Ngâm chuyển qua Tạo Hóa Kim Tiền, nào ngờ mới đó nó còn om sòm, mà bây giờ lại nằm ỳ ra trên gối của cô cảm như hén.

Cô lên tiếng hỏi: “Còn người?”

Tạo Hóa Kim Tiền nhìn trái nhìn phải, nói lảng: “Khởi hành nên chọn một ngày hoàng đạo.”

“Có nhìn thấy túi Càn Khôn của ta đâu không?”

Tạo Hóa Kim Tiền tiếp tục ông nói gà bà nói vịt: “Thật đáng tiếc, muốn Ngự kiếm phi hành phải qua giai đoạn Nhập Khiếu, bây giờ người chỉ có thể đi bộ về Cửu Huyền.”

Chẳng cần hỏi nữa, kết quả đã quá rõ ràng.

Hàn Ngâm híp mắt lại: “Giao ra đây!”

Tạo Hóa Kim Tiền vẫn ngoan cố vùng vẫy giãy chết: “Chẳng biết người đang nói gì...”

Hàn Ngâm nhìn chăm chăm nó bằng cặp mắt sáng quắc, im lặng tuyệt đối.

Tạo Hóa Kim Tiền:...

Hàn Ngâm vẫn nhìn chăm chăm nó, không chớp mắt lấy một lần.

Qua một hồi giằng co, rốt cuộc Tạo Hóa Kim Tiền không đấu lại, mắt tiền hé mở phun túi Càn Khôn ra, sau đó hùng hùng hổ hổ nói: “Đồ chơi chán phèo, trả lại cho người đây.”

Hàn Ngâm hết nước nói: “Người lại nuốt thứ này...”

Nói đến giữa chừng cô bỗng im bật, vì cô phát hiện túi Càn Khôn này đã được luyện đến tầng năm, có thể đựng hơn một trăm món!

Cô sững ra, tim đập lên điên cuồng, nên biết rằng tuy tu vi của cô đã tăng lên, nhưng tối đa chỉ luyện được túi Càn Khôn này đến tầng ba là cùng, và lại còn phải tốn ít nhất một tháng.

Nghĩ đến đây, ánh mắt cô nhìn Tạo Hóa Kim Tiền đã trải đầy sao, long la long lanh.

Tạo Hóa Kim Tiền tự dưng thấy run run: “Người, người muốn làm gì...”

“Ta không muốn làm gì hết, ta chỉ muốn biết pháp bảo người có lợi chỗ nào thôi.”

Tạo Hóa Kim Tiền:...

“Chẳng lẽ tác dụng của người là luyện khí vật?”

Tạo Hóa Kim Tiền:...

“Nếu ta nhớ không lầm, lần trước ở thạch thất người cũng nuốt mất vườn linh, thế còn nhỏ ra được không?”

Tạo Hóa Kim Tiền:...

Hàn Ngâm hỏi liên tù tì mấy vấn đề, cuối cùng mới biết rõ, miếng vàng này sở dĩ có tên Tạo Hóa, là vì nó có khả năng dưỡng dục, chỉ cần nó tình nguyện thì có thể dùng linh khí trời đất do bản thân hấp thụ để luyện hóa thứ bị nó nuốt vào. Ví dụ như luyện hóa một pháp khí cấp chín lên cấp bảy, khiến uy lực của pháp khí tăng mạnh.

Tất nhiên, nó cũng chẳng phải vạn năng, luyện hóa cần có thời gian, hiệu quả cụ thể cũng phải tùy theo phẩm cấp của bản thân đồ vật. Nhất là sau khi bị chưởng môn La Cẩm phong ấn, linh lực của nó đã hao tổn nhiều, năng lực luyện hóa hiện giờ cũng có hạn. Theo lời khai báo thành thật của nó, thì để luyện túi Càn Khôn này tới tầng năm, nó phải mất hơn nửa tháng ròng, hơn nữa đây đã chạm tới giới hạn hiện tại của nó, muốn luyện tiếp tới tầng sáu chưa chắc được.

Nhưng nhiều đây đối với Hàn Ngâm đã quá đủ rồi!

Pháp khí và pháp bảo trên đời này đều rất quý giá, nguyên nhân là do để luyện được nó phải hao tổn thời gian và sức lực, có khi còn làm người ta táng gia bại sản. Thế mới thấy, có được một pháp bảo luyện khí sẽ tiết kiệm được bao nhiêu là việc, dù pháp bảo luyện khí này hiện tại chưa thuộc về cô, chưa chắc bằng lòng luyện khí cho cô...

Hàn Ngâm vô cùng phấn khích: “Thảo nào người được xưng là chí bảo Cửu Huyền, ta cứ tưởng người chỉ biết khua môi múa mép gắt gỏng, ai dè người đúng là xứng danh.”

Tạo Hóa Kim Tiền lập tức phồng mũi: “Tất nhiên, người còn không nhìn xem bốn đại gia là ai, nếu không có bản lĩnh vĩ đại thông thiên thấu địa thế kia, thì sao được xưng là pháp bảo, sao lại khiến tên nhóc con La Cẩm dùng chiêu bắn để nhốt ta không tha, sao lại khiến Tô Tinh Trầm...”

Màn khoe mẽ lan man bắt tận làm Hàn Ngâm hết chịu nổi, gấp rút cắt lời nó: “Vây vườn linh người nuốt lúc trước cũng bị người luyện hóa rồi sao?”

Đây quả là một câu hỏi làm người ta tất nghẹn.

Tạo Hóa Kim Tiền lặng thinh một lát, rồi phun ra hai chữ: “Không có...”

“Không luyện hóa được à?”

Tạo Hóa Kim Tiền rên lên một tiếng coi như thừa nhận. Vườn linh là do Nguyên Nhất chân nhân để lại, cũng là một món pháp bảo, nếu không biết cơ quan bên trong, thì với năng lực hiện tại của nó muốn nuốt xuống đã vượt quá khả năng, đừng nói chi tới luyện hóa.

Quả nhiên Hàn Ngâm lại hỏi tiếp: “Thế tại sao người phải nuốt nó?”

Câu hỏi này khiến Tạo Hóa Kim Tiền muốn rơi lệ đầm đìa, thực ra nó nuốt vườn linh cũng giống như nuốt túi Càn Khôn vậy, tất cả đều xuất phát từ ngửa miệng! Là bản năng! Toàn bộ đều là bản năng trời sinh! Dù biết rõ luyện hóa đồ vật cho người ta sẽ tiêu hao linh khí trời đất mà nó cực khổ hấp thu, và lại còn chẳng có lợi mấy cho việc nâng cấp tu vi của nó. Thế nhưng nó không tài nào chống cự lại bản năng luyện khí này hết!

Hàn Ngâm nào biết lòng dạ của nó đang rối bời, chỉ nhìn nó bằng đôi mắt sáng rực: “Chi bằng, người phun vườn linh ra cho ta đi?”

Tạo Hóa Kim Tiền phát cáu: “Dựa vào cái gì!”

“Dựa vào người luyện hóa không được.”

Tạo Hóa Kim Tiền bị tổn thương nặng nề, dùng sức rít lên một câu: “... Đừng có mơ!”

Chep, được rồi, không cho thì không cho. Hàn Ngâm rất biết mình biết ta, nói nào ngay hiện tại tu vi của cô còn kém cỏi, dù Tạo Hóa Kim Tiền chịu đưa vườn linh cho cô, thì cô cũng chẳng biết dùng những loại linh hoa linh thảo sống lâu năm đó vào việc gì.

Ấn á? Cảm ơn, cho miễn đi! Một quả Ngũ Hành đã vòn cô đủ mệt rồi, cô không dám ăn bậy ăn bạ thêm đâu, hơn nữa ăn được cũng chưa chắc tiêu hóa được, chỉ tổ lãng phí.

Điều chế thuốc á? Cảm ơn, miễn luôn đi! Cô bận tu luyện bù đầu chưa rảnh ngó tới chuyện luyện thuốc lần nào đâu, vả lại cô cũng như Mộ Thập Tam, có một trái tim phá sản kiên cường, thôi thì an phận là hơn.

Hàn Ngâm tạm buông tha cho Tạo Hóa Kim Tiền, cầm túi Càn Khôn ngấm ngấm một lát, rồi sức nhớ ra một vấn đề, bèn hỏi tiếp: “Túi Càn Khôn này vốn là pháp khí, người luyện hóa được cũng chẳng phải lạ, nhưng mấy thứ thông thường người có luyện được không?”

Tạo Hóa Kim Tiền hừ lạnh: “Coi khinh ta à? Thứ gì bổn đại gia cũng luyện được tất!”

Hàn Ngâm hỏi dò: “Ví như?”

Tạo Hóa Kim Tiền đổi giọng sang âm u: “Ví như người!”

Hàn Ngâm:...

Tạo Hóa Kim Tiền cười khì: “Luyện người thành phù quỷ nhé?”

“Người đừng mơ!”

Tạo Hóa Kim Tiền đánh vòng sang thứ khác: “Không thì luyện con heo mập kia?”

Thổ Linh trư đang nằm yên bên đó ngủ gà ngủ gật, vừa nghe thấy câu này, mình heo bỗng nhiên giật bắn lên, chạy như bay ra sau lưng Hàn Ngâm, trợn mắt nhìn Tạo Hóa Kim Tiền.

Hàn Ngâm cúi đầu ôm lấy Thổ Linh trư, vỗ nhẹ trấn an nó, nhưng miệng thì lại hiếu kỳ: “Phù quỷ là gì?”

“Là một loại phù khí, đem ba hồn bảy vía của vật còn sống luyện hóa thành phù, lúc cần sử dụng thì dùng linh khí vận hành, vừa đơn giản lại tiện lợi.” Tạo Hóa Kim Tiền dụ dỗ cô: “Đưa con heo mập đó cho ta luyện đi, người có thể mang theo sát bên người, tiết kiệm được rất nhiều đồ ăn nuôi heo.”

Thổ Linh trư sợ run cả người, phát ra một tiếng heo kêu ai oán.

Hàn Ngâm bán tín bán nghi: “Sức mạnh của phù quỷ này có yếu không?”

Giọng Tạo Hóa Kim Tiền càng êm ái mê hoặc hơn: “Dĩ nhiên là không.”

Hàn Ngâm nheo mắt lại: “Không có hạn chế gì á?”

Ặc...

Đáng ghét, xú nha đầu này đúng là khó lừa!

Tạo Hóa Kim Tiền đành phải đáp trung thực: “Chỉ có thể dùng một lần.”

Hàn Ngâm ôm chặt Thổ Linh trư, rống lên với nó: “Người đừng mơ!”

Tạo Hóa Kim Tiền:...

~ Hết chương 37 ~

38. Chương 38: Tai Họa Mò Tới Cửa

Tai họa mò tới cửa

Edit: Yunchan

Tu tiên kham khổ, hai bộ quần áo, vài quyển trúc giản là đủ một gia tài.

Hàn Ngâm thu gom mấy thứ tùy thân bỏ vào trong túi Càn Khôn, cầm cái tráp kim ngân lên, đang định kêu Hồ Khả vào căn dặn đôi câu, thì lại thấy hắn chạy xộc vào với điệu bộ hốt hoảng.

“Chuyện... chuyện lớn rồi!” Hồ Khả chẳng còn e ngại gì như ngày xưa, còn lớn gan lôi tuột cô ra ngoài phòng: “Đại tiên đi mau lên, có người tới bắt yêu...”

Bắt yêu!

Hàn Ngâm bó tay: “Người đừng hoảng, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, người nói rõ ra đã.”

Hồ Khả chỉ lo kéo cô ra ngoài: “Không... không có thời gian nói chuyện đâu, hai người đó biết bay... sắp tìm tới cửa, không đi bây giờ thì không kịp nữa...”

Hàn Ngâm chẳng hiểu mô tê gì, nhưng nghe hắn nói tới tìm cô là hai người thì thầm thở phào trong lòng. Bất cứ giá nào Tô Tinh Trâm cũng không thể đi chung với người khác tới tìm cô được, hơn nữa hắn tuyệt đối không có chuyện thông báo trước này đâu.

Cô quyết định đi xem thử, bèn quăng tráp kim ngân vào tay Hồ Khả: “Lúc ta không có mặt, người cầm số tiền này đến vùng lân cận mua ít điền sản, trông coi nhà cửa giùm ta, nhân tiện quan tâm tới Sở phu tử trong thôn một chút.”

Sở phu tử, chính là vị tiên sinh già quá vợ ở trong trường học.

Hồ Khả sững sờ, cảm thấy cái tráp trong tay nặng chết được.

Hắn toan nói thêm gì đó, Hàn Ngâm đã giành trước: “Cấm tiệt người cầm tiền này đi đánh bạc, bằng không đến khi ta quay lại, cái tay nào của người đánh bạc, ta sẽ chặt gãy cái tay đó, hầm thành thịt kho tàu mặc cho người chọn, muốn ăn cái nào thì ăn!”

Dạ dày Hồ Khả quặn lên, nôn khan hai tiếng, đến khi ngược mắt lên thì Hàn Ngâm đã bỏ hắn lại mà đi rồi.

Vòng qua bụi trúc, còn chưa đi tới sân trước.

Hàn Ngâm chợt nghe trên trời vọng xuống tiếng cười lạnh, ngẩng đầu nhìn lên, có một đôi nam nữ đang ngự kiếm lẳng không, hai người này trạc mười tám mười chín tuổi, mặc y phục đồ tươi, rực rỡ như lửa.

Cô không biết hai người này đều là môn hạ của Lưu Tiên môn, nam tên là Công Tôn Quyết Minh, nữ gọi Tiểu Vân, cả hai đều đã tới tu vi Tụ Linh, Ngự kiếm đương nhiên là chuyện thường ở huyện.

Cô cơ bản không có cơ hội mở miệng, Tiểu Vân đã giành hỏi trước: “Người là đệ tử của Cửu Huyền môn?”

Hàn Ngâm không đáp mà hỏi ngược lại: “Hai vị là ai, chúng ta có quen biết sao?”

Công Tôn Quyết Minh chau mày: “Nói nhiều với cô ta làm gì, giết người thì đền mạng, cứ bắt cô ta lại trước, đem về cho sư tôn xử lý.”

Hai người nói dứt câu là động thủ ngay.

Hàn Ngâm hỏi vội: “Khoan đã, giết người đền mạng cái gì? Các người nói cho rõ ràng đi.”

“Còn giả ngu?” Công Tôn Quyết Minh cả giận quát: “Người giết sư đệ của ta!”

Càng nghe càng hồ đồ!

Đây rõ là ngồi yên trong nhà, họa mò tới cửa mà.

Hàn Ngâm cười khở: “Nếu ta nói mấy tháng nay ta luôn bế môn tu luyện, chưa từng ra ngoài lần nào nói chi tới giết người, thì các người có tin không?”

“Lắm lời, nói miệng không bằng chứng, ai tin người!”

“Được rồi, coi như nói miệng không bằng chứng đi, vậy người bảo ta giết sư đệ của người, có bằng chứng gì chứ?”

“Chúng ta đương nhiên có bằng chứng.” Tiểu Vân liếc miếng ngọc bội bên hông cô: “Hung thủ giết người sử dụng pháp thuật Cửu Huyền, mà chúng ta lùng tìm hơn mười dặm quanh đây, chỉ có mình người là đệ tử Cửu Huyền, không phải người thì còn ai vào đây?”

Cô cũng đang muốn giết người lắm đây, đáng tiếc không có đủ bản lĩnh!

Hàn Ngâm càng thêm dở khóc dở cười, nâng đóa hỏa liên héo queo trong lòng bàn tay lên: “Hai vị đã đủ sức ngự kiếm thì tu vi của sư đệ các người chắc cũng không kém, còn ta mới vào Cửu Huyền chưa được một năm, pháp lực thấp thế này, giết ruồi giết muỗi còn tạm được, chứ giết người làm sao nổi.”

“Nhập môn chưa được một năm mà có thể tu ra hỏa liên, còn vào nội môn Cửu Huyền?” Công Tôn Quyết Minh cười lạnh: “Sao ta không biết, tu tiên dễ như vậy từ bao giờ thế!”

Hình như hơi có cảm giác hết đường chối cãi...

Đã khó nói rõ thì Hàn Ngâm cũng chẳng muốn lời thôi với họ nữa, hướng hồ khi nghe thấy hung thủ giết người sử dụng pháp thuật Cửu Huyền, trong lòng cô đã có dự cảm cực không lành, thật tình chỉ muốn chạy khỏi đây cho nhanh.

“Đã nói không phải ta rồi, nếu các người không tin thì tới Cửu Huyền tìm ta đối chất, còn bây giờ ta có việc gấp phải đi trước, khuyên các người cũng nên đi nhanh đi.”

Cô vừa nói vừa quay lưng bỏ chạy, ý mình quen địa hình nên cứ nhắm vào hang hốc mà chui, bằng không hai người kia ngự kiếm trên trời, thể nào cũng coi cô là cái bia ngắm.

Đằng sau cô vọng tới tiếng hét phẫn nộ của Công Tôn Quyết Minh: “Đúng là gian xảo, quả nhiên có tật giết mình!”

Chạy, là có tật giết mình.

Không chạy, bọn họ lại chẳng chịu tin lời cô, còn kêu gào đòi chém đòi giết, muốn bắt cô về cho người ta làm thịt.

Hai cái hại thì nên chọn cái ít thiệt hơn, Hàn Ngâm chưa ngu tới nỗi mỗ bụng chứng tỏ lòng trong sạch, nên đương nhiên giữ mạng là quan trọng hơn cả. Đối với loại người tự cho mình là đúng này thì cứ để mặc họ tự cho mình là đúng tiếp đi, chỉ cần cô coi như không nghe thấy gì là được rồi.

Không ngờ hai người kia ra tay rất độc, cô mới chạy chưa được mấy bước, đã có một đạo lôi chú bắn sượt qua người cô, làm cháy sém một bụi trúc ven con đường đá. Ngay sau đó một đường kiếm phong kẻ sát qua tai, lột mất một chòm tóc của cô, khiến con Thổ Linh trụ đuôi theo sau lưng kêu la inh ỏi.

Mộc sinh Lôi, Kim sinh Phong, bài học Ngũ hành đến lúc dùng rồi...

Hàn Ngâm bị họ đánh cho nảy ra linh cảm, tức tốc chạy tới chỗ đất bùn...

Độn thổ!

Mặc dù uy lực của pháp lực rất thấp, độn thổ chẳng được bao xa, nhưng đầu gối vẫn chạy nhanh hơn cặp chân, vả lại cũng bí mật hơn. Chẳng qua cô không biết được, lúc cô vừa chui xuống đất, hai người đang ngự kiếm đuổi theo suýt chút nữa đã té rớt khỏi kiếm, vì trước đó rõ ràng họ nhìn thấy cô sử dụng pháp thuật hệ hỏa, sao bây giờ lại đột nhiên xuất ra pháp thuật hệ thổ!

Sắc mặt Công Tôn Quyết Minh sầm xuống: “Chả trách cô ta tu vi nông cạn mà vẫn có thể giết chết sư đệ.”

Tiểu Vân thở dài: “Mau đuổi theo đi, đừng để cô ta chạy mất.”

Nói rồi hai người dừng phi kiếm, tiếp đất đuổi theo. Nhưng chung quanh tòa trạch này đã bị Hàn Ngâm táy máy tay chân, khiến bọn họ chật vật vô cùng. Không phải giẫm trúng cỏ sập rơi xuống hố làm khởi động trận pháp bên trong, thì chính là kéo đứt sợi tơ đảm nhiệm chức năng điều khiển, khiến vô số nước độc bắn ra.

Với tu vi của họ, những bẫy rập này đương nhiên chẳng gây ra thương tổn gì, cùng lắm là cản trở họ một lát, tuy nhiên đây lại chính là mục đích ban đầu của Hàn Ngâm, do đó cô đã gài bẫy hết sức độc, muốn buồn nôn bao nhiêu cũng có.

Tỷ như Công Tôn Quyết Minh, sau khi thoát khỏi loạt tên trúc mới phát hiện ra nước độc kia là máu chốt, không biết làm từ nguyên liệu gì mà khi bắn vào người hắn lại vừa đau vừa ngứa còn tanh tưởi khủng khiếp. Trong khi Tiểu Vân lọt hố, phát hiện dưới chân toàn là sâu lông và rắn lục mềm nhũn, định ngự kiếm bay ra, lại phát hiện bị Nguyên Từ trận bao vây.

Có thể tưởng tượng được, trong khoảnh khắc ấy khắp tòa nhà rú lên tiếng chửi bới chói tai liên miên bất tận cỡ nào, còn Hàn Ngâm lại đào thoát rất thích thú ở trong tiếng chửi bới chói tai ấy.

Khi cô sắp sửa vọt vào phòng củi, có thể chui từ đường ngầm ra ngoài, thì đúng lúc này Hồ Khả lại xông ra khỏi phòng củi, tay còn xách một cái rìu bổ củi, trông như muốn liều mạng với người ta.

“Ngu ngốc!” Hàn Ngâm không tài nào hình dung được cảm giác của mình lúc này. Nói tóm lại là không muốn thấy hắn xông ra biến thành mục tiêu cho Công Tôn Quyết Minh và Tiểu Vân xả giận, thế là lật đật thu lại phép độn thổ, hiện hình, lôi mạnh hắn vào phòng củi, đập vào mông hắn một cái cực lực, đá hắn tới miệng đường hầm được ngụy trang thành cái lòng bếp: “Cút mau, lẩn được bao xa thì lẩn bấy nhiêu, trong vòng ba tháng không được quay lại!”

Đương nhiên, chính cô cũng cần chạy trốn bằng đường hầm này, nhưng lại không muốn bị người ta chú ý đến chỗ này, đang định vác đồng củi ở cửa phòng vào che lại, nào ngờ lại thấy ngoài cửa phủ lên một cái bóng.

Cô ngẩng đầu, trông thấy một vị nam tử mặc đồ xanh, mắt phượng hẹp dài, nét mặt lãnh đạm.

Tô Tinh Trầm!

Trong tích tắc cô nghĩ ngay đến cái tên này, mặc dù đây là lần đầu nhìn thấy hắn khi không che mặt, mặc dù hắn đã thu lại sát khí khủng bố ở lần gặp trước, nhưng loại hơi thở uy hiếp quen thuộc mà lại lạnh người này, không cần dùng mắt nhìn cũng biết.

~ Hết chương 38 ~

39. Chương 39: Thề Độc

Thề độc

Edit: Yunchan

Đã mặt đối mặt thế này rồi, có muốn chui vào trong đường hầm chạy trốn chắc cũng chẳng còn kịp nữa.

Đầu óc Hàn Ngâm đảo lên thần tốc, khổ nỗi thực lực không bằng người ta, có vắt óc cỡ nào cũng không thể thoát thân được, đành cố nặn ra một nụ cười, kêu lên bất chấp: “Tô sư huynh, lâu rồi không gặp, hóa ra huynh vẫn mạnh khỏe à.”

Trong lòng cô lại kêu gào, sao tên này không chết quách đi cho cô nhờ!

Tô Tinh Trầm vẫn giữ nguyên nét mặt vô cảm, khom lưng xuống, chớp lấy Thổ Linh trư với tốc độ chớp nhoáng, biến ra lưỡi băng trên tay phải, đâm thẳng xuống người Thổ Linh trư mà chẳng buồn liếc lấy một cái mà, sau đó rút phụt ra —

Thổ Linh trư khóc ré lên, máu tươi phụt mạnh ra như suối, bắn đầy lên mặt Hàn Ngâm.

Hàn Ngâm lùi lại một bước, sắc mặt thoát cái trắng bệch, hai tay cũng siết chặt thành quyền trong nháy mắt.

Tô Tinh Trầm nhếch mép, trở tay vút Thổ Linh trư đi.

Thổ Linh trư vẽ ra một đường vòng cung trên không trung, rơi ục xuống đất rồi bất động. Mất Hàn Ngâm bắt chợt nóng lên, thì ra máu tươi bắn lên mặt đã chảy vào trong mắt cô, do đó khung cảnh trước mắt cô đều biến thành màu đỏ đầm máu.

Lúc này Tô Tinh Trầm mới phát ra một tiếng trầm thấp: “Giao Tọa Hóa Kim Tiền ra đây ngay lập tức, bằng không kẻ chết tiếp theo chính là ngươi.”

Một kẻ lòng dạ độc ác như vậy, cho dù cô giao Tọa Hóa Kim Tiền ra, thì người chết tiếp theo vẫn là cô!

Hàn Ngâm mở miệng, phát hiện mình không thốt ra được âm thanh, cô hít sâu vào một hơi, cố dần xuống cơn sóng dữ trong lòng, đến đây mới có thể nói thành lời: “Không có trên người ta, ngươi giết ta cũng vô ích.”

Giọng Tô Tinh Trầm có vẻ mỉa mai: “Ngươi nghĩ là ra sẽ ngu ngốc tin ngươi lần nữa sao?”

Chuyện đã ập lên đầu, có sợ cũng vô dụng.

Hàn Ngâm lấy ống tay áo lau máu loãng trong mắt, nhìn chăm chăm vào mắt hắn, nói: “Không tin, vậy ngươi cứ giết ta rồi lục thoải mái.”

Nếu cô không nói câu này thì Tô Tinh Trầm đã không kèm được thôi thúc ra tay giết cô trước rồi lục soát thi thể sau. Nhưng cô đã nói thế thì hắn lại chần chừ, trong giây lát không thể nào đoán được rốt cuộc câu này của cô là mạnh miệng nói dối, hay là sự thật.

Không, thật ra dù cho hắn nhiều thời gian hơn, hắn cũng không tài nào đoán được.

Đây là sự lựa chọn may rủi.

Giết cô xong, soát ra Tọa Hóa Kim Tiền thì mọi thứ đều thuận lợi, những nếu không soát được thì mọi công sức đều đổ sông đổ biển, còn phải quật ba thước đất lên tìm, tìm được thì không sao, hoặc giả không tìm được...

Việc gì không thể nắm chắc bảy phần thì hắn sẽ không làm! Huống hồ mục đích của hắn là đoạt được Tọa Hóa Kim Tiền, về phần có giết Hàn Ngâm hay không, đó chỉ là chuyện phụ.

Tô Tinh Trầm thả chậm giọng lại, gần từng chữ một: “Ngươi giao Tọa Hóa Kim Tiền ra, ta sẽ tha mạng cho ngươi. Nếu ngươi không giao, ta sẽ khiến ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong, cho đến khi ngươi giao ra đây mới thôi. Nên làm thế nào, là do ngươi chọn.”

Hàn Ngâm nhướng mày: “Về sau thì ta tin, nhưng về trước nói miệng không bằng chứng, làm sao ta tin ngươi?”

“Chi bằng hai ta đều lập lời thề, nếu có trái lời sẽ bị thiên lôi đánh xuống.”

Lúc Độ Kiếp thường phải chịu thiên lôi đánh, đâu thể tính.

Hàn Ngâm tiếp lời: “Hồn phi phách tán, trọn đời không được siêu sinh!”

Mắt Tô Tinh Trầm lóe lên: “Được.”

“Người trước!”

Tô Tinh Trầm mím chặt môi, nhìn cô một cách ẩn nhẫn, một lát sau mới chậm rãi giơ tay lên: “Trời xanh ở trên, đất dày ở dưới, ta Tô Tinh Trầm lập thế tại đây, nếu trong vòng một nén hương, Hàn Ngâm giao Tào Hóa Kim Tiền cho ta, thì suốt đời ta tuyệt đối không làm hại tính mạng cô ta, nếu như có vi phạm lời thề, thì ta sẽ hồn phi phách tán, trọn đời không được siêu sinh!”

Thề xong, hần nói tiếp: “Tôi lượt người.”

Hàn Ngâm chỉ làm vậy để câu giờ, đương nhiên không muốn thề chung với hần, vội nói: “Không được, ta giấu Tào Hóa Kim Tiền rất xa, trong vòng một nén hương không giao ra được, người thề lại đi.”

Ánh mắt Tô Tinh Trầm lạnh xuống: “Đừng hòng mặc cả với ta!”

Hàn Ngâm nhìn hần, nói tiếp: “Ta cũng không muốn vậy, nhưng người biết đấy, nếu ta giấu Tào Hóa Kim Tiền ở gần thì có khác gì không giấu đâu? Với khả năng của người thì chẳng bao lâu sẽ tìm ra.”

Lời cô nói hư hư thật thật, Tô Tinh Trầm hoàn toàn không nhận ra được đâu là thật đâu là giả, đành phải nén giận, trừ bớt phần thời hạn, thề lại lần nữa.

Hàn Ngâm lại bắt bẻ tiếp: “Vẫn chưa được, người chỉ nói không làm hại tính mạng của ta, người đánh cho ta thành tàn phế tay chân thì cũng là không làm hại tính mạng, như vậy đối với ta còn chẳng bằng chết quách cho xong.”

Tô Tinh Trầm không muốn lời thôi mà chỉ muốn đoạt lấy Tào Hóa Kim Tiền một cách nhanh chóng, nên mới nhẫn nhịn thề thốt với cô, nhưng với giới hạn kiên nhẫn của hần sao chịu nổi kiểu xoi mói ba lần bốn lượt của cô? Thế là mặt hần lạnh đi trông thấy, mắt tỏa sát ý: “Người đùa bỡn ta?”

Hàn Ngâm lùi lại một bước: “Ta nào dám, ta luôn rất sợ chết, chỉ muốn bảo đảm an toàn cho mình mà thôi...”

“Sợ chết là tốt.” Lưỡi băng lại hiện lên trong tay hần lần nữa, áp sát cô hai bước: “Tào Hóa Kim Tiền người giấu ở đâu?”

Hàn Ngâm mím chặt môi, không nói...

Tô Tinh Trầm không phải loại người nhân từ, lưỡi băng giơ lên rạch một đường sâu trên má trái cô, hỏi lại: “Tào Hóa Kim Tiền người giấu ở đâu?”

Vết thương rất đau, điểm chết người là còn bị hủy dung!

Lòng bướng bình của Hàn Ngâm trỗi dậy, cô nhìn chăm chăm vào mắt hần, vẫn im lặng không đáp.

Khóe môi Tô Tinh Trầm nhếch lên một nụ cười trào phúng: “Để xem người có thể chịu đựng đến khi nào.”

Nói rồi vung tay lên lần nữa, lưỡi băng rạch lên vết thương cũ trên mặt cô, vết thương chồng vết thương, sâu hoắm tận xương.

Mặt Hàn Ngâm lúc này đã máu me đầm đìa, nhìn vào cực kỳ đáng sợ.

Tô Tinh Trầm lại cứ như chẳng có gì, giọng nói càng lạnh đậm hơn, lặp lại câu hỏi kia: “Tào Hóa Kim Tiền người giấu ở đâu?”

“Ta...” Hàn Ngâm che mặt, rốt cuộc đã chịu lên tiếng, còn là tiếng nức nở vô cùng thê lương: “Tô sư huynh, huynh... huynh đừng giết ta diệt khẩu, ta xin thề, tuyệt đối không nói ra chuyện huynh giết đệ tử của môn khác đâu...”

Tô Tinh Trầm giật bắn, quanh người lập tức hiện lên một màn nước mỏng màu lam óng ánh. Đúng lúc này, một đạo lôi chú và một đường kiếm phong đánh ập tới, đập lên màn nước, khiến bức màn nước xao động dập dờn, rồi cùng hai đạo pháp thuật bốc thành hơi nước, tan ra trong không khí.

Ngoài cửa phòng chứa củi, Công Tôn Quyết Minh lướt nhanh tới, mở miệng chửi ngay: “Giỏi cho tên ác đồ lòng dạ hiểm độc, hóa ra là người giết Triệu sư đệ, bây giờ còn muốn tương tàn với đồng môn, hòng giết người diệt khẩu.”

Tiểu Vân đi theo sau hắn, nhưng không vào mà cầm kiếm đứng ở bên ngoài, phong tỏa toàn bộ lối ra.

Tô Tinh Trầm đã tới tu vi Đan Thành, nên hoàn toàn không xem hai đệ tử mới đạt đến Tụ Linh của Lưu Tiên môn ra gì, hắn chỉ liếc nhìn Hàn Ngâm thật sâu, thầm nhủ cô bé này quả là quỷ kế đa đoan, cực kỳ xảo quyệt, quan trọng nhất là rất cứng đầu lì lợm, cũng rất biết nắm bắt thời cơ. Nếu để mặc cho cô tu luyện tiếp, nói không chừng một ngày nào đó sẽ trở thành mối đe dọa của hắn.

Đương nhiên, loại giả thiết này chỉ được thành lập khi cô có cơ hội sống tiếp, còn hiện tại, cô vẫn không có bất cứ uy hiếp gì với hắn, mà hai đệ tử của Lưu Tiên môn phía sau cũng không thể!

Tô Tinh Trầm quay người lại rút kiếm ở tay, mũi kiếm chọt bung ra mũi băng nhọn dài ba thốn, đoạn hắn nhìn hai đệ tử của Lưu Tiên môn, hừ lạnh: “Thì đã sao?”

Đích thực hắn đã giết người, và hắn cũng không cần phải phủ nhận tội trạng, dẫu sao cũng đã giết một, bây giờ giết thêm hai tên thì có hề gì.

~ Hết chương 39 ~

40. Chương 40: Sao Các Người Không Đi Chết Đi!

Sao các người không đi chết đi

Edit: Yunchan

Khí thế của Tô Tinh Trầm vô cùng khiếp người.

Công Tôn Quyết Minh bỗng dưng cảm thấy sợ hãi, rút lui một bước theo bản năng: “Tại sao? Lưu Tiên môn và Cửu Huyền có quan hệ thân thiết, cho dù sư đệ ta có chỗ nào đắc tội người, người cũng không được hạ độc thủ như vậy.”

Tô Tinh Trầm nhướng đôi mắt phượng, giọng tỏ vẻ châm biếm: “Có lẽ cũng là do Lưu Tiên môn quan hệ quá tốt với Cửu Huyền.”

Đáp án kiểu gì thế này...

Công Tôn Quyết Minh hoàn toàn không hiểu, nhìn hắn với vẻ mờ mịt.

“Sư đệ.” Tiểu Vân bỗng nhiên lên tiếng, trong giọng nói mang theo hoảng sợ: “Hắn... hắn là Tô Tinh Trầm...”

Nếu hai phái có quan hệ tốt đẹp, thì lúc chưởng môn La Cẩn của Cửu Huyền phát lệnh truy bắt trên diện rộng, tất nhiên cũng chuyển một phần đến Lưu Tiên môn. Lý do Tô Tinh Trầm giết người hết sức đơn giản, hắn bị đệ tử họ Triệu của Lưu Tiên môn nhận ra thân phận nên giết người diệt khẩu, không cho báo tin về mà thôi. Chưa hết, đại khái hắn cũng có ý đồ giá họa cho Cửu Huyền, nhân tiện lợi dụng năng lực tìm kiếm hung thủ của những môn phái khác để tìm ra tung tích của Hàn Ngâm.

Ban đầu Công Tôn Quyết Minh chỉ thấy Tô Tinh Trầm khá quen, bây giờ nghe thấy tiếng quát của Tiểu Vân mới bừng tỉnh, lòng cũng chùng xuống. Lúc này đánh lén không thành công, hắn đã biết thực lực của mình kém xa Tô Tinh Trầm, vốn định dốc hết sức để không phải động thủ thêm lần nữa, nhưng giờ khắc này sự thật đã nói cho hắn biết, vấn đề không còn là hắn muốn động thủ hay không, mà là Tô Tinh Trầm chắc chắn sẽ không bỏ qua cho họ.

Khoanh tay chịu chết, chỉ bằng liều mình đánh một trận!

“Sư tỷ, chúng ta liều mạng với hần!” Công Tôn Quyết Minh cắn răng, tay trái bắt quyết, lập tức một luồng khí xanh bốc lên, phủ chụp lên thanh kiếm của hần. Đây là Phong chú, có thể tăng tốc độ, vì thế khi hần xuất kiếm ra lần nữa, động tác đã nhanh đến mức không thể nhìn ra.

Tiểu Vân tiếp thêm một đạo Lôi chú, bổ tới Tô Tinh Trầm.

Hai người ôm tâm thế liều chết, nên ra chiêu cũng dốc hết sức lực. Thế mà trong mắt Tô Tinh Trầm, loại đạo hạnh bé mọn này chẳng đáng để liếc nhìn, hần chỉ tránh đi một cách thần nhiên, mũi kiếm vạch từ dưới lên trên, ngay tức khắc một tầng băng chắn ở trước người hần, pháp thuật của hai người đập vào, thoát cái đều bị dập tắt, đến hoa băng cũng không rơi ra dù là một chút.

Tô Tinh Trầm cười lạnh lùng, tầng băng trước mặt hần lập tức vỡ thành ngàn vạn mũi tên băng, bắn thẳng tới hai đệ tử của Lưu Tiên môn.

Ba người đánh nhau náo loạn, khiến cả căn phòng chứa củi nhỏ nhỏ chớp lóe ánh sáng của pháp thuật.

Hàn Ngâm nào quan tâm ai thắng ai thua, ai chết ai sống, thứ cô chờ chính là giây phút Tô Tinh Trầm phân tâm này, lấy tay lực túi Càn Khôn, hốt ra một nắm viên thuốc đen kích thước cỡ quả sơn trà, vung tay ném hết xuống dưới chân Tô Tinh Trầm. Ném xong cô gấp rút lùi lại hai bước, thi thuật độn thổ lùi đi ngay lập tức, vừa trốn vừa không quên tăng thêm cho mình phong chú và tầng băng.

“Uỳnh” một tiếng cực lớn, cả căn phòng chứa củi bị nổ tan tành, trong ánh lửa ngút trời còn pha lẫn mũi băng lạnh thấu xương, lòi quang phong ảnh chớp nháy màu tím xanh, đương nhiên còn có hai ba tiếng la hét thất thanh.

Không ai ngờ nổi, Hàn Ngâm còn giữ lại một chiêu ấy.

Nói thật ra, lúc đầu bản thân Hàn Ngâm cũng không nghĩ tới, chẳng qua cô cảm thấy dùng pháp thuật trước mặt Tô Tinh Trầm thì chẳng khác nào múa rìu qua mắt thợ. Chưa kể uy lực pháp thuật của cô quả thật tệ hại, dù cho Tô Tinh Trầm hứng trọn công kích của cô mà không tránh không né, thì tổn thương cũng chẳng lớn gì cho cam, có lẽ cũng chỉ trầy da chút đỉnh mà thôi. Do đó cô cái khó ló cái khôn, nhớ lại mấy tháng trước khi tu luyện chưa thành, cô đã bảo Hồ Khản mang một khoản tiền lớn mua Phích Lịch đạn về phòng thân.

Nói sao đi nữa, loại ám khí độc môn giang hồ này hết sức quý giá, có thể sánh với hoàng kim. Ít nhất thì uy lực của nó cũng mạnh hơn pháp thuật của cô, phạm vi ảnh hưởng cũng rộng hơn, và lại khi dùng cũng bí mật và khó phát giác hơn pháp thuật. Cho dù không thể làm Tô Tinh Trầm bị thương thì cũng có thể níu chân hần một lát, cho mình chút thời gian để trốn chạy.

Sự thật là, cô thành công rồi!

Tuy Tô Tinh Trầm đã tu đến cảnh giới Đan Thành, thân thể dẻo dai hơn người bình thường rất nhiều, thế nhưng dù sao hần vẫn chưa phi thăng. Dưới tình huống không hề phòng bị, cho dù hần phản ứng mau lẹ, cấp tốc dùng màn nước cản lại sức công phá, nhưng hần vẫn bị nổ đến mức khí huyết sôi trào, nứt xương rách da, thổ hồng hển mấy hơi đã nôn ra mấy ngụm máu. Hần phải nhanh chóng tìm một chỗ khoanh chân ngồi xuống, dưỡng khí điều tức.

Hần đã ra nông nổi này thì đương nhiên Tiểu Vân và Công Tôn Quyết Minh sẽ không bình yên vô sự. Trước đó cả hai đã bị tên băng bắn trúng, khắp người đều là lỗ hổng, sau đó lại bị sức nén của Phích Lịch đạn bùng ra hất bay đi, hiện giờ hai người đều bị thương rất nặng, may mắn duy nhất ở đây là Tô Tinh Trầm không đuổi giết họ nữa. Cả hai nuốt vào một viên thuốc chữa thương của Lưu Tiên môn, sau đó gắng gượng ngự kiếm, lê theo vết thương đào thoát.

Về phần Hàn Ngâm, tu vi của cô là kém cỏi nhất và cũng đứng gần Tô Tinh Trầm nhất, tuy đã có đề phòng trước nhưng cũng bị thương nặng đến mức có thể mất mạng. Có điều cô không dám dừng lại chữa thương, cố chịu đựng vừa thổ huyết vừa trốn chạy.

Dĩ nhiên, cô không phải là đứa ngốc đầu nóng lên thì làm bừa, dám dùng tới biện pháp đôi bên cùng thiệt thế này, tất nhiên là phải có tính toán trước cả. Thế nên cô độn thổ chưa được bao xa thì Thổ Linh trụ đã ngậm một viên linh quả tới đón. Cô không nói không rằng, nhận linh quả ăn ngay lập tức. Đợi tới khi cảm nhận được một luồng khí mát lạnh thấm qua bụng chạy dọc xuống dưới, cô mới dùng linh khí mang theo

được lực quay vòng tới nội tạng kinh mạch toàn thân. Thế là nội thương, ngoại thương bao gồm cả vết cắt hủy dung trên mặt đều khép lại nhanh chóng, đau đớn tiêu tan.

Hàn Ngâm khẽ thở hắt ra một hơi, may mà cô biết phòng xa. Vừa nghe Hồ Khả báo có người tìm tới cửa, lúc ra ngoài kiểm tra cô đã giấu Tạo Hóa Kim Tiền dưới cái tai heo rộng của Thổ Linh trư. Nếu không, e là cô và Thổ Linh trư đã sớm ôm nhau cùng chết ở đây, thi thể phơi gió lạnh.

Lúc cô ăn linh quả Tạo Hóa Kim Tiền rất quạu quọ, còn chửi mắng không ngừng: “Sao các người không đi chết đi! Hồi Xuân thảo ba trăm năm, tổng cộng chỉ có ba quả, cho các người ăn thật là lãng phí, ta thấy mạng của các người còn không đáng giá bằng linh quả này...”

“Câm miệng!” Hàn Ngâm cắt lời nó cực dứt khoát: “Người mà còn làm ồn thì đợi lát nữa bị đuổi kịp, ta sẽ ném người cho Tô Tinh Trầm ngay lập tức, giữ mạng ta trước rồi hãy bàn!”

Tạo Hóa Kim Tiền:...

Hàn Ngâm không đếm xỉa tới nó nữa, tìm đúng hướng rồi cùng Thổ Linh trư độn thổ tới đầu cuối của đường ngầm. Vì lối ra của đường ngầm là ở một nhà dân mới xây ở trong thôn, đương nhiên căn nhà đó là do cô bảo Hồ Khả thuê người mua đất dựng lên, bên trong đã chuẩn bị sẵn hai con ngựa khỏe, đủ cho cô cưỡi đi ngàn dặm.

Mặc dù vậy, vấn đề cô lo lắng vẫn chưa được giải quyết.

Bởi vì dù ngựa có đi nhanh hơn nữa cũng không nhanh bằng ngự kiếm. Tô Tinh Trầm điều trị nội thương xong sẽ đuổi theo ngay, lúc đó chưa chắc cô đã chạy ra khỏi thôn này được trăm dặm, thể nào cũng bị tìm thấy nhanh thôi.

Hay là, đừng chạy quá xa, cứ tìm một thôn trấn lân cận trốn trước đã?

Ý nghĩ này vừa lóe lên đã bị cô bác bỏ ngay lập tức, cô nghĩ trên người kẻ tu tiên nhất định có chứa loại khí tức đặc biệt nào đó, hoặc là nơi có người tu tiên cư ngụ, linh khí trời đất nơi đó nhất định sẽ có sự dao động bất thường. Nếu không tại sao cô đã cách xa Cửu Huyền ngàn dặm mà Tô Tinh Trầm vẫn có thể tìm tới cửa, ngay cả hai đệ tử của Lưu Tiên môn, sau khi sư đệ của họ bị giết hại cũng tìm được cô ngay mà chẳng phí sức chút nào.

Hàn Ngâm thở dài một hơi buồn bực, thôi thì chạy tới đâu hay tới đó đi. Nếu ông trời cứ khăng khăng bắt cô chết trong tay Tô Tinh Trầm thì cô cũng hết cách rồi. Chuyện duy nhất có thể làm là trước khi chết gỡ thêm mấy trò xấu, tìm cách giấu Tạo Hóa Kim Tiền ở nơi mà không ai tìm được. Như vậy dù cô chết rồi, trốn ở dưới Hoàng Tuyền nhìn Tô Tinh Trầm tìm loanh quanh tới sứt đầu mẻ trán, cũng hưởng được chút xíu cảm giác báo thù có còn hơn không, và lạc thú hại người chẳng lợi mình.

~ Hết chương 40 ~

41. Chương 41: Hạc Ngàn Dặm

Hạc ngàn dặm

Edit: Yunchan

Hàn Ngâm đội theo cái đầu đầy bụi và mình mẩy máu me trời ra khỏi đường ngầm, Hồ Khả lập tức chạy tất tả lên đón.

“Đại tiên, ngài không sao chứ?” Hắc lải nhải luôn mồm: “Ta thấy bên đại trạch nổi lửa, khói đen bốc mù mịt... hai tên ác nhân đó đúng là đáng hận, có cần ta tìm người đi cứu hỏa, nhân tiện đuổi chúng ra khỏi thôn không?”

Hắn còn chưa biết chuyện Tô Tinh Trầm, chỉ nghĩ hai đệ tử Lưu Tiên môn đầu pháp với Hàn Ngâm, theo tình hình này, Hàn Ngâm có vẻ bị thiệt to. Nếu chuyện này xảy ra vào mấy tháng trước thì hắn sẽ vỗ tay khen hay, hò hét tà không thắng chính, cô là yêu nghiệt chết là đáng kiếp. Nhưng sau nửa năm ở cạnh Hàn Ngâm, tâm tính hắn đã thay đổi, khiến hắn không cảm lòng được lo lắng thay cho nàng “Yêu nghiệt” này.

Hàn Ngâm cười một lả: “Không cần, ta sẽ đi khỏi đây ngay lập tức, tốt nhất người cũng đi...”

Chưa nói dứt câu, ngoài cửa đã bị gõ nhẹ ba cái, theo sau đó là giọng nói mà Hàn Ngâm cực kỳ quen: “Có ai ở đây không?”

Sao người này lại tới đây?

Hàn Ngâm nhìn Hồ Khả ra hiệu, ánh mắt vô cùng kinh ngạc.

Hồ Khả tức tốc chạy ra mở cửa, chốc lát sau đã dẫn theo một ông lão áo vải đi vào, không ai khác chính là vị tiên sinh góa vợ dạy học ở trường.

“Sở phu tử...” Hàn Ngâm vô cùng thắc mắc với sự xuất hiện của ông, thậm chí còn thấy hơi xấu hổ, bởi vì từ mấy tháng trước cô đã không đến chỗ của ông nữa rồi.

Sở phu tử hơi híp cặp mắt già nua, nhìn lướt qua vẻ ngoài lôi thôi của cô: “Gặp phải phiền phức sao?”

Hàn Ngâm không rõ lắm mục đích ông đến đây, cũng không biết tại sao ông lại biết được nơi này, nhưng nghe lời lẽ của ông vẫn ôn hòa như trước, chẳng có chút ác ý nào, thì cười khổ gật đầu.

Có lẽ cảm giác được sự bất an của cô, Sở phu tử bèn giải thích: “Lão phu nhìn thấy trên bầu trời tòa trạch cũ của Liễu gia có người ngự kiếm bay qua, lúc này còn bốc cháy nên đoán thôi.”

Hàn Ngâm an tâm lại, chẳng là giờ phút này đang đứng trên bờ vực sống chết, cô thật lòng không có thời gian để nói chuyện phiếm với vị tiên sinh này, nên nói thẳng: “Phu tử, không nói dối người, bây giờ con phải chạy trốn cho kịp...”

Cô còn chưa dứt lời đã bị Sở phu tử cắt ngang: “Con vẫn chưa biết ngự kiếm ư?”

Không sai, nhưng mà...

Sao ông ấy biết!

Lòng nghi ngờ của Hàn Ngâm càng nặng hơn, cô trơ mắt nhìn ông trao một hộp gỗ vào tay mình, mở ra nhìn vào, bên trong đặt một con hạc giấy nhấp nháy ánh sáng, rõ ràng đã bị thi pháp thuật. Ngoài ra, trong hộp còn đặt một miếng ngọc bội trắng, kiểu dáng giống hệt với miếng ngọc bội đeo bên hông cô.

Khi nhìn thấy miếng ngọc bội trắng, trong tích tắc đó lòng cô lướt qua một suy đoán. Tuy nhiên trên người Sở phu tử không có một chút linh khí nào của người tu tiên cần có, chẳng khác gì với người bình thường. Đến đây cô lại bí lù, đầu óc càng rối hơn.

“Lão phu biết hiện tại con có rất nhiều thắc mắc, nhưng chuyện này kể ra rất dài, bây giờ không có thời gian để nói hết, khi nào trở về con đọc phong thư này thì sẽ biết.” Sở phu tử vừa nói vừa đưa cho cô một phong thư thật dày: “Ở cuối thư còn kèm theo một nhỡ vớ nhỏ của lão phu, nếu không có gì khó khăn, xin hãy lưu ý tra giúp lão phu.”

Lời lẽ của ông rất rõ ràng, Hàn Ngâm tất nhiên cũng thẳng thắn, nhận phong thư rồi đáp ngay: “Phu tử yên tâm, nếu là việc trong khả năng thì con nhất định sẽ làm giúp người.”

Sở phu tử nhìn cô bùi ngùi, đoạn nói tiếp: “Con hạc giấy này lão phu đã cất giữ nhiều năm, cứ ngỡ đã vô dụng, nào ngờ hôm nay lại phát huy tác dụng, con cứ cười nó đi, nghe đâu có thể đi hơn ngàn dặm.”

Hàn Ngâm đang lo mình không thoát khỏi thuật ngự kiếm truy sát của Tô Tinh Trầm, vừa nghe thấy câu này tất nhiên mừng rỡ khôn xiết, vội vã thi lễ cảm tạ Sở phu tử với thái độ hết sức cung kính, sau đó làm theo lời ông dạy, nâng con hạc giấy trong lòng bàn tay lên, thổi một hơi ——

Con hạc giấy bỗng nhiên ngóc đầu nghển cổ sống lại, phát ra một tiếng hạc kêu trong vút, giang hai cánh ra với tư thế tao nhã, cặp chân ngả nghiêng bước khỏi lòng bàn tay cô nhảy xuống mặt đất, rồi phình to ra bằng với kích thước một con tiên hạc bình thường, sau đó ngậm vạt áo của cô, ý bảo cô ngồi lên.

Nhìn cảnh tượng này, Sở phu tử rất thích thú, Hồ Khả cũng thất kinh tới nỗi tròng mắt suýt chút nữa rớt xuống đất.

Hàn Ngâm bế Thổ Linh trư ngồi lên hạc giấy, quay đầu nhìn thoáng qua họ: “Ở đây không an toàn, Hồ Khả, người mau dắt ngựa trong chuồng, mang theo phu tử và cha mẹ người đến nơi khác trốn mấy tháng rồi hãy về.”

Cô dám chắc Tô Tinh Trầm không có hứng thú với người bình thường, nhưng không dám chắc khi không truy lùng được cô, hắn có bắt người khác cho hả giận không, thế nên có thể cách xa hắn thì cứ cố tránh cho xa.

Hồ Khả đáp một tiếng, cuống quýt chạy đi dắt ngựa.

Từ nhỏ đến lớn, Hàn Ngâm vào Nam ra Bắc đều chỉ một thân một mình, dường như chưa bao giờ phải nói câu hẹn gặp lại với bằng hữu, cũng chưa bao giờ có nỗi buồn ly biệt. Vậy mà bây giờ sắp ra đi, trong lòng lại bất ngờ sinh ra cảm giác lưu luyến, làm cô không dám nán lại lâu hơn nữa, chỉ nói một câu: “Phu tử bảo trọng, sau này còn gặp lại.”

Sở phu tử chấp tay mỉm cười, khẽ gật đầu.

Hàn Ngâm vội cất giấu chữ tạm biệt trong lòng, nằm rạp xuống mình hạc, nói khẽ một câu: “Núi Cửu Huyền.”

Hạc giấy không chần chờ phút giây, đôi chân hạc dài mảnh đập nhẹ lên đất rồi phóng vút lên trời.

Trong thoáng chốc Hàn Ngâm có ảo giác sẽ va vào tầng mây xanh ngắt, liếc mắt vọng về, thấy bóng người đang xa ngày một thu nhỏ lại, cả thôn Phụng Tuyền cũng như một món đồ chơi đất được người ta đắp nặn, chỉ cần dùng một tay là có thể che phủ hoàn toàn. Lòng cô khẽ động, sinh ra sự xúc động vô hạn, ngay cả viên khí châu đang xoay quanh thông thả trong đan điền cũng cảm ứng theo, không cần cô vận hành tâm pháp đã tự động thu nạp linh khí đang bao quanh người cô.

Cô tưởng là tu vi của mình đã có đột phá mới, bèn búng vào Tọa Hóa Kim Tiền một cách vui vẻ, muốn cho nó biết sự biến hóa này.

Ai ngờ Tọa Hóa Kim Tiền lại chế nhạo cô chẳng chút nể tình: “Người cho là tu tiên dễ hơn người ăn cơm đây hả, vừa mới xông phá được hai mươi bốn huyết khiếu, cảm ngộ được chút xú là đột phá thêm lần nữa? Kỳ tài ngất trời cũng không đạt đến cảnh giới này, nói chi một đứa chỉ thông minh hơn đồ ngu xuẩn một tí tẹo như người.”

Hàn Ngâm đen mặt: “Đừng có lời thôi, vào trọng điểm!”

Tọa Hóa Kim Tiền cười khanh khách: “Nói cho người biết, người rất ngu, đây cũng là trọng điểm.”

“Tốt thôi.” Hàn Ngâm liếc xéo nó: “Người ngu xuẩn thường chỉ làm chuyện ngu xuẩn, thí dụ như lúc quay lại Cửu Huyền, bắt cần để người bị người ta nhìn thấy chẳng hạn.”

Tọa Hóa Kim Tiền cầm bật một giây, sau đó liền phản nộ: “Người đã thề, không được phép giao ta cho Cửu Huyền!”

“Phải không nhờ.” Hàn Ngâm nói giọng khoan thai: “Ta chỉ bắt cần để người bị nhìn thấy thôi mà, nếu họ muốn đoạt lại thì cũng đâu thể tính là ta sai.”

Vô sỉ không biên giới!!

Tọa Hóa Kim Tiền nín nghẹn, thiếu chút nữa nghẹn tới nội thương, đến đây mới nặn ra một câu: “Ta chính là pháp bảo tự sinh ra linh thức, ta không tin người có thể bỏ được.”

Hàn Ngâm nhếch mày: “Loại pháp bảo suốt ngày chửi mắng ta, chế nhạo ta, châm biếm ta, cười vào mặt ta, ta còn phải liều mạng bảo vệ, không cho Tô Tinh Trầm cướp đi, có gì mà không bỏ được chứ?”

Bại trận...

Tạo Hóa Kim Tiền nói với giọng ghen ngào: “Được rồi, nói cho người biết, người còn chưa qua tu vi Nhập Khiếu, không có sức mạnh hộ thân, lúc ngự không phi hành sẽ không thoải mái, tất nhiên sẽ kéo theo linh khí trong cơ thể vận chuyển, tự động thu nạp linh khí quanh người để hộ thể.”

Ngự không phi hành không thoải mái?

Hàn Ngâm chỉ lo đầu khẩu với Tạo Hóa Kim Tiền nên chưa để ý tới chuyện này, bây giờ được nó nhắc mới cảm thấy tốc độ bay của hạc càng lúc càng nhanh, gió sượt qua người cô cũng càng lúc càng mạnh, đúng là làm cô rất khó chịu, quan trọng nhất là con hạc này còn đang tăng tốc!

Linh khí trời đất mà cô có thể thu vào để hộ thể lại vô cùng có hạn, dần dần cũng cảm giác thấy cơ thể bị gió tấp đến bỏng rát, hít thở cũng khó khăn. Nếu cứ cái đà này, chưa cần Tô Tinh Trâm giết, chỉ cần lực cản của không khí cũng đủ làm cô ngổm!

Cô bắt đầu hoảng loạn: “Phải làm sao đây?”

Tạo Hóa Kim Tiền cười phì: “Ngu ngốc!”

Theo tiếng nói của nó, trên mình hạc bỗng nhiên lóe lên ánh sáng, tựa như ngọc lưu ly bảy màu trong suốt bao phủ cả người cô trong đó, cô lập tức cảm thấy dễ dãi hơn rất nhiều.

Hàn Ngâm ngớ ra, lúc này mới nhớ —

Phải rồi! Đây là con hạc Sở phu tử đưa cho cô, nếu như một người bình thường chưa từng tu tiên như ông cũng cười được, vậy trên đó nhất định phải có pháp thuật hộ thể rồi...

~ Hết chương 41 ~

42. Chương 42: Chuyện Cũ

Chuyện cũ

Edit: Yunchan

Con hạc bay rất nhanh mà cũng rất vững, nhưng để bay đến Cửu Huyền thì ít nhất cũng phải mất một hai canh giờ. Hàn Ngâm hưởng thụ cảm giác khoan khoái khi bay lượn tự do trên trời xanh một lúc, trong lòng dần ngoi lên hoài nghi, vội vã lấy bức thư cất trong túi Càn Khôn ra xem.

Bên trong có hai bức, có thể nhận ra một trong hai được viết cách đây khá lâu, trong câu chữ toát ra vẻ do dự, bức còn lại rất ít chữ, có vẻ như được viết vội, nét chữ hơi cẩu thả, màu mực còn mới tinh. Ngoài ra, giữa bức thư còn kẹp thêm một bức họa được vẽ trau chuốt, cô gái trên bức tranh tuy không xinh đẹp tuyệt thế, nhưng lại có tiên tư thoát tục, khiến người ta vừa gặp sẽ không quên. Có điều thứ làm cho Hàn Ngâm hứng thú nhất, chính là cách ăn mặc của cô gái này.

Bạch y, trâm trắng, túi xanh và ngọc bội!

Ồ, đây chẳng phải đồng phục tiêu chuẩn của Cửu Huyền sao. Không cần động não cũng đoán được ngay cô gái này nhất định là đệ tử nội môn của Cửu Huyền, ngọc bội mà Sở phu tử cất giữ có lẽ cũng là của cô ấy.

Hàn Ngâm tiện tay lật qua lật lại miếng ngọc bội kia, tìm thấy ở mặt sau ngọc bội hai chữ cực nhỏ được viết theo lối chữ triện: Mộ Tuyết.

Cô chợt nhớ đến một câu thơ: “Quân bất kiến, cao đường minh kính bi bạch phát, triều như thanh ti mộ thành tuyết...(*)”

(*) Thương Tiển Tửu – Lý Bạch

Tạm dịch:

Anh không thấy,

Cha mẹ soi gương buồn tóc bạc

Sớm còn xanh mượt, tối đã tuyết phai...

Tạo Hóa Kim Tiền nằm trong lòng cô cất giọng cảm khái: “Ôi xót xa, ôi xót xa...”

Hàn Ngâm lơ lửng nó, chỉ cảm thấy cái tên này rất thê lương, nhìn lại nét mực đã cũ trên bức họa, trang giấy cũng đã hơi ố vàng, trong lòng cô khẽ động, bối rối nghĩ, chẳng lẽ cô gái này là người tình lúc trẻ của Sở phu tử?

Suy nghĩ này kể cũng bình thường, nhưng lúc đọc qua bức thư cô lại thấy suy nghĩ của mình quá dung tục.

Mộ Tuyết là tên của cô gái này, có điều đằng trước còn kèm theo một cái họ.

Sở, Sở Mộ Tuyết, là con gái của Sở phu tử.

Trong bức thư dài ghi lại toàn bộ câu chuyện của ông, nhưng có lẽ do Sở phu tử đã đem hết lòng nhớ thương con gửi gắm vào câu chữ, do đó hành văn có hơi dài dòng, tâm sự khá nhiều chuyện rêu rĩa ngoài lề. Hàn Ngâm phải mất khá nhiều sức mới lọc ra được trọng điểm trong lời kể của ông, chính là...

Sở Mộ Tuyết mất tích.

Chẳng qua nói mất tích có lẽ cũng không chính xác lắm, theo cô đoán chắc là tự trốn đi.

Tin tức này, lúc đầu là do sư phụ của Sở Mộ Tuyết báo cho Sở sư phụ, nhưng cụ thể xảy ra chuyện gì, vì sao cô mất tích, thì sư phụ của cô không chịu nói, chỉ để lại ngọc bội, hy vọng lúc Sở Mộ Tuyết về nhà Sở phu tử có thể giao ngọc bội lại cho cô, khuyên cô quay lại Cửu Huyền. Hạc ngàn dặm cũng được để lại cùng với ngọc bội, sư phụ lo cô quyết lòng không trở lại, nên đã dặn nếu chuyện đó xảy ra thì xin Sở phu tử hãy thả con hạc này truyền tin, đến lúc đó y sẽ đích thân tới cửa khuyên bảo.

Nhưng chớp mắt đã hơn hai mươi năm qua đi, Sở Mộ Tuyết chẳng về nhà bao giờ, đến nay vẫn đang bật vô âm tín.

Ban đầu Sở sư phụ vẫn chưa dẫn được cơn xúc động muốn lên đường tìm nữ nhi, nhưng trời đất bao la, ông không biết phải tìm từ đâu, rồi lại sợ ngộ nhờ mình vừa ra đi nữ nhi lại trở về, hai người lỡ mất nhau, không thể gặp mặt. Thế là lần lần lửa lửa, dần dà cũng hết hy vọng, mãi đến khi thấy Hàn Ngâm đeo ngọc bội Cửu Huyền trên người, câu chuyện đau lòng lại bị khơi lên lần nữa.

Và đương nhiên chuyện mà ông muốn nhờ Hàn Ngâm cũng không ngoài việc này, thứ nhất là muốn về sau nếu cô có đi nơi khác, hãy để ý giúp ông tung tích của Sở Mộ Tuyết, thứ hai cho dù không tìm được, ông cũng muốn biết năm đó đã xảy ra chuyện gì, xin Hàn Ngâm về Cửu Huyền hãy hỏi thăm hộ ông.

Hai chuyện này, nói khó không khó, nói dễ cũng không dễ. Hàn Ngâm không dám nói mình làm được, chỉ có thể ghi nhớ trong lòng, về rồi sẽ lưu ý mà thôi.

Cô đọc sang bức thư ngắn, nội dung trên đó đơn giản hơn nhiều.

Sở phu tử đã phát hiện ra thân phận của cô từ lâu, nhưng dù sao chuyện này cũng đã qua hơn hai mươi năm, ông sợ hy vọng càng nhiều thì thất vọng càng nhiều. Do đó luôn phân vân có nên tìm cô hỏi thăm hay không, trong lúc phân vân, ông đã mượn bút ghi lại hết những chuyện cũ, để tránh khi muốn nói ra lại vì kích động mà không thể nói được rõ ràng.

Còn vì sao ông biết cô chưa rời khỏi đây, sơ hở đều nằm hết ở Hồ Khản, chỉ suy luận một chút là biết ngay, ngoài người tu tiên như cô ra, dường như không còn ai có thể khiến một tên nghiện cờ bạc như Hồ Khản bỗng nhiên chăm chỉ hẳn lên. Huống hồ chỉ cần đặt giả thiết cô chưa rời khỏi đây, thì căn nhà ma bỏ hoang nhiều năm đột nhiên có người mua lại, và nhiều chuyện cổ quái linh tinh xoay quanh nó đều có câu trả lời hợp lý.

Đọc bức thư xong, Hàn Ngâm chợt mỉm cười, cô không ngờ mình lại lộ ra sơ hở lớn như vậy! Ngẫm lại cũng đúng thôi, quãng thời gian này cô luôn bận tu luyện, nào có thì giờ đi che giấu dấu vết. Chỉ cần qua mắt được phần lớn mọi người, không có rắc rối lớn nào tìm tới cửa là đủ rồi. Chẳng qua từ chuyện này cũng thức

tỉnh cô, nếu tương lai muốn che giấu thân phận thì nhất định phải tháo ngọc bội xuống, không lại chẳng lẽ được ai.

Thoát khỏi dòng suy tưởng, cô chợt nhớ đến một thứ, bèn nâng Tạo Hóa Kim Tiền trên lòng bàn tay, hỏi nó: “Người có từng nghe cái tên Sở Mộ Tuyết này chưa?”

Tạo Hóa Kim Tiền đáp cực nhanh: “Chưa từng nghe!”

Một lát sau, nó lại nhấn mạnh thêm lần nữa: “Tuyệt đối chưa từng nghe.”

Hàn Ngâm nhìn nó mà hồ nghi hết sức: “Thạch thất của Nguyên Nhất chân nhân xây, tại sao lại có thuật Súc Địa Thành Thốn, tạo đường ngầm thông thẳng tới thôn Phượng Tuyền?”

Tạo Hóa Kim Tiền nghẹn lời: “Chuyện này, người đi hỏi Nguyên Nhất chân nhân đi.”

“Y chết rồi thì biết hỏi ở đâu, mà người là pháp bảo tùy thân của y, chuyện của y sao người không biết được?”

Tạo Hóa Kim Tiền bỗng trở nên cau kỉnh: “Nói không biết là không biết, người có thấy phiền hay không hả!”

Hàn Ngâm khê cong môi: “Không nói thì thôi, có gì đặc biệt lắm đâu, ta đoán một cái là ra ngay.”

“Người đoán cái gì?”

Hàn Ngâm nhấn từng chữ một: “Sư phụ của Sở Mộ Tuyết chính là Nguyên Nhất chân nhân!”

Tạo Hóa Kim Tiền:...

“Đúng chưa?”

Tạo Hóa Kim Tiền:...

“Không nói gì thì coi như người mặc nhận nhé.”

Tạo Hóa Kim Tiền không dừng được, lí nhí hỏi cô: “Sao người đoán được?”

Hàn Ngâm cười tủm tỉm: “Đường ngầm đi thông tới thôn Phượng Tuyền, người xây nhất định có liên quan sâu xa tới nơi đó. Mà người như vậy, hiện tại ta chỉ biết có hai người, đầu tiên là Sở Mộ Tuyết, sau đó là sư phụ của Sở Mộ Tuyết. Mặt khác, đường ngầm ở trong thạch thất, ngoại trừ Nguyên Nhất chân nhân ra, chắc cũng chỉ có đệ tử của y có cơ hội bước vào, kết hợp hai thứ trên lại không phải ra ngay đáp án rồi à?”

Tạo Hóa Kim Tiền đành chịu: “Coi như người hơi thông minh.”

Hàn Ngâm chợt mềm giọng xin xỏ: “Lần này chúng ta thoát hiểm được là nhờ hết vào Sở phụ tử, trong sách chẳng nói tri ân phải báo sao, ta đã hứa nghe ngóng tung tích của Sở Mộ Tuyết giúp ông ấy, nếu như người biết tý gì thì nói cho ta biết đi mà, coi như báo ân ông ấy, có được không?”

Tạo Hóa Kim Tiền trầm ngâm một lát, mới nói: “Ta chỉ có thể nói cho người biết, năm đó hai thầy trò họ vì một việc xích mích mà Sở Mộ Tuyết đã ném ngọc bội, để lại thư rồi tuyên thệ kiếp này tuyệt đối không về lại Cửu Huyền, sau đó cô ta thật sự không về nữa. Lúc Nguyên Nhất chân nhân tu luyện gặp sự cố, bạo đan mà chết, ta đã bị lão thất phu La Cẩn phong ấn trên đỉnh Tụ Tiên phong, mãi đến khi Tô Tinh Trầm lấy trộm ta. Chuyện của Cửu Huyền mấy năm lại đây ta đều không nghe không biết được gì, đương nhiên cũng không biết tung tích của cô ta, người có gắng hỏi nữa cũng vô ích.”

Hàn Ngâm nghe xong lại càng tò mò hơn: “Hai người họ xích mích chuyện gì thế, người nói rõ chút đi.”

Tạo Hóa Kim Tiền cười lạnh: “Lòng hiếu kỳ sẽ hại chết người, ta khuyên người đừng nên hỏi lại, sống lâu thêm hai năm thì tốt hơn.”

Hàn Ngâm chưa từ bỏ ý định, gặng hỏi mãi. Nhưng Tạo Hóa Kim Tiền lại lật mặt, quay sang giả chết. Cô rơi vào ngô cụt cũng lật mặt theo, không nói thì không nói, giỏi lắm sao! Chuyện này chỉ mới qua hai mươi năm, cô không tin không có cách moi tin từ người khác!

~ Hết chương 42 ~

43. Chương 43: Lên Đài Lóa Sáng

Lên đài lóa sáng

Edit: Yunchan

Hạc ngàn dặm đang bay trên đường thẳng, bỗng nhiên đổi hướng, đâm đầu xuống dưới.

Hàn Ngâm biết sắp đến Cửu Huyền, lòng khẩn trương hẳn lên, vội vàng giấu Tào Hóa Kim Tiền vào người, sau đó ôm Thổ Linh trư, chỉ huy hạc: “Bay đến Tập Hạc phong.”

Cô định lặng lẽ trở về, gặp mặt sư phụ sư huynh là đủ rồi, không muốn thu hút sự chú ý của những người khác, bởi cô thật lòng không có cách nào giải thích được nguyên nhân Tô Tinh Trâm truy sát mình, nếu giải thích không ổn ắt sẽ làm lộ chuyện Tào Hóa Kim Tiền đang nằm trong tay cô.

Chẳng qua, khi cô còn đang mải nghĩ làm cách nào giải thích hành tung mấy tháng này của mình, thì bỗng nhiên cảm thấy không đúng, cô liếc mắt nhìn xuống, lập tức quỳnh quáng: “Sai rồi sai rồi, ở đây là Tụ Tiên phong...”

Với lại, có ai làm ơn nói cho cô biết trong môn phái xảy ra chuyện gì không, bằng không Tụ Tiên phong bình thường vắng vẻ không tìm thấy bóng người, sao bây giờ lại đông nghịt người vậy hả!

Hạc ngàn dặm suy cho cùng vẫn là một vật chết, chỉ nhận lệnh một lần, lúc đầu cô đã nói là bay đến Cửu Huyền, con hạc này bèn nhắm thẳng đến đích cuối cùng là Tụ Tiên phong, nào cho cô đổi hướng giữa đường. Do đó nó hoàn toàn phớt lờ cô, vẫn lao thẳng từ trên trời xuống với tốc độ gần như tự sát.

Hàn Ngâm không có chứng sợ độ cao, nhưng sau khi cúi mắt xuống nhìn một đồng đầu người nhấp nhô, trong đầu cô toàn là cảnh một quả dưa hấu ngã đập xuống đất nát bét, nước bắn ra tung tóe. Thế là cô bất giác ôm chặt cổ hạc, run giọng nói: “Người... người có thể chậm lại chút không...”

Khỏi nghĩ cũng biết con hạc này sẽ mặc kệ cô, tốc độ bay đã sắp đạt tới cực hạn, nếu quanh người không có pháp thuật phòng hộ, thì Hàn Ngâm dám chắc mình sẽ nghe thấy tiếng gió gào thét khủng khiếp bên tai, nhưng ngay sau đó cô đã hét lên thay cho tiếng gió —

“Á ——”

Con hạc ngàn dặm này hung tàn quá má ơi!

“Ếc ——”

Thổ Linh trư cũng phát ra tiếng kêu như bị ai làm thột.

Mặc dù biết pháp thuật tiên gia tuyệt diệu khó ai bì, nhưng tính đi tính lại con hạc này đã bị Sở phu tử cất kỹ chừng hai mươi năm, ai biết pháp thuật trên đó có quá hạn sử dụng không, nếu như quá hạn...

Không có nếu như!

Hạc ngàn dặm bỗng nhiên ngóc cổ lên, thét dài một tiếng, sau đó lại giang cánh lao nhanh lên trên, hành động này đã triệt tiêu áp lực rơi.

Hàn Ngâm mặc kệ nó làm gì, chỉ biết cơ thể mình bị quần cho nghiêng ngả, xóc tới nổi lực phủ ngũ tạng của cô đều đau quặn lên, và lại tuy tốc độ rơi đã giảm lại khiến cô an tâm hơn, nhưng tình cảnh vạ người ngã đầu nhìn cô trở về trong bộ dạng thảm hại lại khiến cô lúng túng không chịu nổi.

Cô căng mắt làm như không có việc gì, bấy giờ mới thấy rõ trên đỉnh núi dựng một thạch đài, trên thạch đài là hai người đang đấu pháp, đánh đến mức trời đất chao đảo, thần quang rối loạn. Những đệ tử Cửu Huyền kia đáng ra cũng đang vây lại xem đánh nhau, nhưng bây giờ đều đổi sang vây xem cô.

Chuyện tới trước mắt, có tránh cũng vô ích.

Trước mắt bao người, Hàn Ngâm bắt đầu lo lắng mình nên dùng kiểu tư thế nào để tiếp đất.

Nhảy thẳng xuống chẳng chút phong độ gì thì bảo đảm không được, chẳng những mất mặt mình, mà sư phụ sư huynh của cô cũng mất mặt nốt. Cô nhủ bụng có lẽ cách tiếp đất đẹp nhất chính là để hạc ngàn dặm xoay một vòng tao nhã trên trời, sau đó nhẹ nhàng tiếp đất không tung một hạt bụi. Mà cô, sẽ dịu dàng xách làn váy, bên môi hàm chứa một nụ cười yếu ớt, ôm theo Thổ Linh trư bước thướt tha xuống đất.

Chắc, được rồi, vấn đề không mặc váy có thể bỏ qua, nói nào ngay góc áo bào cũng đủ dài để xách, mẩu chốt là...

Không có mẩu chốt!

Khi chỉ còn cách mặt đất đúng một trượng, hạc ngàn dặm lại bất thành linh tan vào không khí, biến thành nghìn vạn chấm sáng lóng lánh rơi lả tả xuống như mưa.

Thật đẹp, thật mơ mộng, cả khung cảnh thật giống như mưa sao.

Nếu như Hàn Ngâm có thể bay bổng bồng bềnh tiếp đất với tay áo bay phấp phới trong màn mưa sao lấp lánh, vậy thì sẽ tuyệt mỹ hơn tư thế trong tưởng tượng của cô biết bao nhiêu, nhưng vấn đề là cô không thể!

Hạc ngàn dặm tan mất, bên dưới cô đột nhiên trống rỗng, không có bất kỳ thứ gì chống đỡ đương nhiên phải té xuống, còn té theo kiểu chống bốn chân lên trời, khéo thay còn nện trúng một người đang đầu pháp trên đài, nghe một tiếng “Rắc” cực rõ —

Xong đời!

Hàn Ngâm nhất thời rơi lệ đầy mặt.

Cô không phải khóc cho cái mông hình như đã bể thành tám mảnh của mình, mà là không biết người bị cô đập trúng bị gãy xương sườn, xương tay hay xương đùi. Chẳng qua gãy bấy nhiêu cũng dễ xử, nói vài câu xin lỗi đền tội rồi cho qua, chỉ sợ ngộ nhỡ gãy xương cổ, thì cô chỉ còn cách đền cái mạng nhỏ thay vào thôi.

Cả ngọn Tụ Tiên phong vốn đang xôn xao ầm ĩ chợt lặng ngắt vì tiết mục ngoài ý muốn này, có vài người còn nhắm chặt hai mắt lại, sợ nhìn thấy cảnh máu tanh tung tóe, rồi chợt “Phụt” một tiếng, có ai đó vừa cười khê.

Xương sống đau tới mức không bò dậy nổi trong chốc lát, Hàn Ngâm choáng váng mặt mày nhìn về phía tiếng cười, thấy Mộ Thập Tam đang buông tay thả chân, ngồi trên ghế dưới đài Tây trong tư thế cực kỳ hồ hững, bên môi vẫn còn giữ nguyên nụ cười, trong nụ cười đó có năm phần lười nhác, ba phần chế nhạo, còn có hai phần tâm tình cô không thể nói rõ.

Cô lúng túng, nhìn sang những người ngồi bên cạnh Mộ Thập Tam theo phản xạ.

Quá tốt, có sư phụ cô Lê Thanh Hàn, có sư bá Trầm Tư, Chu Lạc Ngọc, Lý Biệt Hạc, Tống Việt...

Điểm chết người là ngồi chính giữa những người này còn có một nam tử mà cô chưa từng gặp, nét mặt mang theo vẻ trang nghiêm, có một loại khí thế không giận tự uy mà các vị bề trên thường có.

Ánh mắt Hàn Ngâm thối xuống dưới, thấy bên hông người nọ đeo ngọc bội huyền hoàng.

Không cần đoán, đây chắc chắn là trưởng môn Cửu Huyền mà trước đây cô chưa có duyên gặp mặt, La Cẩn!

Trong lòng cô chợt phát lạnh, trong đầu trôi lên ba chữ to: Chết chắc rồi...

Thổ Linh trư đâu à? Đương nhiên cũng nằm bẹp ra chung với cô!

Thật... thật là mất mặt...

Hàn Ngâm úp mặt xuống đất, thật tình muốn nằm mọp ra đất thế này mãi mà không cần ngẩng mặt lên nhìn đời nữa, nhưng lúc này lại có một bàn tay đưa tới trước mặt cô, một giọng lạnh như suối trong vang lên: “Đứng lên.”

Cô ngẩng đầu dậy, chẳng có gì bất ngờ khi thấy Lạc Vân Khanh đang đứng dưới đài, chìa tay ra với cô. Lâu rồi không gặp, hiện tại hắn vẫn mặc bạch y, thanh bần tao nhã, nét mặt cũng lạnh lùng không nhìn ra tâm tình như trước, chỉ có bàn tay chìa ra trước mặt cô là thoáng thể hiện chút tình đồng môn.

“Lạc sư huynh...” Hàn Ngâm nắm tay hắn, mượn sức bò dậy, trong lòng vừa thấy hổ thẹn vừa áy náy. Nói sao đi nữa, cô cũng được hắn dẫn lên núi, bây giờ gây rối ra nông nổi này, nhất định khiến hắn và sư phụ mất mặt lắm.

Lúc này Phương Dữ cũng vọt tới, tóm lấy cô nhìn trái ngó phải, hỏi với vẻ kích động: “Muội không sao chứ, mấy tháng nay làm ta lo lắng chết đi được.”

Hàn Ngâm cúi đầu: “Phương sư huynh, muội không sao...”

Cô chỉ thấy mất mặt muốn chết thôi! Lúc xưa lưu lạc đầu đường, dù có té chổng gọng cô cũng không thấy gì, vì đâu có ai biết cô, da mặt dày một tý là có thể ném ra sau đầu. Nhưng giờ phút này, hơn mấy trăm ngàn ánh mắt Cửu Huyền đang nhìn vào cô chòng chọc, sau này còn phải chạm mặt họ thường xuyên, làm sao cô không bối rối cho được.

Để che giấu loại cảm xúc này, cô lật đật quay mặt đi, muốn nhìn thử người bị cô đập trúng bị thương ra sao, ít nhất cũng phải nói câu xin lỗi với đồng môn, nào ngờ lọt vào mắt cô lại là một gương mặt căng lên đến đỏ bừng.

Người nọ bóp chặt song quyền, đang dùng ánh mắt phẫn hận cực độ để trừng cô, bất ngờ là đến giờ phút này cô mới phát hiện, y phục người này mặc không phải kiểu dáng của Cửu Huyền. Cô dời mắt nhìn quanh, lại phát hiện bên trong đám đông đứng xem có không ít người mặc y phục giống hắn.

Hàn Ngâm quýnh lên ——

Thôi xong, bây giờ thể diện cũng vứt cho những môn phái khác luôn rồi!!

~ Hết chương 43 ~

44. Chương 44: Người So Với Người Càng Tức Chết Người!

Người so với người càng tức chết người

Edit: Yunchan

Tần Vô Tà nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm thiếu nữ màu tóc lơ lửng, áo quần lam lũ bẩn thỉu trước mắt.

Đấu pháp bị cắt ngang chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng nhất là từ khi chui ra từ bụng mẹ tới giờ, hắn chưa từng mất mặt cỡ này, nói chi là trước mặt nhiều người như vậy!

Thế mà cô gái kia còn ra vẻ áy náy nói với hắn: “Huynh có bị thương không? Xin lỗi, chuyện xảy ra ngoài ý muốn, ta không biết cách khống chế hạc, cho nên...”

Chuyện ngoài ý muốn!

Tần Vô Tà liếc nhìn bên hông cô mà muốn học máu, quả quyết chặn đứng lời cô: “Không biết dùng Kinh Hồng thuật sao?”

Trong giới tu tiên có vài loại pháp thuật tiêu hao cực ít linh khí, gần như đồng nghĩa với không bị ngũ hành khống chế, do đó những loại pháp thuật này được gọi là thuật thông dụng, ví dụ như Tụ Quang thuật, Dịch Trần chú, và cả Kinh Hồng thuật hắn vừa nói.

Hắn cho rằng đây là thường thức, dù là người mới bắt đầu tu tiên cũng biết, nào ngờ Hàn Ngâm lại nhìn hắn với bản mặt lơ mơ hơn: “Khinh Hồng thuật là gì, ta không biết.”

Cô không nói dối, năm tháng tu tiên dài đằng đẵng, không biết lúc nào sẽ gặp phải nguy hiểm, giữ mạng đương nhiên là việc ưu tiên hàng đầu. Thế nên trên trúc giản ghi lại rất nhiều pháp thuật tấn công và phòng ngự, cho dù bản thân Nguyên Nhất chân nhân không dùng tới thì cũng ghi lại tất, có lẽ là để biết địch biết ta trăm trận trăm thắng. Tuy nhiên những loại pháp thuật nhỏ không thường dùng lại bị bỏ sót rất nhiều, cô chưa từng thấy Khinh Hồng thuật nên không biết là phải thôi.

Thế nhưng trong mắt Tần Vô Tà thì trái lại, đường đường là một đệ tử nội môn của Cửu Huyền mà lại nói với hắn không biết Khinh Hồng thuật, đây tuyệt đối là đang đùa cợt hắn!

Cảm giác bị lãng nhục trào lên ngực, hắn cảm thấy mình muốn học máu, và sau đó hắn học máu thật. Thế là hắn hự một tiếng, không nhìn cô nữa, vội nuốt vào một viên thuốc trị thương, rồi dùng pháp thuật nối đoạn xương đùi bị gãy lại.

Từ nhỏ cơ thể hắn đã gầy yếu, dù cho đã tu tiên nhưng về bề ngoài vẫn là một thiếu niên gầy gò nhợt nhạt. Bây giờ còn vừa đau vừa tức, làm trán ứa đầy mồ hôi hột, sắc mặt chuyển từ hồng sang trắng, trông đáng vẻ thật là yếu đuối.

Hàn Ngâm lại càng áy náy hơn, tốt bụng làm một thuật khép miệng hệ thủy cho hắn, nghĩ bụng có thể làm dịu bớt cơn đau. Ai ngờ Tần Vô Tà chẳng những không cảm kích, mà ánh mắt nhìn cô lại càng thù hận hơn.

Hai người họ nói gì bên này những người khác đều không nghe được, nhưng chỉ chốc lát sau bốn phía đã dần vang lên tiếng xì xầm to nhỏ, đến khi ở thạch đài mé Đông có người rời khỏi ghế, bấy giờ tiếng xôn xao mới lắng xuống.

Người nọ dẫn theo ống tay áo đón gió bước lên thạch đài, nhìn thoáng qua Hàn Ngâm, sau đó quay qua chấp tay thi lễ với La Cẩn, cất cao giọng nói: “La chưởng môn, dù xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng trước khi vị đệ tử này của quý phái đến, đệ tử của bí phái đã may mắn chiếm được thượng phong, chỉ bằng cuộc tỷ thí này cứ kết luận như vậy?”

La Cẩn còn chưa lên tiếng, Tổng Việt đã đứng lên nói trước: “Không thể! Quý phái chiếm được thế thượng phong nhất thời, nhưng chưa chắc đã thắng được cuộc tỷ thí này, kết luận như thế có chút bất công. Theo kẻ hèn này thấy, trận này cứ coi như cả hai đánh hòa, hai phái chúng ta chọn tiếp một người, quyết đấu một trận khác.”

Nào ngờ người nọ lại không đồng tình: “Không phải tại hạ nói ngoa, vừa rồi nếu không phải đệ tử của quý phái quấy rối giữa chừng, thì cuộc tỷ thí này bí phái đã chắc thắng.”

“Chẳng phải còn chưa phân ra thắng bại sao, nói miệng không có căn cứ.” Tổng Việt là người dù bản thân vô lý cũng cố moi cho ra ba phần lý, huống chi lúc này tự nhận là mình có lý, sau khi lừ mắt lườm Hàn Ngâm xong, thì lại bắt đầu lý luận với người ta.

Hình như, gây họa rồi...

Có điều Hàn Ngâm bị cả đồng xã giao quý quý bỉ bỉ này làm cho đầu óc muốn phình lên, nên vẫn chưa biết đệ tử hai phái đang đánh nhau vì cái gì, đành phải hướng mắt về phía Lạc Vân Khanh và Phương Dữ cầu cứu.

Lạc Vân Khanh không phải là người thích buôn chuyện, đương nhiên sẽ không giải thích mấy thứ này, chỉ khẽ chau mày nhìn cô: “Ồ đâu ra mà cả người dính đầy bùn, tóc dính máu, xiêm y cũng rách rưới không ra hình dạng gì, còn tóc của muội, mặt của muội...”

Cô vừa sống sót qua tai nạn nên chưa tỉnh hồn lại kịp, đương nhiên cũng quên bém chuyện dọn dẹp bản thân cho sạch sẽ.

Hàn Ngâm hơi rối, vội vã thi Dịch Trần chú.

Lúc này Phương Dữ ở bên cạnh mới kêu lên kinh hãi: “Hồi nãy ta mới thấy muội dùng thuật khép miệng hệ thủy, đó là pháp thuật phải tu đến Nhập Khiếu mới dùng được, chẳng lẽ muội tu tới Nhập Khiếu rồi sao?”

Hàn Ngâm hơi chán chờ một lúc, rồi gật đầu.

“Hết sống nổi rồi, người so với người còn tức chết người hơn!” Phương Dữ vừa ngã quỵ lên người Lạc Vân Khanh vừa kêu gào: “Tư chất của Lạc sư huynh đã khiến đệ bàng hoàng, bội phục sát đất, nhưng huynh là sư huynh của đệ, mạnh hơn đệ là phải, đệ không thấy mất mặt gì. Nhưng muội ấy muội ấy, muội ấy còn mạnh hơn đệ, hỏi sau này đệ còn mặt mũi nào tự xưng là sư huynh của muội ấy đây?”

Lạc Vân Khanh đáp tỉnh bơ: “Vậy đệ tự xưng là sư đệ đi.”

Phương Dữ lách người tới trước, thiếu chút nữa cắm đầu xuống đất.

Do giọng của hắn hơi lớn nên thu hút khá nhiều ánh mắt nhìn sang đây. Hàn Ngâm vội vàng đỡ lấy hắn, chuyển chủ đề: “Khoan nói cái này đã, muội vừa về, còn chưa biết xảy ra chuyện gì, Phương sư huynh nói cho muội nghe một chút đi.”

Đến đây Phương Dữ mới đứng đắn lại, hướng mắt lên thạch đài, nhíu mày đáp: “Vị đang tranh chấp với Tổng sư bá trên đó là thủ đồ của trường môn Thanh Vân phái, Phí Du chân nhân. Kể ra cũng không có gì to tát, chẳng qua là Cửu Huyền chúng ta và Thanh Vân phái đồng thời phát hiện ra một linh mạch Ngũ hành dồi dào linh khí. Tuy hiện nay không ai dùng loại linh mạch này để Tu Linh, thế nhưng dùng để nuôi vườn linh, trồng dược thảo thì rất hợp. Hai bên đều muốn giành cho mình, nhưng lại sợ làm tổn thương hòa khí, cho nên trường môn hai phái mới mở ra cuộc tỷ thí này, đấu pháp để chọn ra kẻ thắng.”

Ngũ hành linh mạch!

Tạo Hóa Kim Tiền từng nói, cô ăn quả Ngũ Hành vào rồi, chỉ có tìm Hồn Nguyên tâm pháp, đến lúc Tu Linh lại tìm thêm Ngũ hành linh mạch thì mới có thể Đan Thành từ tam phẩm trở lên!

Tim Hàn Ngâm thót lên, vội vàng cup mắt xuống che giấu cảm xúc.

“Không biết muội về đúng lúc hay không đúng lúc nữa đây?” Biết rõ là không nên, nhưng Phương Dữ vẫn toét miệng cười trông có vẻ hả hê: “Hai trận trước vừa đánh xong, mỗi phái thắng một trận, trận thứ ba này là trận quyết định, đáng lẽ cái tên Tần Vô Tà của Thanh Vân phái chiếm thế thượng phong, có hy vọng thắng, nhưng lại bị muội đập cho một cái...”

Hắn phát ra tiếng cười hề hề tà ác.

Hàn Ngâm giơ tay lau mồ hôi: “Muội không cố ý.”

Lúc này một giọng lưỡi biếng bồng nhiên chen vào: “Đương nhiên ngươi không cố ý.”

Hàn Ngâm ngoái đầu lại, thấy Mộ Thập Tam đang bước thong thả đến bên cạnh mình, chẳng biết sao da đầu bỗng ngứa ran, trong lòng có hơi chột dạ, bèn cười gượng gọi một tiếng: “Mộ sư thúc.”

Mộ Thập Tam ngẩng mặt nhìn lên thạch đài, lẩm bẩm: “Nếu ngươi cố ý thì đã đập không trúng.”

Biết ngay miệng lưỡi người này độc hết thuốc chữa mà!

Mộ Thập Tam liếc cô: “Có điều người khác lại không nghĩ vậy.”

Quả nhiên, Phí Du chân nhân trên đài cãi nhau với Tổng Việt hồi lâu vẫn chưa xong, hiện đã hơi nóng nảy, giọng cũng mang theo cáu giận: “Ai biết rốt cuộc tên đệ tử quấy rối lúc này có phải là do Cửu Huyền môn cố ý sắp xếp hay không? Nếu không sao lại trùng hợp như vậy, Tu Tiên phong có bao nhiêu là người, cô ta rơi lên ai không được, tại sao cứ phải là Vô Tà?”

Bị sư thúc miệng độc nói trúng rồi...

Hàn Ngâm cười khổ, thấy Tần Vô Tà đứng thật xa đang trừng mắt lườm mình, càng cảm thấy không còn gì để nói.

Lúc này Mộ Thập Tam bỗng nhiên quay lưng bỏ đi, chỉ ném lại một câu: “Bảo trọng.”

Hàn Ngâm thộn mặt ra, ngay sau đó Phí Du chân nhân trên thạch đài cất cao giọng: “Nếu Cửu Huyền các người đã cố tình muốn so một trận, thế thì Thanh Vân phái chúng ta sẽ nhường một bước. Nhưng với một điều kiện, ngài phải chọn tên đệ tử phá rối vừa rồi lên tỷ thí.”

Lại bị cái miệng độc của sư thúc nói trúng rồi...

Hàn Ngâm thật muốn đập đầu vào tường chết quách cho xong, cô làm gì có khả năng lên đài tỷ thí, chỉ biết đã mất mặt càng mất mặt hơn mà thôi!

Hiển nhiên Tổng Việt cũng nghĩ y như thế, phản đối liên thanh.

Ai ngờ chương môn Cửu Huyền là La Cẩn bỗng nhiên đứng lên, trầm giọng nói: “Cứ quyết định vậy đi.”

Không đâu...

Tầm mắt Hàn Ngâm tối sầm, suýt chút nữa té xỉu.

~ Hết chương 44 ~

45. Chương 45: Bóp Quả Hồng Mềm

Bóp quả hồng mềm

Edit: Yunchan

Tại sao phải chọn cô...

Đầu óc Hàn Ngâm quay vòng chốc lát, đáp án lập tức hiện lên, làm cô hồi hận đến nỗi muốn chặt tay mình xuống cho rồi.

Không phải quá rõ sao, ở đây toàn là mấy lão gia mắt độc, vừa rồi cô mới thi thuật khép miệng cho Tàn Vô Tà, nhất định đã bại lộ chuyện tu vi và uy lực pháp thuật của cô yếu hơn người bình thường rất nhiều, có câu bóp quả hồng mềm, không bóp cô thì bóp ai?

Về phần tại sao chương môn La Cẩn lại đồng ý thì cô không rõ lắm, lẽ nào thấy cô nhập môn chưa đầy một năm đã tu đến Nhập Khiếu, là kỳ tài động trời nên mới quyết định đánh cược một ván?

Hàn Ngâm càng nghĩ càng nhụt chí, chỉ có mỗi cô biết, cô cơ bản không phải là kỳ tài động trời nào hết, mà là đồ xui xẻo đệ nhất thiên hạ! Nếu không sao mới thoát khỏi tay Tô Tinh Trầm, đã bị buộc lên lôi đài.

Thấy ánh mắt của đám đông lại phóng về phía mình đợt hai, cô vội vã giơ tay lên phản đối: “Ta... ta không được...”

Phương Dữ dùng sức ấn tay cô xuống: “Chương môn lên tiếng, muội phản đối mà được à?”

Được hay không được cũng phải thử mới biết, huống chi Ngũ Hành linh mạch rất quan trọng với cô, cô không muốn lên đài rồi bị đánh thua đâu, cô lại giơ tay lên lần nữa, kêu to: “Ta mới nhập môn chưa được một năm, chưa biết gì hết, như vậy là không công bằng...”

Lời cô nói hoàn toàn là sự thật, sau khi vào Cửu Huyền, chỉ có mỗi sư huynh Phương Dữ chỉ bảo cho cô, cộng thêm mấy thứ linh ta linh tinh trên trúc giản Nguyên Nhất chân nhân để lại, nói cho nghiêm túc thì cô thật tình chưa biết cái gì hết. Thế nhưng người ngoài đâu thềm tin lời cô, nhất là đệ tử Thanh Vân phái không rõ chân tướng, còn tặng cho cô cái hư danh.

Lạc Vân Khanh phát ổng tay áo, ấn tay cô xuống: “Đừng dài dòng, cùng lắm chỉ là thua, chẳng có gì to tát.”

Ánh mắt hần còn sắc hơn Phương Dữ mấy lần, như muốn nói nếu không có cô quay về phá rối thì lúc này Tàn Vô Tà đã thắng rồi, do đó dù cô thua trận này, chương môn cũng sẽ không trách cô.

Phí Du chân nhân trên đài cũng cho là cô đang cố tình tỏ ra yếu kém, khẽ mỉm cười nói: “Người yên tâm, người đã tới tu vi Nhập Khiếu, Thanh Vân phái chúng ta nhất định cũng chọn một đệ tử tu vi Nhập Khiếu lên đài, bảo đảm công bằng.”

Nói rồi y chuyển tầm mắt, lập tức có một thiếu nữ thanh y bước lên thạch đài, bề ngoài của cô ta có vẻ lớn hơn Hàn Ngâm cùng lắm là hai ba tuổi, hẳn tu vi cũng đến Nhập Khiếu. Hơn nữa Hàn Ngâm không mang theo binh khí, cô ta cũng đi tay không, nhìn qua đúng là công bằng hết sức.

Hàn Ngâm khổ sở ngoái đầu nhìn Lệ Thanh Hàn đầy ngóng trông. Ai dè vị sư phụ bất lương này lại chẳng buồn liếc cô lấy một cái, còn Mộ Thập Tam ấy hử, chạy đi đâu từ đời tám hoánh nào rồi. Cô lại nhìn sang chưởng môn La Cẩn, trong ánh mắt La Cẩn quả nhiên không có vẻ trách cứ, chỉ nhìn cô nhẹ gật đầu, tỏ ý cổ vũ. Còn tên Phương Dữ chỉ sợ thiên hạ bót loạn thì đã rục rịch đẩy cô lên thạch đài, miệng còn ba hoa: “Tin ta đi, muội nhất định làm được.”

Nói nghe nhẹ nhõm, tin hẳn thì được tích sự gì, hẳn có lên đài đánh giùm cô được đâu...

Hàn Ngâm cảm giác mình bị dồn đến bờ vực, không nhảy xuống cũng không được nữa, đành phải cắn răng bước lên thạch đài. Chẳng qua bản tính cô xưa nay luôn thẳng thắn, chuyện đã tới trước mắt có tránh cũng bằng thừa, thế là bất chấp bước thẳng tới, chỉ nghĩ làm sao để chiến thắng.

Cô động não một lát đã định xong kế hoạch, chấp tay hành lễ với thiếu nữ thanh y, nói: “Thời gian muội nhập môn còn ít, chưa hiểu biết gì, xin sư tỷ chỉ giáo.”

Tiêu Nhân Nhân đáp lễ: “Nào dám, nếu lát nữa có gì đắc tội, xin sư muội hãy lượng thứ.”

Theo lý thì cả hai cần lùi ra mấy trượng, chờ Phí Du chân nhân phát lệnh mới bắt đầu tỷ thí. Khổ nỗi Hàn Ngâm nào biết những quy tắc này, chỉ nghĩ thi lễ xong, chào hỏi xong, hai bên không thể đứng thộn ra nhìn nhau thế này được, vì vậy nhanh nhẩu giơ bàn tay đã thắm điều động tâm pháp lên, chém lưỡi băng ngưng tụ ở bàn tay về hướng Tiêu Nhân Nhân.

“Người —”

May mà Tiêu Nhân Nhân phản ứng mau lẹ, lui nhanh ra sau, tuy vậy vẫn bị lưỡi băng cửa rách y phục, làm xước da bụng. Cô ta đang định tố cáo Hàn Ngâm đánh lén không tuân theo quy tắc, Hàn Ngâm đâu cho cô ta kịp thở hơi nào, dưới sự chuyển động của pháp thuật, lưỡi băng đã vỡ thành mấy mảnh bắn vụt đi, đánh vào chỗ hiểm trên mặt Tiêu Nhân Nhân.

Chiêu này là cô học được từ Tô Tinh Trầm, đáng tiếc tu vi của Hàn Ngâm không cao thâm như hẳn, chưa từng học kiếm quyết, chưa từng luyện bước bộ, thế nên lực không đủ mạnh, kinh nghiệm đấu pháp cũng mù tịt, chỉ học được bề nổi bên ngoài, chứ chẳng có tác dụng dả thương ai. Tiêu Nhân Nhân chỉ cần để ý một chút, vung tay phản kích, thì bảo đảm sẽ giành lại thế chủ động, chỉ hai ba chiêu là quật ngã được Hàn Ngâm.

Nhưng mấu chốt là Tiêu Nhân Nhân không biết điểm này, tuy uy lực pháp thuật của Hàn Ngâm không mạnh, nhưng cô ta cũng không dám mạo hiểm đối kháng, thế là bị ép lui về sau, vừa thi triển pháp thuật hộ thân, vừa thầm mắng Hàn Ngâm vô sỉ.

Mà nói nào ngay Hàn Ngâm bị mắng cũng chẳng oan uổng gì, cô vừa ra tay đã nghe xung quanh nhốn nháo hẳn lên, biết ngay là mình sai quy tắc rồi. Nếu đối lại một người phúc hậu thì sẽ ngừng tay nhận sai ngay lập tức, sau đó đánh lại. Song cô lại nghĩ chỉ cần chưởng môn hai phái không lên tiếng ngăn cản, thì cô sẽ giả bộ không biết. Bởi vì đừng thấy cô và Tiêu Nhân Nhân đều là tu vi Nhập Khiếu mà lầm, thật ra thực lực của Nhập Khiếu sơ kỳ và Nhập Khiếu trung hậu kỳ khác nhau một trời một vực, bây giờ không giành thế chủ động trước, không liều mạng tốc chiến tốc thắng, thì cô thua là cái chắc.

Chẳng qua cô là Ngũ hành linh khí, mặc dù uy lực pháp thuật tồi, nhưng vẫn có chỗ tốt hơn Đơn hành linh khí, đó là linh khí phân thành năm đường luân chuyển, trong lúc cô dùng Thủy hành linh khí thúc ra lưỡi băng, đồng thời cũng âm thầm vận chuyển Kim hành linh khí thi triển Phong chú để tăng tốc độ cho mình, tiếp sau đó lại dùng thêm Thổ hành linh khí để vận hành Địa Hâm thuật. Với kiểu sử dụng luân phiên linh khí Ngũ hành như vậy, sức lực của cô gần như không hạn chế. Còn Đơn hành linh khí thì khác, chỉ cần tu

vi chưa đến Đan Thành, sau khi thi triển một đạo pháp thuật, linh khí cần phải vận chuyển một vòng trong đan điền mới có thể thi triển thêm một đạo pháp thuật khác, giữa lúc đó có một khoảng thời gian dừng.

Tiêu Nhân Nhân chịu thiệt ở điểm này, sau khi cô ta lùi lại mấy trượng, quanh người xoáy lên vô số lá xanh làm phòng thủ, vừa đón lưới bằng của Hàn Ngâm thì lập tức tan tác, mà cô ta lại phải chờ linh khí vận chuyển xong mới thúc ra roi mây để tấn công tiếp được. Không ngờ đúng lúc này dưới chân bỗng nhiên trống hoác, cả người lão đảo ngã ngã ra sau.

Dưới tình huống bất ngờ, đầu óc cô ta nhất thời rơi vào trạng thái hỗn loạn, trong phút chốc không hiểu nổi tại sao Hàn Ngâm có thể dùng được Địa Hãm thuật, vả lại tốc độ còn rất nhanh! Để bản thân không ngã xuống, cô ta tiện tay tung ra một chiêu cấm rã, bám chắc người lên đất, muốn nhờ vào đó để lấy lại hơi.

Ai biết Hàn Ngâm vẫn còn chiêu kế, cô ta chỉ nhìn thấy một đường kiếm ảnh xẹt qua trước mắt, khi hoàn hồn lại, lá chắn hộ thân đã bị pháp thuật hệ Kim tương khắc phá vỡ, tiếp đó còn bồi thêm một đóa hỏa liên bé tí teo, đánh “Bốp” lên mặt cô ta.

Uy lực của hỏa liên rất yếu, Tiêu Nhân Nhân chỉ bị thương chút ít, tuy vậy cũng cảm thấy đau, hơn nữa còn bị Hàn Ngâm đánh phủ đầu liên tiếp mấy chiêu, cơn tức đã sớm xông lên não, lúc này linh khí trong đan điền vừa mới chuyển xong một vòng, cô ta lập tức thúc ra roi mây toan quát lên người Hàn Ngâm. Nào ngờ chưa kịp làm gì cổ đã lạnh ngắt, lưới bằng đã kề lên động mạch, Hàn Ngâm cười tủm tỉm nói: “Sư tỷ, nhận thua nhé.”

Lưới bằng không thể sánh với hỏa liên, nhưng đầu sao vẫn là thứ bén nhọn, tuy uy lực chẳng bằng, nhưng đâm vào da thịt mềm mại và động mạch cổ cũng dư sức, trận này, tất nhiên là Hàn Ngâm thắng.

Kể ra thì chậm nhưng đánh lại cực nhanh, từ khi hai người bước lên đài đến khi bắt đầu tỷ thí, tính ra chỉ qua mấy đợt hít thở, trên Tự Tiên phong thoáng cái rơi vào im ắng, tất cả mọi người đều giật mình dờ ra, chưa ai hoàn hồn lại.

Tiêu Nhân Nhân cũng cầm bật nhìn chăm chăm vào gương mặt có vết sẹo mờ trước mắt. Cho đến tận giờ này cô vẫn chưa hiểu nổi, uy lực pháp thuật của người này kém đến mức thua cô phân nửa, đánh lên người nhiều lần là đau một chút, chứ không tạo ra bất cứ nguy hiểm nào cho tính mạng.

Thế thì, rốt cuộc tại sao cô lại thua, mà còn thua nhanh đến thế!

~ Hết chương 45 ~

46. Chương 46: Làm Hết Sức Mình Nghe Thiên Mệnh

Làm hết sức mình nghe thiên mệnh

Edit: Yunchan

Sau một khoảng yên lặng, bốn phía chợt bùng nổ, tiếng hò hét vang dội cả ngọn núi.

Đệ tử Thanh Vân phái kêu gào phản đối liên thanh, trong khi đệ tử Cửu Huyền vốn đang buồn khổ ừ ừ vì tưởng Hàn Ngâm sẽ thua, bây giờ ai nấy đều xoa tay bóp quyền, mừng rỡ vì màn đảo ngược tình thế bất ngờ này, nhất là Phương Dữ, mừng đến nỗi mặt mũi đỏ rần, đứng dưới đài vừa vỗ tay vừa la hét nhảy nhót, còn Lạc Vân Khanh bên cạnh, tuy cũng mỉm cười, nhưng ánh mắt hắt lại toát lên vẻ bất đắc dĩ, ngay cả Lệ Thanh Hàn, mặc dù vẫn giữ bộ mặt căng cứng, nhưng vẫn không giấu nổi vẻ kiêu ngạo.

“Ta, thua...”

Tính cách của Tiêu Nhân Nhân cũng nhanh gọn dứt khoát, vả lại ngay trước mặt mọi người cũng chẳng thể chối cãi được, ngẩng ra một lát rồi lên tiếng chịu thua, nhưng chung quy cô ta vẫn không phục, thấp giọng nói với Hàn Ngâm: “Thật ra nếu ta không tránh, thì muội chưa chắc thắng được ta.”

Cô thua ở chỗ đã tránh né, phòng thủ, nên không tìm được cơ hội trả đòn. Nếu không, chỉ cần tấn công một chiêu, nói không chừng đã đảo ngược tình thế.

Hàn Ngâm cố dần cơn mừng rỡ xuống, rũ mắt nói: “Sư tỷ tu vi khó lường, muội chỉ còn cách giành thế chủ động trước, may mắn thắng trận này, còn phải đa tạ sư tỷ đã nhường.”

Nhường hay không cũng chưa biết được...

Cùng là tu vi Nhập Khiếu, nhưng chỉ cần đả thông nhiều hơn một huyết khiếu thì linh lực cũng cao cường hơn gấp đôi, sau khi đánh nhau một hồi, cô không thể phủ nhận tu vi của mình vượt xa Hàn Ngâm. Cuộc tỷ thí này ngay từ đầu đã không công bằng, đối phương có dùng chút mánh lới cũng là điều khó trách, vừa nghĩ đến đây, Tiêu Nhân Nhân nhất thời bình tâm lại, mỉm cười thi lễ với Hàn Ngâm: “Lần tới có cơ hội sẽ tìm sư muội so tài.”

Hàn Ngâm cuống quýt đáp lễ, mặt dày đeo bám quan hệ với Tiêu Nhân Nhân: “Không biết sư tỷ có thể ở lại Cửu Huyền thêm mấy ngày, nếu rảnh rỗi, muội sẽ dẫn sư tỷ đi dạo chung quanh.”

Tiêu Nhân Nhân cười đáp: “Ta còn phải trở về cùng các sư tôn, e là không nhận được phần ân tình này của sư muội.”

Hai người nói thăm với nhau vài câu, sau đó nhìn nhau cười rồi tự bước xuống đài.

Chẳng biết có phải người của Thanh Vân phái cũng có chung suy nghĩ với Tiêu Nhân Nhân không, mà sau cuộc tỷ thí này, tuy họ la hét phản đối, mắng chửi Hàn Ngâm, giậm chân đấm tay, thế nhưng chẳng ai ra mặt dị nghị gì. Vì đã giao ước đánh lại một trận, cho nên kết quả này là quyết định, chưởng môn hai phái hàn huyền đôi câu, rồi chưởng môn Thanh Vân phái cáo từ ra về.

Đệ tử Thanh Vân phái cũng tuân tự lên phi kiếm, người không thể ngự kiếm thì cũng có đồng môn dìu, chỉ có Tần Vô Tà là đứng lặng một bên, chờ người đi được tương đối rồi, hần mới chậm rãi bước lên phi kiếm, còn ngoái đầu liếc nhìn lại.

Lúc này Hàn Ngâm đang bị các đồng môn bao vây hỏi han loạn xạ, hỏi đến mức choáng váng mặt mày đành phải ngóc đầu lên hợp không khí, đúng lúc chạm phải ánh mắt hần, bèn cười gượng tỏ ý xin lỗi.

Ai dè Tần Vô Tà lại chẳng thêm cảm kích, híp mắt lại ra chiều miệt thị, khịt mũi rồi quay lưng bỏ đi một nước.

Hàn Ngâm nhìn theo bóng hần, rồi cười tự giễu.

Đúng là mặt nóng dán lên cái mông lạnh! Nhưng kể ra cô cũng có thể hiểu được suy nghĩ của Tần Vô Tà, đáng lẽ thắng lợi vẻ vang, kết quả lại bị cô phá hoại, mất hết mặt mũi chưa tính, đã vậy còn khiến Thanh Vân phái thua mất Ngũ hành linh mạch...

Lúc này La Cẩn đã giao chuyện Ngũ Hành linh mạch cho Tống Việt, sau đó ngoảnh sang nhìn cô, vẫy vẫy tay.

Hàn Ngâm đang không biết thoát khỏi đồng môn bằng cách nào, vội vã mượn cớ này chạy tới, ngoan ngoan quỳ trước mặt La Cẩn: “Đệ tử Hàn Ngâm bái kiến chưởng môn.”

“Không cần đa lễ.” Người tu tiên phần lớn đều tùy tính, La Cẩn không ra vẻ ta đây, cũng không chỉ trích cô vì màn phá rối trước đó, chỉ điềm đạm hỏi cô: “Người tu Ngũ hành linh khí sao?”

Hàn Ngâm đứng lên, trả lời: “Thưa đúng.”

Trong lòng cô rất thấp thỏm, sợ y hỏi tại sao cô tu ra Ngũ hành linh khí, học pháp thuật từ đâu, những chuyện này cô khó lòng nói dối được.

Nào ngờ La Cẩn lại chẳng quan tâm đến những thứ này, chỉ nhú mày nói: “Tu Ngũ hành linh khí, e là không dễ thành tiên.”

Cơ hội hỏi thăm tốt cơ này sao có thể bỏ qua!

Hàn Ngâm vội hỏi: “Chưởng môn có biết tung tích của Hồn Nguyên tâm pháp không?”

Mắt La Cẩn lóe sáng, nhưng ngay sau đó là cái lắc đầu khiến người ta thất vọng: “Tâm pháp này đã thất truyền từ lâu, chưa nghe nói có môn phái nào còn lưu trữ.”

Hàn Ngâm cụp mắt xuống, thầm thở dài một hơi.

Thứ đồ của La Cẩn là Chu Lạc Ngọc đang ngồi bên cạnh chợt nói xen vào: “Người mới tu tới Nhập Khiếu, nếu tản một thân linh khí rồi tu lại từ đầu thì vẫn còn kịp. Chỗ của ta vừa hay có một viên Tán Linh đan, chỉ coi người có hạ quyết tâm được không thôi.”

Trải nghiệm tuổi thơ đã dạy cho cô rằng, thứ nắm chặt trong tay mới là tốt nhất, hơn nữa ngộ nhờ ăn Tán Linh đan xong vẫn tu ra Ngũ hành linh khí thì biết làm sao?

Hàn Ngâm đáp mà không cần suy nghĩ thêm: “Đệ tử cảm tạ sư bá, nhưng mà việc tu tiên này phần nào cũng phải xem cơ duyên, có lẽ tu thành Ngũ hành linh khí chính là cơ duyên của đệ tử, đệ tử nghĩ nên thuận theo tự nhiên thì tốt hơn, biết đâu ngày nào đó may mắn tới, có thể tìm được Hồn Nguyên tâm pháp cũng nên.”

Chu Lạc Ngọc hỏi cô: “Nếu không tìm được Hồn Nguyên tâm pháp, tu không thành thì sao?”

Hàn Ngâm cười đáp: “Vậy là số mệnh đã định, kiếp này đệ tử hết hy vọng thành tiên, chỉ cần tu tới Đan Thành thì có thể sống lâu hơn trăm tuổi, đệ tử nghĩ thế cũng tốt rồi.”

Chu Lạc Ngọc nổi lên hứng thú, hỏi tiếp: “Người cứ để mặc nước chảy bèo trôi mà không muốn mạng ta do ta không do trời à?”

Vấn đề này thật là khó trả lời, có đôi khi cô nghĩ trên đời không có việc gì khó chỉ sợ lòng không bền, từ đó lòng sẽ sinh ra loại cảm giác kiêu căng ngạo mạn, nghĩ thiên hạ này chẳng có thứ gì là mình không làm được. Nhưng những chuyện vừa qua đã dạy cho cô biết, vùng vẫy trong lúc gian khổ nguy nan chưa chắc đã có ích, không chừng còn chết nhanh hơn. Vận mệnh, không phải là thứ mình muốn trốn chạy là được, vả lại ai biết được suy nghĩ mạng ta do ta không do trời, có phải là một sắp xếp khác của số phận hay không?

Cô cúi đầu nói: “Đệ tử chỉ muốn làm hết sức mình sau đó nghe theo thiên mệnh.”

Cô vừa thốt ra câu này, Tống Việt bên cạnh đã cười khẩy: “Nói liều! Nếu người muốn phó mặc cho số phận thì đừng tu tiên nữa, bởi tu tiên vốn là việc nghịch thiên cải mệnh, không có khí phách và nghị lực mạnh mẽ thì tuyệt đối không thể thành!”

Chu Lạc Ngọc liếc Tống Việt, không nói gì.

Hàn Ngâm rất không đồng tình với lời của Tống Việt, nhưng ông ta là trưởng bối nên cô không thể phản bác, chỉ có thể cụp mắt nghe.

Không khéo Chu Tình Nhi từng có lực đực với cô, không cam lòng cô tốt số như vậy, tu Ngũ hành linh khí thấp kém mà cũng có thể may mắn thủ thắng, vì vậy cô ta chưa tản đi theo mọi người mà đứng yên sau lưng Tống Việt nghe họ trò chuyện, lúc này thấy Hàn Ngâm im lặng thì cất giọng hỏi: “Thế nào, muội không đồng tình với lời của sư phụ ta sao?”

Hàn Ngâm đáp: “Không dám.”

Chu Tình Nhi cố ý chọc ngoáy: “Không dám chứ không phải không có.”

Hàn Ngâm bắt đầu nổi cáu, cô không tiện đấu võ mồm với Tống Việt, chứ không sợ cãi nhau với Chu Tình Nhi đâu nhé, thế là cô lên giọng: “Nếu nói thế thì muội cũng có một chuyện khó hiểu, xin sư tỷ chỉ giáo giùm.”

Chu Tình Nhi nhướn mày: “Muội nói xem.”

“Tại sao tu tiên phải dựa vào tư chất và ngộ tính?”

Chu Tình Nhi bị cô hỏi mà đơ ra, còn tưởng là cô đang nói đùa với mình, bèn đáp với vẻ không vui: “Đây chẳng phải là nói thừa sao, người không có tư chất ngộ tính, bất kể tu hành thế nào cũng không thể thành.”

“Tư chất và ngộ tính từ đâu mà có?”

Trời sinh!

Nói tóm lại chính là ông trời cho người số tu tiên thì người mới có thể tu tiên, nếu ông trời không cho người số tu tiên, thì người hết đường tu rồi!

Chu Tình Nhi nhất thời á khẩu chẳng biết đáp lại thế nào, đành lặng lẽ liếc qua Tống Việt, thấy sắc mặt ông ta tái xanh, rõ ràng là đang khó ở, vì chính bản thân ông ta cũng không tìm được câu nào để vật lại.

Hàn Ngâm biết rõ đạo lý một vừa hai phải, hướng hồ thời gian mình nhập môn ngắn ngủi, sách đọc được chưa nhiều, kiến thức cũng còn hạn hẹp, lý lẽ cũng chưa chắc là đúng, do đó không gặng hỏi tới cùng, chỉ thấp thỏm chuyển qua hỏi La Cẩn: “Chưởng môn, đệ tử đã tu đến Nhập Khiếu nội trong hai năm, nhưng nếu không tìm được Hỗn Nguyên tâm pháp, lúc Đan Thành có khả năng sẽ không tiến được thêm bước nào nữa... vậy sau này đệ tử có được coi là đệ tử nội môn của Cửu Huyền không?”

La Cẩn mỉm cười: “Chuyện này chẳng phải nên hỏi sư phụ của người ư?”

Sư phụ...

Phải ha!

Hàn Ngâm lật đật quay qua, định hỏi Lê Thanh Hàn.

Cô thắng tỷ thí Lê Thanh Hàn đã rất vui, chưa kể xưa nay y luôn bất hòa với Tống Việt, nghe cô bẻ lại Chu Tình Nhi làm muối mặt Tống Việt thì lại càng sướng khoái hơn, nhưng đồng thời cũng giận vì cô dám quăng mắt người sư phụ này ra sau đầu, bây giờ thấy cô dùng ánh mắt chờ mong nhìn sang thì bèn hất mặt lên trời, chấp tay sau lưng hừ lạnh: “Chuyện này vi sư chưa nghĩ xong.”

Hàn Ngâm đã có chuẩn bị sẵn, đương nhiên không sợ y làm bộ gây khó dễ, vội vàng thò tay vào túi Càn Khôn lấy ra cả đồng thứ.

Một nghìn mực thanh hoa thượng hạng, một chiếc hộp dài đựng bút lông dê đầu nhọn, một chồng mẫu khắc chữ danh gia do Hồ Khẩn mất bao nhiêu công sức mới tìm được. Khi tất cả được bày ra trước mặt Lê Thanh Hàn, hai mắt y lập tức sáng vụt lên, chẳng thềm làm giá nữa, gật đầu ngay tắp lự: “Được rồi! Đã nghĩ xong! Kể từ hôm nay người chính thức nhập môn, trở thành đệ tử quan môn của Lê Thanh Hàn ta!”

Hàn Ngâm háo hức hành lễ, dập đầu lạy y ba cái.

Trừ Tống Việt và Chu Tình Nhi ra, những người còn lại đều bật cười, ngay cả Lạc Vân Khanh đứng đằng xa nhìn thấy cảnh này, khóe môi cũng khẽ cong lên không giấu được.

~ Hết chương 46 ~

47. Chương 47: Canh Ba Hoa Chích Chèo

Canh ba hoa chích chèo

Edit: Yunchan

Tuy màn lật ngược tình thế này không quá vang dội, nhưng lần đánh bại đánh bại này của Hàn Ngâm cũng đã giành Ngũ Hành linh mạch về cho Cửu Huyền. La Cẩn hỏi cô chuyện Ngũ hành linh khí xong thì bảo Tống Việt gọi hai đệ tử tham gia tỷ thí tới, khen ngợi đôi câu, rồi cho mỗi người một viên Diên Mệnh đan.

Đây là loại đan dược có thể kéo dài thêm một năm tuổi thọ, để điều chế được nó không dễ chút nào, bởi thể hai đệ tử được ban thưởng đan đều mừng rỡ bái tạ, nhưng Hàn Ngâm lại nhìn đan dược trong tay, muốn nói lại thôi.

La Cẩn thật ra khá tốt tính, hỏi: “Có gì cứ nói đừng ngại.”

Hàn Ngâm đáp: “Hiện tại đệ tử không dùng được Diên Mệnh đan này, có thể dùng nó để đổi một thanh phi kiếm không?”

La Cẩn trầm ngâm một lát, bỗng nhiên vỗ tay cười: “Coi như vận khí của ngươi không tệ.”

Nói xong y lấy từ túi Càn Khôn tùy thân ra một thanh phi kiếm tỏa sáng năm màu.

“Nếu người không nhắc thì ta cũng quên khuấy mất, thanh phi kiếm này ta vô tình có được, đây thật ra là một thanh kiếm tốt, nhưng chẳng biết người luyện kiếm nghĩ gì, lại luyện đủ các loại huyền tinh trên khoáng vào chung một khối, muốn dùng được kiếm chỉ có Ngũ Hành linh khí pha tạp không tinh khiết, ta cũng chẳng biết phải dùng nó thế nào, bây giờ ban thưởng cho người thật là vừa khéo.”

Hàn Ngâm nhận thanh kiếm kia, vui vẻ cảm tạ. Cô bị Tô Tinh Trầm truy sát tới thê thảm nên dù nằm mơ cũng muốn có được một thanh phi kiếm, như vậy chỉ cần tu đến tu vi Cẩm Ngộ thì dù không đánh lại Tô Tinh Trầm, lỡ gặp phải thời khắc nguy hiểm cũng có thể quay đầu bỏ chạy.

Lệ Thanh Hàn ngồi ở bên thờ ơ lạnh nhạt, bỗng nhiên thò tay lấy thanh kiếm qua, cười nói: “Vi sư nghèo kiệt hủ lậu, người bá sư cũng không có lễ gặp mặt gì để tặng người, thôi thì mượn hoa hiến phật, thay người luyện lên phi kiếm ba tầng cấm chế, để sau này người sử dụng cũng được tiện tay chút.”

Hàn Ngâm đã từng luyện qua túi Càn Khôn, biết mấy chuyện luyện pháp khí này mất rất nhiều thời gian công sức, có lẽ luyện phi kiếm càng trắc trở hơn, bây giờ có người nhọc công giúp, dĩ nhiên cô cầu còn không được, vừa tạ ơn luôn miệng, vừa nói đủ lời ngon tiếng ngọt trước mặt Lệ Thanh Hàn. Chẳng qua Lệ Thanh Hàn cũng không để mình bị xoay vòng vòng, xin cáo lui với La Cẩn, rồi dẫn cô và những đệ tử khác quay lại Tập Hạc phong. Sau đó đóng cửa Bất Cư điện lại, hỏi rõ hành tung nửa năm qua của cô.

Chuyện nói được thì chắc chắn phải nói, chuyện không nói được thì có đánh chết cũng không nôn ra nửa chữ.

Nắm chắc tư tưởng này, Hàn Ngâm tức tốc biến sự thật thành nguyên luyện nấu ăn, đầu chặt một đao, tay băm một khúc, băm nát như tới nỗi không nhìn ra hình dáng ban đầu, còn xịt thêm mắm muối, rắc vào chút đường, cuối cùng bắt lên lửa nấu ra một nồi canh ba hoa chích chòe, kính cẩn rót vào bát cho Lệ Thanh Hàn.

Thậm chí đến thạch thất dưới hồ sâu vạn trượng cũng tuôn ra, nhưng người dùng Tạo Hóa Kim Tiền mở thạch thất lại biến thành Tô Tinh Trầm. Tới vườn linh cũng vu khống cho Tô Tinh Trầm lấy mất, còn bản thân cô thì sao á, đương nhiên là vào vai con tin số khổ, ẩn nấu trong thạch thất với Tô Tinh Trầm ít ngày, còn bị Tô Tinh Trầm dùng để thử đan, kết quả lại bất cần biến đổi thể chất, tu ra Ngũ hành linh khí.

Không ít người tu tiên thích dựng một động phủ mặt thất ở nơi yên tĩnh để bế quan thanh tu, địa điểm là nơi mà phần lớn mọi người không tìm được, do đó chuyện thạch thất Lệ Thanh Hàn cũng nửa tin nửa ngờ, chỉ hỏi cô: “Vậy người làm sao trốn thoát khỏi tay nghịch đồ sư môn?”

Mặc dù lừa sư phụ cũng có hơi áy náy, nhưng chuyện Tạo Hóa Kim Tiền quả thật không thể tiết lộ ra ngoài, Hàn Ngâm đành phải cắn răng nói dối tiếp. Bịa rằng Tô Tinh Trầm thiếu thuốc để luyện đan nên bèn ra ngoài tìm, thấy dắt theo con tin như cô thì rất bất tiện, lại tin chắc là cô không thoát khỏi thạch thất được, nên nhốt cô bên trong một mình, không ngờ cô lại tìm thấy đường ngầm, mang theo trúc giản Nguyên Nhất chân nhân để lại chạy ra ngoài.

Nói đến đây, những chuyện sau đó hầu như không cần hư cấu nữa, hoặc phải nói là hai đệ tử Lưu Tiên môn thoát chết trong gang tấc có thể vạch trần lời nói dối của cô, do đó cô không dám bịa, đành kể lại rậm rạp từ việc mình đến thôn Phượng Tuyền bằng cách nào, ẩn cư tu luyện làm sao, cuối cùng Tô Tinh Trầm tìm đến, cô chạy thoát thân thế nào, nói ra tất tần tật, nói xong còn lấy đồng trúc giản của Nguyên Nhất chân nhân và bức thư của Sở phu tử ra đưa cho Lệ Thanh Hàn xem.

Lệ Thanh Hàn xem xong thì đăm chiêu chốc lát, không phát hiện ra sơ hở gì trong lời kể của cô, nên cuối cùng cũng tin cô.

Hàn Ngâm thừa dịp hỏi thăm luôn: “Sư phụ, tung tích của Sở Mộ Tuyết người có biết không?”

Không ngờ Lệ Thanh Hàn lập tức cảnh cáo cô: “Việc này đừng nhắc lại!”

Hàn Ngâm khó xử: “Nhưng đệ tử chịu ân của Sở phu tử...”

Ánh mắt Lê Thanh Hàn đổi sang nhu hòa: “Người tri ân báo đáp là chuyện tốt, nhưng chuyện Sở Mộ Tuyết người trong phái đều nói năng thận trọng, ngay cả vị sư cũng không biết rõ, trong này ắt có quan ngại trọng đại, tốt nhất là người đừng nên hỏi nữa.”

Tới sư phụ còn nói vậy, xem ra Tạo Hóa Kim Tiền bảo cô lo giữ cái mạng nhỏ đừng nên hỏi nhiều, cũng chẳng nói quá chút nào...

Hàn Ngâm hết cách, đành phải tui ngửu trả lời: “Dạ.”

Nói xong mọi chuyện cả bọn mới ra khỏi Bất Cư điện, Phương Dữ còn đầy một bụng tâm sự muốn kéo Hàn Ngâm đi tán dóc, nào ngờ chưa kịp mở miệng, Lạc Vân Khanh đã giành nói trước: “Đệ về trước đi.”

Phương Dữ muốn đuổi theo hỏi lý do, nhưng thấy sắc mặt vị sư huynh này còn lạnh hơn bình thường gấp ba lần, bèn rụt đầu lại, chuồn đi nhanh như chớp.

Hàn Ngâm có hơi thấp thỏm nhưng cố không để lộ ra nét mặt. Hai người đi tới chỗ yên tĩnh, cô mới cười hỏi hân: “Sư huynh có chuyện muốn nói với muội sao?”

Lạc Vân Khanh quay người sang, lạnh lùng nhìn cô một hồi: “Tật xấu thích nói dối của muội, đến giờ còn chưa sửa?”

Tim Hàn Ngâm chùng xuống, muốn phủ nhận theo bản năng, nhưng cô biết Lạc Vân Khanh không phải người tâm cơ, đã lời cô ra chất vấn thì nhất định trong lời kể của cô thật sự có lỗi hổng, cô quyết định nuốt lời chực đến bên môi xuống, cụp mắt thấp giọng nói: “Muội nói sai ở đâu rồi sao...”

Lạc Vân Khanh cười lạnh: “Nhìn đi, muội nói dối quá nhiều, đến câu nào lộ sơ hở cũng không biết!”

Nói nhiều sai nhiều, vả lại cô đích thực nói dối, đành âm thầm cam chịu.

Đầu Hàn Ngâm càng lúc càng cúi thấp, không ho he tiếng nào.

Lạc Vân Khanh lại mắng cô: “Thôi giả vờ tội nghiệp đi!”

Hàn Ngâm nâng mặt lên, nhếch miệng, nặn ra một nụ cười khổ.

Đây đúng là...

Mặt đầy mày dạn!

Lạc Vân Khanh chẳng biết làm sao với cô, đành phải bàn vào trọng điểm, khoanh tay lại nói với vẻ mặt lạnh lùng: “Lúc muội mới lên núi đã nghe nói, trước khi Tô Tinh Trầm phản bội sư môn có giao tình rất tốt với ta, vậy sao ta không biết y am hiểu chuyện luyện đan nấu thuốc?”

Hóa ra sơ hở nằm ở đây!

Hàn Ngâm thầm thở phào một hơi, lập tức thừa nhận với thái độ thành thật: “Xin lỗi sư huynh, là muội nói dối, muội chỉ muốn kể cho mình thăm thương chút để mọi người đồng tình, nên mới nói Tô Tinh Trầm mang muội ra thí nghiệm thuốc.”

Kỳ thực người mang cô ra thí nghiệm thuốc chính là tên sư thúc chết dẫm Mộ Thập Tam kia kia.

“Vẫn còn nói dối!” Lạc Vân Khanh càng giận hơn: “Nếu thế làm sao muội tu thành Ngũ hành linh khí?”

Hàn Ngâm đáp nhanh gọn: “Ăn quả Ngũ Hành.”

Lạc Vân Khanh sững sốt.

“Muội nhân lúc Tô Tinh Trầm không để ý, trộm từ trong vườn linh, lúc đó còn tưởng là thứ gì ngon lành có thể tăng tu vi, sau mới biết cái quả đó hại người quá ác.”

Cô phóng đại tình cảnh bản thân cho kinh khủng một tý, Lạc Vân Khanh có hơi tin, nhưng vẫn tức giận hỏi cô: “Những chuyện khác muội không nói dối?”

Hàn Ngâm nghiêm túc hồi tưởng lại một lát, đáp: “Tuyệt đối không có, không tin sư huynh có thể đi điều tra!”

Dù sao có tra hay không tra thì thạch thất vẫn ở đó, thôn Phượng Tuyền cũng ở đó, không thể biến mất được, còn những chi tiết khác thì phải bắt Tô Tinh Trầm mới đối chất được, hiện tại cô chẳng có gì phải lo.

Lạc Vân Khanh nhìn cô chăm chú, thật lòng không thể phân biệt được câu nào là thật câu nào là giả, cuối cùng đành phải trầm mặt nói: “Ta tin muội một lần, việc này tạm cho qua, nhưng hy vọng sau này muội ngay thẳng đoan chính, chớ đi sai đường, bằng không người đầu tiên không tha cho muội, chính là ta!”

Ví như Tô Tinh Trầm, trước đây vốn là bạn tri kỷ của hắn, nhưng nào ngờ...

Lạc Vân Khanh buồn bã trong lòng, phát tay áo bỏ đi.

Hàn Ngâm đứng yên tại chỗ, ngơ ngẩn nhìn theo bóng lưng hắn một lát mới hoàn hồn, thấp giọng than nhẹ: “Xin lỗi, Lạc sư huynh.”

~ Hết chương 47 ~

48. Chương 48: Gối Thêu Hoa

Gối thêu hoa

Edit: Yunchan

Đừng thấy Hàn Ngâm đối với ai cũng tươi cười rạng rỡ, lanh lợi hoạt bát mà lầm, sự thật là thỉnh thoảng cô cũng sẽ xuống tinh thần. Thí dụ như lần này, cô bị Lạc Vân Khanh răn dạy một bài xong thì có hơi tiu nghỉu, không muốn trở lại tu luyện, mà thất thểu đi dạo trên Tập Hạc phong, định tìm một chỗ yên tĩnh sưởi nắng rồi đánh một giấc, có lẽ tỉnh ngủ rồi tâm trạng sẽ thoải mái hơn.

Bất tri bất giác, cô đã đi tới gần Tương Ly điện, ngoái đầu lại nhìn Thổ Linh trụ vẫn đang im lặng cun cút bám theo sau lưng, nghĩ lại nên đi vào nói câu xin lỗi với Mộ Thập Tam về chuyện mình đột ngột mất tích nửa năm, nhân tiện xin hắn nghĩ cách biến tóc mình về màu gốc.

“Mộ sư thúc, ngài có ở nhà không?”

Đẩy cửa điện khép hờ ra, cả điện tĩnh lặng, Hàn Ngâm cẩn thận tránh bẫy gài trên điện, đi vòng vào để tìm người. Kết quả chưa đi được hai bước đã nhìn thấy một đồng xanh mượt đang nhảy nhót ở đằng trước, cô ngơ ra một lát, đuổi theo mới biết nó chính là một con thỏ.

Thỏ màu xanh lá, màu lông giống hệt tóc của cô...

Hàn Ngâm vô thức sờ sờ tóc, trong lòng nảy ra một dự đoán không lành.

Quả nhiên, đến khi cô vòng ra hậu điện đã nhìn thấy một ổ chùng ba tới bốn mươi con thỏ, nhảy nhót thích thú trong cấm trận, và lại còn mỗi con một màu, đỏ cam vàng lục lam chàm tím, lúc nha lúc nhúc, chen thành một cục làm hoa hết cả mắt cô.

Đồng đến phát sợ!

Sống lưng cô lạnh toát, người nổi da gà, đang định quay đầu bỏ chạy thì bỗng nghe thấy tiếng người vắng tới loáng thoáng, bèn lần theo âm thanh tìm vào sân sau, thấy Mộ Thập Tam đang nằm trên ghế mây, trong lòng ôm một con thỏ lông đen, hơi híp mắt phơi nắng.

Bên cạnh hắn đang đứng một nữ tử mắt thanh mày tú, khí chất hiên ngang, khi phát giác thấy Hàn Ngâm đi tới thì nhìn thoáng qua cô, sau đó dời tầm mắt đi như chưa phát hiện ra, nói tiếp: “Mộ Thập Tam, cuối cùng thì bao lâu rồi người không tu luyện nữa?”

Mộ Thập Tam đến mắt cũng lười mở: “Người quản được sao?”

“Người đừng tưởng sư tổ mất rồi thì không còn ai kiểm tra tu vi của ngươi, nếu tiếp tục như vậy nữa, chừng môn... chừng môn...” Tục ngữ nói đồ đệ dẫn vào cửa, tu hành ở bản thân, tu tiên còn hơn thế, có lẽ cô gái kia không nghĩ ra chừng môn sẽ làm gì Mộ Thập Tam, áp a áp ứng một lát, rồi chỉ vào mũi hắn, cắn hận nói: “Nếu cứ tiếp tục như vậy, tóc của ngươi sẽ bạc nhanh, răng cũng rụng nhanh, tới khi nằm trên giường chờ chết thì hối hận cũng vô ích.”

Chưa từng thấy Mộ Thập Tam bị người ta chỉ vào mũi giáo huấn bao giờ, Hàn Ngâm đột nhiên rất muốn cười nhưng không dám, phải kiềm chế đến khổ.

Mộ Thập Tam thì vẫn chẳng cho người ta chút thể diện nào: “Dù là vậy, thì mắc gì đến ngươi.”

Vẻ giận dữ trên mặt cô gái kia càng rõ ràng hơn, như không tìm được nơi xả giận, cô gái kia bèn phát tay vẽ ra một đường kiếm ảnh, sau đó con thỏ trong lòng Mộ Thập Tam chưa kêu được một tiếng đã phun máu xối xối, chân giẫy một cái, tắt thở.

Tính tình cô gái này quá hung tợn, tu vi hình như cũng không thấp...

Hàn Ngâm cắn môi dưới, càng không dám lên tiếng.

Khả năng chịu đựng của Mộ Thập Tam tương đối mạnh, tiện tay ném con thỏ chết ra ngoài mà chân mày không nhíu lấy một cái, sau đó thì Dịch Trần chú làm sạch vết máu trên người mình, rồi tiếp tục thông thả phơi nắng như chưa có việc gì.

Dáng vẻ không hồn không giận như nước lạnh này dường như khiến cô gái kia có cảm giác thất bại sâu sắc.

“Mộ Thập Tam, ngươi!” Cô cắn hận nói: “Đệ tử ngoài kia đều đang bàn tán ngươi là đồ phế vật quần là áo lượt dốt nát vô học, lẽ nào ngươi không nghe thấy?”

Mộ Thập Tam lười biếng “Ừ” một tiếng, tỏ ý đã nghe thấy.

“Vậy ngươi tu luyện một chút được chưa?”

Mộ Thập Tam liếc cô: “Ngươi có thấy phiền hay không, còn chưa sống đến ba mươi mà đã lải nhải như tám mươi, nói xong rồi thì đi nhanh đi, đừng làm phiền ta ngủ.”

Đây là hạ lệnh đuổi khách, cô gái kia xem ra cũng là người tâm cao khí ngạo, không nuốt trôi cơn ghen đã quay đầu bỏ đi.

Hàn Ngâm cảm thấy mình tới không đúng lúc, nhủ thầm cũng nên tra dầu vào chân đi theo thì hơn. Không ngờ cô gái kia đi lướt qua người cô rồi thì chợt lại lùi một bước, đôi mắt trầm tĩnh nhìn cô chằm chằm, sau đó giơ tay lên vỗ bình bịch vào vai cô hai cái: “Ta là sư tỷ của muội, Vân Sơ Tâm, trước đó vài ngày có phụng mệnh sư phụ xuống núi đi tìm Tô Tinh Trâm, mới vừa về chưa bao lâu, nên có lẽ muội chưa biết ta.”

Nói rồi còn chưa đợi cô trả lời đã vung tay ném cho cô một viên Dương linh thạch: “Lần đầu gặp mặt, không biết tặng muội cái gì, thôi thì tự muội đi mua đi.”

Linh... Linh thạch...

Quả ra mắt này đúng là hào phóng.

Bắn thì bắn, Hàn Ngâm vẫn vội vàng tạ ơn: “Cám ơn sư tỷ.”

Vân Sơ Tâm nói tiếp: “Trận tỷ thí vừa rồi ta có xem, không tồi, đồ đệ này sư phụ nhận không lầm.”

Đây là khen cô sao!

Hàn Ngâm từ nhỏ đến lớn chưa từng được ai khen, tâm trạng thoáng chốc tốt hẳn lên, nụ cười cũng sáng lạng thấy rõ. Nào ngờ Vân Sơ Tâm lại ngoái đầu nhìn thoáng qua, trong lời nói sắc mùi ám chỉ: “Sau này muội phải nỗ lực tu luyện, giá nào cũng đừng học một số người, không có tư chất tốt thì cũng như cái gỏi thêu hoa vứt đi, chẳng dùng được vào đâu!”

Lời này, không dễ tiếp thu lắm thì phải...

Hàn Ngâm chỉ có thể đứng đó cười khan, cũng may Vân Sơ Tâm không có ý muốn cô hòa theo, nói xong thì gạt đầu với cô, rồi đi thẳng không dừng lại nữa.

Cô đứng ngây ra một hồi, đảo mắt nhìn qua, Mộ Thập Tam nhắm mắt tựa như đang ngủ, cô không dám làm ồn hấn, bèn rón rén chuồn ra ngoài. Ai dè mới dịch được hai bước, đã nghe cái giọng lười biếng của hấn cất lên: “Qua đây đầm chân.”

Hàn Ngâm:...

Sao đều là sư diệt như nhau, mà Vân sư tỷ lại có dũng khí chỉ vào mũi hấn mắng nhiếc, còn mình lại hèn nhát như thế, bị hấn biến thành nha hoàn sai vật?

Không được!

Cô nhất định phải dữ tợn, vực dậy can đảm, tìm lại khí phách, đánh thép cự tuyệt lời yêu cầu vô lễ của hấn!

Mới nghĩ đến đó, Mộ Thập Tam đã mất kiên nhẫn nói: “Lề mề cái gì, không muốn đổi màu tóc lại sao?”

Ý nghĩ vươn cờ tre khởi nghĩa trong đầu Hàn Ngâm tức tốc tiêu tan sạch sẽ, cô chạy ào tới đầm chân cho hấn, còn dẹp hết cốt khí cười xum xoe với hấn, mềm giọng hỏi: “Sư thúc, ngài có cách gì sao?”

Mộ Thập Tam “Ừ” một tiếng lười biếng như thường lệ.

Rốt cuộc cũng thoát khỏi cảnh bị người ta coi là yêu quái rồi!

Hàn Ngâm cảm động đến rưng rưng nước mắt, nhưng mở cờ trong bụng chờ hoài chờ mãi, chờ lâu thật lâu cũng không nghe được câu sau của hấn, nhìn kỹ lại, Mộ Thập Tam đã ngủ...

“Ta &*)(\$#...”

Cô ghen cả buổi mới nuốt được một đồng lời thô tục ngoài chợ xuống, vốn định giận dữ quay lưng bỏ đi, chờ khi nào Mộ Thập Tam thức dậy, tâm trạng tốt thì hãy quay lại, nhưng lại sợ chưa được hấn đồng ý đã chuồn mất, sau này hấn sẽ kiếm cớ làm khó dễ cô, cô đành phải dằn cơn tức, hậm hực đầm chân cho hấn tiếp.

Khoảng thời gian sau giờ Ngọ trôi qua thật lâu, ong bướm bay lượn trong cảnh xuân, không khí ấm áp dịu dịu, đưa theo mùi thơm mát của cây cối.

Trải qua bao nhiêu chuyện khiến Hàn Ngâm mệt lả, tâm trạng căng thẳng lại chẳng thả lỏng được, mãi đến lúc này ngồi trong hậu viện Tương Ly điện rợp bóng cây, cõi lòng mới dần bình yên lại. Sau đó cơn buồn ngủ lập tức ập tới như thủy triều, cô không tự chủ được lim dim hai mắt, cuối cùng không chống lại nổi cơn mệt mỏi, chệch đầu đi ngủ mất.

Một người ngủ nằm, một kẻ ngủ sắp, hình như đều rất dễ chịu...

Thổ Linh trư trừng cặp mắt heo nhìn thấy cảnh này, ngử ngử mấy cái, cuối cùng chen vào bên cạnh Hàn Ngâm, nằm bịch xuống, ngủ chống vó.

~ Hết chương 48 ~

49. Chương 49: Phù Quỷ

Phù quỷ

Edit: Yunchan

Khi Hàn Ngâm tỉnh lại thì trời đã tối hẳn, trở mình nhìn thấy bầu trời đầy sao, cô ngơ ngác một thoáng, có một tích tắc cô không nhớ nổi bản thân đang ở đâu, cứ như thời gian bị quay ngược, lồi cô trở về với cuộc sống đen tối trước đây, buổi tối không có chỗ ngủ, chỉ có thể đối bụng vất vưởng ở đầu đường...

Cũng may ngay sau đó cô đã nhìn thấy Mộ Thập Tam bên cạnh, hẳn đã thức, nhưng vẫn đang nằm nghiêng trên ghế mây, giữ nguyên tư thế buổi chiều, hình như chưa từng nhúc nhích lần nào.

Hàn Ngâm hơi ngơ ra, gọi hắn: “Mộ sư thức?”

“Ừm.” Mộ Thập Tam lười biếng đáp lại như mới tỉnh ngủ, rèm mi rũ xuống cho thấy hắn đang trầm tư.

Hàn Ngâm không dám quấy rầy hắn nữa, ôm gối ngồi yên, ai dè chỉ chớp mắt một cái đã nhìn thấy Thổ Linh trư thở hổn hển đuổi theo một con thỏ màu đỏ, lao ra từ trong hậu điện, phấn khích chạy vòng quanh trên cỏ.

Tình huống gì đây...

Hàn Ngâm thộn mặt ra, nhóc con này đang làm gì thế, tưởng mình là cầu sao? Còn chơi dí bắt với con thỏ!

Cô nhanh chóng thò tay ra, xách cái lỗ tai heo lên, đang muốn dạy dỗ nó thì chợt nghe Mộ Thập Tam lên tiếng: “Cuối cùng cũng nhớ ra!”

Bị la bắt ngờ làm cô run bắn, bất giác thả lỏng tay, Thổ Linh trư lăn ra đất, ngơ ra một chút, rồi lại xách móng đuổi theo con thỏ.

Hàn Ngâm nhìn tấm thân mập mạp của Thổ Linh trư chạy xa với ánh mắt bất lực, quay qua hỏi hắn: “Ngài nhớ ra cái gì?”

Mộ Thập Tam liếc cô: “Nhớ ra đặt đan dược ở đâu.”

Cô tính hỏi hắn đan dược gì, nhưng thấy ánh mắt hắn dừng trên tóc mình thì hiểu ra...

Nửa canh giờ sau, Hàn Ngâm rất muốn chửi đồng!

Chẳng phải chỉ là một lọ thuốc khôi phục màu tóc thôi sao, thế mà Mộ Thập Tam lại chỉ huy cô lật đồng lật tây hết như đại gia, cho đến khi bụi bặm trong điện được quét sạch, mấy thứ lộn xộn cũng được thu dọn xong, người này mới bấm ngón tay gõ trán, làm bộ như sức nhớ ra, lấy một lọ đan dược từ trong ngực ra rồi đổ một viên cho cô, sau đó nói: “Ngày mai nhớ tới đây làm việc.”

Đáng chết! Muốn cô dọn vệ sinh đại điện thì cứ nói thẳng đi, lòng vòng quanh co kiểu này là muốn sỉ nhục chỉ số thông minh của ai, tưởng người khác không nhận ra hắn đang diễn trò sao!

Hàn Ngâm thật muốn giơ ngón giữa với hắn, nhưng cân nhắc lại một lát, cô cảm thấy đầu óc của mình nhất định không nhiều bằng hắn, để đề phòng bất cẩn trúng ám chiêu của hắn, cô quyết định nhịn cho sóng êm biển lặng.

Cô quay lưng định đi, Mộ Thập Tam lại gọi giật lại: “Nhân tiện mang mấy con thỏ trong điện thả ra ngoài đi.”

“Thỏ có thể ăn được mà, ngài bỏ hết sao?”

Mộ Thập Tam khề cong khóe miệng: “Người thích? Vậy người ăn đi.”

Hàn Ngâm nhớ tới ổ thỏ có màu lông quái dị, da đầu nhất thời ngứa ran, cười gượng đáp: “Thôi thì thả đi...”

Chẳng ai quan tâm cô muốn ăn hay thả, nhưng lúc ra sau điện bắt thỏ thì cô có hơi nhúc nhích.

Nhiều thỏ thế này, cô cũng đâu phải Quan Thế Âm nghìn tay, sao bắt hết nổi!

Ngoái đầu lại thấy Mộ Thập Tam không vào theo, Hàn Ngâm bèn móc Tạo Hóa Kim Tiền trong ngực ra, nói nhỏ: “Tiền gia, giúp ta một chuyện, luyện mấy con thỏ này thành phù quỷ nhé.”

Fù quỷ là thứ gì, đến giờ cô chưa từng thấy, nên cũng hơi tò mò.

Tạo Hóa Kim Tiền biết đây không phải chỗ để ra vẻ ta đây, chờ cô ba mời bốn thỉnh, vả lại nó cũng không địch lại nổi bản năng muốn luyện khí của pháp bảo, mắt tiền bèn hé ra, hút hết cả đồng thỏ vào trong, im lặng một lát, rồi phun ra một chồng bùa lập lòe ánh sáng u lam xanh biếc, bay là là như ngọc lưu ly bán trong suốt, vậy mà nó còn thấp giọng oán trách: “Thỏ cấp quá thấp, chả bỏ nhét kẽ răng.”

Người cơ bản còn chả có răng...

Hàn Ngâm cố nhịn không phản bác lại, nhét Tạo Hóa Kim Tiền vào lòng rồi toan bước nhanh đi. Ai ngờ đúng lúc này một bàn tay bỗng thò tới từ bên cạnh, rút một lá bùa trong tay cô.

Toi đời!

Tim cô bỗng nhiên thót lên, ảo não, sợ hãi, thấp thỏm, lo âu, đủ loại cảm xúc ùn ùn kéo đến.

Lệ Thanh Hàn tức giận, Lạc Vân Khanh thất vọng, Phương Dữ khổ sở, Vân Sơ Tâm khinh bỉ, Tống Việt cười khẩy, Chu Tình Nhi đắc ý...

Về mặt của tất cả mọi người sau khi biết cô cất giấu chỉ bảo của sư môn chột lườm qua trong đầu.

Chỉ nhìn tình cảnh của Tô Tinh Trầm sau khi trộm Tạo Hóa Kim Tiền là biết, tuy cô không trộm, nhưng tìm chỉ bảo về lại giấu nhem không báo, tội manh tâm phản trắc bảo đảm chạy không thoát, ai phạt cũng như nhau, cô chắc chắn sẽ bị đuổi khỏi Cửu Huyền!

Hàn Ngâm vô cùng hoảng sợ, nhưng nhờ bản năng sinh tồn tôi luyện nhiều năm qua, khiến trên mặt cô không để lộ chút cảm xúc tiêu cực nào, thậm chí cô còn mỉm cười, chỉ có lúc quay người lại là động tác có hơi cứng ngắc.

Mộ Thập Tam bên cạnh đang lật qua lật lại lá bùa kia: “Hóa ra đây là phù quỹ sau khi luyện thành, không biết có dùng được hay không đây.”

Hàn Ngâm mỉm cười một cách máy móc, cố ra vẻ bình tĩnh.

Mộ Thập Tam liếc cô: “Nghe đâu luyện phù quỹ rất phiền phức, vả lại nguyên thân của phù quỹ không lợi hại dù luyện ra cũng vô dụng, quá lợi hại thì lại rất đáng tiếc, bởi vậy phương pháp luyện đã thất truyền từ lâu, đây là lần đầu ta nhìn thấy, không ngờ, người biết cách?”

Giọng hần hết sức nhẹ nhàng dịu dàng, nhưng Hàn Ngâm biết rõ hần là người khó chơi đến mức nào, cô vội vã thu hết nghị lực đáp lời: “Thật ra, cũng nhờ số ta may...”

May mắn học được cách luyện phù quỹ, chẳng là may mắn thế nào thì cô không nói rõ ra, như vậy dù Mộ Thập Tam muốn học cô cũng còn đường từ chối.

“Vậy sao.” Mộ Thập Tam cười thâm ý: “Lá bùa này tặng cho ta chơi một chút, người không ngại chứ?”

“Không ngại...” Còn chưa biết hần nhìn thấy được bao nhiêu, cô dám ngại sao?

Mộ Thập Tam rút chút linh khí vào trong lá bùa, đoạn run tay, lá bùa rơi xuống mặt đất, hóa thành một con thỏ tỏa sáng xanh biếc, óng ánh xuyên thấu, con thỏ vừa rơi xuống đất đã quay ngoắc lại với bản tính ngoan hiền bình thường, nhảy phốc về phía Hàn Ngâm, nghe rằng tấn công cô một cách điên cuồng.

Sao không đau, thì ra Thổ Linh trư đã lập tức bổ nhào lên bảo vệ chủ, lăn quay ra đất vật nhau con thỏ phù quỹ kia.

Tâm trạng Hàn Ngâm rất rối rắm, cô phát hiện đòn tấn công của Thổ Linh trư đối với thỏ phù quỹ hoàn toàn vô dụng, dù cho răng heo gặm cắn hung dữ cỡ nào thì hàm răng nhọn vẫn xuyên qua thân thỏ, cảm giác như cắn vào không khí vậy.

Trái lại, tới lượt thỏ phù quỹ tấn công thì lại có thể tạo thành vết thương thật cho Thổ Linh trư, mặc dù tính sát thương có hạn, nhưng nhiều và liên tục, hơn nữa dù sao nó cũng là một con thỏ, nếu đổi thành mãnh hổ hay sư tử, thì Thổ Linh trư đã nằm đo đất từ lâu rồi!

Dĩ nhiên Mộ Thập Tam cũng nghĩ đến điểm này, hứng thú ngồi xổm xuống, dùng một cây chủy thủ(*) đâm vào con thỏ phù quỹ kia.

(*) Dao găm.

Không có hiệu quả.

Hắn vận linh lực lên chủ thủ, đâm lại lần nữa —

Thỏ phù quý bỗng biến thành hai con, chỉ có hình thể là nhỏ đi phân nửa, sức tấn công hình như cũng yếu đi phân nửa.

“Thú vị.” Hắn càng hứng thú hơn, giờ chủ thủ đâm thêm một nhát, hai con thỏ tức thì biến thành bốn con, hình thể lại nhỏ đi rất nhiều, xem chừng chỉ cần hắn không dừng tay thì thỏ phù quý sẽ nhân lên không ngừng, nhỏ mãi đến khi không nhìn thấy được nữa mới thôi.

Mộ Thập Tam trầm ngâm một lát: “Người dùng pháp thuật đánh thử xem.”

Hàn Ngâm đành phải đánh ra một lưỡi băng, đánh nát nửa bên thân của thỏ phù quý, ừ, vẫn là một con thỏ, dù có thể biến ra khuôn mặt và bốn chân mới hoàn chỉnh, nhưng nửa bên bị đánh nát lại tản ra thành ánh sáng rơi lên mặt đất, biến mất triệt để.

“Biết rồi.” Mộ Thập Tam đứng lên, phát ống tay áo bắn ra một đóa hỏa liên, ánh lửa cháy bùng lên, thỏ phù quý tức thì biến mất toàn bộ: “Chính thế, đòn tấn công bình thường vô dụng, tấn công bằng linh lực chỉ có thể phân chia sức mạnh của phù quý, chỉ có tấn công bằng pháp thuật mới có thể tiêu diệt nó hoàn toàn.”

Phù quý được triệu hồi ra có thể tồn tại mười hai canh giờ, nói cách khác, chỉ cần trong khoảng thời gian này đối thủ không dùng pháp thuật tấn công, phù quý sẽ chiến đấu tới cùng không ngừng không nghỉ. Nếu dùng pháp thuật với một hai con thì không sao, nhưng giả sử quá đông, thì e là có hao hết linh khí cũng không giết sạch nổi.

Mắt Hàn Ngâm sáng bừng, nhưng lại tối xuống ngay lập tức. Còn chưa biết Mộ Thập Tam muốn xử cô thế nào, Tạo Hóa Kim Tiên chưa chắc đã giữ được, bây giờ nghĩ tới chuyện luyện phù quý này chẳng phải uổng công sao.

Nào ngờ Mộ Thập Tam lại chẳng có ý định muốn xử lý cô, phát ống tay áo quay người đi, chỉ để lại một câu: “Chờ hôm nào ta bắt được linh thú lợi hại, người hãy giúp ta luyện ít phù quý.”

Chuyện cứ trôi qua nhẹ nhàng thế thôi à...

Hàn Ngâm hơi bị bất ngờ!

Cô và Mộ Thập Tam quen biết chưa bao lâu, nhưng cô biết rõ hắn nhạy bén tới mức nào, cứ tưởng dù mình có may mắn qua ải thì cũng phải tổn hết nước bọt vất kiệt đầu óc, chưa kể hắn còn nói luyện phù quý rất phiền phức, sao lại không nghĩ cô luyện ra nhiều thỏ phù quý như vậy trong nháy mắt được chứ, quả là hết sức kỳ quặc?

Hàn Ngâm càng nghĩ càng thấy khó tin, thậm chí còn thấy hơi rờn rợn —

Chết tiệt!

Rốt cuộc tên này có phát hiện ra Tạo Hóa Kim Tiên hay không hả?!

~ Hết chương 49

~Thế theo yêu cầu và nguyện vọng của đông đảo bạn đọc muốn biết xem ai là nam chính, hôm nay Yun sẽ làm một cuộc phỏng vấn nhanh với các mỹ nam nhà chúng ta, mời mọi người vào dự thính o(* *)

Yun (Cầm mic đưa tới): Xin hỏi Lạc sư huynh, huynh có phải nam chính không?

Lạc Vân Khanh (Nghiêm mặt): Dung cô nương, nam chính đúng là ta.

Yun (Chăm mồ hôi): Lạc sư huynh, muội là Yun chan, không phải Dung.

Lạc Vân Khanh (Khó hiểu): Dung Trang cô nương?

Yun : Khóc, huynh đi xa quá rồi, thôi bỏ qua, vậy chúng ta đã có thể xác định nam chính, đó chính là Lạc Vân.... à mà khoan, hình như có tiếng leng keng...

Keng keng, một miếng vàng nhảy tới, há mắt tiền hét vào mặt Yun MC dễ thương đáng yêu xinh đẹp: Tiền gia ta mới là nam chính, Giun nhóc tì, người còn ngu dốt hơn cả nhóc tì Hàn Ngâm!

Yun Σ(° °|||): Giun nhóc tì, Tiền gia, ta không phải Giun mà là Yun chan.

Tạo Hóa Kim Tiền: Mặc kệ ngươi là Giun gì, đừng thấy bây giờ đại gia ta bé tí teo mà coi thường, sau này đại gia ta hóa thành người sẽ là mỹ nam đệ nhất thiên hạ, lúc đó ta mới xứng làm nam chính!

“Bốp!”

Tạo Hóa Kim Tiền: Ên nào ạp ên ặt a! (Dịch: Tên nào đập lên mặt ta!)

Mộ Thập Tam (Giả bộ vô tội): À, xin lỗi, ta tưởng là miếng vàng rỉ ai đánh rơi.

Yun (Lật đặt cầm mic chạy qua) () : Ahihi, Mộ sư thúc đây rồi, thời lượng sắp hết cho Yun phỏng vấn chút, ngài có phải nam chính không.

Mộ Thập Tam (Cất giọng lưỡi biếng): Yun cô nương hỏi đúng người rồi, phu quân tương lai của Tiểu Ngâm chính là ta.

Yun (Mắt lấp lánh): A a, cuối cùng cũng có người gọi đúng biệt danh cúng cơm của Yun MC dễ thương đáng yêu xinh đẹp, Yun xin tuyên bố, nam chính cuối cùng của chúng ta chính là Mộ... Hự...

Ai dám bịt miệng MC!

Lạc Vân Khanh (nhú mảy bước tới): MC hai mặt, thi thuật cam để ngươi khỏi đi làm hại thiên hạ!

Mộ Thập Tam: Lạc sư diệt, không nên đối xử như thế với một cô nương chân yếu tay mềm.

Yun (Gật đầu lia lịa): Ầi ải, Ồ ư úc ô ối! (Dịch: Phải phải, Mộ sư thúc vô đối!)

Lạc Vân Khanh: Mộ sư thúc, sư thúc và sư diệt yêu nhau là đại nghịch bất đạo, ngài nghĩ mọi người sẽ đồng thuận sao?

Mộ Thập Tam: Biết đâu chứ, thử hỏi Yun cô nương xem suy nghĩ của độc giả thế nào?

Yun (Há mồm thở sau khi được giải thuật cam): Thật ra phần lớn người đọc đều thích Lạc Vân Khanh làm nam chính, có điều.... Á Á Á (Ta chưa nói hết màaaaaaaa!!!!)

Yun MC đã bị đá bay xa ngàn dặm....

Lạc Vân Khanh (Nhếch mép): Chẳng phải Mộ sư thúc nói không nên đối xử như thế với một cô nương chân yếu tay mềm sao?

Mộ Thập Tam (Đanh mặt): Không nên nhân từ với kẻ lật mặt quá nhanh!

...

Trong khi đó, Yun MC dễ thương đáng yêu xinh đẹp bị đá bay qua trăm ngọn núi ngàn con sông tổng cộng chừng mười vạn tám ngàn dặm, hiện tại đã bất tỉnh nhân sự, không còn khả năng phỏng vấn...

50. Chương 50: Ác Độc Là Tất Yếu

Ác độc là tất yếu

Edit: Yunchan

Mộ Thập Tam làm thật.

Linh thú lợi hại đâu phải nói bắt là bắt được ngay? Hàn Ngâm cứ tưởng là hắn đang nói đùa, nào ngờ hôm sau đến Tương Ly điện, hắn lại ném cho cô một câu: “Ta ra ngoài hai ngày.”

Hắn nói xong là đi ngay, chớp mắt đã mất dạng.

Mới đầu Hàn Ngâm còn sướng rơn trong bụng, âm thầm lạy tạ đủ loại thần tiên quý tướng trên trời dưới đất, sau đó ngang nhiên chiếm dụng Tương Ly điện, tu luyện luôn trong đó, thậm chí có vài đêm còn không trở về, chọn đại một cái giường rồi ngủ luôn tại đó.

Cô làm thế chẳng phải vì giả bộ cần cù để nịnh nọt Mộ Thập Tam, mà vì hiện nay tu vi của cô đã cao lên một ít, nhãn lực tất nhiên cũng nâng cao theo, nhìn thấy được bên trong điện này bày bố rất nhiều trận pháp Tụ Linh, linh khí trời đất cũng dày đặc hơn những nơi khác mấy lần, tu luyện cũng đạt hiệu quả cao hơn.

Nhưng thoát cái đã hai tháng trôi qua, Hàn Ngâm đã xông phá thêm hai mươi bốn huyết khiếu, vậy mà Mộ Thập Tam vẫn chưa về.

Cô bắt đầu lo lắng, cô đoán hắn nghiêm túc với chuyện bắt linh thú, nhưng liên tưởng tới lời đánh giá của mọi người Cửu Huyền và Vân Sơ Tâm về hắn, cô cảm thấy nếu một tháng nữa mà hắn vẫn chưa trở lại, thì có lẽ đã bị linh thú lợi hại bắt ngược lại rồi...

Hàn Ngâm phân vân có nên báo lại việc này cho Lệ Thanh Hàn hay không.

“Không được đi!” Tạo Hóa Kim Tiền phản đối gay gắt: “Cứ để hắn đi chết đi.”

Hàn Ngâm phát lạnh: “Người thật là độc ác...”

Tạo Hóa Kim Tiền còn ám ảnh chuyện suýt bị Mộ Thập Tam phát hiện lần trước, nó nói bằng giọng bí hiểm: “Ác độc là tất yếu, chỉ có người chết mới có thể giữ bí mật.”

“Người...” Hàn Ngâm vừa định nói thêm, chợt nghe cửa điện kêu vang.

Cô ngược mắt, thấy Mộ Thập Tam mất tích hai tháng ròng đang đứng ngoài cửa điện, hình như gầy và đen đi đôi chút, thân hình có vẻ cao ráo và rắn rỏi hơn trước, y phục hơi rộng toát ra vẻ xuất trần. Thế nhưng nét mặt lại không có vẻ phong trần mệt mỏi, trái lại còn khá có tinh thần, ánh mắt nhìn cô cũng trong vắt trầm tĩnh.

Có cần trùng hợp tới mức này hay không...

Cô nhất thời lúng túng, Tạo Hóa Kim Tiền cũng im hơi lặng tiếng.

Mộ Thập Tam khẽ cong môi, đi vào trong điện: “Người đang nói chuyện với ai à?”

“Không... không có...”

“Vậy chắc là ta nghe lầm.” Hắn không gặng hỏi, chỉ thả cái túi gấm nặng trĩu trong tay vào lòng Hàn Ngâm: “Ta mệt, đi ngủ một giấc, ngươi luyện những linh thú này thành phù quỷ đi.”

Giọng hắn nhẹ nhàng, nói xong thì đi ngay, trông như chưa từng rời khỏi Cửu Huyền, mà chỉ ăn xong bữa cơm rồi ra ngoài tản bộ, chưa đầy nửa canh giờ sẽ trở lại đáng vẻ ban đầu.

Có thể, từ chối sao...

Hàn Ngâm hoang mang nhìn theo hướng hắn đi khuất, giải phong ấn trên túi gấm ra nhìn thử —

Thấy vô số đốm sáng xanh biếc lớn cỡ hạt đậu.

Đây là linh thú gì thế?

Trong lúc cô ngây người, trong túi gấm đã lộ ra một cái đầu nhỏ, màu lông vàng óng, răng bén mỏ nhọn.

Đây đây đây, đây là con chuột mà!

Hàn Ngâm hét lên thất thanh, suýt thì quăng luôn túi gấm, Thổ Linh trư bên cạnh cô cũng thở hổn hển rồi bỏ chạy té khỏi, chẳng biết trốn vào xó nào rồi.

Tuy trước đây cô từng gặp khá nhiều chuột, nhưng nhiều thế này, còn là kiểu lông vàng mắt xanh thì cô mới nhìn thấy lần đầu. Cảm giác buồn nôn làm toàn thân cô phát rét, đầu còn nhớ được chuyện gì, lật đật lấy Tào Hóa Kim Tiền ra, dùng sức nhét túi gấm vào trong mắt tiền.

“Luyện, luyện nhanh lên.” Thật là rợn tóc gáy.

Đáng thương cho Tào Hóa Kim Tiền, còn chưa kịp ừ hử tiếng nào đã bị thồn cả túi gấm vào mồm, mắt tiền vụn vụn nửa canh giờ trông hết sức thống khổ, rồi bắt đầu nôn ra đồng bùa lập lòe ánh sáng lam u tối.

Hàn Ngâm lúi húi nhặt chúng lên rồi xếp lại thành chồng, tới khi Tào Hóa Kim Tiền nôn hết ra, cô nhìn lại mới phát hiện chồng bùa này xếp cao ngang người cô, nhưng không chỉ có một chồng, mà là hơn mười chồng.

Má ơi!

Chân cô nhũn ra, ngã bịch xuống đất: “Đồng chuột lông vàng này, lẽ nào có hơn mấy trăm ngàn con?”

Tào Hóa Kim Tiền còn đang ho khùng khục, vất vả lắm mới khạc được túi gấm ra, sau đó cướp lời nói: “Sai, hơn một vạn con, đồ thiếu kiến thức như ngươi bớt đặt tên lung tung đi, đây không phải chuột lông vàng mà là linh thú cấp năm, Phệ Cốt Toàn Tâm thử, hung tàn hơn con heo mập vô dụng ngươi nuôi một ngàn lần.”

Lúc này Thổ Linh trư đã thò mặt về, đứng bên ụt ịt ra vẻ kháng nghị, sau đó giang bốn chân ra, nằm úp xuống đất ngủ khò.

Phệ Cốt Toàn Tâm thử, tên này nghe hơi bị hung dữ.

Hàn Ngâm còn chưa kịp phản ứng gì, Tào Hóa Kim Tiền đã chửi ầm lên: “Mộ Thập Tam, thằng nhóc thói tha đáng bầm đáng chém, đáng bị trời đánh thánh đâm, đây xuống địa ngục đọa vào luân hồi làm súc sinh, linh khí lão tử tích góp một năm có dễ gì đâu, giờ chỉ một lát đã hao hơn phân nửa...”

“Rầm —” Cửa điện khép chặt bất thành linh bị ai đó đá văng, Vân Sơ Tâm sải bước xông vào: “Mộ Thập Tam, người về rồi...”

Đương nói giữa chừng, Vân Sơ Tâm bỗng cầm bật, nhìn chằm chằm mười chồng bùa tỏa sáng kỳ dị, quay qua Hàn Ngâm hỏi: “Đây là gì?”

Hàn Ngâm nắm chặt Tào Hóa Kim Tiền trong lòng bàn tay, nâng mặt lên cười nói: “Vân sư tử, tử tới tìm Mộ sư thúc sao?”

Vân Sơ Tâm bị cô hỏi mới sực nhớ ra mục đích mình đến đây: “Đúng vậy, hắc ở đâu? Lúc ta chưa vào hình như có nghe hắc nói chuyện, hình như linh khí hao hơn phân nửa gì đó, lần này hắc lên xuống núi gặp nguy hiểm gì sao?”

Hàn Ngâm đang nghĩ phải lừa cô thế nào, chợt nghe đằng sau vang lên một giọng lơ đãng: “Người quản được sao?”

Cô ngoái đầu lại, thấy Mộ Thập Tam đứng khoanh tay, hai mắt nhấp nhèm dựa nghiêng lên cột điện, liếc Vân Sơ Tâm với nét mặt rất mất kiên nhẫn. Ngoảnh sang Vân Sơ Tâm, cả gương mặt là sầm sét bão bùng, rõ ràng cũng sắp bùng nổ tới nơi. Hàn Ngâm nghĩ thầm bị kẹt ở giữa hai người này vô cùng nguy hiểm, bất cẩn còn có thể trở thành bia đỡ đạn, vì vậy cô rón ra rón rén dịch về hướng cửa điện, lúc đi còn không quên thò một xấp phù quỷ theo.

Phệ Cốt Toàn Tâm thử này khi còn sống thì làm cô sờn gai ốc, nhưng biến thành phù quỷ rồi thì hiển nhiên càng nhiều càng tốt, sau này lỡ gặp nguy hiểm, chỉ cần tung phù quỷ ra là có thể chuồn đi ngay lập tức.

Chẳng biết Mộ Thập Tam không nhận ra hay là không để ý mà lại để cô chuồn êm ra khỏi Tương Ly điện, cô ngoác quanh quất, trong phút chốc không biết nên đi đâu.

Đi tìm Lệ Thanh Hàn à, mấy hôm nay y đang nghiên cứu thư pháp, lần trước cô tới thỉnh giáo vài thứ, đã bị y đá ra khỏi Bất Cư điện chẳng nề tình. Tìm Lạc Vân Khanh sao? Từ lần nói dối bị bóc mẽ tới nay, mỗi lần chạm mặt, hần đều trưng ra bản mặt lạnh như tiền, khiến cô cứ thấy chột dạ như đã làm sai chuyện gì. Phương Dữ là sự lựa chọn tốt nhất để tán gẫu giết thời gian, thế nhưng đại sư tỷ Vân Sơ Tâm nói hần quá lười, bắt hần phải bế quan tăng cường tu luyện, cô cũng không tiện tới đó phá rối.

Cuối cùng Hàn Ngâm quyết định đến Liễm Vụ phong, lãnh hết số Ích Cốc đan và linh thạch để dồn hơn nửa năm qua, cộng thêm một viên Dương linh thạch Vân Sơ Tâm tặng, cô có thể nhân dịp đi dạo quanh chợ, xem coi có thứ gì mình cần không.

Tháng ngày tu tiên gian khổ, nhưng cũng qua nhanh như chớp mắt.

Thời gian ở nơi đây rõ ràng không thể tính theo nhật nguyệt, hai đệ tử tu tiên gặp mặt chào hỏi, nếu như nói đã mấy ngày không gặp, thì chẳng cần hỏi cũng biết nhất định là đã qua một hai năm, nếu họ nói lâu rồi không gặp, thì dám đã năm bảy năm trôi qua chưa biết chừng. Bởi thế khi Hàn Ngâm tới Cần Sự điện lãnh đồ, trưởng lão ở Cần Sự điện chỉ liếc qua cô một cách hồ hững, rồi nói: “Mấy ngày rồi không gặp người.”

Hàn Ngâm đáp ậm ờ, giơ một tay lên che mặt, cố quay lưng về phía những đệ tử Cửu Huyền đang qua lại chung quanh.

Cô không ngờ ở Cần Sự điện này mình cũng coi như người nổi tiếng, mới xuống Tập Hạc phong đã có rất nhiều đệ tử ngoại môn vây quanh cô hỏi chuyện nọ chuyện kia, nội dung đương nhiên là màn tỷ thí của cô với Tiêu Nhân Nhân hai tháng trước, cả chuyện cô tu Ngũ hành linh khí khác người.

Nói nào ngay chuyện này còn dễ ứng phó, đối đáp mấy câu lấy lệ, cười cười rồi đi thôi. Thứ khiến cô đau đầu nhất chính là chuyện cô báo riêng với Lệ Thanh Hàn, chẳng biết sao lại bị đồn ra ngoài, ai cũng hỏi cô chi tiết cuộc đọ sức của cô với Tô Tinh Trầm, và tình hình trong thạch thất bên dưới hàn đàm sâu vạn trượng. Cô không dám nói nhiều, sợ lộ ra sơ hở, vả lại lòng hiếu kỳ của con người là vô hạn, càng nói nhiều thì họ càng hiếu kỳ. Rốt cuộc cô phải vội vàng mượn cớ, chạy trốn chết.

Lệ Thanh Hàn và hai vị sư huynh của cô không nhiều chuyện như thế, không thể nào đồn chuyện này ra ngoài được.

Nhất định là Tổng Việt.

Hàn Ngâm hận đến ngứa răng, cô đoán có lẽ là Lệ Thanh Hàn bẩm báo lại với trưởng môn, hoặc là Tổng Việt lấy thân phận quản sự ra đích thân tới nghe ngóng, cho nên tin tức mới rò rỉ.

“Ích Cốc đan và linh thạch của người đây.” Trưởng lão Cần Sự điện liếc bộ dạng ngơ ngẩn của cô, đẩy đồ tới trước mặt cô.

“A, cảm tạ.” Hàn Ngâm hoàn hồn lại, bỏ đan dược và linh thạch vào túi Cần Khôn, đang định đi, bỗng nhiên thấy trước mặt trưởng lão Cần Sự điện đặt một quyển danh sách, óc bỗng nhiên lóe sáng...

Không biết trên đó có tên của Sở Mộ Tuyết không nhỉ...

Mặc dù Lệ Thanh Hàn và Tạo Hóa Kim Tiên đều bảo cô đừng tìm hiểu chuyện năm xưa, nhưng cô đã hứa với Sở phu tử là sẽ làm hết sức mình, cho nên nếu không điều tra rõ, cô sẽ thấy trong lòng nặng như đeo đá, cảm giác chẳng dễ chịu chút nào.

Nhưng mà...

Cô nhìn lên trưởng lão Cần Sự điện, nếu hỏi thẳng ông ta, lỡ bị cự tuyệt thì sẽ khó gỡ trò được nữa.

Hàn Ngâm suy nghĩ giây lát, sau đó cúi đầu làm bộ lục lợi túi Cần Khôn, trên thực tế là âm thầm lấy ra một lá phù quý, vận linh khí, dụng ý niệm, bí mật vận hành nó.

Chuột phù quý vừa rơi xuống đất đã men theo góc tường chạy ra xa, lát sau một tiếng thét thảm thiết của nữ vang lên: “Á, con chuột, có con chuột!”

Có câu chuột chạy qua đường người người la hét, từ câu này có thể tưởng tượng ra khung cảnh lúc này.

Chuột phù quý bị Hàn Ngâm thả ra chạy tán loạn khắp đại điện, không đả thương ai, nhưng lại gây ra cảnh tượng hỗn loạn. Sau một hồi chui lủi, nó lại lén đến bên chân Hàn Ngâm, Hàn Ngâm nhanh tay lẹ chân leo lên bàn, nín chặt áo của trưởng lão Cần Sự điện, hét thẳng vào mặt ông ta: “Con chuột, trưởng lão cứu mạng, ta sợ nhất là chuột!”

Chân mày của trưởng lão Cần Sự điện xoắn lại thành bánh quai chèo, buộc phải gỡ tay cô ra đứng dậy kiểm tra.

Lúc này các đệ tử Cửu Huyền đã rút đao tuốt kiếm, đuổi theo chém giết con chuột phù quý, ông ta thấy cảnh này thì hừ một tiếng: “Một đám đầu đất, đây là chuột phù quý, phải dùng pháp thuật để diệt.”

Ông ta vừa dứt lời, trong đại điện lập tức chớp lóe ánh sáng pháp thuật loạn xạ, nhưng chuột phù quý luôn lách rất linh hoạt, còn chuyên lủi vào trong đám đông, trong giây lát không ai có thể đánh trúng nó, ngược lại tiếng la hét của nữ đệ tử lại vang lên loạn xạ ngẫu.

Tận dụng thời cơ, mắt rồi không trở lại.

Hàn Ngâm lật vội danh sách, rồi lại thất vọng phát hiện đây là quyển danh sách ghi tên của đệ tử ngoại môn, cũng may trên bàn còn một chồng sổ sách khác, cô nhanh tay xốc qua một lần, rốt cuộc cũng tìm được quyển cô muốn.

Sở Mộ Tuyết, Sở Mộ Tuyết cô đang ở đâu?

Cô vừa lật vừa để ý động tĩnh của trưởng lão Cần Sự điện. Không ngờ đập vào mắt đầu tiên lại là ba chữ Tô Tinh Trầm, bị chu sa gạch bỏ, bên dưới viết thêm một hàng chữ cực nhỏ, vì lấy trộm Tọa Hóa Kim Tiền mà bị trục xuất khỏi môn phái.

Cô không có hứng với Tô Tinh Trầm.

Hàn Ngâm lật tiếp, đến khi ba chữ Sở Mộ Tuyết lọt vào mắt thì lòng mới thả lỏng, nhưng ngay sau đó đã thít chặt lại.

Tại sao lại thế này...

~ Hết chương 50 ~

51. Chương 51: Đề Tiện Vô Sĩ

Đề tiện vô sĩ

Edit: Yunchan

Tên của Sở Mộ Tuyết cũng bị chu sa gạch ngang, cho thấy cũng đã bị trục xuất khỏi môn phái.

Chuyện này nằm trong dự liệu, điều làm Hàn Ngâm buồn bực là hàng chữ do Cần Sự điện viết bên dưới đã bị thi pháp thuật, trên chữ viết bị che một lớp sương mù, chẳng thấy được gì.

Cô lấy ngón tay ra sức cào cào lên lớp sương mù pháp thuật, sương mù biến ảo chuyển động theo động tác của cô, nhưng chữ viết dưới đó vẫn chẳng lộ ra được.

Lúc này các đệ tử đang la hét gào rú trong Cần Sự điện đã bình tĩnh lại, bắt đầu tập hợp nhau vây giết con chuột phù quý. Hàn Ngâm không làm thì thôi, đã làm thì phải làm tới cùng, thế là cô thẳng tay xé trang đó đi, nhét vào ống tay áo. Có điều ngay khi cô định đặt quyển sách về chỗ cũ, thì thoáng nhìn thấy một cái tên quen thuộc, Tổng Việt.

Cô ngẩn ra, nhìn kỹ lại, sư phụ của Tổng Việt cũng là Nguyên Nhất chân nhân.

Khổ nỗi, đúng lúc này chuột phù quý đã bị tiêu diệt, trưởng lão Cần Sự diện quay người bước lại. Phản ứng của Hàn Ngâm coi như mau lẹ, cuống quýt phủ ống tay áo lên quyển danh sách, chống cằm ra vẻ suy tư.

Biết rõ hành động này rất lộ liễu, nhưng cô chẳng còn cách nào khác, điều làm cô đau đầu nhất là một khi trưởng lão Cần Sự diện ngồi về chỗ, thì cô cũng không thể ngồi chễm chệ trên bàn người ta mà suy tư tiếp được.

Đương lúc Hàn Ngâm đang lo lắng tới nóng ruột, bỗng nhiên có một đệ tử ngoại môn kêu lên: “Trưởng lão.”

Trưởng lão Cần Sự diện quay đầu lại: “Chuyện gì?”

Hàn Ngâm thầm thở phào, gấp rút thả quyển sách về chỗ cũ, nhảy xuống bàn với tốc độ nhanh nhất có thể. Cô cũng chẳng còn tâm trạng để mua đồ nữa, lẩn vào đám đông rồi chạy ra khỏi điện.

Vừa tính chạy xuống Liễm Vụ phong, thì lại có người đuổi theo sau lưng, réo to: “Sư thúc, Hàn sư thúc xin dừng bước.”

Hàn Ngâm ngoái đầu lại, thấy người này chính là đệ tử ngoại môn vừa gọi trưởng lão Cần Sự diện lúc nãy, cô bèn dừng bước mỉm cười: “Có việc gì sao?”

Đệ tử ngoại môn này họ Lâm, tên là Thời Đông, xuất thân từ tu tiên thế gia, mười hai tuổi đã gia nhập Cửu Huyền, đến nay đã năm năm trôi qua, thế mà tu vi của hắn vẫn không có gì đột phá. Trưởng lão ngoại môn đã thông báo với hắn, nếu một năm nữa vẫn không có tiến bộ, thì đành phải mời hắn cuốn gói về nhà.

Đệ tử thuộc tu tiên thế gia không phải ai cũng hợp tu tiên, nhưng ít có ai nhập môn rồi lại bị đuổi về. Lâm Thời Đông không muốn về nhà bị người ta cười nhạo, cho nên càng tu luyện khắc khổ hơn. Nhưng đời có câu dục tốc bất đạt, hắn nôn nóng đạt được kết quả như vậy thì làm sao tu vi có thể tiến bộ, trái lại còn có dấu hiệu thụt lùi. Thế là hắn quỳnh lên, khiến tâm tư bắt đầu lệch lạc.

Lâm Thời Đông hơi khom lưng với Hàn Ngâm: “Sư thúc có thể dời bước, tìm một nơi yên tĩnh để trò chuyện hay không?”

Từng bị Tô Tinh Trầm truy sát, nên hiện tại lòng cảnh giác của Hàn Ngâm rất mạnh, cô nào chịu đi tới chỗ yên tĩnh với người xa lạ, chỉ nói: “Ta còn có việc, người có chuyện gì thì cứ thảo luận ở đây đi.”

Lâm Thời Đông nhìn quanh một lát, rồi buông mắt dần giọng: “Vừa rồi, ta đã giải vây giúp tiểu sư thúc...”

Hắn nói đến đó thì ngừng lại, không nói thêm nữa.

Trong lòng Hàn Ngâm vụt sáng như gương, biết hắn nhất định đã nhìn thấy chuyện cô làm, lập tức thần nhiên nói: “Ta nên báo đáp người thế nào?”

Lâm Thời Đông đáp vội: “Nào dám cầu sư thúc báo đáp, chỉ xin sư thúc thấy ta tu luyện không thành, sắp bị đuổi ra khỏi Cửu Huyền mà chỉ dạy ta đôi chút, hoặc... sư thúc có linh đan diệu dược có thể đẩy nhanh tu vi thì xin người hãy ban thưởng hai viên.”

Nếu có linh đan diệu dược thì cô ăn sớm rồi, còn đâu mà tặng người.

Hàn Ngâm không thích điệu bộ tranh công này của hắn, chẳng qua thấy hắn quả thật đã giải vây giúp mình, bèn nói: “Đan dược thì không có, nhưng nếu người có nghi vấn gì về nâng cấp tu vi thì cứ hỏi.”

Lâm Thời Đông nhìn cô lưỡng lự, sau đó hạ quyết tâm: “Xin sư thúc chỉ dạy Cửu Huyền tâm pháp...”

Hắn còn chưa dứt lời, Hàn Ngâm đã quay lưng bỏ đi.

Có làm hay không, mới mở miệng ra đã muốn học Cửu Huyền tâm pháp của đệ tử nội môn, đã tâm quá lớn, hơn nữa nghe câu này thì biết, hắn không có tâm tư lệch lạc nhưng cũng không quá mức thông minh. Tuy Cửu Huyền tâm pháp là thứ chính tông và gần với đại đạo, nhưng không phải phương pháp học cấp tốc. Đến tâm pháp ngoại môn hắn còn chưa tu xong, bây giờ dù có truyền cho thì hắn cũng tu không thành.

Thật ra Lâm Thời Đông nên biết lý lẽ này, nhưng gia tộc hắn đã xuống dốc từ lâu, đệ tử tiểu bối đều có tư chất bình thường, hắn thế này đã được coi là nhân vật nổi bật trong số đó, nên mới được chọn vào Cửu Huyền. Cũng vì thế mà hắn luôn tự cho mình ở trên cao, kiên quyết không thừa nhận chuyện tu tiên không

thành là do bản thân mình, chỉ nghĩ do tâm pháp ngoại môn không thích hợp với hần. Hiện tại càng một lòng một dạ muốn tu Cửu Huyền tâm pháp, để cho những kẻ coi hần là thứ vứt đi phải lác mắt.

Hần đầu thả cho Hàn Ngâm chạy thoát dễ như thề, gấp rút đuổi theo: “Sư thúc, nếu người đồng ý, chuyện hôm nay, ta xin thề tuyệt đối không nói ra.”

“Sao?” Hàn Ngâm dừng chân: “Người muốn uy hiếp ta?”

“Sư diệt không dám, nhưng...”

Hàn Ngâm cơ bản không muốn nghe, chớp lấy cổ tay hần kéo vòng lại.

Lâm Thời Đông kinh ngạc: “Sư thúc đây là?”

Hàn Ngâm nhướn mày: “So với bị người uy hiếp, ta thà tự đến trước mặt trưởng lão nói rõ ràng còn hơn, để coi ta xé một tờ danh sách hay là lên đe dọa trưởng bối đòi Cửu Huyền tâm pháp, tội nào nặng hơn?”

Lâm Thời Đông bắt đầu luống cuống, thế nhưng vẫn còn ngoan cố: “Sư thúc không những xé danh sách, mà còn... còn thả một con chuột phù quý...”

“Đã thương người hay là hại người?” Hàn Ngâm sầm mặt nói: “Thân là sư thúc, giữ chút trò vui không thiệt hại gì với tiểu bối các người, lẽ nào không thể?”

Khi ấy Lâm Thời Đông thấy hành động giấu giấu diêm diêm của cô thì nhận định rằng cô đang làm chuyện mờ ám, nhưng rốt cuộc là hành động mờ ám gì thì hần thật lòng không biết, bây giờ bị hỏi vặn lại đương nhiên á khẩu không trả lời được.

Hàn Ngâm không để ý tới hần, chỉ khẳng khẳng kéo hần đi. Khi sắp tới Cần Sự điện, đệ tử qua lại chung quanh đều tò mò dừng chân lại, nhìn về hướng hai người. Lâm Thời Đông không biết làm sao, đành phải nhỏ giọng cầu xin: “Sư thúc thả, thả tay.”

“Thôi nói nhảm, người muốn tố cáo chứ gì, ta sẽ làm đến cùng với người.”

Bóp trái hồng mềm không được, lại còn đụng phải một miếng thép cứng.

Lâm Thời Đông hối hận vô cùng, đau khổ van nài: “Ta... ta sai rồi sư thúc, ta nhận sai còn không được sao? Ta không hiểu chuyện xúc phạm người, van xin người tha cho ta lần này đi.”

Đến đây Hàn Ngâm mới dừng lại, kéo ngọc bội xanh đeo bên hông hần nhìn tên: “Họ gì?”

“Lâm...”

“Sư phụ người là ai?”

“Tôn Hữu chân nhân.”

Bấy giờ Hàn Ngâm mới thả tay hần ra: “Người đi được rồi, nhưng nếu sau này ta nghe thấy chút lời đồn nào liên quan tới chuyện hôm nay, thì ta sẽ trực tiếp tìm sư phụ người uống trà.”

Lâm Thời Đông:...

Đánh đuổi Lâm Thời Đông gọn gàng xong, Hàn Ngâm ôm theo tâm trạng phấn khởi ngêu ngao hát về lại Tập Hạc phong. Thế nhưng khi chạy về lại tiểu viện của mình, vật lộn cả buổi trời vẫn không thể giải được pháp thuật trên tờ danh sách kia, thì cô đành phải thỉnh giáo Tạo Hóa Kim Tiền.

Tạo Hóa Kim Tiền mở miệng: “Hừ.”

“Giúp một tay đi mà.”

“Tâm trạng bốn đại gia đang xấu, người bớt làm phiền ta đi, còn nữa, chuyện liên quan tới Sở Mộ Tuyết ta sẽ không nói cho người biết, người hãy từ bỏ hy vọng triệt để đi.”

Hàn Ngâm bực mình, nghĩ tới nghĩ lui, hình như chỉ còn cách đi tìm Mộ Thập Tam. Dù sao cô cũng luyện cho hần nhiều phù quý như vậy, chắc hần sẽ không nỡ từ chối chút việc nhỏ này đâu.

Chạy đến Tương Ly điện, cô sợ Vân Sơ Tâm vẫn chưa đi, bèn núp một bên, thậm thụt lén vào trong, nào ngờ lại nghe Mộ Thập Tam lên tiếng: “Lén lén lút lút ở đó làm gì?”

“Mộ sư thúc.” Hàn Ngâm cười cười, bước qua bậc cửa: “Vân sư tỷ đi chưa?”

Mộ Thập Tam lúc này đang ngồi ngả nghiêng trên ghế, vênh chân bắt chéo, ném hết quả anh đào này đến quả anh đào khác vào miệng, lát sau mới phun một đồng hạt ra, nói: “Chưa đi, nhưng sắp rồi.”

Hàn Ngâm không giải thích được ý nghĩa câu này, nhưng chưa kịp hỏi thì đã nhìn thấy Vân sư tỷ xách kiếm, tóc tai bù xù chạy tất tả từ hậu điện ra, đuổi theo sau lưng cô là một đàn chuột phù quý chỉ nhỏ cỡ nắm tay, lúc nha lúc nhúc, kể ra cũng có hơn trăm ngàn con.

Tuy những con chuột phù quý này lập lòe ánh sáng lam ma quái, nhưng so với hình dạng sinh tiền của chúng thì lại dễ thương hơn nhiều. Vấn đề là số lượng cực nhiều, Hàn Ngâm cảm thấy da đầu tê dại, vội vã lén tới bên cạnh Mộ Thập Tam, sợ bị đội quân chuột đánh lan tới.

Vân Sơ Tâm nghiêng răng mắng: “Mộ Thập Tam, ngươi quả là đồ đệ tiện hạ lưu vô sỉ.”

Mộ Thập Tam lười biếng liếc cô: “Đệ tiện vô sỉ thì ta đồng ý, nhưng hạ lưu thì miễn cho, cảnh cáo ngươi chớ nói lung tung, nếu đồn ra ngoài khiến người khác hiểu lầm thì mặt mũi của sư thúc ta đây còn biết để đâu?”

Vân Sơ Tâm hận đến phát ghen, quay người tung ra một chiêu pháp thuật hệ kim. Giữa không trung bỗng biến ra một thanh cự kiếm bắn ra hào quang chói lòa, chỉ dừng lại trong chớp mắt, rồi bất thành linh đánh xuống đàn chuột phù quý.

Nền đất của đại điện lập tức nứt ra tan nát, đá vỡ gạch bay.

Cự kiếm hóa ra một đợt sóng ánh vàng, xô dồn dập ra ngoài, chuột phù quý bị sóng ánh vàng quét trúng đều tan thành mây khói ngay lập tức.

Uy lực của chiêu này rất khủng khiếp, chẳng qua số lượng của chuột phù quý quá đông, cùng lắm chỉ có thể cản bước chúng một lát, chứ cơ bản không thể tiêu diệt sạch, thế nên chẳng mấy chốc Vân Sơ Tâm lại bị rượt chạy quanh điện.

“Đừng cố nữa.” Mộ Thập Tam thấy một quả anh đào vào miệng: “Linh khí của ngươi đã tiêu hao hết rồi, đi nhanh lên đi.”

Vân Sơ Tâm nổi giận đùng đùng: “Ngươi mơ đi.”

Mộ Thập Tam nhướn mày: “Có chí khí, thế thì ngươi cũng đừng hối hận.”

Hắn vừa nói vừa lấy ra một chồng bùa, tung ra ngoài, rơi xuống đất tức tốc hóa thành chuột.

Vì chưa bị Vân Sơ Tâm chặt chém, nên những con chuột phù quý này đều có kích thước cỡ một con mèo nhỏ, chỉ chốc lát sau đã gia nhập vào đội quân đuổi bắt Vân Sơ Tâm.

Vừa rồi Vân Sơ Tâm đã được tận mắt nhìn thấy số lượng bùa trên đại điện, biết rõ với năng lực của mình thì có giết mười ngày nửa tháng cũng không hết. Nhưng cô cứ tưởng Mộ Thập Tam tiếc của, không nỡ dùng phù quý quý giá để đối phó cô, nhưng không ngờ hắn lại chẳng keo kiệt chút nào. Cô lập tức ra quyết định, dù không cam lòng nhưng cũng chỉ còn nước xách kiếm quay đầu chạy ra ngoài điện, vừa chạy vừa hét trả: “Xem như ngươi lợi hại!”

“Quá khen.” Mộ Thập Tam lười nhác cảnh cáo cô: “Sau này không có việc gì thì bớt tới làm phiền ta, ngươi tới một lần thì ta sẽ thả chuột đuổi ngươi một lần.”

Vân Sơ Tâm lại mắng thêm gì đó, Hàn Ngâm không nghe rõ, nhưng sau khi nhìn thấy thảm cảnh của Vân Sơ Tâm thì cô sợ thật rồi, thậm nhủ lòng, sau này không việc gì thì đừng đắc tội với Mộ Thập Tam, hắn ra tay quá độc ác.

“Mộ sư thúc.” Cô chần chừ một chút mới hỏi: “Những con Phệ Cốt Toàn Tâm thử này khó bắt lắm đúng không?”

Đuổi được Vân Sơ Tâm đi rồi, tâm trạng của Mộ Thập Tam tốt hẳn lên, hắn gật đầu nói: “Ừ, ta đợi trong Diệp Huyết cốc hơn một tháng mới đợi đủ một vạn con.” Nói đến đây, hắn liếc qua Hàn Ngâm: “Quên đi, tâm trạng ta đang tốt, số bùa người trộm đi ta sẽ không đòi lại.”

Hóa ra đã bị hắn nhìn thấy...

Hàn Ngâm mặt dày, đáp như không: “Nếu khó bắt như vậy thì dùng để bắt nạt Vân sư tỷ không hay lắm, quá lãng phí, chi bằng tặng nó cho người cần.”

Ngụ ý là tặng cho cô đó.

Mộ Thập Tam đâu phải người dễ đối phó, lập tức đáp lại cô bằng giọng châm biếm: “Ai nói lãng phí? Những phù quỹ này luyện ra là để đối phó cô ta, bằng không ta sống thanh tịnh tiêu dao trên núi, đã không đánh nhau với ai, cũng chẳng bị ai đuổi giết, thế thì cần những thứ trói buộc này làm gì?”

Hàn Ngâm câm nín.

Mộ Thập Tam đứng lên đuổi lưng: “Ta ra ngoài một lát, người quét dọn đi.”

Đen mặt nhìn đồng hạt anh đào lổn nhổn đầy đất, Hàn Ngâm bất đắc dĩ lên tiếng: “Được, nhưng sư thúc chờ một chút, ta có việc muốn xin ngài giúp một tay.”

Xét trên phương diện này, Mộ Thập Tam sáng khoái hơn Tạo Hóa Kim Tiền rất nhiều, hoàn toàn không ra vẻ ta đây, cũng không từ chối, chỉ quay lại ghế, ngồi lười ở đó rồi nhìn cô nói: “Chỉ cần không phải chuyện quá phiền phức thì người cứ việc nói.”

~ Hết chương 51

~Vân sư tỷ không được nói bậy nha, Mộ sư thúc chỉ hạ lưu với sư đệ khác thôi nha ~()~

52. Chương 52: Chân Tướng Khó Bề Phân Biệt

Chân tướng khó bề phân biệt

Edit: Yunchan

“Sở Mộ Tuyệt.”

Mộ Thập Tam nhìn trang giấy rách, đọc đi đọc lại cái tên này hai ba lần, cứ như đang lục lại thông tin có liên quan trong đầu.

Hàn Ngâm hỏi hắn với giọng mong mỏi: “Sư thúc có từng nghe chuyện của cô ấy chưa?”

Mộ Thập Tam đáp rất thẳng thắn: “Chưa, đến chuyện Nguyên Nhất chân nhân ta cũng nghe thấy rất ít, chỉ biết y là một trong Cửu Huyền tam tử.”

“Cửu Huyền tam tử?”

“Chuyện đời trước thôi.” Mộ Thập Tam nhếch mép nở ra điệu cười trào phúng: “Nguyên Nhất chân nhân, Giang chân nhân và La chương môn, ba người họ khi đó là nổi trội nhất trong lục đại đệ tử(*) của Cửu Huyền, được giới tu tiên tôn là Cửu Huyền tam tử, có điều chẳng ai tu thành tiên, cuối cùng chết hết chỉ còn lại mỗi La chương môn.”

(*) Đời đệ tử thứ sáu.

Cảm giác có hơn huyền diệu.

Giang chân nhân là sư phụ của Mộ Thập Tam, nhưng lúc hấn nhấc tới đường như không có thái độ cung kính hay thương cảm nào, ngược lại còn mang theo chút chế nhạo. Hàn Ngâm thâm đoán, chẳng lẽ quan hệ của thầy trò họ không tốt lắm?

Nhưng đoán thì đoán thế chứ cô không tiện hỏi, chỉ im lặng nghe Mộ Thập Tam nói tiếp: “Cửu Huyền ngoài tam tử ra còn có tứ tú, Lý Biệt Hạc, Chu Lạc Ngọc, Trầm Tư và sư phụ ngươi, Lệ Thanh Hàn.”

Hàn Ngâm ngạc nhiên hỏi: “Sư thúc và Tổng Việt sư bá không nằm trong đó sao?”

Mộ Thập Tam tự giễu: “Tứ tú là nhân vật xuất sắc nhất trong thất đại đệ tử(*), đâu đến lượt ta, nếu buộc phải xếp hạng, thì có lẽ bọn họ sẽ xếp ta vào Cửu Huyền đệ nhất phế vật.”

(*) Đồi đệ tử thứ bảy.

Hàn Ngâm nhin cười tới khổ, thấp giọng nói: “Vậy Tổng Việt sư bá phải là Cửu Huyền đệ nhất đâm chọt...”

Vừa nói xong cô đã hối hận, Mộ Thập Tam suy cho cùng vẫn là trưởng bối, dù hấn không có tư thái của trưởng bối, nhưng cô cũng không thể nói năng vô tư trước mặt hấn như vậy được.

Ai ngờ Mộ Thập Tam lại chẳng để tâm chút nào, còn cười hùa theo: “Sai rồi, hấn là Cửu Huyền đệ nhất đàn...”

Thôi xong, cô thật tình hết nhin nổi rồi.

Hàn Ngâm ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Mộ Thập Tam vẫn nói tỉnh bơ: “Cười cái gì, nghiêm túc lại, ta đang nghiêm túc đây. Ngươi xem trên dưới Cửu Huyền có ai tình nguyện lo việc vặt trong môn phái không? Người nào cũng ước gì trốn thật xa để thanh tịnh tu luyện, chỉ có Tổng Việt là ôm việc vào người, còn đặc tội khắp nơi, tự mệt tới gần chết còn chưa kể, tuổi đã cao còn đứng mãi ở tu vi Ngưng Luyện, ngay cả đan cũng chưa kết thành, chỉ biết lớn giọng hò hét lấy uy trước mặt tiểu bối, cứ như sợ người ta coi thường hấn vậy.”

Hàn Ngâm không dần được lên tiếng phản bác: “Nhưng La chưởng môn rất coi trọng ông ta, không ít đệ tử còn đoán ông ta sẽ là chưởng môn đời kế tiếp.”

“Thật vậy sao?” Mộ Thập Tam chỉ liếc mắt nhìn cô, không nói tiếp nữa.

Không phải à?

Hàn Ngâm nghiệm lại chuyện của Cửu Huyền trong lòng, bỗng nhiên bình tĩnh.

Hóa ra người sắc sảo nhất ở đây chính là La chưởng môn. Nếu tu vi của Tổng Việt không cao thì đương nhiên sẽ thiếu tự tin, mà lòng ham hư vinh của ông ta lại hơn người khác, dưới tình hình này, La chưởng môn chỉ cần tỏ ra một chút thái độ trọng dụng là có thể khiến ông ta một lòng một dạ chạy đôn chạy đáo. Còn chức chưởng môn Cửu Huyền đời kế tiếp sẽ rơi vào tay ai, chuyện đó thì cô không biết. Nhưng chắc chắn sẽ không phải là người đã đặc tội hết từ trên xuống dưới Cửu Huyền, uy tín và danh vọng đều hoàn toàn không có như Tổng Việt.

Từ đó suy ra, Mộ Thập Tam nói Tổng Việt là Cửu Huyền đệ nhất đàn cũng không sai lắm, có điều...

Hàn Ngâm khẽ nhướn mày: “Mộ sư thúc, ngài chạy qua đề tài này làm gì thế? Đừng nói là ngài không giải được pháp thuật trên giấy nhưng lại xấu hổ không dám nói, nên lôi kéo ta nói chuyện đồng chuyện tây nhè.”

Mặt Mộ Thập Tam thoáng qua vẻ bối rối hiếm thấy, nhưng chớp lát sau đã nghiêm mặt nói: “Nói vậy, chẳng phải chỉ là một pháp thuật hệ thủy còn con thôi à, sao ta lại không giải được.”

Hàn Ngâm nghi ngờ ra mặt: “Vậy ngài giải thử cho ta xem đi, đừng nói mấy lời vô ích nữa.”

Mộ Thập Tam vút tờ giấy vào lòng cô: “Kể chút chuyện xưa của Cửu Huyền cho người nghe, người lại nói là lời vô ích, không nói nữa, người đi nhanh lên, ta lười chẳng muốn giúp người nữa.”

Nói tới nói lui, cuối cùng hấn cũng không giải được pháp thuật này, xem ra đặt cho hấn cái biệt danh Cửu Huyền đệ nhất phế vật cũng chẳng oan.

Hàn Ngâm buồn rầu nói: “Thế ai có thể giải được thứ pháp thuật này, xin sư thúc chỉ cho ta con đường sáng.”

Mộ Thập Tam lừ mắt với cô: “Người điều tra việc này làm gì?”

“Ta đã hứa với người ta, không thể nuốt lời được.”

Mộ Thập Tam nói tiếp: “Nói thật cho người biết, đừng thấy trên đó chỉ thi một loại pháp thuật hệ thủy cỏn con mà lắm, để tụ nước thành mây mà còn nhiều năm không tan, e rằng không tới tu vi Đan Thành thì không làm được.”

Tu vi Đan Thành.

Toàn bộ Cửu Huyền, trừ Tô Tinh Trầm phản bội sư môn ra, người có tu vi Đan Thành đều đồng trang lứa với sư phụ cô, thậm chí là cùng thế hệ với chưởng môn.

Hàn Ngâm hỏi tiếp: “Mộ sư thúc, La chưởng môn tu hành nào trong Ngũ hành?”

“Thủy hành.” Mộ Thập Tam nhướn miệng cười: “Xem ra người vẫn chưa đến nỗi ngốc.”

Hàn Ngâm thầm kêu khổ trong lòng, xem ra pháp thuật trên tờ giấy này hết tám chín phần là do La chưởng môn thi. Ngoài ra, chuyện Sở Mộ Tuyết mặc dù chỉ mới qua hơn hai mươi năm, nhưng để cho cả Cửu Huyền không ai nhắc tới, đến sư phụ cô cũng ngậm miệng không nói, thì cũng chỉ có mỗi chưởng môn mới làm được, cứ thế mà suy, chuyện Sở Mộ Tuyết quả nhiên không đơn giản.

Cô rầu rĩ thở dài, im một lát, rồi lại thở dài.

Mộ Thập Tam nhướn mày: “Người làm gì thế?”

Hàn Ngâm đáp: “Ta hiếu kỳ.”

“Lòng hiếu kỳ sẽ hại chết người.”

“Sáng được nghe, tối chết cũng vui.”

Mộ Thập Tam cười giễu: “Muốn chết cũng chẳng dễ như vậy?”

Hắn duỗi tay rút tờ giấy trong lòng cô về, tiện tay giải pháp thuật trên đó, rồi trả lại ngay cho cô mà chẳng buồn liếc lấy một cái: “Tự chết một mình đi, đừng liên lụy tới ta.”

Hàn Ngâm trợn mắt nhìn hắn cuốn phăng đi như gió mà chẳng dừng lại giây nào, nghệt mặt ra một lúc, sao cô cứ cảm thấy thật ra hắn cũng rất tò mò, chẳng qua là sợ chết hơn cô thôi nhỉ.

Cơ mà người tu tiên có ai không sợ chết, không sợ chết còn muốn trường sinh làm gì? Nếu không phải cô mang ân Sở phu tử, dù có người tình nguyện nói chuyện của Sở Mộ Tuyết cho cô biết thì cô cũng không có hứng nghe.

Hàn Ngâm cười tự giễu, cúi đầu nhìn nội dung trên giấy.

Lúc này trên điện không còn ai khác, Tào Hóa Kim Tiền lập tức hé răng: “Không được nhìn.”

Hàn Ngâm đương nhiên phớt lờ nó, nhưng hàng chữ đầu tiên lọt vào mắt đã khiến cô giật bắn: “Câu dẫn sư phụ, đại nghịch bất đạo?”

Tào Hóa Kim Tiền bỗng nhiên câm bặt, không lên tiếng nữa.

Hàn Ngâm đọc tiếp: “Vì tình sinh hận, mưu đồ giết sư, âm mưu bị phá, phản bội Cửu Huyền, dấn thân Ma môn, đồ thần thiên hạ...”

Cô càng đọc giọng càng nhỏ xuống, khi đọc tới dòng cuối cùng thì hoàn toàn rơi vào trầm mặc.

Đến đây Tào Hóa Kim Tiền không nén nổi cơn tò mò, giục cô: “Sao không đọc nữa, hết rồi à?”

Hàn Ngâm than nhẹ một tiếng: “Cô ấy chết rồi.”

Tào Hóa Kim Tiền run khê: “Chết thế nào?”

Hàn Ngâm thì thầm: “Mùng chín tháng mười năm Canh Thân, Cửu Huyền liên thủ với những tiên môn khác, cùng nhau tru diệt.”

Đọc xong, tay cô hóa ra đóa hỏa liên, đốt rụi trang giấy này, hủy sạch không chừa lại dấu vết.

Thảo nào La Cẩn làm pháp thuật che đi đoạn ghi chép, thì ra là để không ai nhìn thấy rồi phát tán việc này. Ngẫm lại cũng phải, Sở Mộ Tuyết dần thân vào Ma môn thì cũng đành thôi, vì môn phái nào mà không dạy ra một hai nghịch đồ, nhưng chuyện cô có vướng mắc tình cảm với sư phụ, bị đồn ra ngoài thì không hay lắm, chẳng những danh dự của Nguyên Nhất chân nhân bị bôi đen, mà ngay cả Cửu Huyền cũng bị người ta nghĩ thành nơi chứa chấp nhơ bẩn...

Hàn Ngâm lặng đi một lúc, rồi chợt lên tiếng: “Thật ra, chuyện trên giấy viết không đúng hoàn toàn đúng không?”

Tạo Hóa Kim Tiền nói quanh co: “Không... không thể nào...”

“Người còn muốn lừa ta á?”

Tạo Hóa Kim Tiền nếu có tay chắc lúc này đã lau mồ hôi, nó nhỏ giọng nói: “Ta đâu có lừa người...”

Hàn Ngâm cười lạnh: “Người là pháp bảo tùy thân của Nguyên Nhất chân nhân, chỉ có bệnh vực y chứ cần gì bệnh vực Sở Mộ Tuyết. Nếu chuyện trên giấy viết là đúng thì tại sao lúc trước ngươi thà chết cũng không chịu nói cho ta biết, còn uy hiếp ta muốn sống lâu thêm hai năm thì đừng đi thăm dò?”

Tạo Hóa Kim Tiền:...

“Thậm chí ta còn nghĩ, với tính tình của ngươi, thì ngươi còn ước gì được nói cho ta biết, sau đó ra sức thóa mạ Sở Mộ Tuyết, khinh bỉ cô ấy không có liêm sỉ, vong ân phụ nghĩa, nếu có thể còn muốn mượn cái miệng của ta để đồn chuyện này ra ngoài, cho La chương môn tức thêm, nhân tiện báo mối thù y phong ấn ngươi năm xưa.”

Tạo Hóa Kim Tiền:...

Hàn Ngâm bồi thêm: “Chưa hết, ta nhớ Sở phu tử từng viết trong thư là, sau khi Sở Mộ Tuyết rời khỏi môn phái, Nguyên Nhất chân nhân còn đến thôn Phượng Tuyền tìm cô ấy, thậm chí còn để lại ngọc bội, hy vọng Sở phu tử giao cho cô ấy, khuyên cô ấy trở lại Cửu Huyền. Ngươi nghĩ xem có vị sư phụ nào mà khoan dung độ lượng tới mức này chứ? Dù có thể tha thứ cho đồ đệ yêu mình, nhưng không thể nào tha thứ cho đồ đệ muốn giết mình, còn phản bội môn phái dần thân vào Ma môn?”

Tạo Hóa Kim Tiền đột nhiên nổi nóng: “Người nói xong chưa?”

“Còn một câu cuối cùng.” Hàn Ngâm dần giọng nói: “Thật ra, chân tướng là Nguyên Nhất chân nhân và Sở Mộ Tuyết lưỡng tình tương duyệt(*) mới đúng?”

(*) Song phương đều có tình cảm với nhau.

Tạo Hóa Kim Tiền:...

“Người xem, chỉ có như vậy mới nói xuôi được thôi.” Hàn Ngâm gật gù nói: “Thầy trò yêu nhau, thế đạo không dung, hai người họ nhất định là gặp rất nhiều trở ngại. Kết quả Sở Mộ Tuyết ôm hận ra đi, Nguyên Nhất chân nhân nhớ nhung mãi không quên, cuối cùng buồn thương mà chết. La chương môn dĩ nhiên không cho phép câu chuyện này lan truyền ra ngoài, còn ngươi, vì muốn giữ thanh danh cho Nguyên Nhất chân nhân, nên cũng không muốn cho ai biết chuyện này.”

Tạo Hóa Kim Tiền nín nhịn, rồi nặn ra một câu: “Thật ra...”

“Cái gì?”

“Người đoán không đúng hoàn toàn.”

Hàn Ngâm ngó ra: “Vậy sự thật là gì?”

Tạo Hóa Kim Tiền cười dương dương tự đắc: “Ta không nói cho ngươi biết, cho ngươi ước tới chết.”

“Xí.” Hàn Ngâm khinh bỉ: “Người đừng giấu nữa làm gì.”

Tạo Hóa Kim Tiền nổi câu: “Ta không giấu, người đoán sai.”

Hàn Ngâm bật cười: “Được rồi, sai hay không thì cô ấy cũng chết rồi, ta chỉ cần biết kết quả này có thể xảy ra, những thứ khác không liên quan gì tới ta, ta đâu biết cô ấy, cũng chẳng quen Nguyên Nhất chân nhân.”

Quan trọng nhất là chuyện này không thể viết trong thư, quen biết Sở phu tử một thời gian, Hàn Ngâm hiểu rõ, ông ấy không phải là người phản lại giáo điều, nếu như biết nữ nhi mình có vướng mắc tình cảm với sư phụ, vậy chẳng phải là làm ông tức chết sao? Thậm chí tin Sở Mộ Tuyết đã chết, cô cũng do dự không biết có nên nói cho Sở phu tử biết hay không, hay là chỉ biên ít chuyện xưa để dỗ ông ấy, nói Sở Mộ Tuyết còn sống, chỉ tạm thời không thể quay về gặp ông thôi?

Hàn Ngâm vừa suy tư vừa đi ra khỏi điện, nhưng đi chưa được bao xa, cô lại lộn trở lại...

Quên quét sạch Tương Ly điện, Một Thập Tam về thể nào cũng mắng chết cô.

Thế nhưng, nhìn đàn chuột phù quỷ chạy tới chạy lui ở góc tường, đồng hạt anh đào vút ngổn ngang đầy đất cùng đồng đất đá Vân Sơ Tâm chém bể, Hàn Ngâm đứng là đau đầu, nghĩ ngợi một lúc bèn móc Tạo Hóa Kim Tiền trong lòng ra, hỏi nó: “Tiền gia, giúp hộ một chuyện được không?”

Tạo Hóa Kim Tiền còn đang giận, hằm hằm nói: “Làm gì?”

Hàn Ngâm cười: “Chẳng phải thứ gì người cũng nuốt được sao? Thế thì giúp ta nuốt hết đồng phù quỷ, gạch đá, với cả hạt anh đào gì đó vào đi.”

Tạo Hóa Kim Tiền bị cô chọc tức tới suýt té xỉu, há mồm mắng to: “Người đi chết đi!”

Hàn Ngâm:...

~ Hết chương 52 ~

53. Chương 53: Quay Lại Phượng Tuyền Thôn

Quay lại Phượng Tuyền thôn

Edit: Yunchan

Giấy trắng, mực đen.

Hàn Ngâm nhắc bút: Thấy chữ như thấy người.

Bức thư rất ngắn, chỉ kể lại quá trình cô nghe ngóng tin tức và báo tin Sở Mộ Tuyết còn sống, những thứ này đều là những chuyện Sở phu tử không thể kiểm chứng được. Còn về chi tiết chuyện năm xưa, cô mượn cơ Nguyên Nhất chân nhân đã qua đời khó thể tìm hiểu rõ để lược bớt.

Viết xong, Hàn Ngâm lưỡng lự một lát, rồi lấy sáp đèn dán bức thư lại.

Phải, Lạc Vân Khanh ghét cô nói dối, nhưng cô vẫn giữ nguyên lập trường của mình, vì cô nghĩ đôi khi vài câu nói dối thiện ý cũng là việc tốt. Đời người như giấc mộng, cần gì quá chấp nhất thật hư, hơn nữa nếu có liên quan tới tính mạng, nói dối thì sống, nói thật thì chết, thế thì cô sẽ chọn nói dối ngay mà không hề do dự, nhường lại cho người khác cơ hội làm thánh nhân.

Viết thư xong, cô bèn vác theo cái mặt dày đi tìm Mộ Thập Tam lần nữa. Nào ngờ vừa bước vào điện đã nhìn thấy hắc tự treo ngược lên xà nhà, nhắm nghiền hai mắt, chặm rãi lắc lư.

Cô khó hiểu: “Sư thúc, giả bộ làm con dơi sao?”

Mộ Thập Tam không mở mắt, đáp: “Đừng quấy rầy, ta đang suy nghĩ.”

“Treo ngược để suy nghĩ?”

“Như vậy có thể nhìn đời bằng góc độ khác.”

Thật là...

Cảnh giới tâm quan này đối với Hàn Ngâm mà nói vẫn còn quá mức cao thâm huyền bí, cô oán thầm: Người rõ ràng nhắm tịt hai mắt, có thấy quái gì đâu?

Băng qua hồi lâu, Mộ Thập Tam mới mở mắt, nhảy xuống từ xà nhà: “Người tới đây làm gì?”

Hàn Ngâm đáp khéo: “Tìm ngài xuống núi uống rượu.”

Cô cho rằng Mộ Thập Tam sẽ hỏi tới, nào ngờ hần chẳng chút do dự, nói “Được” một câu rồi bước ra khỏi điện trước cả cô.

Lúc này phía chân trời đã nhú lên vầng trăng non, bên cạnh nó điểm xuyết dăm ba ngôi sao nhỏ, gió thổi hây hây.

Hàn ngâm đuổi theo: “Ngài còn chưa hỏi ta muốn đi đâu uống rượu mà?”

“Chẳng phải thôn Phượng Tuyền sao?” Mộ Thập Tam liếc cô: “Ta còn biết người có dụng ý khác, nhưng không sao, đúng lúc ta đang nhàn rỗi, đêm nay lại đẹp, thích hợp để uống rượu dưới trăng.”

Hàn Ngâm ngậm chặt miệng, không dám ho he gì nữa. Trước giờ cô chưa bao giờ đoán ra tâm tư của hần, cũng chẳng tốn công gắng hỏi hần những chuyện này làm gì. Vấn đề là cô cứ tưởng hần muốn ngự kiếm, nhưng không ngờ hần vừa run ổng tay áo, lại có một con rắn nhỏ màu đỏ bò ra từ đó, gặp gió thì dài ra tức thì, lúc rơi xuống đất đã dài đến mấy trượng, toàn thân phủ đầy vẩy lân như ngọn lửa bốc cháy, hơn nữa nhìn kỹ lại thì không giống xà, ngược lại na ná như rồng.

Cô giật mình, ngã lùi lại mấy bước: “Không... không phải là rồng thật chứ...”

“Con rồng nào mà không mọc sừng?” Mộ Thập Tam cười khê: “Chỉ là một con xích ly(*) thôi.”

(*) Con ly: Con rồng không sừng trong truyền thuyết để trang trí các công trình kiến trúc hoặc công nghệ phẩm.

Hần nói băng quơ như đây là chuyện hết sức bình thường, nhưng Hàn Ngâm lại không dẫn được cơn ghen tỵ ứ đầy trong ngực.

Quả nhiên là nhân vật cấp sư thúc, dù hần ngủ nướng mỗi ngày, cơ bản chẳng thêm tu luyện thì cũng có vô số thứ tốt dâng lên cho hần dùng. Thí dụ như linh hoa linh thảo hần dùng để luyện chơi, túi gấm có thể chứa đủ một vạn con Phệ Cốt Toàn Tâm thử, và cả con Xích Ly oai phong nhanh như chớp điện, còn có thể cưỡi bay này nữa.

Hàn Ngâm ngồi trên lưng Xích ly mà nhẹ giọng thở than, hiện tại cô thật lòng hoài nghi sư phụ Lệ Thanh Hàn và Mộ Thập Tam bất hòa với nhau là vì sư tổ Giang chân nhân thiên vị, không thì sao sư phụ cô lại nghèo tới nỗi phải lấy luyện phi kiếm làm quà nhận đồ đệ, còn Mộ Thập Tam thì ra tay xa xỉ thế này.

Cô không nhịn được, lên tiếng hỏi: “Mộ sư thúc, tu vi hiện tại của ngài là gì?”

Trên lưng Xích Ly rất rộng rãi, Mộ Thập Tam cũng rõ là lừa, lúc này đang gồi đầu nhắm mắt dưỡng thần trên lưng nó, nghe cô hỏi thì cũng không giấu diếm: “Mới đủ ngự kiếm.”

Vậy là tới cảnh giới Cẩm Ngộ, chỉ mạnh hơn cô một tấc thôi.

Nhưng mà...

Không có nhưng nhị gì hết, Lạc Vân Khanh trạc tuổi hần, còn chăm chỉ tu luyện mà cùng lắm chỉ mới đến cảnh giới Cẩm Ngộ, còn loại lừa tu luyện như Mộ Thập Tam lại có thực lực tương đương với Lạc Vân Khanh, bấy nhiêu đã đủ làm cô khó tin lắm rồi.

Tốc độ của Xích Ly nhanh hơn Ngự kiếm và Hạc ngàn dặm rất nhiều, cùng lắm chỉ một canh giờ hai người đã tới thôn Phượng Tuyền. Đêm tuy chưa sâu, nhưng mọi nhà trong thôn đều đã ngủ sớm, trong khung cảnh yên ắng đó, chỉ còn lại vài ngọn đèn cô độc và tiếng chó sủa văng vẳng.

Hai người đáp xuống chỗ hoang vắng, Mộ Thập Tam thu Xích Ly lại, đi bộ cùng cô vào thôn, lúc tìm được tửu quán duy nhất trong thôn thì hần không đi nữa: “Người muốn đưa thư thì đi nhanh đi, ta ở đây chờ người.”

Hàn Ngâm nhìn hần, nói thành thật: “Ta sợ.”

“Sợ cái gì?”

“Sợ Tô Tinh Trầm còn canh giữ ở đây, hay là sư thúc theo ta đi?”

Mấy ngày nay Mộ Thập Tam rất dễ nói chuyện nên cô cho là lần này hần cũng sẽ đồng ý, nào ngờ hần lại lắc đầu nguầy nguậy: “Thế thì càng không thể đi theo người, nếu đụng phải Tô Tinh Trầm, hai chúng ta chết chung một chỗ thì còn ai chạy về báo tin.”

...

Hàn Ngâm đột nhiên hồi hận, cô cảm thấy mình quá xúc động, đi chuyến này mà chẳng chuẩn bị chu đáo gì.

Lúc này Mộ Thập Tam đã gơ tay đập cửa tửu quán, còn nói với cô: “Người an tâm đi đi, nếu như xui xẻo đụng phải Tô Tinh Trầm, ta nhất định sẽ trở lại bẩm báo với chương môn, lập tức dẫn người đến báo thù cho người.”

Chuyện cười nhạt toẹt.

Hàn Ngâm nắm thật chặt y phục trên người, bước nhanh tới nơi ở của Sở phu tử.

Không dám gặp mặt nói chuyện trực tiếp với Sở phu tử, sợ bị hỏi mấy câu sẽ lộ tẩy, do đó cô tìm tới nhà của Sở phu tử, nhét bức thư vào khe cửa xong là đi ngay.

Lúc quay lại hội hợp với Mộ Thập Tam, Hàn Ngâm thấy hần đã ngồi ở trước cửa tửu quán, giữa đầu uống rượu, không khỏi bật cười: “Sư thúc uống rượu như vậy dễ say lắm, để ta tìm chủ quán gọi ít thức ăn, chúng ta đổi chỗ khác rồi tha hồ uống.”

Cô vừa nói vừa đẩy cửa tửu quán ra, nào ngờ Mộ Thập Tam lại ngăn cô, nói: “Đừng vào.”

Hàn Ngâm nghệt ra, định hỏi nguyên nhân, nhưng cánh cửa kia đã bị đẩy ra, mùi máu tanh nồng xộc ra trong nháy mắt, cùng lúc đó đập vào mắt cô là thảm cảnh hết như địa ngục.

Chẳng cần hỏi thêm gì nữa...

Cô đứng chết lặng hồi lâu, bỗng nhiên quay đầu “Oe” một tiếng, nôn tới mặt xanh mặt vàng, tối tăm trời đất, quần thất ruột gan.

Mộ Thập Tam đứng dậy, đóng cửa của tửu quán lại rồi đưa vò rượu trong tay đến trước mặt cô, nói thản nhiên: “Uống hai ngụm dần xuống đi.”

Hàn Ngâm giật vò rượu đổ ngay vào miệng, sau đó sực nhớ ra cái gì, ném phăng vò rượu đi, quay người chạy một mạch tới nhà của Sở phu tử, khi xông vào sân, cô không nói không rằng đập toang cửa ra.

“Rầm —”

Cửa nhà không khóa, kêu lên một tiếng rồi bật mở, ủa vào mắt Hàn Ngâm là bóng tối tĩnh lặng và mùi hương pha trộn giữ mùi sách cũ và mùi rượu mà cô quen thuộc từ lâu.

Thật may, không có mùi máu tươi.

Cô thở hắt ra một hơi, lúc này bên cạnh bỗng sáng ngời, Mộ Thập Tam thi Tụ Quang thuật vượt lên trước đi vào trong nhà.

Hàn Ngâm đi vào theo nhìn quanh một vòng, thấy trong phòng chỉ hơi lộn xộn, trừ không có ai ra thì những thứ khác đều rất bình thường. Mà bức thư cô nhét vào trong khe cửa, lúc này đang nằm im lìm trên đất.

Hai người nhìn bức thư chăm chăm, trong thoáng chốc không ai lên tiếng.

Hàn Ngâm không thể xua đi hình ảnh đáng sợ mà mình nhìn thấy đằng sau cánh cửa tửu quán, giọng nói như bị bồi sấp, mất cả buổi mới có thể thốt ra lời: “Chỗ khác...”

Cô đã không còn can đảm đi kiểm tra nữa.

Ánh mắt Mộ Thập Tam lóe lên, hỏi thẳng cô: “Ở đâu?”

“Đầu thôn đông có ba nhà, còn một tòa đại trạch cách đây không xa.”

“Chờ.”

Mộ Thập Tam nhét vào tay cô một thanh kiếm, sau đó biến mất ngoài cửa.

Hắn đi rồi, trong phòng trở nên yên ắng lạ lùng, dường như có thể nghe thấy cả tiếng tim đập của chính mình, Hàn Ngâm chân chừ giầy lát rồi nhặt lá thư trên mặt đất lên, ngoảnh đầu nhìn bốn phía.

Gian phòng này cô quen đến nỗi không thể quen hơn, dưới cửa sổ đặt giấy bút, trên bàn chồng thư tịch, ở cạnh cửa còn đặt một chiếc xích đu...

Từng có rất nhiều đêm cô đều trải qua ở đây, lật sách viết chữ dưới ánh đèn, hoặc nghe Sở phu tử nằm trên xích đu, vừa uống rượu vừa huyền thuyên đủ chuyện từ cổ chí kim. Nhưng giờ phút này, gian nhà quen thuộc vẫn còn đây, nhưng người quen đã biến mất rồi.

Sở phu tử sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu, chắc ông đã nghe theo lời cô, ra ngoài lánh nạn cùng Hồ Khản, vẫn chưa về thôi...

Hàn Ngâm chờ đợi trong thấp thỏm bất an, một lúc sau rốt cuộc Mộ Thập Tam cũng về tới, vừa vào cửa đã lên tiếng: “Không có, chỗ người bảo ta kiểm tra đều không có dấu vết một ai, nhưng...”

“Cái gì?”

“Những nhà khác trong thôn đều...”

Hắn không nói tiếp nữa, nhưng bấy nhiêu đã đủ làm tim Hàn Ngâm chùng xuống.

Những nhà khác trong thôn dù không qua lại nhiều với cô như Sở phu tử và Hồ Khản, nhưng có một quãng thời gian cô và họ cũng ra vào đụng mặt, tỷ như chưởng quỹ trong tửu quán, đồ tử bán thịt, hay các đại nương đại thẩm thích buôn chuyện...

Dạ dày cô quặn lên lần nữa, cảm giác buồn nôn lại trào lên, nhưng cũng có chút may mắn, may là Sở phu tử và cả nhà Hồ Khản không gặp phải thảm họa này.

Mộ Thập Tam ở bên nhìn cô một lát, đột nhiên nói: “Không phải Tô Tinh Trầm.”

Những người này mới chết không lâu, tuy máu đã khô, nhưng mùi máu tươi vẫn chưa tan, thi thể cũng không có dấu hiệu thối rữa. Nếu Tô Tinh Trầm muốn giết những thôn dân ở đây để xả giận thì đã làm thế ngay lúc cô trốn thoát khỏi tay hắn, chứ không chờ tới hai tháng sau mới động thủ.

“Ta biết không phải là Tô Tinh Trầm.” Hàn Ngâm cố dằn cảm giác khó chịu trong dạ dày xuống, cất bước ra ngoài: “Chúng ta về thôi.”

Mộ Thập Tam bước theo, nói chậm rãi: “Người không muốn điều tra nguyên nhân họ chết sao?”

Bước chân Hàn Ngâm chững lại: “Máu đã đông, chứng tỏ chuyện này không phải mới xảy ra, có thể là vào tối qua, bởi vì mùi máu tươi còn chưa tan. Vả lại trong thôn có hai ba gia đình còn sáng đèn, người chết thì không thể đốt đèn, ban ngày cũng không cần phải đốt đèn, do đó có thể nhìn ra những ngọn đèn đó được đốt vào tối qua, những ngọn đèn chưa tắt là do dầu vẫn chưa cháy hết. Mặt khác, chuyện xảy ra chưa lâu nên người ngoài thôn mới chưa phát hiện ra, nếu không quan phủ nha dịch đã trông giữ ở đây rồi.”

Mộ Thập Tam hơi nhướng mày, không nói gì.

Hàn Ngâm hít vào một hơi rồi nói tiếp: “Hung thủ ra tay tàn nhẫn như vậy, tàn sát toàn thôn, nhưng hình như không động chạm vào thứ gì trong nhà họ. Cho nên không phải do kẻ trộm tẩm thuốc gây ra, cũng không phải là người của tiên môn làm. Trong thôn này toàn là bách tích bình thường, cũng không thể nào chọc đến nhân sĩ giang hồ gì đó. Lúc phát hiện ra thi thể thì cửa vẫn đang đóng chặt, thế nên cũng loại bỏ

luôn khả năng mãnh thú tấn công. Kẻ có khả năng làm việc này nằm trong số còn lại, không phải yêu thì chính là ma, hoặc nhân sĩ tà phái dị giáo.”

“Phạm vi còn quá rộng.” Cô buồn bã nói: “Với khả năng của ta hoàn toàn không thể điều tra ra hung thủ, huống chi dù điều tra ra, ngài nghĩ với tu vi hiện nay của ta thì có thể làm gì? Truy sát tới sào huyệt của hung thủ để báo thù cho thôn dân sao? Thôi ngu đi, đó là đi chịu chết. Vả lại dù có báo thù thì họ cũng chẳng sống lại được, thế thì kéo dài thêm hai ngày cũng có ích gì đâu? Do đó chúng ta nên đi nhanh thì hơn, quay lại bẩm báo với chương môn, nếu y bằng lòng quản việc này, thì để y phái vài sư huynh sư tỷ tu vi cao thâm đủ để tự bảo vệ mình đến đây điều tra là được, nói tóm lại ta có lòng nhưng không đủ sức.”

Cô nói hết một tràng, sau đó ngừng lại, rũ mắt xuống rơi vào trầm mặc.

Mộ Thập Tam cũng không nói gì, chỉ vỗ nhẹ lên vai cô hai cái, gọi Xích Ly ra, rồi mang theo cô bay về Cửu Huyền.

~ Hết chương 53 ~

54. Chương 54: Vô Sự Hiến Ân Cần

Vô sự hiến ân cần

Edit: Yunchan

Hai người im lặng suốt cả quãng đường, chẳng ai nói gì, đến khi Xích Ly đáp xuống bên ngoài Tương Ly điện thì đêm đã rất khuya.

Bấy giờ Mộ Thập Tam mới lên tiếng hỏi cô: “Gặp chương môn rồi, người định nói thế nào?”

Đúng rồi, không thể nói ra chuyện Sở Mộ Tuyết!

Hàn Ngâm quên khuấy mất chi tiết này, chỉ một lòng nghĩ tới thảm án diệt thôn, chưa kể trước đó còn uống mấy hớp rượu, hơi rượu còn chưa tan làm ý nghĩ có hơi hỗn loạn, trong giây lát không nghĩ ra được phải đáp thế nào, chỉ há miệng nhìn hăn ngơ ngác.

Đôi mắt cô phản chiếu ánh trăng, sáng tỏ mà mờ ảo.

Mộ Thập Tam chưa từng thấy dáng vẻ ngây ngô này của cô bao giờ, không tự chủ được giơ tay lên, búng vào trán cô, bất đắc dĩ nói: “Phần chương môn cứ để ta lo, người về nghỉ ngơi đi.”

“Được.” Hàn Ngâm không có tâm trạng nói mấy lời khách sáo với hăn, chỉ thở ra một hơi thật dài, ôm trán quay lưng đi, nhưng chưa đi được hai bước cô đã ngoái đầu nhìn lại.

Mộ Thập Tam hí mắt: “Sao, còn việc gì?”

“Không có.” Hàn Ngâm chần chờ một lúc, quay lưng đi tiếp.

Không phải cô chưa từng thấy người chết, nhưng cảnh tượng đêm nay khác xa bình thường, nó đã kích cô mãnh liệt, khiến cô luôn cảm thấy trước mắt phủ một màn máu tanh, khiến cô khiếp sợ, khiến cô muốn hỏi Mộ Thập Tam, đêm nay cô có thể ở lại trong Tương Ly điện của hăn hay không. Nhưng vừa nghĩ lại, Tương Ly điện còn trống trải hơn chỗ ở của cô gấp mấy lần, cảm giác hình như còn rừng rợn lạnh lẽo hơn, nên đành thôi.

Về lại viện của mình, Hàn Ngâm không ngủ được, bèn đi ra sau hậu viện. Tinh Tinh thảo đã mọc lan um tùm, nhưng nhìn vào ban đêm lại như vô số ngôi sao hội tụ, ánh sáng trải rộng như sông ngân, cô quyết định nằm luôn trong bụi cỏ, tưởng tượng như mình đang nằm trên chín tầng trời, bên trong dải ngân hà.

Tạo Hóa Kim Tiền bỗng nhiên lên tiếng: “Là Ma môn làm.”

“Cái gì?” Hàn Ngâm nhất thời chưa hoàn hồn lại.

“Ta nói chuyện ở thôn Phượng Tuyền.”

Hàn Ngâm ngồi bật dậy: “Sao ngươi biết.”

Tạo Hóa Kim Kiền cười nhạt: “Công pháp Ma môn xuất thủ mới dã man đẫm máu như vậy, người sáng suốt vừa nhìn đã biết, chỉ có nhóc tì vô tri kiến thức hạn hẹp như ngươi mới đoán không ra.”

Hàn Ngâm dờ ra: “Người của Ma môn đều lạm sát người vô tội theo tâm trạng sao?”

“Không, thiên đạo tuần hoàn, sát sinh nhiều tương lai Độ Kiếp sẽ khó khăn, cho nên bọn chúng ra tay vẫn rất cẩn thận, nếu lạm sát người vô tội như lời đồn thì cửu nguyên đại địa đã rơi vào cảnh sinh linh đồ thần từ lâu rồi.”

Hàn Ngâm vẫn còn nghi hoặc: “Vậy tại sao chúng phải tàn sát thôn Phượng Tuyền? Nên biết dân chúng trong thôn đều là người bình thường, không có khả năng kết thù gì với bọn chúng.”

Tạo Hóa Kim Tiền bị cô hỏi tới đực mặt ra, bực bội nói: “Ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai?”

Hàn Ngâm biết không thể trông cậy vào nó nên không hỏi nữa, thâm nghiệm lại chuyện này trong lòng, nếu nhất định phải ghép thôn Phượng Tuyền và Ma môn với nhau, thì Sở Mộ Tuyết chính là mối dây nối hai đầu này lại.

Sở Mộ Tuyết sinh ra ở thôn Phượng Tuyền, hơn hai mươi năm trước phản bội Cửu Huyền dẫn thân vào Ma môn. Nhưng mười tám năm trước cô ấy đã bị tiên môn giết chết, kiểu gì cũng không lòi ra được chút quan hệ nào với chuyện mới xảy ra này.

Thật nan giải!

Hàn Ngâm nằm lọt thỏm trong bụi Tinh Tinh thảo, ngược nhìn bầu trời đã dần mờ sáng tới phát ngốc, nhìn mãi mà vẫn chưa ngủ được, nên cô dứt khoát bò dậy chạy về phòng, kéo hộc tử dưới giường ra lục lọi một hồi, cuối cùng lục ra được một đồng linh khoáng tinh thạch.

Mấy thứ này là Thổ Linh trư đem về hối lộ cô hồng đồi đồ ăn vặt, ban đầu cô tính tích góp dần rồi bán đi, mua ít pháp bảo và pháp khí để phòng thân, nhưng sau đó lại phát hiện giá trị của pháp bảo vượt xa tưởng tượng của cô, vấn đề của nó không chỉ là tiền, mà vì mỗi món pháp bảo đều phải trải qua mấy trăm năm thậm chí là mấy ngàn năm tế luyện, cho tới khi sinh ra linh tính mới đủ tầm được xưng là pháp bảo, vật như thế phần lớn là thứ truyền thụ đời đời của tiên môn hoặc tu tiên thế gia, có tiền cũng chẳng tìm được chỗ bán.

Còn mua pháp khí ấy à?

Phải tội pháp khí cũng rất quý giá, đệ tử tu tiên bình thường suốt cả đời có lẽ chỉ luyện được hai ba món pháp khí tùy thân là quá lắm rồi, nếu tham lam luyện nhiều hơn thì sẽ xao nhãng việc tu luyện, lẫn lộn đầu đuôi, bởi vậy thay vì mua mấy món phù khí đơn giản với giá trên trời, Hàn Ngâm nghĩ thà để lại cho mình luyện còn hơn.

Đương nhiên, hiện tại cô còn chưa có khả năng luyện, bảo là tự luyện, thật ra là phải xem ý của Tạo Hóa Kim Tiền ra sao, sau khi chất núi linh khoáng linh thạch lên bàn xong, cô lấy Tạo Hóa Kim Tiền ra, gọi nó một tiếng cung kính: “Tiền gia!”

Vô sự hiển ân cần, không gian tức trộm.

Tạo Hóa Kim Tiền chẳng chút khách sáo: “Khỏi gọi, ta không giúp ngươi luyện khí đâu!”

Hàn Ngâm cố gắng thuyết phục: “Ngươi luyện bữa một hai món pháp khí cho ta phòng thân là đủ rồi, có phí bao nhiêu linh lực đâu.”

“Ta không thích luyện giúp ngươi, ngươi giống hệt tên tiểu tử Mộ Thập Tam kia, bụng dạ xấu xa y chang nhau.” Tạo Hóa Kim Tiền còn đang cảm chuyện một vạn phù quý.

Hàn Ngâm nói tiếp: “Ô Tinh Trâm...”

Ba chữ này hết như lời chú, vừa thốt ra khỏi miệng, Tào Hóa Kim Tiền đã xiu xuống ngay tấp lự, mắt tiền há ra hút đồng linh khoáng linh thạch kia vào, sau đó vừa luyện khí vừa hậm hực.

Hàn Ngâm bấy giờ mới mỉm cười, ngồi bên cạnh tu luyện.

Chỉ có tu luyện thật giỏi mới là chính đạo!

Đạo lý này cô đã hiểu từ lâu, nhưng hôm nay đã được lĩnh hội sâu sắc hơn một chút.

Không biết rốt cuộc Mộ Thập Tam đã nói chuyện thôn Phương Tuyền với La chương môn thể nào mà La chương môn hoàn toàn không sai người tới hỏi cô. Hôm sau cô đến Tương Ly điện, Mộ Thập Tam không nói nên cô cũng không hỏi, hai người vẫn như mọi ngày, một ngủ, một tu luyện, một ngày cứ thế trôi qua.

Ban đêm, khi cô vừa ra khỏi Tương Ly điện thì có một con chim xanh bay tới trước mặt, đánh một vòng trên đầu cô, thả xuống một tờ giấy rồi lại bay đi.

Hàn Ngâm nhìn vào tờ giấy, bên trên là nét chữ ẩu tới nỗi nhìn không ra: Đến Bất Cư điện mau.

Lệ Thanh Hàn, vị sư phụ mặc kệ trò này gọi cô tới?

Đây đúng là chuyện mới gặp lần đầu từ khi cô vào Cửu Huyền tới nay.

Hàn Ngâm không dám lè mề mà nhanh chóng tới ngay, mới vào điện cô đã thấy ba vị sư huynh sư tỷ của mình đều có mặt. Lạc Vân Khanh và Vân Sơ Tâm gật đầu chào hỏi cô, Phương Dữ thì nhìn cô trừng trừng.

Lệ Thanh Hàn thấy cô bước vào thì ngừng câu chuyện đang nói lại, quay qua nói với cô trước: “Trưởng lão Tàng Tịch điện nói chỗ y đang thiếu người trông coi, từ ngày mai người hãy qua đó hỗ trợ, nếu ngại qua lại phiền phức thì cứ ở lại đó hai ba tháng, không cần về.”

Hàn Ngâm có hơi bất ngờ, nhưng không hỏi nhiều. Nói xong, Lệ Thanh Hàn đưa cho cô thanh phi kiếm hứa luyện cho cô mấy hôm trước, rồi truyền cho cô kiếm quyết Cửu Huyền, sau đó phát tay bảo cô đi.

Ra tới ngoài điện, Hàn Ngâm lấy phi kiếm ra kiểm tra, phát hiện thanh kiếm này đã được luyện tới tầng ba, trên thân kiếm dồi dào linh khí, trông có hơi khác với trước đây. Cô rất hào hứng, vội vàng dựa theo kiếm quyết Cửu Huyền, điều động linh khí trong đan điền biến ra một đạo phù triện, đánh nó vào thân kiếm.

Sau khi đánh bùa vào kiếm, thanh kiếm kia chợt rung mình khe khẽ, sinh ra cảm ứng với cô.

Tay phải Hàn Ngâm bắt kiếm quyết, điểm vào phi kiếm trong bàn tay trái. Chỉ thấy thanh kiếm kia bỗng nhiên bay vút lên cao, đảo vòng chung quanh theo sự điều khiển của cô, chẳng qua do cô mới học nên còn chưa thành thạo, thanh kiếm kia bay lung la lung lay, trông cực kỳ bất ổn, đừng nói dùng để đối địch, e rằng muốn đập ruồi cũng không trúng.

Việc gì cũng cần có bước ban đầu, cô không nóng lòng, chỉ từ từ điều khiển phi kiếm cho thành thạo. Ngay lúc đang ngưng thần, bỗng nhiên có người vỗ mạnh lên vai dọa cô giật bắn, tâm thần vừa loạn, phi kiếm đã rớt xuống khỏi không trung, rơi keng trên mặt đất.

“Phương sư huynh!” Hàn Ngâm ngoái đầu lại, cúi kính nhìn chằm chằm cái tên vừa giở trò đùa dai.

“Đùa muội tý thôi mà, đừng giận.” Phương Dữ cười ha ha: “Muội giỏi thật, mới tu luyện chưa bao lâu đã điều khiển được phi kiếm.”

Lúc này Vân Sơ Tâm và Lạc Vân Khanh cũng đi ra khỏi điện.

Vân Sơ Tâm nói xen vào: “Kiếm quyết Cửu Huyền có tổng cộng mười ba đạo pháp quyết, công dụng của mỗi đạo không tương đồng, sau khi đánh tất cả vào thân kiếm xong, phi kiếm này mới tương ứng tâm thần với muội, có thể điều khiển thoải mái thậm chí là ngự kiếm phi hành.”

Hàn Ngâm thâm thở dài một hơi, cô chỉ mới đánh ra một đạo kiếm quyết mà linh khí trong đan điền đã gần hết sạch, vả lại cô còn phát hiện lúc điều khiển phi kiếm linh khí cũng có chút hao tổn, theo cái đà này, muốn tu thành mười ba đạo kiếm quyết, ít nhất cô phải tới tu vi Cẩm Ngộ.

Lạc Vân Khanh bước lại nhặt phi kiếm lên, giao về tay cô, nói thản nhiên: “Ngày mai bọn ta phải xuống núi, một mình muội ở Tàng Tịch điện đừng quá ham chơi, lúc rảnh rỗi hãy đọc ít đạo thư. Tu tiên, không chỉ tu thân, mà còn phải tu tâm.”

Hàn Ngâm nhanh nhẩu đáp ứng, sau đó hỏi hấn: “Xuống núi? Mọi người định đi đâu?”

Phượng Dữ gãi gãi đầu: “Nói ra muội đừng buồn.”

Hàn Ngâm khó hiểu: “Tại sao muội phải buồn?”

Lạc Vân Khanh nhìn cô nói: “Thôn Phượng Tuyền bị tàn sát, việc này có vẻ là do Ma môn gây nên, chừng môn phái bọn ta đến đó điều tra.”

Là chuyện này!

Hàn Ngâm im bật, cô phát hiện mình không biết phải nói gì, miệng cứ mấp máy há ra khép vào.

Phượng Dữ không biết cô đã biết chuyện này, thấy bộ dạng này của cô thì cho rằng cô đang hoảng sợ, vội an ủi cô đôi câu, sau đó siết nắm đấm: “Nếu việc này là do Ma môn gây ra thật, thì phen này ta nhất định sẽ thay trời hành đạo, giết mấy tên ma tu trả mối nợ máu cho thôn dân Phượng Tuyền.”

Rành rành là lời chính nghĩa đứng đắn, qua cái miệng hấn lại thành cao hứng bùng bùng.

Hàn Ngâm bị hấn chọc cười, lật tẩy hấn: “Phượng sư huynh, đừng mạnh miệng nữa, thay trời hành đạo cái nỗi gì, ta thấy huynh muốn xuống núi đi chơi thì có.”

Phượng Dữ bị bóc mẽ, rầu rĩ nói: “Muội biết là đủ rồi, nói ra làm chi...”

Vân Sơ Tâm cũng hắt cho hấn gáo nước lạnh: “Đừng vội mừng, thôn Phượng Tuyền thuộc địa phận của Thiên Phù môn, nếu có người của Ma môn xuất hiện cũng chẳng tới lượt chúng ta dọn dẹp, chẳng qua chuyện lần này do Mộ sư thúc phát hiện, nên chừng môn mới phái chúng ta tới đó xem thử thôi.”

Cảnh tượng đầm máu ở thôn Phượng Tuyền lại hiện lên trước mắt cô lần nữa, trong lòng Hàn Ngâm có hơi bất an, nhưng rõ ràng lúc Mộ Thập Tam báo cáo chuyện này đã không nhắc tới cô, cô cũng không tiện nói gì thêm, chỉ có thể căn dặn họ: “Nói sao đi nữa, các sư huynh sư tỷ cũng phải cẩn thận.”

Phượng Dữ hiển nhiên không coi việc này là gì, cười ha ha đáp lại, rồi đi khỏi cùng Vân Sơ Tâm, còn Lạc Vân Khanh lúc sắp đi thì ngoảnh lại nhìn cô một cái, đột nhiên cất lời: “Sau này muội tốt nhất nên ít qua lại với Mộ sư thúc, y...”

Nói đến đây, hấn lắc đầu rồi đi mất.

Hàn Ngâm hết kinh ngạc này tới kinh ngạc khác, nhìn theo bóng lưng hấn mà ngây ra hồi lâu.

Kinh ngạc đầu tiên, là vì nghe ý tứ của Lạc Vân Khanh, dường như hấn biết hôm qua cô ra ngoài cùng Mộ Thập Tam, thế thì chuyện hôm nay Lệ Thanh Hấn đột nhiên phái cô tới Tàng Tịch điện, nói không chừng cũng liên quan tới việc này. Kinh ngạc còn lại, là xưa nay Lạc Vân Khanh không thích lo chuyện bao đồng, cũng chẳng quan tâm chuyện thị phi, dù cho hấn có thành kiến với Mộ Thập Tam đi nữa. Vậy rốt cuộc tên Mộ Thập Tam này đã làm gì khiến kẻ khác xa lánh như thế chứ?

~ Hết chương 54 ~

55. Chương 55: Lời Cầu Thí

Lời cầu thí

Edit: Yunchan

Từ khi tu tiên có linh khí hộ thể, chỉ cần một mảnh áo đơn cũng đủ để đối phó với sự biến đổi của bốn mùa, thậm chí ban đêm đi ngủ cũng chẳng cần đắp chăn, Hàn Ngâm phát hiện mình chẳng có thứ gì để thu dọn, đành tui nguỉu gói ghém phi kiếm, ôm theo tiền của, đội Thổ Linh trư trên đầu đi tìm Mộ Thập Tam.

“Mộ sư thúc —”

Nào ngờ mới thò đầu vào cửa điện, Hàn Ngâm đã thấy một đạo ám khí kéo theo tia sáng trắng bắn về phía mình, cô tức tốc né qua bên theo phản xạ, nhưng Thổ Linh trư lại đạp cái chân mập vọt lên, tộp lấy ám khí, lặn quay ra đất, rồi chạy lon ton tới trước mặt cô ra bộ nịnh nọt.

Cô vỗ vỗ đầu heo, tiện tay lấy trái cây trong túi Càn Khôn ra, đổi chỗ với vật thể tròn trong suốt trong miệng heo. Vật thể tròn kia khá giống với trứng bồ câu, ở giữa còn bao bọc một con sâu trắng lớn cỡ hạt đậu xanh, cô khó hiểu hỏi: “Đây là gì thế?”

Mộ Thập Tam nghĩ ngợi một chút rồi đáp: “Chắc cũng được tính là châu đưa tin?”

“Chắc cũng được tính?” Hàn Ngâm nhìn hẩn hồ nghi.

“Ừ.” Mộ Thập Tam ngẩng ngó một viên tinh châu khác giống hệt như thế: “Thứ niệm phong bên trong nó chính là Linh Tê trùng, là một đôi với con trong hạt châu của ngươi, cho dù cách xa nhau vạn dặm, hai con sâu này vẫn có thể cảm ứng được nhau.”

Hàn Ngâm vẫn chẳng hiểu mô tê gì: “Thì sao?”

“Tuổi thọ của Linh Tê trùng rất dài, lúc phân ly thường rơi vào trạng thái ngủ đông, nhưng nó rất mẫn cảm với sự thay đổi ẩm lạnh, lạnh lẽo khiến nó sung sướng, ẩm áp khiến nó không khỏe.”

“A!” Hàn Ngâm sực hiểu ra.

Cô điều động linh khí trong cơ thể, bức ra lòng bàn tay một lớp màn băng, truyền vào tinh châu, con Linh Tê trùng trong tinh châu lập tức biến thành màu băng lam. Cùng lúc đó, con Linh Tê trùng trong tay Mộ Thập Tam cũng biến hóa y hệt. Trái lại, lúc cô bức một ngọn lửa ra lòng bàn tay, Linh Tê trùng lại biến thành màu đỏ tươi.

“Là thế này sao?” Hàn Ngâm hỏi hẩn: “Màu băng lam đại diện cho tin vui, màu đỏ tươi đại diện cho nguy hiểm?”

“Màu trắng chính là bình an vô sự.” Bên môi Mộ Thập Tam cong lên nụ cười hài hước: “Bất kể ngươi có dịu dàng hay không, vừa rồi khi ngươi ấn đốm lửa xuống, ta quả thực nghe thấy tiếng Linh Tê trùng kêu lên thảm thiết.”

Hàn Ngâm cấp tốc nói sang chuyện khác: “Đưa ta hạt châu này làm gì, ngài muốn đi xa sao?”

“Không tính là xa, nói không chừng hai ngày sẽ trở lại.” Hẩn cụt hứng, không nói rõ là muốn đi đâu.

Hàn Ngâm cúi đầu: “Khéo thật, ta cũng đến đây để báo với ngài một tiếng, sư phụ bảo ta đến Tầng Tịch điện hỗ trợ, trong hai ba tháng ta không thể tới đây làm việc cho ngài được.”

Mộ Thập Tam hơi nhượng mày, bên môi lại nở ra nụ cười khô hời: “Biết rồi, ngươi đi đi.”

“Vâng.” Hàn Ngâm quay lưng đi, khi ra tới cửa mới ngoái đầu nói vọng lại: “Sư thúc, gặp nguy hiểm, đánh không lại thì bỏ chạy.”

Mộ Thập Tam ngẩn ra, lập tức cười phá lên: “Chẳng cần ngươi nói, tới khi cần chạy, ta sẽ chạy nhanh hơn bất cứ ai.”

Hàn Ngâm chỉ định tốt bụng dặn dò một câu, nhưng hẩn vừa nói vậy thì cô lại đâm ra rầu rĩ.

Không cần hỏi cũng biết, nhất định Mộ Thập Tam phải dẫn sư huynh sư tỷ tới thôn Phượng Tuyền truy tìm tung tích của Ma môn. Nếu như gặp phải nguy hiểm hẩn chạy trốn còn nhanh hơn bất cứ ai, vậy người ở lại sau cùng...

Ngoài Lạc Vân Khanh ra, có lẽ chẳng còn ai khác.

Hàn Ngâm thở dài bước đi, đột nhiên cảm thấy bên cạnh có một sư huynh nhâm phẩm chính trực quá mức thật là làm cho người ta bận tâm.

Tàng Tịch điện cũng như Cần Sự điện đều nằm trên Liễm Vụ phong.

Hàn Ngâm đi được nửa đường, bỗng nhiên có người xông ra cản đường: “Tiểu sư muội, đi đâu thế?”

Cô ngược mắt, thấy Chu Tình Nhi đang xoắn lộn tóc, đứng ngáng trước mặt mình cười tủm tỉm.

“Chào sư tỷ.” Cô lễ độ chào một câu, rồi định vòng qua Chu Tình Nhi đi tiếp.

Ai ngờ Chu Tình Nhi lại không nhường đường, còn chặn cô lại, cười lạnh nói: “Giá của tiểu sư muội cao thật đấy, sư tỷ hỏi một câu mà sư muội cũng lười đáp lại.”

Hàn Ngâm không thèm đi nữa, hất mặt nhìn cô ta: “Rốt cuộc tỷ muốn nói gì, nói thẳng ra đi.”

Chu Tình Nhi nhìn trả lại với ánh mắt ngạo nghễ: “Chẳng có gì, chỉ nghe nói trước khi sư muội vào Cửu Huyền từng lang thang đầu đường, tiếp xúc toàn là nhân vật tam giới cửu lưu, khó tránh khỏi không biết lễ nghi phép tắc, cho nên ta mới đến đây nhắc nhở muội một tiếng, trong Tàng Tịch điện có rất nhiều sách, nữ quy nữ giới, lễ nghi luân thường, lời huấn của thánh nhân, muội nên học nhiều một chút, để tránh sau này làm ra chuyện gì không nên làm, bị đuổi khỏi Cửu Huyền thì thể diện cũng mất hết.”

Câu này khiến Hàn Ngâm giật mình: Sao Chu Tình Nhi biết cô phải tới Tàng Tịch điện, hơn nữa lời nói còn có ý ám chỉ, không riêng gì hạ thấp xuất thân của cô thôi.

Cô trầm ngâm, nhất thời chưa phản bác lại.

Chu Tình Nhi chỉ nghĩ đã làm cho cô á khẩu không đáp lại được, nét mặt lộ ra vẻ đắc ý, vẫn còn tâm trạng bồn chồn cô, bèn thả ra thêm một câu tự cho là vô cùng hài hước: “Suýt thì quên hỏi, tiểu sư muội biết chữ không nhỉ? Cũng không biết muội có hiểu được những thư tịch này không nữa?”

Hàn Ngâm dời tầm mắt xuống, nhìn thẳng vào cặp môi đầy đặn của cô ta, cười khế: “Sư tỷ hỏi thẳng ra như vậy, ta quả là xấu hổ, lớn tới ngần này mà số chữ đọc được còn chưa đựng đủ một sọt, lời thánh nhân cũng chỉ mới nghe mỗi một câu.”

Chu Tình Nhi cơ bản không tin cô nhớ được lời thánh nhân, chỉ nghĩ cô đang giữ lại mặt mũi cho mình, bèn hất hàm nói giọng khiêu khích: “Là câu nào? Nói ra nghe thử xem.”

Rõ là mời người ta chửi đây mà.

Hàn Ngâm cảm thấy không chửi thật là có lỗi với Chu Tình Nhi, bèn há mồm nói: “Lời cầu thí, thôi ời là thôi.”

“Ngươi!” Sắc mặt Chu Tình Nhi đen sì, cả giận quát: “Đây là câu chửi tục ở phố phường, không được đố vầy cho thánh nhân.”

Hàn Ngâm chớp chớp mắt, tỏ vẻ vô tội: “Ta không nhớ lắm mà, người nói câu này họ Thánh tên Nhân, chẳng qua hai chữ này viết thế nào thì ta không biết.”

Nói xong cô đánh vòng qua Chu Tình Nhi bỏ đi một nước: “Sư tỷ, hẹn gặp lại.”

Chu Tình Nhi không vô lại bằng cô, giậm chân quát với theo: “Hàn Ngâm, ngươi đứng lại đó cho ta.”

Hàn Ngâm chẳng buồn để ý tới cô ta.

“Nếu muốn người ta không biết, trừ phi đừng làm.” Chu Tình Nhi giận dữ: “Đừng tưởng là ta không biết người thích Mộ sư thúc, hừ, ta vừa thấy hạng người trái luân thường như ngươi là muốn buồn nôn.”

Ầm ỉ cả buổi, thì ra câu này mới là trọng điểm.

Nhưng Hàn Ngâm rất khó hiểu, rốt cuộc Chu Tình Nhi nhìn ở đâu mà nói cô thích Mộ Thập Tam, sao tự dưng lại thốt ra một câu làm cô bí lù thế này.

Muốn hiểu suy nghĩ của kẻ cố tình gây sự, thì trước tiên phải đặt mình vào vị trí của kẻ cố tình gây sự, còn phải hạ thấp chỉ số thông minh của mình xuống ngang bằng với kẻ cố tình gây sự. Mà Hàn Ngâm lại không

có ý định tự ngược bản thân vì kẻ cố tình gây sự, cho nên cô cũng chẳng quan tâm suy nghĩ của kẻ cố tình gây sự, chỉ quay đầu lại cười với kẻ cố tình gây sự: “Sư tỷ thật là tinh mắt, đến chuyện ta thích Mộ sư thúc cũng nhìn ra.”

Chu Tình Nhi ngẩn ra, chỉ thấy Hàn Ngâm bấm ngón tay đếm đếm: “Chẳng qua ta thích rất nhiều người, thí dụ như Phương sư huynh này, Vân sư tỷ này, cả sư phụ của ta nữa này, phải rồi phải rồi, thật ra ta thích nhất là Lạc sư huynh đó, huynh ấy dẫn ta lên núi, còn dạy ta tu luyện, mấy người khác cộng lại cũng không tốt bằng huynh ấy, sư tỷ, tỷ đừng giành với ta nhé.”

Hàn Ngâm thấy sắc mặt Chu Tình Nhi thoát cái đã nhắm nhúm lại hết như cha mẹ từ trần, tâm trạng cô nhất thời bay bổng lên trời, nhìn Chu Tình Nhi cười duyên một cái, rồi vẫy vẫy tay bỏ đi nghênh ngang.

Thật ra tâm tư của Chu Tình Nhi rất dễ đoán, Hàn Ngâm đoán không ra, là bởi cô không biết trong đó có rất nhiều chi tiết lòng vòng quanh co và suy nghĩ chủ quan khó thể tưởng tượng nổi của Chu Tình Nhi.

Nguyên nhân là vào một lần Vân Sơ Tâm nói chuyện phiếm với Chu Tình Nhi, trong lúc vô tình có nhắc tới chuyện gần đây Hàn Ngâm hay đến Tương Ly điện, hơn nữa còn ở lại nguyên một ngày. Người nói chỉ trần thuật lại sự thật chứ không nghĩ ngợi gì, còn người nghe là Chu Tình Nhi lại suy nghĩ vẩn vơ, nhớ lại nguyên nhân mình tới Tẩy Tâm nhai trước đây mà lấy bụng ta suy bụng người, từ đó nghĩ rằng Hàn Ngâm nhất định thích Mộ Thập Tam nên mới chạy loanh quanh trước mặt hấn suốt ngày.

Đã nhận định như thế, nên mấy ngày nay hễ có thời gian là Chu Tình Nhi sẽ đi dạo lên Tập Hạc Phong, thứ nhất là muốn theo dõi Hàn Ngâm, bắt được lỗi để trị cô, thứ hai cũng nhân tiện đi tìm Lạc Vân Khanh, tới lui bồi đắp tình cảm. Và cũng nhờ thường xuyên qua lại như thế, mà đêm qua cô đã bắt gặp được Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam cùng cười Xích Ly ra ngoài.

Nhờ quyết tâm bắt cho được lỗi của Hàn Ngâm nên đêm hôm đó cô đã kiên nhẫn chờ hơn ba canh giờ, cuối cùng cũng chờ được hai người họ trở về, sau đó cảnh Mộ Thập Tam búng nhẹ lên trán Hàn Ngâm, rồi Hàn Ngâm ôm trán lưu luyến trở về đều lợt hết vào mắt cô. Cô tự cho là đã nắm được thóp, mặc dù không có bằng chứng rõ ràng, nhưng vẫn không đành lòng được chạy đến chỗ của Lạc Vân Khanh, thêm mắm dặm muối rỉ tai Lạc Vân Khanh, muốn Lạc Vân Khanh ghét bỏ Hàn Ngâm.

Nào ngờ Lạc Vân Khanh lại hoàn toàn không tin, còn lạnh lùng bảo cô không nên bỏ thêm suy đoán của mình lên người khác, nhất là loại suy đoán ác độc trái luân thường như vậy, còn mắng cô cố ý gieo tiếng xấu làm bại hoại thanh danh của người khác, khiến cô xấu hổ vô cùng, mất hết thể diện, cuối cùng phải che mặt khóc chạy đi.

Sau khi bị Lạc Vân Khanh răn dạy, đáng lẽ cô không còn mặt mũi nào để nhắc lại chuyện này, nhưng hôm nay lúc cô thẩn thờ đến thỉnh an sư phụ Tổng Việt, tình cờ nghe thấy trưởng lão Tàng Tịch điện nói muốn mượn Hàn Ngâm tới đó hỗ trợ.

Cô thấy chuyện này có vẻ kỳ lạ, bèn nhân lúc không có ai hỏi trưởng lão kia vài câu, nghe ngóng được hóa ra chuyện Hàn Ngâm tới Tàng Tịch điện hỗ trợ là do một tay Lệ Thanh Hàn an bài, cô lập tức chấp ghép với chuyện tối qua, Lạc Vân Khanh ngoài mặt nói không tin, nhưng trong lòng vẫn tin, còn lạnh lẽo báo cáo với Lệ Thanh Hàn, không thì sao lại trùng hợp như thế, đang yên đang lành Lệ Thanh Hàn phái Hàn Ngâm rời xa Tập Hạc phong, đến Tàng Tịch điện làm gì chứ?

Sau đó cô lại nghe thấy Mộ Thập Tam phải dẫn người rời khỏi Cửu Huyền, đến thôn Phương Tuyền để điều tra hành tung của Ma môn, đến đây cô càng tin chắc Lệ Thanh Hàn âm thầm nhúng tay vào, muốn chia rẽ Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam triệt để. Thế là cô lập tức chuyển từ xấu hổ sang vui mừng, chặn Hàn Ngâm giữa đường, muốn chế nhạo Hàn Ngâm một trận, nhằm báo thù nỗi nhục trước đây. Nào ngờ đã không chế nhạo được thì chớ, còn bị Hàn Ngâm chơi lại, mà quan trọng nhất là Hàn Ngâm chẳng có chút hoang mang hay sợ hãi nào khi tâm sự bị người ta lộ trần, đối với chuyện này cô hoàn toàn không hiểu nổi.

Chẳng qua nói tới nói lui, tất cả cũng chỉ xuất phát từ suy đoán của một mình Chu Tình Nhi, thật ra chính cô ta cũng không biết mọi chuyện có thật như thế không, hiện tại càng mơ hồ hơn, nên đành phải giấu suy đoán của mình trong lòng, không thể phao tin khắp nơi, bằng không người đầu tiên không tha cho cô chắc chắn là Lạc Vân Khanh.

Hắn sẽ biết lời đồn này là do cô tung ra, mà Hàn Ngâm là sư muội chính thống của hắn, còn do hắn dẫn lên núi, quan hệ của hắn và Hàn Ngâm nếu so với cô thì sâu nặng hơn rất nhiều...

Chu Tình Nhi càng nghĩ càng khổ não, lòng ghen ghét với Hàn Ngâm cũng ngày một sâu hơn, đến khi bóng dáng của Hàn Ngâm đã khuất hẳn trên con đường núi thẳng tắp, cô mới dần cơn căm giận ứ đầy trong ngực xuống, quay gót lên Tập Hạc phong tìm Lạc Vân Khanh.

Ngày mai hắn phải đi rồi, dù sao cô cũng phải mượn cơ hội này tới nói một tiếng từ biệt mới được.

~ Hết chương 55

~Vấn đề ở đây là Tiểu Ngâm muốn nhấn mạnh “Kẻ cố tình gây sự” thôi ấy mà (.)O

56. Chương 56: Lôi Kiếp Tàng Tịch Điện

Lôi kiếp Tàng Tịch điện

Edit: Yunchan

Tàng Tịch điện có một trưởng lão quản sự và bốn đệ tử quét dọn.

Trưởng lão quản sự họ Ngô, tự xưng là Cự Liểu cư sĩ.

Lúc Hàn Ngâm tới, y đang ngồi trên chiếc ghế cũ dưới tàng cây ngàn năm bên ngoài hậu điện, tay cầm một quyển sách, bên ghế đặt một bộ trà cụ, vừa nấu vừa nhâm nhi, trông cũng khá thông dong.

Người tu tiên bề ngoài sẽ chậm lão hóa hơn người thường, chưa kể sau khi Đan Thành nếu không gặp phải tình huống ngoài ý muốn ví như tâm cảnh đại biến hoặc tu vi biến mất hoàn toàn, trên cơ bản đều có thể duy trì dung nhan dài lâu, vì thế cho dù Ngô Cự Liểu nom chỉ tầm hai mươi bảy hai mươi tám tuổi mà đã là bậc trưởng lão, điều đó Hàn Ngâm cũng không lấy làm kinh ngạc.

“Ngồi đi, uống trà.” Ngô Cự Liểu chỉ thả ra một câu như vậy, sau đó ánh mắt lại trở về với sách.

Hàn Ngâm không rành về trà, nhưng lúc làm chân chạy việc trong tửu lâu cũng từng pha trà châm trà cho không ít khách nhân, còn không khách sáo cầm ấm trà tự châm tự uống, cảm thấy trà vào miệng thì rất nhạt, nhưng sau đó lại thoang thoảng dư hương thanh nhã, xoa dịu bên má mãi không tan, cho thấy đó không phải là vật phẩm.

Thời tiết đầu hạ, sắc trời nhá nhem, trong vạt chiều tà còn sót lại chút bụi hoàng hôn, bầu không khí man mác yên bình đến kỳ lạ.

Quá ba tuần trà, Ngô Cự Liểu vẫn không nói gì.

Hàn Ngâm đặt chén trà xuống, lên tiếng hỏi trước: “Không biết ở chỗ trưởng lão có gì cần giúp đỡ, chỉ cần sai bảo một tiếng, ta sẽ đi làm ngay.”

“Ừm, đừng nóng.” Ngô Cự Liểu rời mắt khỏi trang sách, nói chậm rãi: “Ngày mai vào lúc mặt trời mọc, người dọn sách cất trong hậu điện ra ngoài phơi nắng là được rồi, nếu có quyển nào hư hại thì lựa ra, sau đó không còn chuyện gì nữa, trong điện có rất nhiều phòng trống, người tự chọn một gian ở đi.”

Hàn Ngâm đáp lời rồi lui xuống, chọn đại một gian phòng định tu luyện, nhưng trong lòng lại có chỗ khó hiểu, không biết rốt cuộc tại sao Lệ Thanh Hàn lại phái cô tới đây, vì theo cô thấy Tàng Tịch điện chẳng có vẻ gì là thiếu người cả.

Nghi hoặc này đến hôm sau đã biến mất một cách triệt để.

Hàn Ngâm phát hiện hậu điện của Tàng Tịch điện có bày trận pháp, không có miếng ngọc bội đeo trên người Ngô Cự Liểu thì đừng hòng đi qua an toàn. Điều này cho thấy đây không phải là nơi đệ tử ngoại

môn có thể ra vào tùy ý, nếu trưởng lão không muốn động tay vào chuyện dọn sách, thì nhiệm vụ này rơi lên đầu đệ tử nội môn lai lịch thấp kém như cô cũng chẳng có gì lạ.

Trước khi vào điện, Ngô Cự Liễn căn dặn cô: “Những quyển sách cất ở nơi này đều đã lâu năm, khi di chuyển cần phải hết sức cẩn thận, không thể sử dụng pháp thuật, có thể sẽ hơi cực một chút.”

Cô đã làm xong bước chuẩn bị tâm lý, nhưng không ngờ vừa mở cửa ra, một mùi sách lành lạnh cổ xưa đã phả tới, mở ra trước mắt là hàng dãy giá sách khổng lồ vượt xa tưởng tượng của cô, cô ngỡ người như đã hóa ngọc, thiếu chút nữa vấp phải bậc cửa dưới chân.

“Cẩn thận.” Ngô Cự Liễn phát ổng tay áo.

Hàn Ngâm mượn sức đứng vững lại, đi vào trong điện rồi đưa mắt nhìn quanh: “Ồ đây được thi pháp thuật sao? Nhìn từ bên ngoài, hoàn toàn không nghĩ bên trong lại rộng thế này.”

“Không sai.” Ngô Cự Liễn khẽ gật đầu: “Ồ đây dùng pháp thuật dung nạp.”

Quả nhiên thiếu nhân công...

Cả một điện sách khổng lồ thế này, dù chỉ dời từng chồng ra ngoài, phơi nắng xong rồi dời về thì một mình cô cũng phải dọn hơn một hai tháng, kiểu này xem ra Lệ Thanh Hàn phải cô tới đây là để làm cu li.

Không biết nói gì, Hàn Ngâm đành hít sâu một hơi, xắn tay áo bắt tay vào dọn. Ngô Cự Liễn ngoài điện quay người đi, chỉ bỏ lại cho cô một câu: “Nếu mệt thì tới bên dưới cây liễu uống chén trà, nghỉ một lát.”

Phơi sách là một công việc hết sức phiền phức, không phải bê ra ngoài là xong mà còn phải mở từng quyển ra, dùng đá dần lên sách để tránh bị gió thổi bay. Ngoài ra những quyển sách này rất cổ, cô còn phải kiểm tra xem có sâu mọt hay không, nếu có thì nhặt những quyển sách bị mọt gặm ra, đưa tới chỗ của Ngô Cự Liễn, để y chép lại một bản khác.

Cực thì cực, nhưng Hàn Ngâm cũng thu được gặt hái, trước khi tu tiên cô hoàn toàn mù tịt về chuyện tiên môn, sau khi nhập môn nhận được chân truyền của Cửu Huyền cũng chưa từng ở chung với những đệ tử ngoại môn, do đó có rất nhiều thường thức cơ bản và những câu chuyện bí ẩn của giới tu tiên chưa ai nói cho cô biết, nên khó tránh khỏi thiếu kiến thức.

Hôm nay đã có cơ hội, cô phơi sách mệt có thể nghỉ tay nửa ngày, tiện thể vớ một quyển sách, ra dưới tàng cây uống chén trà, lật sách đọc dần dần, thỉnh thoảng gặp phải chỗ không hiểu thì bên cạnh đã có một trưởng lão đọc bao nhiêu là sách, tìm y để hỏi, nhất định có thể nhận được câu trả lời khiến cô hài lòng.

Vốn dĩ thời gian dành cho tu luyện trôi qua rất nhanh, nhưng với sách thì lại chậm rãi và bình thản.

Trí nhớ của Hàn Ngâm rất tốt, đọc qua một lần là có thể nhớ được hoàn toàn. Sau hai tháng ngắn ngủi, cô cảm thấy số chữ trong bụng mình đã đủ để viết văn rồi, đối với chuyện Tiên môn, thậm chí là Yêu môn Ma môn đều đã biết được kha khá. Bây giờ cô ngẫm lại, Lệ Thanh Hàn để cô đến Tàng Tịch điện, có lẽ không chỉ muốn cô làm việc không thôi, trong lòng thầm cảm kích, sư phụ bề ngoài thì tỏ ra mặc kệ cô, nhưng trong lòng thì vẫn tốt với cô lắm.

Hàn Ngâm là vậy, từ nhỏ cơ khổ không nơi nương tựa, nên cũng coi người khác lãnh đạm với mình là chuyện đương nhiên, chẳng cảm thấy oán giận gì, trái lại còn sinh ra động lực để cố gắng hơn. Song, nếu người khác quan tâm cô đôi chút thì cô cũng có thể cảm giác được ngay và thầm ghi nhớ trong lòng, đồng thời dùng gấp đôi nỗ lực để đền đáp.

Nếu đổi lại là một đệ tử thế gia, từ nhỏ đã được cơm no áo ấm, được nhận đủ mọi cưng chiều, ngoài chuyện không chịu nổi cuộc đời tu tiên đơn điệu tẻ nhạt, thì khi đối mặt với một vị sư phụ lưỡi biếng chuyên bỏ mặc trò như Lệ Thanh Hàn, trong lòng nhất định sẽ sinh ra bất mãn, mà nếu đã sinh ra suy nghĩ tiêu cực thì làm sao có thể thanh tĩnh tùy theo tự nhiên đây? Cho dù tư chất thượng thừa, tu luyện giai đoạn đầu tiến nhanh vượt bậc, nhưng Cẩm Ngộ, Túy Dương, Tọa Vong, là những cửa ải cần tôi luyện tâm tính, đến lúc đó nhất định sẽ không vượt qua được.

Hai tháng sau đã vào cuối hạ, tiết trời cũng oi bức hơn.

Sách cất trong hậu điện đã phơi xong hết, nhưng nhóm Mộ Thập Tam vẫn chưa trở về.

Mỗi ngày Hàn Ngâm đều kiểm tra châu đưa tin, thấy Linh Tê trùng bên trong không hề có dị trạng, điều này đại diện cho bình an vô sự, do đó cô cũng không sốt ruột, vẫn ở lại trong Tàng Tịch điện giúp Ngô Cự Liểu chép sách, lúc rỗi rảnh thì đọc sách hoặc luyện không chế phi kiếm, ngày qua ngày cũng yên ả thư thái.

Có điều đêm hôm nay, khi cô vừa đọc xong một quyển sách rồi nằm xuống ngả lưng, thì bất ngờ bị tiếng sấm bên ngoài làm choàng tỉnh.

Cho rằng trời sắp mưa, cô cuống quýt đi khép cửa sổ lại thì chợt thấy cảnh liễu ngàn năm bên ngoài như sống dậy, quất sần sật trong cơn gió dữ, mà bầu trời bên trên cây liễu như bị rạch ra một khe nứt, vô số tia sét màu tím lam chớp lên trong đó, đột trước lại chớp nhanh hơn đột sau, số lượng tia sét như nhiều lên gấp bội. Sau mấy chục lần chớp lóe, rốt cuộc một tia sét to cỡ miệng chén chợt nhắm vào đầu cây liễu, đánh xuống —

“Uỳnh!” một tiếng, đình tai nhức óc.

Tiếng sấm nổ rền vang, Hàn Ngâm có cảm giác như núi lở đất rung, nhưng trong lòng lại lóe lên hai chữ: Độ kiếp.

Đúng rồi, nhất định là cây liễu ngàn năm kia đã thành tinh.

Hàn Ngâm nhớ cách đây vài ngày cô có xem qua một quyển sách, trên đó viết yêu tu luyện khác với người, đầu tiên phải kết thành kim đan, tu thành hình người, nhưng đây là hành động nghịch thiên nên sẽ dẫn tới lỗi kiếp, chỉ khi độ kiếp bình an thì mới có hy vọng tu thành yêu tiên.

Nhưng mà...

Núi Cửu Huyền, trong Tàng Tịch điện có cây Liễu yêu tu thành kim đan độ kiếp?

Hàn Ngâm cảm thấy hơi khó tin, vì những quyển sách cô xem qua đều nhấn mạnh chỉ có con người là linh hồn của vạn vật, các loài yêu ma quỷ mị, hay các giống loài tu luyện tà môn công pháp của Ma môn đều bị coi là dị kỷ. Trừ những yêu quái đã được con người nhận làm linh thú như Thổ Linh trừ ra, những yêu vật bình thường khác, trừ phi sinh trưởng ở nơi núi rừng hoang vắng hoặc nơi không có dấu chân người, bằng không một khi có khả năng đạt được thành tựu đều sẽ bị con người trừ khử ngay lập tức.

Từ đó suy ra cây Liễu yêu này có thể kết thành kim đan cũng có phần kỳ quái.

Đương nhiên, tu vi của cô còn thấp, nếu yêu có tu vi cao hơn cô cố ý che giấu yêu khí của mình thì cô không thể nào nhìn ra. Nhưng trưởng lão Ngô Cự Liểu rõ ràng đã trên tu vi Đan Thành, còn những sư bá và trưởng lão từng tới Tàng Tịch điện nữa, chẳng lẽ họ đều không nhìn ra sao?

Chờ đã, Cự Liểu, Cự Liểu cư sĩ.

Óc vụt lóe sáng, Hàn Ngâm đã hiểu ra, thậm chí mình đầu đất.

Nếu cây Liễu yêu này không có khả năng che giấu yêu khí dưới con mắt của những trưởng bối Cửu Huyền, mà họ không trừ khử nó, thì chính là cố ý buông tha nó, mặc cho nó tu luyện.

Thế nhưng chuyện xảy ra tiếp theo dường như muốn chứng minh cô đúng là đồ đầu đất, suy đoán sai bét, còn thua xa dự đoán ban đầu của cô.

Khi một tia sét mạnh hơn chớp lên, cô nhìn thấy Ngô Cự Liểu chấp tay sau lưng, bước thong thả ra khỏi phòng của y, đứng ở hành lang nhìn Liễu yêu độ kiếp. Bất thành linh, đằng xa lại có mấy đạo phi kiếm kéo theo những luồng sáng khác nhau bay tới, nhưng lại bị lỗi kiếp ngăn bên ngoài điện, dừng lại giữa không trung không xuống được.

Có lẽ vì cây Liễu yêu này sinh ra trong núi Cửu Huyền, hoàn toàn không có khả năng gây nghiệt, bởi thế lỗi kiếp không mạnh, uy lực nhỏ hơn lỗi kiếp kim đan bình thường, hơn nữa phạm vi sét đánh cũng chỉ cố định quanh Liễu yêu mấy trượng, điện đài bên cạnh trừ bị đánh sập vài cái cửa sổ, đánh rơi ít ngói bên ngoài nhà, còn lại hầu như chẳng có bất cứ ảnh hưởng gì nữa. Một khắc sau, gió dừng sét nghỉ, mây tan trắng hiện, bầu trời đêm trở lại với vẻ yên tĩnh và sâu thẳm ban đầu, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Hàn Ngâm đẩy cửa phòng bước ra ngoài, dưới ánh trăng trong ngần, cô thấy rõ gốc cây kia đã bị sét đánh cháy đen, vậy mà lúc này những cành lá gần như sắp gãy lìa chợt trôi ra nhánh mới với tốc độ khó tin, chối

non nhú lên, trong nháy mắt đã buông rũ xuống như rừng, sau đó mắt cô hoa lên, thấy dưới tàng cây hóa ra một bé gái mặc y phục màu xanh.

Còn chưa kịp thấy rõ gương mặt của bé gái kia, mấy đạo phi kiếm đang lơ lửng giữa trời đã đáp xuống, trong số đó có bốn người cầm kiếm bước tới vây quanh bé gái, một người còn lại thì sải bước tới trước mặt Ngô Cự Liễu: “Ngô trưởng lão, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chẳng phải dưới gốc cây này chôn đá trấn yêu ư, sao trưởng lão còn để cho Liễu yêu này độ kiếp, kết đàn?”

Trong giọng của người này mang theo phần nộ, nghe vào tai khiến Hàn Ngâm thấy rất quen, trừ Cửu Huyền đệ nhất đàn Tổng Việt ra, không còn ai dám hô to gọi nhỏ với một trưởng lão như thế nữa.

Cô thở dài trong lòng, hóa ra mình lại đoán sai tiếp, mặc dù tiên môn không đuổi tận giết tuyệt yêu vật, nhưng cũng không thể mặc cho nó tu luyện kết đàn được.

Ngô Cự Liễu là người tốt tính, bị Tổng Việt chần vẩn mà sắc mặt vẫn ôn hòa, chỉ đáp thản nhiên: “Chuyện này thì ta cũng không biết, có khi nào do lâu năm nên đá trấn yêu mất tác dụng?”

“Đào!” Tổng Việt quay phắt đầu lại, quát đám đệ tử mình dẫn tới.

Cùng lúc đó, Liễu yêu vừa độ qua lôi kiếp, tu thành hình người, còn chưa kịp nghỉ xả hơi đã bị ba tia hàn quang kẻ lên gáy cổ.

Hàn Ngâm nhìn cảnh này mà chẳng biết sao tim lại nhảy thót lên, nhớ lại lúc vừa đến Tàng Tịch điện, chẳng biết Thổ Linh trư đào đâu ra một tảng đá đen bóng mang tới cho cô để đổi đồ ăn vặt. Hòn đá kia rất xấu, cô không nhận ra nó là cái gì, có hỏi qua Tạo Hóa Kim Tiên, nhưng vị Tiên đại gia kia chỉ nói dùng để luyện khí là vừa khéo, do đó mất tiền há ra, nuốt luôn.

Khi ấy cô không để tâm, bây giờ nhớ lại thì mới thấy không ổn.

Tảng đá đó, lẽ nào chính là đá trấn yêu mà họ nói sao...

~ Hết chương 56 ~

57. Chương 57: Tổng Sư Bá Đùng Sợ!

Tổng sư bá đùng sợ

Edit: Yunchan

Đệ tử của Tổng Việt đào rễ cây cả buổi trời, kết quả chẳng đào được gì.

Hàn Ngâm xám mặt quay đầu lại, tròng Thổ Linh trư.

Khỏi cần đoán nữa, đá trấn yêu nhất định đã bị nó đào lên đổi đồ ăn.

Đương nhiên chuyện này có đánh chết cô cũng không thể nói ra, nếu bị Tổng Việt mắng một trận, bị xử phạt một chút thì chỉ là chuyện nhỏ, ngộ nhờ để lộ ra Tạo Hóa Kim Tiên thì mới là to chuyện.

Cô không nói, Tổng Việt cũng không thể lần ra cô được, thấy đào không được đá trấn yêu thì chỉ hỏi Ngô Cự Liễu: “Ngô trưởng lão, đây là chuyện gì?”

Ngô Cự Liễu lắc đầu, vẫn đáp lại ông ta bằng hai chữ nhàn nhạt: “Không biết.”

Tổng Việt cũng bắt đầu nổi giận: “Vùng xung quanh hậu điện này, đệ tử ngoại môn không thể tự tiện ra vào, nếu có chút gió thổi cỏ lay thì trưởng lão cần phải điều tra tận gốc mới đúng, tại sao lại nói là không biết?”

Ngô Cự Liễn nhìn ông ta đáp: “Nghe nói một năm trước vườn linh của ngài bị trộm một quả Tịch Độc, nơi đó cũng không cho ai tự tiện ra vào, ngài còn bố trí kết giới, chẳng phải tới hôm nay cũng chưa thể tra ra ai đã trộm quả hay sao?”

Một câu phản pháo làm Hàn Ngâm cúi đầu nín cười.

Bối phận của Ngô Cự Liễn khá cao, mặc dù Tống Việt then quá hóa giận, thâm hoài nghi y dung túng yêu nghiệt kết đàn, nhưng cũng không tiện quát tháo hoặc tra hỏi, đành phải cố nuốt cơn giận này xuống, quay người lại nhìn bé gái bị kiểm không chế.

Ông ta chấp tay sau lưng, cười nhạt: “Việc đã đến nước này thì không còn gì đáng nói nữa, cho người hai con đường để chọn. Con đường thứ nhất, chính là giao kim đan của người ra rồi tan hình người, ta sẽ coi như chuyện này chưa xảy ra, cho phép người tiếp tục ở lại đây sinh trưởng. Con đường thứ hai, nếu người cố ý muốn thành yêu tác quái thì ta chỉ còn cách thay trời hành đạo, diệt người tận gốc.”

Yêu cây cỏ ban đầu không có linh thức, phải mất thời gian dài đằng đẳng để tu luyện thành, nào chỉ trăm năm, ít nhất cũng phải chịu đựng hơn mấy trăm năm tới một ngàn năm gió táp mưa sa, hỏi sao Liễn yêu có thể từ bỏ, thậm chí lúc cô quyết lòng kết đàn đã lường trước được hậu quả, ôm theo ý định đập nổi chìm thuyền trong đầu, òa khóc van xin: “Trời cao có đức hiếu sinh, xin tiên trưởng thấy ta tu hành gian nan, lại một lòng hướng thiện, chưa bao giờ làm hại thể nhân mà bỏ qua cho ta lần này, ta cam tâm tình nguyện làm lao dịch cho quý phái trăm năm để báo đáp ân tình này.”

Liễn yêu này hóa thành bé gái, giọng cũng trong trẻo non nớt như trẻ con, trông vào hệt như bé gái sáu bảy tuổi mè nheo với người lớn, làm tim người nghe phải nhũn ra.

Thế mà Tống Việt lại lạnh lùng như không, phất ống tay áo, nói quả quyết: “Cũng vì thấy trời cao có đức hiếu sinh nên mấy năm qua chúng ta mới không làm khó dễ người, nào ngờ người không biết cảm kích, vẫn nghịch thiên kết đàn, đủ thấy yêu vật đều là hạng ẩn giấu tâm cơ. Hôm nay người chưa làm hại thể gian là vì chưa có cơ hội, sau này nếu có cơ hội, chưa chắc sẽ không sinh ra tà tâm, tốt nhất là nhanh chóng trừ khử, để tránh hậu họa về sau.”

“Tiên trưởng...” Liễn yêu vẫn còn van xin.

Tống Việt không có tính kiên nhẫn như vậy, chặn đứng lời cô: “Nhiều lời vô ích, người chọn nhanh đi.”

Cửu Huyền đệ nhất đàn này đúng là không biết phải trái, dùng đá trấn yêu để xiềng xích Liễn yêu nhiều năm như vậy mà còn dám nói không làm khó người ta, thậm chí còn không biết xấu hổ muốn người ta cảm kích...

Hàn Ngâm ở bên âm thầm phỉ báng, có điều tuy cô đồng tình với Liễn yêu này, nhưng vẫn không thể lên tiếng biện hộ thay, vì cô đã đắc tội với Tống Việt từ sớm nên Tống Việt chắc chắn sẽ không thêm đếm xỉa tới lời cô, nói không chừng còn nhân dịp này đổ cho cô tội danh cấu kết với yêu nghiệt. Chuyện tự đẩy bản thân vào hố sục này, cô quyết không làm.

Cô chỉ nhìn thoáng qua Ngô Cự Liễn, thâm nghĩ không biết trưởng lão này có nhớ tình nghĩa quanh năm suốt tháng hóng mát dưới bóng cây liễu này rồi xin tha cho Liễn yêu không.

Ngô Cự Liễn quả nhiên lên tiếng, y nói với Tống Việt: “Đêm khuya rồi, ta muốn đi nghỉ ngơi, chuyện ở đây toàn bộ giao cho ngài.”

Hàn Ngâm hơi nhướn mày, nhìn y quay lưng trở về phòng, đang nghĩ xem mình có nên vào theo không thì chợt nghe bốn đệ tử của Tống Việt kêu thét lên.

Cô hướng mắt sang, thấy bốn tên đệ tử đã bị cành liễu như vô số móng vuốt cuốn lên giữa trời từ lúc nào chẳng hay, lúc này đang quơ quào tứ chi vùng vẫy kịch liệt, còn Liễn yêu bên dưới đã thoát khỏi vòng vây, chuyển sang đấu với Tống Việt.

Dưới ánh trăng, bóng xanh quần thảo với bóng trắng, ánh sáng pháp thuật chớp lên liên hồi, chiếu sáng cả nửa tòa Tàng Tịch điện. Tu vi Hàn Ngâm quá thấp, không nhìn rõ động tác của họ, nhưng chẳng bao lâu đã nhìn thấy bóng trắng hơi chậm lại, trong khi bóng xanh vẫn nhanh nhẹn như cũ.

Chẳng còn cách nào, tuy Liễu yêu vừa mới độ lồi kiếp, nhưng thực lực Đan Thành vẫn cao hơn Tống Việt chỉ ở tu vi Ngưng Luyện, huống chi Mộc khắc Thổ, vừa khéo áp chế pháp thuật hệ Thổ của Tống Việt, đánh đến nỗi ông ta chỉ còn cách bắt kiếm quyết Cửu Huyền để chống đỡ.

Tình hình phút chốc đảo ngược.

Hàn Ngâm sững sốt một hồi mới tỉnh ngộ, thảo nào Ngô Cửu Liễu không xin tha cho Liễu yêu mà lại bảo muốn đi ngủ, hóa ra người bình thường nhìn tốt tính, đôi khi cũng sẽ gian xảo một tý.

Cô thầm buồn cười trong lòng, Ngô Cửu Liễu làm thế chắc hẳn rất tin tưởng Liễu yêu chỉ muốn thoát thân chứ không định đả thương người. Thế thì cô đương nhiên cũng chẳng tội gì sốt ruột giùm Tống Việt, do đó lặng lẽ quay lưng, muốn len lén bỏ trốn mà thần không biết quỷ không hay.

Nào ngờ Tống Việt bị đánh đến phát bực đang ngó dáo dác tìm người giúp đỡ, thấy bốn tên đệ tử bị càn liễu quán chặt trên trời tới giây còn không nổi, chỉ còn mỗi Hàn Ngâm ở bên nên đành phải kêu cô: “Nhanh lên, mời Ngô trưởng lão tới giúp đỡ.”

Người ta đã kiếm có trốn thì rõ là không muốn giúp rồi.

Hàn Ngâm chẳng hơi đâu làm ác nhân rồi việc, cô chỉ làm ra bộ mặt hoảng loạn, kê tay vào bên tai, hét trả lại: “Tổng sư bá, ngài nói gì cơ, ta không nghe thấy gì hết!”

Liễu yêu tấn công tới tấp, đánh cho Tống Việt nói không ra lời, ông ta đỏ bừng mặt cổ nặn ra hai chữ: “Hỗ trợ —”

Đoán chừng Liễu yêu sẽ không đả thương mình, rồi nhủ bụng muốn Tống Việt thiếu cô món nợ này, thế nên Hàn Ngâm phân vân một lát rồi xách kiếm đi tới, làm bộ làm tịch: “Tổng sư bá đừng sợ, ta tới cứu ngài.”

Câu nói buồn nôn này của cô làm Tống Việt suýt học máu: “Ta bảo người đi gọi Ngô trưởng lão...”

Lời còn chưa dứt, vài dải tơ xanh biếc như linh xà thoát khỏi tay Liễu yêu cuốn phăng về phía Hàn Ngâm, ngay khi cô còn chưa kịp phản ứng gì đã quán rịt lấy hông cô.

Hàn Ngâm hét lên hoảng hốt, thấy cơ thể mình bị một sức mạnh kéo bay lên không, sau đó trông thấy Tống Việt nhào lên định chop lấy góc áo cô nhưng không tới, chờ đến khi cô dừng lại thì đã rơi vào lòng Liễu yêu, bị một bàn tay non nớt bóp cổ.

“Không được nhúc nhích, người bước tới nữa ta sẽ giết cô ta!” Giọng của Liễu yêu vẫn còn trẻ con, nhưng ý tứ thì sắc mùi hăm dọa.

Trong lòng Tống Việt nhận định chỉ cần là yêu thì chính là tà vật bất chấp thủ đoạn, vả lại đánh nhau một trận cũng đã hơi khiếp sợ, do đó lập tức giậm chân tại chỗ, đã thua còn muốn phô trương thanh thế: “Người muốn thế nào?”

“Chỉ cần ta rời khỏi Cửu Huyền bình yên vô sự thì sẽ thả cô ta ra.”

Lệ Thanh Hàn là một người bạo tính, nếu như biết Hàn Ngâm gặp chuyện không may ngay trước mặt ông ta thì nhất định sẽ tới tìm ông ta tính sổ, hơn nữa còn là kiểu đánh phủ đầu không cần hỏi han chi...

Tống Việt thoáng chần chừ chốc lát: “Ta đồng ý với người, bây giờ hãy thả người ra.”

Liễu yêu cười khanh khách: “Sao ta tin lời người được chứ, người không được cử động, đứng yên ở đây, chờ ta ra khỏi Cửu Huyền thì sẽ thả người.”

Nói xong cô ôm lấy Hàn Ngâm định đi.

“Không được, người...” Tống Việt muốn ngăn cản, nhưng mới đuổi theo hai bước đã nghe thấy trên đầu vang lên âm thanh lạ, sợ trúng kê, ông ta gấp rút ngẩng đầu, thấy vô số cánh liễu đang quất múa loạn xạ, ném mạnh bốn tên đệ tử lên người hắn.

“Á —”

“Đau quá!”

Tiếng hét lạc giọng, tiếng va chạm và tiếng kêu rú đau đớn vang lên liên tiếp.

Đến khi Tống Việt đẩy được bốn đệ tử ra khỏi người mình, nhảy dựng lên muốn tìm Liễu yêu, thì chỉ thấy ánh trắng trút xuống như nước, khoảng sân vắng lặng chỉ có lá liễu đang đưa theo gió, nào còn nữa bóng người.

“Ta... Ta...” Ông ta thở hổn hển đầy phần nộ, đến khi nhác thấy bóng cây liễu in lên mặt đất mới hả hê trở lại: “Chạy được hòa thượng nhưng nào chạy được miều, ta xem bản thể của ngươi...”

Còn chưa nói hết câu không gian đã vang lên tiếng nổ lớn long trời lở đất, Tống Việt bị một luồng khí cực mạnh đẩy bật ra ngoài, ông ta trợn mắt há mồm nhìn gốc cây hùng vĩ đã sinh trưởng ngàn năm nổ tan tành, cành liễu, lá liễu và mảnh gỗ vụn bắn ra tung tóe, hết như tên lạc, che trời lấp trăng.

Liều yêu này... Liều yêu này lại tàn nhẫn tới độ tự nổ tung bản thể...

Cùng lúc đó, Hàn Ngâm vào vai con tin cũng nghe thấy tiếng nổ kinh thiên động địa, ngay sau đó cảm giác được thân thể Liễu yêu run lên bần bật, sắc mặt thoáng chốc cắt không còn giọt máu.

“Cô...” Hàn Ngâm ngộ ngộ một cách bất an: “Cô thả ta xuống đi.”

Liều yêu đẩy nhanh bước chân, vẫn ôm cô chạy trốn: “Ta sẽ không làm hại cô.”

“Ta biết, ta còn đoán cô có chuyện muốn nói với ta, nếu không lúc này cô bắt đại một con tin là được rồi, đâu cần phải chọn ta.” Hàn Ngâm chớp chớp mắt: “Nói sao đi nữa, cô thả ta xuống trước được không...”

Bị một bé gái sáu bảy tuổi ôm chạy, cảm giác này thật là dị.

“Không được!” Liều yêu cự tuyệt: “Ta ôm cô chạy nhanh hơn, chờ ra khỏi Cửu Huyền sẽ thả cô xuống.”

Hàn Ngâm hết cách, nghĩ ngợi một lát bèn hỏi: “Cô có thể chạy tới đâu, bản thể của cô còn ở đây mà, cô bỏ sao?”

Bước chân Liều yêu dừng lại, nét mặt tối xuống: “Ta đã tự bạo bản thể.”

Hàn Ngâm ngẩn ra: “Tiếng nổ vừa rồi chính là nó?”

“Ừ.”

“Không sao ư?” Hàn Ngâm ngập ngừng: “Ý ta là, cô sẽ không chết chứ...”

“Về tu vi đương nhiên sẽ hao tổn nhiều, nhưng mà...” Liều yêu bật cười: “Cô chưa từng nghe câu vô tình cấm liễu xanh um(*) à? Chỉ cần bản thể còn lại một cành liễu sống thì ta sẽ không chết được, huống chi...”

(*) Câu đầy đủ “có lòng trồng hoa hoa chẳng nở, vô tình cấm liễu liễu xanh um”.

Cô giơ tay phải lên, trong lòng bàn tay là một cành liễu.

Hàn Ngâm bối rối, được rồi, coi như cô chưa nói gì đi.

Bây giờ là lúc trốn chạy nguy cấp, cô không nói gì thì Liều yêu cũng không lên tiếng nữa, bên tai hai người chỉ còn tiếng gió sượt qua vun vút.

Trong lòng Hàn Ngâm bắt đầu gờ lạch cạch, tính toán xem cơ hội Liều yêu chạy ra khỏi Cửu Huyền suôn sẻ là bao nhiêu.

Chắc, cô đang do dự có nên giúp Liều yêu này một tay không ấy mà.

Thứ nhất, không cần tốn nhiều sức cũng bán được một món nợ ân tình, thứ hai đừng xem Liều yêu này bắt cóc cô không có ác ý gì mà lắm, lỡ đâu sau lưng có người đuổi theo, đứng giữa bờ vực sống chết, Liều yêu này có đánh liễu làm hại cô không vẫn chưa chắc đâu.

Hàn Ngâm nghĩ đến đây bèn lên tiếng hỏi Liều yêu: “Cô có chắc chạy ra khỏi Cửu Huyền là thả ta ra liền chứ?”

Liều yêu phân vân, thương lượng với cô: “Theo ta xa hơn chút nữa, ra khỏi Cửu Huyền chừng trăm dặm thì sao?”

Không được, tuyệt đối không được.

Ai dám chắc tên Tô Tinh Trầm kia có đang nằm vùng đâu đó chờ hại cô không, cô tuyệt đối không muốn mạo hiểm ra khỏi Cửu Huyền đâu.

Hàn Ngâm quyết định cực nhanh, chỉ đường cho Liễu yêu: “Chạy về hướng Tây Tâm nhai.”

~ Hết chương 57 ~

58. Chương 58: Đường Này Không Thông

Đường này không thông

Edit: Yunchan

Dưới Tây Tâm nhai, hồ sâu vạn trượng.

Bên dưới thác nước ầm ầm cuốn lên bọt nước trắng xóa.

Liễu yêu sắc nước, hỏi: “Cô muốn dẫn ta đi đâu?”

Hàn Ngâm chỉ chỉ bên dưới nước, nín thở lặn xuống.

Nơi này cô đã tới một lần, kể ra thì cũng quen đường hơn Liễu yêu, nên chẳng mấy chốc đã lần theo vách đá mò đến cánh cửa ngầm và chỗ lõm để khảm Tạo Hóa Kim Tiền vào.

Hàn Ngâm không muốn để Liễu yêu nhìn thấy Tạo Hóa Kim Tiền nên tính mở cửa đá ra trước khi Liễu yêu theo kịp, thế mà lần này Tạo Hóa Kim Tiền lại rất không hợp tác, uốn éo giãy dụa trong lòng bàn tay cô, kháng kháng không chịu để cô ấn vào.

Chuyện gì nữa đây.

Dưới nước không thể nói chuyện được, Hàn Ngâm chỉ nghĩ nó không muốn để người khác vào thạch thất do Nguyên Nhất chân xây, nên thử lại lần nữa, kết quả lại bị Tạo Hóa Kim Tiền ngoạm vào ngón tay, có lẽ phải nói là bị mất tiền kẹp ngón tay thì chính xác hơn, phát cắn này làm cô đau tới suýt sắc nước, cuống cuống trồi lên mặt nước.

Lúc này Liễu yêu đã tới nơi, vì bề ngoài của cô là một bé gái ngây thơ nên Hàn Ngâm cũng vô thức đối xử với cô như trẻ con, không giải thích gì mà chỉ ra lệnh cho cô: “Cô đợi ở đây đừng nhúc nhích, lát nữa ta sẽ trở lại.”

Liễu yêu ngớ ra, nhìn Hàn Ngâm bơi về phía bên kia thác nước, cô lưỡng lự một chút, rồi ngoan ngoãn chờ tại chỗ.

Trong giới tu tiên có thuyết pháp thân và tâm, nhất là yêu thực vật và yêu thú cần tu luyện mới có được hình người, thân thể con người mà chúng biến hóa ra, trừ khi dốc hết sức biến hóa, bằng không thông thường đều tương ứng với tâm linh của chúng.

Ví như Liễu yêu này, tuy đã sống hơn một nghìn năm, nhưng luôn ở trong Tàng Tịch điện, ngày đêm được vây quanh bởi mùi sách và hương trà, theo năm tháng dần trôi tâm cũng không gợn sóng, do đó mới biến ra hình người là bé gái sáu bảy tuổi, mặc dù không có trái tim trong trẻo như trẻ sơ sinh, nhưng cũng là một trái tim không nhiễm bụi trần và có khát khao vô hạn với trần thế. Thế nên chuyện diễn ra sau đó cũng khác xa bình thường...

Kể bắt cóc và người bị bắt cóc đều chẳng có tâm chút nào, vai trò đảo ngược, kiểu thay đổi này quả là kỳ dị.

Hàn Ngâm bơi tới bên rìa thác nước, nhờ tiếng nước xối xuống ầm ầm át mất âm thanh, lớn tiếng hỏi Tạo Hóa Kim Tiền: “Nhả ra, ngươi bị gì thế hả, cần ta làm gì?”

Lúc này mắt tiền mới há ra, bật lại bằng giọng lớn hơn: “Ngươi là heo à? Ngươi gốc đàn lợn đầu đất!”

Thổ Linh trư vô tội đột nhiên bị réo tên, đập đập bốn cái chân mập, liếc trắng mắt phản đối.

Hàn Ngâm chợt tỉnh táo lại: “Chỗ đó có gì không ổn à?”

“Coi như ngươi chưa ngu tới hết thuốc chữa.” Tạo Hóa Kim Tiền hừ lạnh: “Trên cửa đá bị thi Cẩm Phong thuật, một khi mở ra thì người thi pháp sẽ biết, ngươi không muốn sống thì thôi, còn ta không muốn xui chung với ngươi đâu.”

Hóa ra là vậy.

Thảo nào cô báo chuyện thạch thất cho Lệ Thanh Hàn lâu rồi mà mãi vẫn chưa nghe thêm động tĩnh gì, thì ra không phải người của Cửu Huyền không quan tâm, mà là đang âm thầm bày sẵn cái tròng. May quá may quá, may mà Tạo Hóa Kim Tiền ngăn cô lại, nếu không thạch thất vừa mở ra, kéo hết chương môn sư bá tới đây, phát hiện người rơi vào tròng không phải Tô Tinh Trầm mà là cô và Liễu yêu, thế thì trên danh sách đệ tử nội môn của Cửu Huyền lại có thêm một đường gạch đỏ.

Hàn Ngâm buồn bực hỏi: “Có cách giải không?”

“Không có.” Tạo Hóa Kim Tiền đáp ngay tắp lự.

Hàn Ngâm khó xử trăm bề, đành phải nhét Tạo Hóa Kim Tiền vào, rồi bơi về tìm Liễu yêu: “Dưới hồ sâu này có một thạch thất, bên trong có một con đường bí mật được thi Súc Địa Thành Thốn, đi xa ngoài ngàn dặm. Ta định dẫn cô trốn thoát bằng đường này, không ngờ lại phát hiện trên cửa thạch thất bị thi Cẩm Phong thuật, chúng ta đành phải đi chỗ khác thôi.”

“Cẩm Phong thuật?” Cặp mắt hạnh tròn xoe của Liễu yêu lóe lên dưới ánh trăng, cô cất giọng non nớt nói: “Cô dẫn ta đi xem thử đi.”

Hàn Ngâm sững sờ: “Cô giải được sao?”

“Ta... ta không nắm chắc, phải xem mới biết được.”

Hàn Ngâm ôm theo hy vọng, dẫn Liễu yêu tới trước cánh cửa đá.

Liễu yêu nhìn thoáng qua sắc mặt đã tươi hẳn lên, đầu ngón tay hóa ra một đốm sáng xanh biếc, dò qua một lượt, ngay khi chạm vào chỗ lõm trên cửa đá, có mấy đạo huyền phù xanh biếc bay ra cuộn cuộn, đợt này nối tiếp đợt khác len vào chỗ lõm, cuối cùng tia sáng xanh chợt bùng lên chói lòa, rực rỡ đến mức Hàn Ngâm phải nhắm nghiền mắt lại, đến khi mở ra, đã nhìn thấy gương mặt trẻ con của Liễu yêu trở tới trước mặt mình, cười khanh khách làm khẩu hình với cô: “Xong.”

Hàn Ngâm không chút do dự, thừa dịp Liễu yêu không chú ý tới cử động của mình, lặng lẽ lấy Tạo Hóa Kim Tiền ra ấn vào chỗ lõm.

Lúc này Tạo Hóa Kim Tiền hoàn toàn không chống cự, chứng tỏ Cẩm Phong thuật đã được giải, dòng nước bên cạnh cô lại bắt đầu xoáy lên quái dị như đợt trước, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Nét mặt Liễu yêu hiện ra vẻ ngạc nhiên, Hàn Ngâm đưa tay ra kéo Liễu yêu lại trước cửa đá, lúc này Thổ Linh trư cũng chen thân vào, cắn chặt vạt áo của Hàn Ngâm, ngay sau đó cửa đá nhấc lên cuốn cả hai vào trong thạch thất.

Lần đầu lần vào thiếu kinh nghiệm khiến Hàn Ngâm bị té sấp té ngửa, còn lần này cô đã có đề phòng, thế nên trong lúc Liễu yêu còn đang dán mắt trên đất ngã theo hình chữ đại(*) thì cô đã lặng lẽ thu Tạo Hóa Kim Tiền vào, sau đó tiện tay đỡ Liễu yêu lên, hỏi: “Xưng hô với cô thế nào đây?”

(*) Giang tay giang chân.

Liễu yêu chớp cặp mắt quay quay, nhướn miệng cười: “Gọi Tích Tích là được rồi.”

Tích Tích?

Chữ Liễu đồng âm với chữ Lưu, mà từ ngàn xưa chữ Lưu đã có nghĩa là Tịch biệt(*).

(*) Tịch biệt, nghĩa là ly biệt.

Hàn Ngâm lập tức hiểu ra hàm nghĩa của cái tên này, nhưng vẫn còn thứ không giải thích được: “Làm sao cô biết cách giải Cẩm Phong thuật?”

Đến Tạo Hóa Kim Tiền còn nói không biết cách giải, có lý nào chỉ sở một cái lại giải được dễ dàng thế chứ?

Tịch Tịch vừa ngoảnh quanh quất thạch thất với vẻ tò mò, vừa đáp lơ đãng: “Cô quên ta ở trong Tầng Tịch điện bao lâu nay sao, chỉ cần có người đọc sách dưới tầng cây là ta nghe thấy được hết, đọc nhiều thấy nhiều, thì có vài thứ cũng tự nhiên biết thôi.”

Nói rồi Tịch Tịch quay người lại bồi thêm: “Cô muốn học không? Ta dạy cho cô.”

Hàn Ngâm còn chưa kịp gạt đầu hay lắc đầu thì đã thấy bên trong thạch thất bỗng nhiên lóe sáng kim quang, vô số lá bùa tỏa sáng vàng nhạt bay ra từ đầu ngón tay Tịch Tịch, lượn vòng chấp chờn hết như bướm bướm, cuối cùng nối liền thành một vòng tròn vàng rực, bao cô lại bên trong.

“Cô —”

Khắp cả thạch thất đều là bùa bay lơ lửng, hắt lên mặt hai người tạo thành một màu vàng nhạt, Hàn Ngâm chưa từng thấy một kỳ quan huyền ảo như thế bao giờ, trong lòng có hơi hoảng sợ, cô vừa định lên tiếng bảo Tịch Tịch hoãn lại giây lát, thì những lá bùa này chợt bắn vun vút về phía cô như mưa tên, đập hết vào Nê Hoàn cung của cô, sau cùng biến mất không còn dấu vết.

Chẳng biết đã trôi qua bao lâu, có lẽ chỉ là một cái chớp mắt, cũng có lẽ là đến mấy ngàn năm, khi Hàn Ngâm mở mắt ra lần nữa thì ánh mắt đã trở nên vô cùng bình tĩnh, ngay sau đó nhìn thấy Tịch Tịch đang ngồi xếp bằng đối diện với mình, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Cô cười khổ, Liễu yêu này đúng là quá mức nhiệt tình, không nói không rằng đã truyền hết pháp thuật cho cô, hơn nữa phần lớn trong số đó cô còn chẳng biết công dụng, hoàn toàn mù tịt.

Đạo pháp thuật thâm ảo khó gì sánh được, không phải học xong là dùng được ngay mà còn phải luyện tập rèn dũa nhiều lần, cân nhắc cho cẩn thận, Hàn Ngâm rất sợ mình bỗng nhiên học nhiều pháp thuật cùng một lúc như vậy cũng như tham ăn nhưng nhai không nát, đến khi nguy cấp lại chẳng biết dùng loại nào.

Nhưng như đã nói, loại yêu không giấu lại cho mình thứ gì, thành thật nhiệt tình với người khác quá mức như Liễu yêu, quả là làm cho cô cảm động, khiến cô không khỏi lên tiếng hỏi han: “Cô không sao chứ?”

Tịch Tịch mở mắt ra: “Không sao, chỉ điều tức một lát là ổn.”

Hàn Ngâm chẳng biết phải nói gì, thầm nghĩ Liễu yêu này đúng là ngốc, rõ ràng vừa mới vượt qua lôi kiếp, còn đâu nhanh một trận với Tống Việt, tự nổ bản thể, dưới tình cảnh tổn thương nguyên khí nặng nề như thế, cô lại không giữ lại chút sức để chạy trốn, mà còn làm ra chuyện hại mình lợi người cỡ này...

Hàn Ngâm do dự một hồi rồi thở dài nói: “Thật ra cô không cần phải làm vậy.”

Tịch Tịch cười đáp: “Ta chỉ muốn bày tỏ chút lòng biết ơn thôi, nếu không nhờ Thổ Linh trư của cô đào đá trấn yêu lên, thì hôm nay ta vẫn là một gốc cây liễu, cơ bản không có hy vọng kết đan.”

Hàn Ngâm lắc đầu: “Ta chẳng giúp gì cho cô cả, chuyện Nha Nha đào đá trấn yêu ta hoàn toàn không biết, hơn nữa...”

Nói đến giữa chừng cô ngừng lại: “Không nói chuyện này nữa, thạch thất này chưa chắc đã an toàn, ta không biết có ai tìm tới hay không, nếu cô điều tức xong rồi thì đi nhanh thôi.”

Nói rồi cô đứng dậy bước tới giá sách ẩn vào cơ quan, nào ngờ sau khi giá sách chậm rãi dịch ra, trong gian thạch thất đằng sau lại không có cánh cửa mà lần trước cô nhìn thấy.

“Không thể nào.” Hàn Ngâm nhất thời luống cuống, nhào qua sờ soạng trên vách đá, nhưng cô sờ trên sờ dưới sờ tới sờ lui mấy lần vẫn chẳng thể nào sờ ra cánh cửa kia.

Lòng cô chợt có dự cảm không lành.

Nếu bên ngoài thạch thất đã bị thi Cẩm Phong thuật, thì ai có thể đảm bảo bên trong đường ngầm thạch thất không bị động tay động chân? Mặc dù, cô không biết không có Tạo Hóa Kim Tiền thì người khác vào đây bằng đường nào, nhưng bao giờ cũng có cách khác mà...

“Làm sao thế?” Tích Tích vào theo: “Xảy ra chuyện gì sao?”

Hàn Ngâm không đáp lời cô, chém một đạo lôi chú lên vách đá, sau đó hỏa liên, mũi tên bằng các loại cô đều dùng tất tần tật, đánh nát vách đá sâu tới ba thước, thế nhưng phía sau vách đá vẫn là núi đá bền cứng, hoàn toàn không có đường ngầm nào cả.

Tích Tích đứng bên nhìn thấy cảnh này cũng hiểu rõ, bèn vội vàng kéo tay cô lại: “Có khi nào thuật Súc Địa Thành Thốn ở đây đã bị phá rồi không? Ta không cảm giác được sự tồn tại của linh khí sau vách đá này, cô đừng tốn sức tìm nữa.”

Hàn Ngâm chau mày: “Không tìm được đường ngầm thì sao cô thoát được? Nán lại lâu như vậy, ta không biết bên ngoài đã giăng lưới phòng thủ nghiêm ngặt chưa, cơ hội cô chạy thoát được rất nhỏ.”

“...” Tích Tích lưỡng lự một lát rồi nhỏ giọng nói: “Hay là khoan đi ra đã, ta trốn ở đây cũng được, dù sao ta cũng không biết ra ngoài rồi thì phải đi đâu, làm gì...”

Cả đời cô đều bám rễ trong Tàng Tịch điện núi Cửu Huyền, dù từng có khát khao vô hạn với thế giới bên ngoài, nhưng đến khi có thể ra đi thì cô lại có hơi hoang mang, vì cô hoàn toàn chẳng biết gì về hồng trần thế tục, trong lòng cũng có chút khiếp đảm chùn chân.

“Không được.” Hàn Ngâm phủ quyết: “Cô tuyệt đối không thể trốn ở đây.”

Thạch thất này đã không còn an toàn nữa, vả lại nếu bị phát hiện thì sẽ dính dáng đến chuyện Tạo Hóa Kim Tiền, đến lúc đó rắc rối to.

Tích Tích nhìn cô, bối rối: “Vậy làm sao bây giờ?”

Làm sao bây giờ.

Vấn đề này cô cũng muốn biết lắm, chưa kể là cô dẫn Tích Tích tới đây, bây giờ không ra được thì đều tại cô tốt bụng làm hồng chuyện, nhưng cô không ngờ chuyện lại thành ra thế này mà...

Hàn Ngâm sụp mắt, quyết tâm phải nghĩ cho ra biện pháp.

Trong lúc nguy cấp quả thật có thể khôn ra, một tia sáng lóe qua óc, thế là cô ngược mắt nhìn Tích Tích: “Ta vừa nghĩ ra một cách, có điều phải khiến cô chịu thiệt thòi một chút, cô có chịu làm không?”

~ Hết chương 58 ~

59. Chương 59: Hu Hu Hu

Hu hu hu

Edit: Yunchan

Tạo Hóa Kim Tiền từng nuốt vào một vườn linh khổng lồ, lần trước còn dùng Hồi Xuân quả tươi trong vườn linh để cứu Hàn Ngâm và Thổ Linh trụ, từ đó suy ra một thụ yêu như Tích Tích chắc chắn có thể mọc rễ nảy mầm, nhú cành sinh lá trong vườn linh.

Hàn Ngâm khéo léo nói ra tình hình, Tích Tích là một thụ yêu biết thích nghi với mọi tình cảnh nên gật đầu đồng ý ngay lập tức.

Trái lại ông tướng Tạo Hóa Kim Tiền thì cự nự, nó thấy hành tung của mình bị lật tẩy nên chẳng thêm giả chết nữa, há mắt tiền ra mắng: “Cái rắm, không được!”

Hàn Ngâm hết cách: “Tại sao chứ, người có mắt mắt gì đâu.”

“Sao không mắt!” Tạo Hóa Kim Tiền ức chế: “Vườn linh tự hình thành trời đất, bên trong cũng tự sinh ra linh khí, ngoài đủ cho linh được sinh trưởng ra còn có dư linh khí cho ta hấp thụ, bây giờ người lại nhét một thụ yêu tu vi Đan Thành vào, chẳng phải là giành mất linh khí của ta sao, chưa kể lỡ cô ta ăn vụng trái cây trong vườn linh thì sao hả, kiểu buôn bán lỗ nặng này ta không thêm!”

Tích Tích cất giọng non nớt: “Ta không giành linh khí với người, cũng không ăn vụng trái cây, còn có thể chăm sóc vườn linh giúp người nữa.”

Yêu thực vật đều đơn thuần như nhau, không biết nói dối.

“Thế cũng không được.” Tạo Hóa Kim Tiền thấy tính tình cô bé dịu ngoan thì không mắng nữa, chỉ thấp giọng nói: “Liều yêu, bốn đại gia ghét nhất Liều yêu, xuân vừa tới là tơ liễu bay tán loạn...”

Hàn Ngâm không nghe nổi nữa, dứt khoát cắt ngang lời nó: “Cô ấy bay trong vườn linh, mắc gì tới người đâu.”

Tạo Hóa Kim Tiền vẫn tìm đủ mọi cách từ chối: “Ta... Ta nhìn thấy sẽ chóng mặt, nhảy mũi, hắt xì ra toàn là tơ liễu...”

Hàn Ngâm nhìn nó lạnh lùng: “Mượn có cũng chỉ là mượn có.”

“Được rồi.” Tạo Hóa Kim Tiền quyết định ăn ngay nói thẳng: “Nếu cô ta muốn vào đó cũng không phải không thể, chỉ cần cho ta ít lợi là được, tỷ như năm ba năm tu vi hay pháp khí tùy thân chẳng hạn.”

Tích Tích thành thật: “Cho người ba năm tu vi nhé?”

Tạo Hóa Kim Tiền đắc thắng: “Thành giao.”

Hàn Ngâm ở bên nhìn nó lạnh lùng: “Vô sỉ, quá vô sỉ.”

Chẳng biết Tạo Hóa Kim Tiền có thể đỏ mặt hay không, nói tóm lại giọng nó nghe ra hơi mất tự nhiên: “Còn chẳng phải học theo người à.”

Hàn Ngâm:...

Cô vô sỉ cỡ đó sao?

Đương nhiên, cô thừa nhận chuyện nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của mình làm không thiếu, nhất là loại liều chết phản kháng như Tạo Hóa Kim Tiền chính là đối tượng cô thích cướp nhất, cảm giác hết như mọi được tiền từ tay quỹ keo kiệt, có một loại cảm giác thành tựu hết sức sướng khoái. Thế nhưng biết rõ mình bị người ta hôi của mà còn cười nói tinh bơ, còn mời người ta xin cứ tự nhiên kiểu này thì cô lại chẳng có hứng hạ thủ.

Cô thở dài: “Hiện tại Tích Tích hao tổn nguyên khí nhiều lắm rồi, có cho tu vi hay không để lần khác hãy nói, bây giờ người để cô ấy vào vườn linh tu dưỡng lại trước đi đã.”

Tạo Hóa Kim Tiền hơi khó chịu, nhưng cũng biết tình hình cấp bách, nếu cứ rề rà để Tích Tích bị phát hiện, thì Hàn Ngâm cũng không thoát khỏi liên can, lúc đó nó cũng nguy hiểm theo, do đó mất tiền hé ra, nuốt Tích Tích vào, sau đó ợ một cái thật kêu.

Hàn Ngâm đen mặt nhìn nó chòng chọc một lát, hết cách đành phải quay sang dọn dẹp thạch thất, cố hết sức dựng lại hiện trường ban đầu như trước khi cô đến, sau đó chui vào đường cũ ra ngoài.

Lúc này ở chân trời phía Đông đã hơi mờ sáng, cô sợ đụng phải những đệ tử khác, cho nên sau khi tránh khỏi Tẩy Tâm nhai thật xa, liền dùng pháp thuật làm khô tóc và xiêm y, sau đó lặn vào bụi cỏ, nhắm mắt ngủ.

“Tĩnh lại đi, mau tĩnh lại.”

Mới vừa mơ màng ngủ gật Hàn Ngâm đã bị ai đó đánh thức, khi cô mở mắt ra thì mặt trời đã mọc, ngồi xồm trước mặt cô là một đệ tử lạ mặt, đang nhìn cô với vẻ mặt vô cùng khẩn trương, hỏi: “Cô không sao chứ?”

“Ta...” Hàn Ngâm nặn ra một chữ, sau đó ngoeo đầu, nhắm mắt, giả ngất.

Một vấn đề trả lời nhiều lần mất sức lắm, cho nên nghỉ trước một lát đã, chờ nhân vật cấp cao tới đông đủ rồi bàn tiếp.

Đệ tử kia nào biết cô gian trá như thế, chỉ tưởng là cô ngất xỉu thật, nên cuống quýt bế cô đi tìm Tống Việt. Khi Tống Việt đích thân tới xem cô, cô thấy chưa quá an toàn nên tiếp tục giả ngất, mãi tới khi Lê Thanh Hàn được mời tới, dứt cho cô một viên đan được thơm ngát xong, cô mới khoan thai tựa mình tỉnh dậy, cất giọng ngạc nhiên gọi một tiếng sư phụ, sau đó nhào tới nắm ống tay áo y, khóc nức lên tẩm tức: “Đệ tử còn tưởng không bao giờ được gặp lại người nữa.”

Ặc, Hàn Ngâm vừa dí mặt vào ống tay áo Lê Thanh Hàn đã hối hận ngay, rốt cuộc sư phụ cô bao lâu rồi chưa giặt quần áo thế, vừa chua vừa thối, có điều bản thì bản nhưng lỡ diễn rồi nên cô không thể dừng lại đột ngột được, chỉ còn biết ráng nín thở, khóc nhỏ lại.

Lê Thanh Hàn sợ nhất là thấy người ta khóc, hơn nữa trước giờ cũng không có đệ tử nào làm nũng với y thế này, thân thể chợt cứng đờ, sắc mặt vô cùng bối rối, tay chân cũng bắt đầu luống cuống, nhưng thấy cô khóc tới mức này thì không tiện đẩy cô ra, chỉ còn cách vỗ lưng cô an ủi: “Đừng khóc, chẳng phải đã bình an vô sự rồi sao?”

Tống Việt cũng không chịu được tiếng khóc, cố nhịn một lát, rồi nhíu chặt mày hỏi: “Liều yêu đâu?”

Hàn Ngâm cúi đầu gạt lệ: “Hu hu hu, ta không biết.”

“Tại sao người lại ngất xỉu trên Vọng Hà phong?”

“Hu hu hu, ta không biết.”

“Liều yêu có nói với người gì không?”

“Hu hu hu, ta không biết.”

Hỏi đi hỏi lại Hàn Ngâm cũng chỉ phát ra tiếng khóc hu hu, thêm vào hai chữ không biết chọc cho cái tính hung bạo của Tống Việt bùng phát.

Rốt cuộc ông ta hết nhịn nổi, gầm lên một tiếng điên tiết: “Đủ rồi, đừng khóc nữa!”

Nói sớm đi, thật ra cô giả khóc cũng mệt lắm á.

Hàn Ngâm ngoan ngoãn lau sạch nước mắt, nhìn sang ông ta.

Tống Việt dần cơn tức, hỏi: “Ta hỏi người, tối qua sau khi Liều yêu bắt người đi đã xảy ra chuyện gì?”

Hàn Ngâm vẫn trung thành với một câu duy nhất: “Ta không biết.”

Tống Việt càng xác định là cô đang lừa mình, cả giận nói: “Sao người lại không biết được hử.”

Hàn Ngâm ra vẻ vô tội: “Ta chỉ nghe thấy một tiếng nổ cực lớn, sau đó đã bất tỉnh rồi, tới tận lúc này mới tỉnh lại, phát hiện mình chẳng nhớ được gì hết, nên không tài nào trả lời câu hỏi của sư bá được.”

Giả ngu còn dễ hơn nói dóc, có sơ hở gì thì cứ đổ hết lên Liều yêu Tích Tích là được, nói tóm lại cô đã quyết tâm rồi, hỏi gì cứ đáp không biết tuốt.

Tống Việt nhìn cô ngờ vực: “Là cô ta đánh người ngất, hay là người tự ngất?”

Vấn đề này...

Hàn Ngâm khẳng khái: “Ta không biết.”

Cô thật tình không biết có loại pháp thuật nào khiến người ta hôn mê tương tự thế này không, cho nên cứ thoải mái giả ngu tiếp.

Tống Việt định hỏi tiếp, đến đây Lê Thanh Hàn đã hết nhịn nổi, lớn giọng quát: “Đủ rồi!”

“Sư đệ người...”

Lệ Thanh Hàn giận dữ ra mặt: “Tổng sư huynh, đệ tử của ta bắt yêu giúp huynh nên mới bị bắt đi, bây giờ may mắn sống sót, huynh không để cho nó tỉnh dưỡng hai ngày cho bớt sợ, vừa vào tới là gặng hỏi không ngớt, đây là tâm địa gì hả?”

“Người nói ta có tâm địa gì?” Tổng Việt phần nộ: “Ta chỉ muốn hỏi ra hành tung của Liễu yêu, bắt nó về báo thù cho đệ tử của người, thế thì có gì sai?”

Dĩ nhiên, đây chỉ là một phần nguyên nhân ông ta gặng hỏi Hàn Ngâm, phần còn lại là ông ta luôn cảm thấy Hàn Ngâm không nói đúng sự thật, hơn nữa với suy nghĩ chủ quan của ông ta thì yêu vốn tà ác bẩm sinh, trong thời khắc máu chốt bận chạy tháo thân, Liễu yêu lại nở thả lá bùa hộ mệnh tuyệt hảo là Hàn Ngâm đi một cách bình yên, điều này quả là khó tin, trừ phi Hàn Ngâm từng có giao tình với cô ta, hoặc là giúp đỡ cô ta thứ gì đó...

Tim Tổng Việt rung lên, ngấm lại đá trấn yêu chôn dưới cây Liễu mấy mươi năm, sớm không mất, trễ không mất, lại cứ mất đúng vào lúc Hàn Ngâm đến Tầng Tịch điện, cho thấy trong đây nhất định có vấn đề.

Ánh mắt ông ta thoát cái trở nên sắc bén, lia sang Hàn Ngâm, lập tức trông thấy con Thổ Linh trư đang nằm sấp bên cạnh Hàn Ngâm ngáy khò khò.

Hàn Ngâm chợt cảm thấy không ổn, vội hỏi: “Tối qua sư bá đấu với Liễu yêu rất ác liệt, có bị thương gì hay không?”

Đây quả là chạm vào chỗ không nên chạm.

Nét mặt Tổng Việt lúc xanh lúc đỏ, trong thất đại đệ tử của Cửu Huyền, trừ ông ta và Mộ Thập Tam ra, những người khác đều đã tới tu vi Đan Thành, nhưng Mộ Thập Tam còn trẻ, còn lười nức tiếng cả môn phái, tu vi không cao là bình thường, nhưng ông ta đã cao tuổi mà chỉ tới tu vi Ngưng Luyện, đây đúng là không thể nào nói nổi.

Ông ta cho rằng Hàn Ngâm móa mĩa mình đến Liễu yêu mới kết thành kim đan cũng đánh không lại, cơn tức bốc lên đầu đang định phát tác, nào ngờ đúng lúc này một đệ tử quản lý tuần tra ở ngoài cửa bẩm báo vào: “Tổng sư bá, có người té xỉu ở dưới Liễm Vụ phong.”

Tổng Việt ngẩn ra: “Là đệ tử Cửu Huyền sao?”

“Thưa không phải, là một người thường không tu tiên.”

Núi Cửu Huyền có kết giới, người phạm tục không thể vào được, chỉ có thể đi lòng vòng rồi lạc đường, do đó có người té xỉu dưới Liễm Vụ phong là chuyện thường xảy ra.

Tổng Việt bực mình: “Chuyện này cũng tới bẩm báo? Cứ đưa người đó xuống dưới chân núi đi.”

Đệ tử quản sự chần chừ: “Đã đưa về rất nhiều lần, nhưng hôm sau hấn lại lên núi, hôm nay đệ tử lại phát hiện ra hấn, thấy hiếu kỳ nên cứu tỉnh hấn hỏi thăm, hấn nói hấn lên núi để tìm Hàn Ngâm sư muội.”

“Tìm ta?” Hàn Ngâm khó hiểu, cô thật lòng không nghĩ ra người như cô còn có ai nhớ để tìm chứ.

“Phải, hấn nói hấn họ Hồ, tên Khản...”

Đệ tử quản sự còn chưa nói xong đã thấy Hàn Ngâm nhảy chồm lên, nhào tới kéo áo hấn hỏi dồn: “Người ở đâu rồi, dẫn ta đi nhanh lên.”

“Tại Nghênh Hạ điện của Liễm Vụ phong.”

Hàn Ngâm nghe xong thì chạy bổ ra ngoài ngay lập tức, Thổ Linh trư bị giật mình, cũng ụt ịt chạy theo sau lưng cô.

Tổng Việt tức tới xì khói, đuổi theo gọi giạt giọng: “Người đứng lại đó cho ta, ta còn có chuyện chưa hỏi xong!”

Hàn Ngâm khựng lại, do dự quay đầu, thấy Lệ Thanh Hàn cười lạnh nói với Tổng Việt: “Còn gì để hỏi nữa, chẳng phải đã rõ ràng mình bạch cả rồi sao? Về phần Liễu yêu, huynh tìm được thì tìm, không tìm được thì để nó đi đi, thảo mộc tu hành vốn đã không dễ, chỉ cần nó không làm ác, sư huynh cần gì phải đuổi tận giết tuyệt.”

Nói rồi y phát tay nói với Hàn Ngâm: “Người cứ đi đi, ở đây có vi sư rồi.”

Hàn Ngâm hí hửng, toét miệng cười chạy ào đi.

Tổng Việt kỳ nhất là tính khí ngang ngược này của sư đệ, huống chi chuyện lần này ông ta lại không giành được lý, càng chẳng có gì để nói, dù lòng không cam thì cũng chỉ đến đây thôi.

Hàn Ngâm chạy một mạch đến Nghênh Hạ điện, quả nhiên thấy Hồ Khả đang ngồi trên điện, quần áo hần cẩu bần, tóc cũng rối bù cứ như lâu lắm rồi chưa tắm gội, rõ ràng là bôn ba ngàn dặm tới tận đây, cả gương mặt toát lên vẻ phong trần mệt mỏi.

Cơn hưng phấn ban đầu đã được cô dần xuống, trong lòng chỉ thấy bất thường, bước vào điện đã hỏi ngay: “Sao người lại tới đây?”

“Cô...” Hồ Khả thấy tóc cô đổi màu nên trong phút chốc chưa nhận ra được, ngệt ra một lúc mới vọt tới trước mặt cô quan sát từ trên xuống dưới, sau đó òa khóc: “Đại tiên, là cô thật rồi, người thôn chúng ta đều... đều mất hết rồi...”

Chuyện này Hàn Ngâm đã biết, đang định an ủi hần đôi câu, lại bị một câu của hần làm cho chết đứng.

Hần nói: “Ngay cả Sở phu tử cũng bị bắt đi, hiện tại chưa rõ sống chết.”

~ Hết chương 59 ~

60. Chương 60: Bại Lộ

Bại lộ

Edit: Yunchan

Hồ Khả đau khổ kể lại toàn bộ sự tình.

Chuyện là sau khi Hàn Ngâm cười hạc bay đi, hần y theo lệnh của cô, dắt díu cha mẹ và Sở phu tử đi nơi khác lánh nạn. Hai tháng qua đi, cuộc sống trôi qua bình an, mãi đến khi họ nghe thấy lời đồn trên phố, rằng thôn Phượng Tuyền xảy ra thảm án diệt thôn.

Sở phu tử không thể đợi được nữa, muốn chạy ngay về thôn thăm dò tình hình, Hồ Khả khuyên bảo chẳng được, đành phải sắp xếp cho cha mẹ ổn thỏa rồi cùng ông về thôn. Nào ngờ lời đồn nghe được dọc đường càng lúc càng đáng sợ, có người nói thôn Phượng Tuyền bị một nhóm cường đạo tàn sát, cũng có người nói thôn đó vốn tà môn, phạm sát nên mới bị yêu quỷ gieo rắc tai họa. Nhưng cho dù lời đồn có thối phồng tới mức nào, thì khi nhắc tới việc này mọi người đều che mặt chạnh lòng, nói rằng lúc thảm án xảy ra rất thê thảm, thảm đến mức khó thể diễn tả bằng lời.

Khi họ về tới thôn, thi thể người trong thôn đã được nha dịch khám nghiệm tử thi chôn cất, quan phủ đang tra án ở đó, nên chặn họ lại gặng hỏi vài chuyện, sau đó thấy họ không quá khả nghi bèn thả ra, nhưng không cho họ qua đêm trong thôn, vì sợ chuyện xấu lại xảy ra lần nữa.

“Lúc đó ta muốn dẫn phu tử đi, sợ có chuyện không hay sau đó.” Hồ Khả thở than, đắm ngực nói: “Trước khi đi phu tử nói muốn tới ngoài thôn thăm mộ thê tử đã mất của mình, tiện thể cúng tế những thôn nhân tử nạn, ai dè...”

Hàn Ngâm giục: “Ai dè sao?”

Hồ Khả lau mặt, giọng vẫn còn khiếp sợ: “Còn chưa tới mộ, chúng ta đã bị hai tên xa lạ cản đường, một tên trong đó hỏi phu tử là ông có phải họ Sở không, phu tử mới trả lời đã bị hần bắt mất, tên còn lại hình như muốn hạ sát ta, nhưng ta sợ cứng người nên không phản ứng kịp, cho tới khi có người ra tay cứu mạng thì ta mới biết xém tý nữa là mình chết rồi.”

Hàn Ngâm run lên: “Sau đó thì sao?”

Mặt Hồ Khẩn như đưa đám: “Sau đó hai bên đánh nhau dữ dội, ta mới nhìn là biết ngay họ không phải người thường, tay như sấm sét, làm ta sợ tới mất mật, suýt thì tè ra quần, chờ ta tỉnh hồn lại thì họ đều biến mất hết.”

Hàn Ngâm sầm mặt: “Sao lại gọi là biến mất.”

“Thì... hai tên bắt phu tử không phải đối thủ của họ, đánh được một lúc thì bỏ chạy, nhóm người đã cứu ta đuổi theo, ta cũng không biết họ đi kiểu nào mà lạ như vậy, chớp mắt cái chỉ còn lại mỗi mình ta.” Hồ Khẩn nói tiếp, ánh mắt nhìn Hàn Ngâm có vẻ khiếp đảm: “Đại tiên, không phải ta không muốn cứu phu tử, nhưng cô biết ta chỉ là một người phạm, chẳng có bản lĩnh gì, cho nên... ta đợi ở thôn lân cận suốt ba ngày, nhưng phu tử hoàn toàn không về, ta nghĩ ông ấy có lẽ đã dữ nhiều lành ít, nên mới chạy về đón cha mẹ, tới Cửu Huyền tìm cô báo tin...”

Hàn Ngâm nhướn mày, nhìn trả lại hần: “Tìm ta báo tin?”

“Chẳng phải trước đây cô bảo ta chăm sóc cho phu tử sao.” Hồ Khẩn lúng túng nói: “Ta chỉ muốn nói việc này với cô một tiếng, vả lại thôn Phương Tuyền cũng không thể ở được nữa, ta không có chỗ để đi, nên... dẫn theo người nhà đến tìm cô nương tựa...”

Quả nhiên cô hiểu rất rõ Hồ Khẩn, với người như hần mà nói, chuyện phía trước chỉ là tiện thể, còn chuyện phía sau mới là trọng điểm. Nhưng cũng chẳng thể trách hần, một người phạm tục có rất nhiều chuyện bất lực, mặc dù hôm nay cô tu tiên, nhưng nếu gặp phải chuyện này, có lẽ cũng hành động thế thôi.

Hàn Ngâm đoán hần tìm tới Cửu Huyền, nhất định lúc trước đã nghe ngóng được tin tức từ Sở phu tử, do đó không hỏi hần thêm mà chỉ lắc đầu nói: “Người không phải đệ tử Cửu Huyền, không thể ở lại trên núi.”

Hồ Khẩn mặt dày nói tiếp: “... Vậy hay là đại tiên nhận ta làm đồ đệ đi?”

Nói xong hần toan quỳ xuống dập đầu với Hàn Ngâm.

Hàn Ngâm lật đật cản hần lại: “Ta không thể nhận người được, bản thân ta cũng mới nhập môn chưa bao lâu, cơ bản không có tư cách nhận đồ đệ.”

“Vậy, ta bái sư phụ của đại tiên làm vi sư...”

Hần còn chưa dứt lời đã bị Hàn Ngâm cốc cho một cái nẩy lửa vào trán: “Người hoàn toàn không có tâm tu tiên, chuyện này đừng nghĩ tới nữa, lát nữa lăn xuống núi, sắp xếp cho cha mẹ người ở lại thành Thiên Thù cho ta. Số tiền lần trước ta đưa cho người chắc còn lại không ít, tìm công việc buôn bán nào đó đi, đừng chơi bời lêu lổng nữa.”

Hồ Khẩn đã bị cô huấn luyện tới độ phục tùng tuyệt đối, chưa kể hần quả thật không có tâm tu tiên, bởi vậy cô nói một câu, hần sẽ đáp một câu, nghe theo răm rắp.

Ngoài cửa Nghênh Hạ điện có hai đệ tử ngoại môn canh gác, mặc dù họ không nghe được bên trong nói gì, nhưng thấy một bé gái mười bốn tuổi như Hàn Ngâm hất mặt dạy bảo một thanh niên trạc hai mươi tuổi như Hồ Khẩn này trở nên ngoan ngoãn một phép, vừa cảm thấy buồn cười vừa thầm lấy làm lạ, nhủ bụng tiểu sư thúc này đúng là không đơn giản.

Hàn Ngâm dạy dỗ Hồ Khẩn xong thì hỏi tiếp: “Người cứu người lai lịch thế nào, người có biết không?”

Hồ Khẩn nhìn cô đáp: “Hình như là các tiên trưởng của Cửu Huyền thì phải, y phục họ mặc với ngọc bội đeo bên hông đều giống hệt thứ trên người đại tiên...”

Nói đến giữa chừng, hần bỗng nhìn đăm đăm ra cửa, cầm bật.

Hàn Ngâm khó hiểu ngoái đầu lại nhìn theo ánh mắt hần thì thấy Mộ Thập Tam đang dựa vào cạnh cửa, lười biếng nói: “Có phải bề ngoài giống như ta không?”

Hồ Khẩn nuốt ực nước bọt, thộn mặt ra một lúc lâu, sau đó quáng quàng quỳ xuống bái lạy: “Không ngờ mới nhắc tới ân nhân, ân nhân đã xuất hiện, ta...”

Hắn còn chưa nói dứt câu đã cứng họng nhìn Mộ Thập Tam bước thẳng vào điện, kéo tay Hàn Ngâm dắt cô ra ngoài.

Hàn Ngâm cũng hoang mang: “Sao ngài lại về đột ngột vậy, định dẫn ta đi đâu...”

Mộ Thập Tam không đếm xỉa tới lời cô nói, chỉ kéo cô đi một nước.

Hàn Ngâm hết cách, đành phải ngoái đầu gọi với về hướng Hồ Khắc: “Chuyện Sở phu tử ta biết rồi, người không cần để ý nữa, xuống núi trước đi, có chuyện gì lần sau bàn tiếp.”

Cô bị Mộ Thập Tam kéo một mạch tới Tương Ly điện, cho tới khi chốt chặt cửa điện xong, Mộ Thập Tam mới lên tiếng: “Người có Hồi Xuân quả hay không, có thì lấy ra nhanh đi.”

Tim Hàn Ngâm giật thót, trợn mắt nhìn hắn: “Hồi... Hồi Xuân quả... nó là cái gì...”

Khóe môi Mộ Thập Tam hơi cong lên: “Đừng giả ngốc, có thì lấy ra nhanh đi, mạng của Lạc Vân Khanh đang chờ người cứu đấy.”

Hàn Ngâm vô cùng ngỡ ngàng: “Lạc sư huynh làm sao?”

Mộ Thập Tam nhướng mày: “Nói ngắn gọn là lúc chúng ta xuống núi làm việc có xảy ra xung đột với Ma môn vài lần, Lạc sư huynh của người bị trọng thương, ta dẫn hắn về Cửu Huyền tìm thuốc, nhưng những người khác không có thứ thuốc nào có thể cải tử hồi sinh, trong vườn linh của chủng môn vốn dĩ có Hồi Xuân quả, không khéo cách đây vài ngày đã dùng để luyện đan, hiện tại Lạc Vân Khanh chỉ còn thoi thóp, nếu người có Hồi Xuân quả thì lấy nhanh ra, còn nếu không có, vậy thì hết cách rồi, đành phải nhìn hắn chết thôi.”

Có thì có, cô nhớ rõ Tạo Hóa Kim Tiền từng nói, trong vườn linh của Nguyên Nhất chân nhân có ba viên Hồi Xuân quả, cô và Thổ Linh trừ mỗi người một viên, nên theo lý mà nói sẽ còn dư một viên. Nhưng vấn đề là tại sao Mộ Thập Tam biết được, vả lại không phải cô muốn lấy Hồi Xuân quả là Tạo Hóa Kim Tiền sẽ cho, giờ này khắc này, ngay trước mặt Mộ Thập Tam...

Lòng cô hoảng loạn vô cùng, trong phút chốc không biết phải làm sao.

Mộ Thập Tam lại chẳng khẩn trương chút nào, chỉ tựa lưng vào cửa nhìn cô: “Người cứ từ từ suy nghĩ, có lẽ người nghĩ xong thì Lạc Vân Khanh cũng chết xong rồi.”

“Ngài —” Hàn Ngâm đỡ trán, miệng lưỡi người này thật là độc ác.

Trong lòng cô cực kỳ mâu thuẫn, không biết có nên lấy Hồi Xuân quả để cứu người hay không.

Không cứu, Lạc Vân Khanh chết.

Cứu, đại khái chính là cô chết.

Chỉ khác nhau ở chỗ, không đưa ra Hồi Xuân quả, Lạc Vân Khanh sẽ chết ngay tức khắc. Còn Tạo Hóa Kim Tiền bại lộ, có lẽ cô còn có thể kéo dài hơi tàn chờ khai báo hết mối chết, hay chỉ bị phế tu vi, trục xuất khỏi Cửu Huyền, vẫn có thể vật vờ nửa chết nửa sống như trước đây?

Thậm chí cô biết trong thời điểm này, chỉ cần cô phân vân một thoáng, không lên tiếng phản bác một câu nào thì cũng đồng nghĩa với ngầm thừa nhận trên người mình có Hồi Xuân quả, nếu không cần gì phải đấu tranh tư tưởng? Nhưng dù biết thế, cô vẫn không thể nào nói thẳng thắn với Mộ Thập Tam, rằng cô hoàn toàn không biết Hồi Xuân quả là thứ gì.

Trước mắt cô hiện lên đôi mắt lạnh lùng kia, hồi ức từ khi cô gặp gỡ Lạc Vân Khanh tới nay hiện lên từng chút một...

Lạc Vân Khanh từng mắng cô: “Miệng toàn dối trá, máu lạnh vô tình!”

Hắn từng nói: “Đã thua cuộc, thì phải nhận người làm ân nhân cứu mạng, đương nhiên cũng không thể bỏ mặc người.”

Hắn còn nói: “Hy vọng sau này muội ngay thẳng đoan chính, chớ đi sai đường.”

...

Hàn Ngâm cắn môi, chần chừ, do dự, giằng xé, cuối cùng hạ quyết tâm: “Được rồi.”

Màn đối thoại giữa cô và Mộ Thập Tam, đương nhiên Tạo Hóa Kim Tiền đều nghe thấy tất tần tật, chỉ im lặng chờ đợi trong thấp thỏm, nhưng vừa nghe cô nói câu này thì biết ngay hành tung của mình hết giấu được nữa rồi, bèn há mồm mắng toáng lên: “Hàn Ngâm, cái đồ chết bầm nói năng không suy nghĩ, đồ khốn kiếp đáng bị sét đánh!”

Nghe Tạo Hóa Kim Tiền đột nhiên lên tiếng mắng chửi, Mộ Thập Tam lại không giật mình, chỉ nhướn mày im lặng.

“Người câm miệng!” Hàn Ngâm lấy Tạo Hóa Kim Tiền ra đặt trong lòng bàn tay, trực tiếp ra lệnh cho nó: “Đưa cho ta Hồi Xuân quả.”

Tạo Hóa Kim Tiền đã nổi điên tới cực hạn: “Người nằm mơ đi!”

“Xin lỗi.” Hàn Ngâm thành tâm xin lỗi: “Ta biết người rất giận, nếu người muốn chửi thì quay về ta sẽ cho người chửi thả cửa, nhưng dù nói gì đi nữa, người cho ta Hồi Xuân quả để cứu người trước được không?”

Tạo Hóa Kim Tiền đang cáu, nên hoàn toàn bỏ ngoài tai lời xin lỗi của cô, chỉ nói độc một câu: “Người nằm mơ đi!”

Giờ phút này Hàn Ngâm thật sự không biết làm sao với vị Tiền gia này, đành phải liếc sang Mộ Thập Tam nhờ giúp đỡ, muốn thử xin hần đừng nói chuyện này ra, cố gắng trấn an Tạo Hóa Kim Tiền, để nó giao Hồi Xuân quả, ráng lắm thì cô vẫn có thể tiếp tục ở lại Cửu Huyền...

Không ngờ cô còn chưa lên tiếng, Mộ Thập Tam đã cất giọng chế nhạo: “Người đúng là quan tâm Lạc Vân Khanh, đến tính mạng của mình cũng không cần?”

Nếu câu này đặt trong hoàn cảnh bình thường, Hàn Ngâm sẽ cười hì hì coi đây là chuyện nhảm nhí, thậm chí đến tận bây giờ cô cũng không nghĩ có mạng người nào còn quan trọng hơn mạng của chính mình, nếu hỏi cô rằng trong tình huống phải lấy mạng đổi mạng cô sẽ cứu ai, thì cô sẽ đáp cứu mình bỏ người ngay lập tức mà chẳng cần do dự.

Nhưng đến khi thật sự đối mặt với tình huống này thì cô mới phát hiện lựa chọn không dễ dàng như trong suy nghĩ của mình, có đôi khi người ta phải mất đi một người hay thứ quý giá nào đó, mới biết rằng dứt bỏ không dễ dàng như vậy.

Hàn Ngâm không tài nào thản nhiên đối mặt với những lời này, thậm chí quên hết những lời xin xỏ dịu dàng mềm mại, đến cả nước mắt chực trào ra cũng nuốt về, chẳng biết là đang giận hần hay đang giận chính bản thân mình, cô bỗng nhiên lên tiếng phản bác lại: “Ta cam tâm tình nguyện, ngài quản được sao.”

~ Hết chương 60 ~

61. Chương 61: Vô Độc Bất Trượng Phu

Vô độc bất trượng phu

Edit: Yunchan

Mộ Thập Tam thấy đủ loại cảm xúc thoáng qua mặt Hàn Ngâm rồi biến mất, biết rõ lòng cô hiện tại đang rất rối loạn.

Hần không nói tiếp đề tài này nữa, chỉ quay sang Tạo Hóa Kim Tiền: “Người có Hồi Xuân quả thì giao ra đây nhanh lên.”

Tạo Hóa Kim Tiền kêu lên một tiếng hậm hực: “Dựa vào đâu hả?!”

Mộ Thập Tam cười khê: “Dựa vào người không thấy được ánh sáng.”

Đây là muốn uy hiếp Tạo Hóa Kim Tiền, mọi khi bị người ta đâm chọc nó vẫn im tiếng, nhưng hôm nay tâm trạng nó không tốt, nghe Mộ Thập Tam nói thế, chẳng những không thỏa hiệp, trái lại còn la hét: “Bổn đại gia thà chết chứ không chịu khuất phục —”

Mộ Thập Tam nói sâu xa: “Thế nếu muốn sống không được, muốn chết không xong thì sao?”

Tạo Hóa Kim Tiền câm bật, bực tức nói: “Người quá độc ác.”

“Quá khen.” Mộ Thập Tam đáp tỉnh bơ: “Vô độc bất tượng phu.”

Nói đoạn, hần liếc qua Tạo Hóa Kim Tiền rồi bật cười: “Chuyện này trước khi ngươi tu thành tiên thân thì không hiểu được đâu.”

Đây là châm chọc nó chưa có tiểu Kim Tiền sao...

Tạo Hóa Kim Tiền nội thương, nếu như có nhân thân thì lúc này nó đã học ba lít máu, tắt thở đi gặp Diêm Vương.

Hàn Ngâm luôn trầm mặc ở bên bỗng nhiên than nhẹ một tiếng: “Đưa cho ngài ấy đi, ngài ấy sẽ không nói ra chuyện của người đâu.”

Hừm?

Mộ Thập Tam nhướng mày, không tệ, lấy lại phản ứng rất nhanh, còn nhanh hơn dự tính của hần.

Tạo Hóa Kim Tiền vẫn trong tình trạng bốc hỏa: “Sao ngươi biết, ngươi đâu nham hiểm ác độc, quỷ quyết đa đoan, lòng lang dạ sói như hần...”

Còn chưa mắng xong, Mộ Thập Tam đã đưa tay nhặt nó lên, tung lên giữa không trung rồi bắt lấy, trầm ngâm nói: “Người nói xem, ta nên nhét ngươi vào đế giày giẫm lên mỗi ngày, hay là ném ngươi vào hố phân cho bớt việc đây.”

Hự, quả nhiên là ác độc.

Tạo Hóa Kim Tiền ngậm miệng ngay tắp lự.

Hàn Ngâm đỡ trán: “Người đừng làm rộn nữa, giao Hồi Xuân quả nhanh lên đi, Lạc sư huynh vẫn đang chờ quả của người cứu mạng đấy.”

Tục ngữ nói quan tâm sẽ loạn, lúc này tâm trí cô rối loạn, chỉ nghĩ giao Hồi Xuân quả ra thì đồng nghĩa với bại lộ, mặc dù có thể bịa ra hàng trăm lời nói dối đầy sơ hở để giải thích tại sao mình có được loại linh quả này, nếu là những người khác có lẽ sẽ nửa tin nửa ngờ, nhưng đối với Mộ Thập Tam thì tuyệt đối không giấu được.

Nếu đã không lừa được, thì cô cũng không mất công nghĩ ra cách nói dối làm gì, chỉ giằng xé giữa hai lựa chọn giao hay không giao Hồi Xuân quả, mãi đến khi hạ quyết định xong, lòng cô thanh thản lại, lúc đó mới nhận ra chỗ bất ổn.

Bất kể là Hồi Xuân quả hay Tạo Hóa Kim Tiền, ngay từ đầu, Mộ Thập Tam đã không có ý định vạch trần việc này trước mặt mọi người Cửu Huyền, bằng không cần gì phải đưa cô tới Tương Ly điện để gặng hỏi?

Đó tuyệt đối không phải sợ vu oan cô.

Với hiểu biết của cô về Mộ Thập Tam có thể đoán ra, hần đã tìm tới cô đòi Hồi Xuân quả thì không phải nghi cô có, mà là chắc chắn cô có.

Hàn Ngâm nở nụ cười khỏ: “Mộ sư thúc, ta lộ sơ hở ở đâu để ngài nhìn ra sao?”

“Sơ hở rất nhiều.” Mộ Thập Tam rũ mắt, lắc lắc Tạo Hóa Kim Tiền, nói nhàn nhạt: “Tính nhẩn nại của ta không cao lắm đâu, ta hỏi ngươi một lần cuối cùng, rốt cuộc ngươi có giao Hồi Xuân quả ra hay không? Nếu không muốn giao thì đừng trách ta ra tay cướp.”

Tạo Hóa Kim Tiền vẫn còn giãy chết: “Người nói trước đi, sơ hở ở đâu?”

“Phù quý.” Mộ Thập Tam đáp ngay mà chẳng cần suy nghĩ: “Cô ấy không biết luyện phù quý cần phải có tu vi Đan Thành, lẽ nào người cũng không biết?”

Tạo Hóa Kim Tiền khóc thét: “Ta nghĩ người không biết!”

Mộ Thập Tam bật cười, không giải thích thêm, chỉ nói tiếp: “Đặt sơ hở đó làm nền tảng, rồi hồi tưởng lại nguyên nhân cô ấy lên núi, lý do Tô Tinh Trầm truy sát cô ấy, chẳng phải quá dễ để lần ra sự thật sao?”

Tạo Hóa Kim Tiền chưa từ bỏ ý định: “Dù vậy người cũng chỉ đoán được sự tồn tại của ta, làm sao biết được Hồi Xuân quả.”

Hàn Ngâm ở bên thở dài: “Chẳng phải ta đã bấm lại với sư phụ rằng Tô Tinh Trầm dùng người để mở thạch thất, đoạt vườn linh của Nguyên Nhất chân nhân sao? Có thể nhờ đó mà ngài ấy biết người rơi vào tay ta...”

Như vậy người mở thạch thất, cướp vườn linh của Nguyên Nhất chân nhân thật sự, chính là cô.

“Không sai.” Mắt Mộ Thập Tam mang vẻ nghiền ngẫm: “Vườn linh trong tay Nguyên Nhất chân nhân cũng là một món pháp bảo, là do chương môn đời trước truyền lại cho y, bên trong có linh dược gì ta không biết, nhưng ta biết y và La chương môn đều có một cây Hồi Xuân linh thụ, bấm đốt tay tính toán thì bây giờ đã là lúc kết quả.”

Tạo Hóa Kim Tiền buồn bực: “Số của lão tử đúng là quá đen, sao lại gặp phải loại quái thai như các người, chỉ tý chuyện nhỏ mà các người có thể suy đoán vòng vèo ra nhiều chuyện như vậy.”

Có để người ta sống nữa hay không hả!

“Đủ rồi, đừng nói nhảm nữa, lấy Hồi Xuân quả ra nhanh lên.” Hàn Ngâm lo lắng cho tính mạng của Lạc Vân Khanh, giục liên thanh.

Mộ Thập Tam không khách sáo, trực tiếp xắn ống tay áo, chuẩn bị thò tay vào trong mắt tiền, đào bới.

“Chờ đã!” Tạo Hóa Kim Tiền kêu lên lạc giọng: “Hỏi thêm một chuyện nữa, chuyện này không hỏi cho rõ thì ta chết cũng không nhắm mắt.”

Hàn Ngâm cuống lên: “Chỉ muốn một viên Hồi Xuân quả thôi, chứ có phải bắt người đi chết đâu?”

Tạo Hóa Kim Tiền thở phì phò hỏi: “Mộ Thập Tam, pháp bảo như bốn đại gia là loại thế gian hiếm có, nếu người biết ta rơi vào tay nhóc tì Hàn Ngâm này thì sao lại không cướp?”

Sắc mặt Hàn Ngâm vụt thay đổi, đề cao cảnh giác: “Người định ly gián đó hả.”

Thủ đoạn thấp kém quá đáng mà.

Mộ Thập Tam lại bật cười: “Người thì có gì hay?”

Tạo Hóa Kim Tiền hét lên: “Tô Tinh Trầm phản bội Cửu Huyền vì ta, La Cẩn còn phong ấn ta hai mươi năm, chỉ bắt ta nhận đệ tử Cửu Huyền làm chủ.”

“Người có nhận không?”

“Không nhận...”

“Thế chẳng xong rồi ư.” Mắt Mộ Thập Tam lóe lên: “Loại hàng không nhận chủ, có mang theo ta cũng ngại phiền, huống chi hôm nay chẳng tốt hơn sao, ta chẳng cần phải mạo hiểm gánh hiểm nghi, còn có thể mặc tình sai khiến người, vậy cần gì phải vẽ rắn thêm chân, làm điều thừa thãi?”

Thật là tà ác...

Khóe môi Hàn Ngâm giật lên, mặc niệm cho mình.

Tạo Hóa Kim Tiền nhớ lại một vụn lá phù quý mà bị phản muốn chết, nhưng đối mặt với thủ đoạn của Mộ Thập Tam, nó lại hết hy vọng phản kháng, dù có không cam đến đâu cũng phải đành nhả viên Hồi Xuân quả cuối cùng ra.

Hết cách rồi, bây giờ nó đã cảm nhận được sâu sắc sự đáng sợ của Mộ Thập Tam, tên này còn đáng sợ hơn Tô Tinh Trầm.

Như câu Diêm Vương dễ chọc, tiểu quỷ khó chơi.

Tô Tinh Trầm chỉ có tu vi cao thâm một tít, lòng dạ độc ác một tít, nhưng tính tình của hắn lại vô cùng đơn giản dứt khoát, muốn chính là muốn, không muốn chính là không muốn. Chọc vào hắn, nhiều nhất là bị xóa đi linh thức, quay về với hỗn độn mà thôi. Thế nhưng Mộ Thập Tam thì khác, người này từ trong ra ngoài, từ tim đến phổi đều đen thui, và lại lòng dạ còn rối ren phức tạp khó ai bì, mi hoàn toàn không thể đoán được hắn đang nghĩ gì, nếu bất cẩn đắc tội hắn thì hắn sẽ ép khô hết giá trị lợi dụng của ngươi, còn bắt ngươi phải cười cảm kích hắn.

Có được Hồi Xuân quả rồi, Mộ Thập Tam không tiếp tục làm khó Tạo Hóa Kim Tiền nữa mà quay sang Hàn Ngâm: “Chuyện Hồi Xuân quả này ngươi chỉ cần coi như không biết, ta tới chỗ sư phụ ngươi cứu người trước, ngươi chờ một lát hãy tới đó.”

“Vâng.” Hàn Ngâm đành chịu, trừ nói vâng ra cô không còn sự lựa chọn nào khác. Hiện tại cô đang bị Mộ Thập Tam chèn ép, nhưng lại không thể không cảm kích hắn tha cho cô chuyện này, để cô nhặt về một mạng.

Mộ Thập Tam dặn dò xong bèn mở cửa điện bước ra ngoài, nhưng ngay sau đó đã vòng trở lại, nhìn cô chăm chú.

“Sao thế?” Hàn Ngâm khó hiểu, không biết có gì sai.

Mộ Thập Tam chợt giơ tay lên, đầu ngón tay xoa nhẹ lên vết sẹo mờ trên má cô, cười nhạt nói: “Là Tô Tinh Trầm làm sao?”

Chẳng hiểu sao hắn lại nhắc tới chuyện đã qua này...

Hàn Ngâm thấy rất mất tự nhiên, vô thức né ra, sụp mắt “Ừ” khẽ một tiếng.

“Tô Tinh Trầm ra tay rất tàn nhẫn, nếu là hắn làm thì vết thương khi đó nhất định sâu tới tận xương, có thể liền lại trong thời gian ngắn như vậy, trừ Hồi Xuân quả ra, không mấy loại linh dược có được tác dụng kỳ diệu này.” Nói đoạn hắn thu tay lại, bước đi: “Tốt nhất ngươi nên tìm cách xóa vết sẹo này đi.”

Hàn Ngâm:...

Sao có thể!

Hóa ra cô treo chính mình cái bằng hiệu trên mặt mà bản thân lại không biết.

Trong phút chốc Hàn Ngâm có một loại xúc động muốn che mặt gào khóc, sau đó khăn trương ngấm lại, đến cùng thì có bao nhiêu người nhận ra. Thật may, kết quả là trừ Mộ Thập Tam biến thái ra, những người còn lại hắn không có nhãn lực và suy nghĩ tỉ mỉ như hắn, nếu không cô đâu thể nào bình yên tới tận giờ này, mà có khi đã bị chuông môn gọi tới tra khảo từ lâu rồi.

Sau khi Mộ Thập Tam đi khỏi, cô bèn đi dạo qua mấy nơi khác một vòng, mãi tới khi không dần nổi lo lắng trong lòng nữa, mới ba chân bốn cẳng chạy tới Bất Cư điện, muốn xem thử rốt cuộc thương thế của Lạc Vân Khanh nặng cỡ nào.

Có lẽ Mộ Thập Tam đã bàn giao Hồi Xuân quả xong và ra về rồi, lúc này trên điện chỉ có Lệ Thanh Hàn, Phương Dữ và Vân Sơ Tâm.

Mới bước vào cửa điện, cô đã nghe tiếng Phương Dữ bẩm báo với Lệ Thanh Hàn: “Đã điều tra ra được, việc này quả nhiên là do Ma môn gây ra, Mộ sư thúc mang theo chúng đệ tử truy lùng đến điểm dừng chân của Ma môn, đáng lẽ có hy vọng điều tra được mục đích của Ma môn, nhưng không ngờ lại đột nhiên trời rơi ra một tên trưởng lão Ma môn, khiến Lạc sư huynh bị trọng thương...”

Hắn vừa nói tới đây, Hàn Ngâm không dần lòng được chen ngang lời hắn: “Lạc sư huynh bị thương thật sao? Tình trạng hiện nay thế nào?”

Tuy biết Hồi Xuân quả có công dụng kỳ diệu, nhưng trước khi tận mắt thấy Lạc Vân Khanh bình yên vô sự thì tim cô vẫn còn lừng lơ bất an, bởi vậy về lo lắng và quan tâm trên mặt cũng hoàn toàn xuất phát từ nội tâm, khi lọt vào mắt Lệ Thanh Hàn cũng tự động biến thành tình đồng môn ngay thẳng.

Phương Dữ đáp ngay: “Sư muội đừng lo, Lạc sư huynh lẽ ra đã trọng thương sắp chết, nhưng lúc này Mộ sư thúc đã tìm được Hồi Xuân quả, Lạc sư huynh ăn xong thì bình yên vô sự, bây giờ đã ngủ rồi.”

Nét mặt Vân Sơ Tâm có vẻ sầu não, nói xen vào: “Lạc sư huynh thì không sao, nhưng Mộ sư thúc lại gặp phiền phức.”

Hàn Ngâm sững sốt: “Tại sao?”

“Hồi Xuân quả kia.” Vân Sơ Tâm đáp: “Không biết y tìm được ở đâu, lúc này Tống Việt sư bá cũng ở đây, thấy Hồi Xuân quả đã gọi y tới tra hỏi.”

Lão đàn Tống Việt này sao cứ như âm hồn bất tán, ở đâu cũng nhúng mũi vào thế.

Hàn Ngâm nghe mà phiền muộn vô cùng, nhưng không phải cô lo Mộ Thập Tam không đối phó được Tống Việt, mà là có chút bận tâm tới Vân Sơ Tâm, bởi vì Lệ Thanh Hàn quả nhiên có khúc mắc gì đó với Mộ Thập Tam như lời đồn, vừa nghe Vân Sơ Tâm lên tiếng y đã cất giọng quát: “Nếu người không nói thì ta cũng quên bống mất, sau này không có việc gì thì đừng chạy tới Tương Ly điện, biết chưa hả?”

“Đệ tử...” Vân Sơ Tâm cuống quýt giải thích: “Đệ tử chỉ đi tìm Mộ sư thúc để hỏi một ít nghi vấn trong tu luyện thôi.”

“Thật vậy sao?” Lệ Thanh Hàn thẳng tính nhưng không phải đồ ngốc, y lạnh lùng nói: “Sư phụ người còn chưa chết, có nghi vấn gì sao không hỏi ta mà phải hỏi sư thúc người?”

Một câu làm Vân Sơ Tâm ghen lời, yên lặng cúi đầu.

Tầm mắt Lệ Thanh Hàn bỗng quét sang Hàn Ngâm: “Còn người nữa, cũng bớt tới Tương Ly điện đi, nhớ chưa?”

Đây đúng là nằm không cũng trúng kiếm mà.

Hàn Ngâm cười khổ trong lòng, trả lời cung kính: “Đệ tử nhớ rõ.”

~ Hết chương 61

~Tiểu Kim Tiền là gì zậy ta ~

62. Chương 62: Phát Hiện

Phát hiện

Edit: Yunchan

Nắng hè oi bức, mặt trời chói chang.

Hàn Ngâm rúc trong bóng râm của lũy trúc, nhóm lên ngọn lửa nhỏ để hầm một vại canh gà.

Phương Dữ ngồi bên mặt mày hớn hở, nói liếng thoảng: “Khi ấy tình huống khẩn cấp, Mộ sư thúc vừa thấy tình hình không ổn, lập tức gọi Xích Ly ra, nào ngờ trưởng lão Ma môn lại dùng pháp khí truy kích, Lạc sư huynh bảo chúng ta đi trước, để huynh ấy ở lại nghênh chiến...”

Hàn Ngâm bưng trán, coi đi, cô đoán trúng phóc, biết ngay là sẽ thế mà!

Phương Dữ lại chẳng cảm thấy có gì không ổn, trong mắt tỏa ra hào quang sùng bái nóng bỏng: “Muội không nhìn thấy đó thôi, Lạc sư huynh lúc đó vô cùng anh tuấn! Ba thước thanh phong lạnh lẽo trầm tĩnh,

bạch y hơn tuyết múa may phần phật, đơn thương độc mã chặn trường lão Ma môn ở bên ngoài mấy trượng, dù tấn công kiểu nào tên trường lão kia vẫn chưa chọc thủng được màn băng của huynh ấy.”

“Thế sau đó.” Hàn Ngâm chống má nhìn hần: “Tại sao Lạc sư huynh lại bị thương?”

“Là do hai tên đệ tử đệ tiện của Ma môn xông lên vây đánh!” Phương Dữ cào đầu đầy ảo não: “Tu vi của Lạc sư huynh kém trường lão Ma môn rất nhiều, cầm cự tới mức đó đã phải đánh cược mạng mình, làm sao cản được bọn chúng vây công? Cho nên chẳng mấy chốc đã bị trường lão Ma môn đả thương, may mà khi đó Mộ sư giục Xích Ly xông tới đón được huynh ấy, hai tên đệ tử Ma môn ngược kiếm đuổi theo cũng bị Xích Ly quật đuôi quét bay.”

Kể tới đây, hần lại vênh vang đắc ý: “Ta đoán bọn chúng bị quật ngã cú đó hấp hối là cái chắc, bảo đảm bị thương không nhẹ hơn Lạc sư huynh.”

Hàn Ngâm thần người ra một lát rồi lắc đầu.

Những chuyện này, hiện tại cô không tài nào đánh giá đúng hay sai, chỉ cầu cho tất cả mọi người đều bình an vô sự thôi.

Cô dùng pháp thuật hệ thủy để bao tay lại, rồi nhấc cái nắp ngói nóng hổi lên, mùi thơm phưng phức của canh gà lập tức tỏa ra theo hơi nóng.

Phương Dữ chen mũi tới hít hít: “Ta nếm thử, cho ta nếm thử.”

Hàn Ngâm rắc vào vại một nắm muối nhỏ, sau đó mới múc một chén ra, xé hai cánh gà cho Phương Dữ, rồi quay đầu hỏi Vân Sơ Tâm: “Sư tỷ có muốn thử một chén không?”

“Không cần.” Vân Sơ Tâm như có uất ức trong lòng mà không có chỗ nào phát tiết, giật phăng chiếc roi quần quanh hông ra vụt mạnh, sau đó quay đầu bước đi, qua một lát, bụi trúc đằng sau cô đã nổ rầm rầm, sau đó bị tước ra làm đôi.

Quá... quá khủng khiếp...

Hàn Ngâm cực hâm mộ thân thủ nhanh gọn và khí thế dũng mãnh của Vân Sơ Tâm, mắt nhìn đắm đắm vào bóng lưng Vân Sơ Tâm mà như bị thôi miên.

Phương Dữ ném xương gá gà đã bị gặm sạch bong đi, nói: “Vân sư tỷ thật kỳ quái.”

Hàn Ngâm ngẩn ra: “Kỳ quái chỗ nào?”

“Mấy ngày xuất môn, tỷ ấy thường hay cãi nhau với Mộ sư thúc, nói y đáng ghét đáng giận.” Phương Dữ nhướn mày nói: “Nếu ghét y thì sư phụ bảo tỷ ấy đừng tới Tương Ly điện nữa chẳng phải vừa hay sao? Ta chẳng hiểu nổi tỷ ấy tức giận làm gì?”

“Chuyện này...” Hàn Ngâm nhìn trời: “Muội đi đưa canh gà cho Lạc sư huynh đây.”

Nói rồi cô bỏ Phương Dữ lại, bẻ cái vại ngói bỏ chạy.

Cửa viện của Lạc Vân Khanh khép hờ.

Hàn Ngâm đẩy cửa bước vào, đúng lúc một cơn gió thổi lướt qua làm bụi cây hải đường trong sân đong đưa xào xạc.

Lạc Vân Khanh chống một tay bên má, ngồi ở bên cạnh bàn đá, trước mặt hần đang mở một quyển sách, trên sách và y phục của hần đều rải đầy cánh hoa hải đường, mùi hương thơm ngát bay ngào ngạt bốn phía.

Hàn Ngâm hơi bị bất ngờ, cô không đánh thức hần mà rón rén đi vào, đặt vại ngói trong tay lên bàn đá, rồi đảo mắt nhìn hần. Cô phát hiện khi hần khép mắt suy nghĩ thế này hàng mi trông vô cùng dài rậm, làm nhạt bớt khí chất lạnh lùng vốn có, thay vào đó là vẻ nhu hòa mà điềm tĩnh, khiến người ta muốn gần gũi.

Cảnh tượng này đẹp như tranh vẽ.

Tiếc là cô không có màu vẽ, không thì đã có thể vẽ lại cảnh này làm kỷ niệm.

Hàn Ngâm ôm lòng tiếc hận ngồi xuống đối diện, nâng má nhìn hần, dáng vẻ này của Lạc sư huynh khiến cô nhớ lại lần đầu gặp hần, lòng không khỏi trầm ngâm, nếu như ngày đó cô không gặp được hần, vậy bây giờ cô đang lưu lạc ở phương nào nhỉ?

Trong lúc ngẩn ngơ, cô đưa tay nhẹ nhàng gỡ một cánh hoa rơi trên tóc hần xuống...

“Hàn Ngâm! Người ở đây làm gì?!” Một giọng tức giận vang lên.

Hàn Ngâm nhướng mày kinh ngạc, ngược mắt nhìn về hướng âm thanh, thấy Chu Tình Nhi đang hầm hầm đứng ở bên cửa viện.

Bị hiểu lầm rồi!

Hàn Ngâm bối rối, nhưng không muốn giải thích, thấy Lạc Vân Khanh đã giật mình tỉnh giấc, bèn quay qua Chu Tình Nhi cười ngọt ngào: “Thật đúng lúc, Chu sư tỷ, tỷ cũng tới gặp Lạc sư huynh à, ta mới hầm canh gà đây, tỷ có muốn uống một chén không?”

Sao trên đời lại có người mặt dày cỡ này chứ!

Chu Tình Nhi vô cùng tức tối, cảnh tượng vừa rồi khiến cô nghĩ quan hệ của hai người trước mặt cực mờ ám, nhưng nếu nói cho rõ ràng, thì cùng lắm Hàn Ngâm chỉ nhặt một cánh hoa trên tóc cho Lạc Vân Khanh mà thôi, dường như chẳng có gì đặc biệt để nói, trái lại còn có vẻ như cô cố tình gây sự.

Cô đành phải nuốt cơn giận này xuống, phớt lờ Hàn Ngâm, chỉ ngược mắt lên hỏi Lạc Vân Khanh: “Lạc sư huynh, vết thương của huynh đã đỡ hơn chưa?”

Lạc Vân Khanh đáp nhàn nhạt: “Đã đỡ hơn nhiều, không nhọc sư muội lo lắng.”

Chu Tình Nhi lấy trong lòng ra một chiếc hộp bạch ngọc, mở nắp hộp rồi đưa tới trước mặt hần, cúi đầu nói: “Đây là thuốc trị thương muội tìm cho huynh, nếu trên người còn vết thương nào chưa khép miệng, cứ dùng thuốc mỡ này bôi lên sẽ không để lại sẹo.”

Lạc Vân Khanh nhìn lướt qua, thấy thuốc mỡ trong hộp có màu đỏ mềm trong suốt, nét mặt lập tức biến đổi: “Huyết Ngọc Sinh Cơ?”

Chu Tình Nhi mỉm cười: “Sư huynh thấy nhiều hiểu rộng, chính là nó.”

Huyết Ngọc Sinh Cơ phải dùng quả Huyết Ngọc ba trăm năm và một ít linh dược quý hiếm để điều chế thì mới có linh hiệu, hoàn toàn không phải thứ mà đệ tử nội môn bình thường muốn là lấy.

Lạc Vân Khanh sầm mặt nói: “Ở đâu mà có?”

“Tại sao sư huynh lại hỏi như vậy...” Chu Tình Nhi hơi hoảng: “Đây là muội... muội xin sư phụ.”

Tổng Việt cương chiều cô, dù tặng cho cô Huyết Ngọc Sinh Cơ này cũng chẳng có gì kỳ quái, nhưng ánh mắt cô hoảng loạn, lời lẽ lảng tránh, rõ ràng là có ẩn tình khác.

Hàn Ngâm thở dài trong lòng, loại nói dối lành nghề, chứa lừa gạt như cô còn không qua mặt được Lạc Vân Khanh, nói chi người mới vào nghề miệng còn vụn như Chu Tình Nhi chứ.

Cô nghĩ chắc là Chu Tình Nhi sẽ bị Lạc Vân Khanh mắng vài câu, ai dè phản ứng của Lạc Vân Khanh lại làm người ta bất ngờ, hần rũ mắt nói: “Nếu đã vậy, ta đây xin cảm ơn sư muội, có điều ngoại thương của ta đã lành hần, dùng Huyết Ngọc Sinh Cơ này rất lãng phí, chi bằng...”

Nói rồi hần liếc nhìn mặt Hàn Ngâm: “Chi bằng mượn ít thuốc cao của muội, tặng lại cho Hàn sư muội.”

Hả?!

Câu này làm Hàn Ngâm và Chu Tình Nhi chết trân.

Lạc Vân Khanh vẫn điềm nhiên, nói với Hàn Ngâm: “Còn ngại ra đó làm gì, không nhanh cảm ơn sư tỷ của muội đi?”

Đến đây Hàn Ngâm mới sực tỉnh ngộ, hóa ra Lạc Vân Khanh xin Huyết Ngọc Sinh Cơ này cho cô xóa vết sẹo trên mặt. Cô vốn không muốn chiếm lợi của Chu Tình Nhi, nhưng Lạc Vân Khanh đã có lòng thì cô cũng không đành từ chối, thế là tức tốc ngoảnh sang Chu Tình Nhi, mỉm cười: “Ta xin cảm ơn sư tỷ.”

Miệng cô nói, còn tay thì thò vào trong hộp bạch ngọc, xén một ít thuốc cao lớn cỡ hạt đậu, sau đó liếc sang Lạc Vân Khanh, thấy hấn gặt đầu, bèn bôi lên vết sẹo trên mặt.

Có điều, trong tay cô không có gương, dù bôi rất kỹ nhưng vẫn còn nhiều chỗ chưa được bôi, Lạc Vân Khanh nhìn mà lắc đầu, đưa tay chấm ít thuốc thoa đều lên mặt cô, ngẩng ngửa một chút rồi nói: “Được rồi.”

Khi Huyết Ngọc Sinh Cơ này vừa thoa lên mặt, lập tức có hơi mát ngấm vào từng thớ thịt, triệt tiêu sự bất thường khi đầu ngón tay Lạc Vân Khanh vuốt nhẹ trên mặt cô, vả lại bôi thuốc là chuyện rất bình thường, Hàn Ngâm chẳng cảm thấy có gì không ổn, phản ứng vô cùng thản nhiên, thậm chí còn mỉm cười cảm kích với Lạc Vân Khanh.

Nhưng Chu Tình Nhi lại không nghĩ thế, nhìn thấy cảnh này, cô ta tức đến suýt ngất.

Có làm hay không hả! Cô lén trộm thuốc của Tổng Việt là muốn đưa cho Lạc Vân Khanh, để hấn sinh lòng cảm kích, chứ không phải để hấn tặng lại cho Hàn Ngâm trừ sẹo, hơn nữa hấn hấn hấn, hấn thậm chí còn tự tay thoa thuốc cho Hàn Ngâm!

Cô cô cô, thực sự sắp tức chết rồi!

Thế mà Lạc Vân Khanh vẫn trước sau như một, hoàn toàn không cảm giác được cơn phẫn nộ của cô, còn quay sang nói với cô rằng: “Thuốc này quá quý giá, sư muội nên mang về thì hơn, không nên lấy ra tặng người tùy tiện.”

Đây là hấn còn nể mặt Chu Tình Nhi, thậm chí cô trả thuốc về chỗ cũ, nhưng lúc này đây Chu Tình Nhi nào nghe vào tai, lòng vừa tức vừa ức, hốc mắt đã rưng rưng nước.

Hàn Ngâm thấy tình hình xấu đi, thầm nghĩ nếu đã chiếm lợi của người ta thì phải biết nhìn trước ngó sau, tra dầu vào bàn chân biến đi cho nhanh mới đúng. Thế là cô quyết định buông tha cho Chu Tình Nhi, để cô ta ở riêng với Lạc Vân Khanh.

“Lạc sư huynh, muội sực nhớ mình còn chút chuyện, muội đi trước nhé.” Hàn Ngâm xách vại canh gà lên, nói: “Canh gà còn nóng, huynh nhớ uống...”

Đương nói dở thì có cơn gió thổi thốc qua khiến quyển sách đặt trên bàn đá lật ngược lại hai trang, cô đưa mắt nhìn qua, thấy trên đó có một trang bị ai đó dùng bút ghi vài chữ vào chỗ trắng.

Mặc dù chỉ nhìn thoáng qua trong chớp nhoáng, nhưng Hàn Ngâm vẫn cảm thấy nét chữ này rất quen, hình như là...

Tim cô thót lên, đưa tay chớp lấy quyển sách, ngược mặt hỏi: “Lạc sư huynh, cho muội mượn quyển sách này đọc một chút được không?”

Quyển sách này là do Lạc Vân Khanh mượn từ Tàng Tịch điện, chỉ để ở đó mà quên đọc, mãi tới hai ngày gần đây cần phải tinh dưỡng thương thế, không thể đề khí tu luyện, hấn mới lật ra để giải sầu, bây giờ thấy Hàn Ngâm muốn mượn thì cũng gặt đầu như chuyện đương nhiên: “Muội lấy xem đi.”

Hàn Ngâm cảm ơn, sau đó ôm sách chạy vội đi, chẳng mấy chốc đã chui về viện của mình, khấn cấp lật trang đó ra.

Quả nhiên!

Đây là nét chữ của Nguyên Nhất chân nhân, những ngày còn ở thôn Phượng Tuyền cô đã nhìn tới phát ngấy, liếc mắt là nhận ra ngay, thế nhưng nội dung của dòng chữ này lại khiến cô mở to mắt kinh ngạc —

Trên núi có cây, trên cây có cành, lòng ta có nàng, nàng chẳng hay!

Không không không! Đây không phải trọng điểm, cứ coi như tiện tay chọn một câu thơ rồi viết nghịch ngoạc thế thôi, nhưng ý nghĩa của câu thơ này rõ ràng là yêu thầm mà người ta không biết, đau lòng ôm ấp tình cảm đơn phương.

Đầu óc Hàn Ngâm rối bời, Nguyên Nhất chân nhân sao lại tiện tay viết một câu thơ thế này chứ!

Cô lật lại bìa sách, phát hiện đây là một quyển sách cổ trình bày chân pháp đại đạo cực kỳ khô khan tẻ nhạt, đến đây cô đã hoàn toàn rối tung.

Được rồi! Óc tưởng tượng của cô quá mức nghèo nàn, thật sự không tưởng tượng nổi lúc Nguyên Nhất chân nhân đọc một cuốn chính kinh như vậy, tại sao có thể nghĩ ra được một câu thơ tình, còn tiện tay viết vào trong sách. Trừ khi, lúc y đọc sách hồn đã bay lên trời, cho nên mới cảm tác nghĩ ra một bài thơ, rồi chép lại theo cảm giác.

Nếu không thì...

Hàn Ngâm bỗng nhiên nghĩ tới một khả năng!

Câu thơ này có khi nào là cố ý viết ra để ai đó vô tình nhìn thấy lúc đọc quyển sách này?

Cô càng nghĩ càng rối.

Quả thực, cô từng đoán Nguyên Nhất chân nhân và Sở Mộ Tuyết lương tình tương duyệt, nhưng suy đoán theo lẽ thường thì người động tình trước phải là Sở Mộ Tuyết mới đúng, vì từ lòng kính trọng sư trưởng sinh ra ý nghĩ yêu thương là chuyện dễ dàng, chứ không như người đã tu luyện tới cảnh giới tâm trần bất loạn như Nguyên Nhất chân nhân, cộng thêm kinh nghiệm sống và tuổi tác lớn hơn, lẽ ra càng khó bị ngoại vật quấy rối tâm thần hơn chứ.

Thế nhưng, chỉ với một câu thơ đơn thuần này thôi, sự tình hình như đã trái ngược hoàn toàn, người động tình trước hình như không phải Sở Mộ Tuyết, mà lại là Nguyên Nhất chân nhân!

~ Hết chương 62 ~

63. Chương 63: Độc Câu Tình

Độc Câu Tình

Edit: Yunchan

Hàn Ngâm đã không còn tin vào suy đoán trước đây của mình nữa, mắt liếc qua Tạo Hóa Kim Tiền, gập ngón tay gõ khẽ mặt bàn.

“Khai thật đi, Nguyên Nhất chân nhân và Sở Mộ Tuyết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tạo Hóa Kim Tiền vận vẹo uốn éo, ra vẻ ngạc nhiên: “Hàn Ngâm nhóc tì, Huyết Ngọc Sinh Cơ tốt ghê cơ, vết sẹo trên mặt người loáng cái đã lặn mất tăm rồi kìa!”

Hàn Ngâm bặm môi, hỏi lại: “Là Nguyên Nhất chân nhân thích Sở Mộ Tuyết trước sao?”

Tạo Hóa Kim Tiền lẩm bẩm: “Pháp khí luyện xong rồi, người có muốn xem thử không?”

“Là cái gì?”

Tạo Hóa Kim Tiền phun ra một hạt châu màu vàng nhạt, lớn cỡ trái nhãn: “Châu tránh tà.”

Tên này nghe không được hay ho cho lắm.

Hàn Ngâm nhặt hạt châu lên nhìn thử: “Có ích lợi gì?”

“Mang trên người sẽ không bị yêu mị quỷ khí quấy nhiễu, còn có thể trừ tà tránh ác, tịnh tâm an thần.”

“Vậy sao?” Hàn Ngâm đỡ trán: “Thứ này tặng cho mấy đạo sĩ giang hồ bắt quỷ trừ yêu chắc họ thích lắm đấy.”

Tạo Hóa Kim Tiền bật cười: “Đã nói ngươi vô tri rồi mà không nghe! Cùng là loại trừ tà tránh ác, nhưng pháp khí này lại khác với phù khí, bọn yêu ma quỷ quái tu vi thấp cơ bản không dám tới gần ngươi, vừa chạm vào là tan thành mây khói ngay.”

“Tu vi cao thì sao?”

“Lúc tiếp cận ngươi thì châu tránh tà này sẽ cảnh báo.”

“Được rồi, nói vào điểm chính đi.”

“Mang nó lúc tu luyện sẽ không bị tâm ma quấy rối, còn có thể thu lại khí tức, lúc nghe lén, nhìn lén, đánh lén khó bị ai phát hiện.”

Hàn Ngâm bắt đầu hứng thú: “Nghe lén nhìn lén đánh lén?”

“Đúng thế.” Tạo Hóa Kim Tiền tuyệt vọng với độ dốt đặc của cô: “Nếu ngươi muốn tiếp cận một người có tu vi cao hơn mình, dù thu khí tức lại cũng chẳng có ích gì, chỉ cần hần dò linh thức bốn phía là có thể phát hiện ra sự tồn tại của ngươi. Thế nhưng châu tránh tà này lại khác hẳn, trừ khi tu vi của người đó cao hơn ngươi quá nhiều, cộng thêm ngưng thần chuyên tâm tra xét, bằng không dứt khoát không phát hiện được sự tồn tại của ngươi...”

Nói còn chưa nói hết lời, Thổ Linh trư đã ngậm một viên linh khoáng hơn hở chạy tới tìm Hàn Ngâm đổi đồ ăn, kết quả còn chưa tới gần Hàn Ngâm, châu tránh đã sáng rực lên, bao phủ Hàn Ngâm trong phạm vi một trượng.

Thổ Linh trư chạm phải ánh sáng này trên người chột bốc khói đen, nó “Ếc” một tiếng, vút viên linh khoáng chạy bán sống bán chết ra ngoài, tốc độ còn nhanh hơn lúc tới gấp mấy lần.

Tạo Hóa Kim Tiền cười tới hệt hơi: “Heo... heo yêu cấp thấp...”

Hàn Ngâm xém xịt nhét viên linh khoáng lên, nhét thẳng vào trong mắt tiền: “Nói đi, làm thế nào mới không chế được châu tránh tà này, để nó đừng làm linh thú của ta bị thương.”

Đợi Tạo Hóa Kim Tiền giảng giải hết một thôi một hồi, Hàn Ngâm đã dành Thổ Linh trư xong, luyện thành châu tránh tà, thì trời đã tối mịt.

Tạo Hóa Kim Tiền ngáp một cái thật kêu: “Mệt quá mệt quá, bốn đại gia muốn đi ngủ.”

“Được thôi.” Hàn Ngâm cười nhẹ: “Ngươi nói cho xong chuyện Nguyên Nhất chân đi rồi muốn ngủ thì ngủ.”

Tạo Hóa Kim Tiền: “... Ngươi còn chưa chịu thôi?”

“Tại ngươi thiếu thành thật thôi! Chuyện đã qua lâu thế rồi, ngươi nói nhanh gọn lẹ một chút thì có làm sao đâu?”

Tạo Hóa Kim Tiền nói giọng hùng hồn đầy lý lẽ: “Cũng vì chuyện đã qua lâu như vậy, ta mới không biết ngươi điều tra để làm gì!”

Hàn Ngâm còn hợp lý hợp tình hơn cả nó: “Lẽ ra ta không tính điều tra đâu, nhưng ngươi không thấy sao, thôn Phượng Tuyền bị tàn sát, Sở phu tử bị bắt, tới Lạc sư huynh cũng bị thương, ta nghĩ việc này chắc chắn có liên quan, không điều tra ra thì ta làm sao biết Ma môn đang âm mưu chuyện gì!”

Tạo Hóa Kim Tiền cười giễu: “Biết được âm mưu của Ma môn thì sao nào, chỉ với tu vi của ngươi thì làm được gì? Đừng nói với ta ngươi đột nhiên đổi nết, muốn quên mình vì người, làm người nghĩa hiệp cứu thế nhân trong cảnh dầu sôi lửa bỏng nhé.”

Hàn Ngâm bị nó đâm cho ghen hòng, sau đó thở dài nói: “Được rồi, nói thẳng ra thì sống chết của thế nhân có liên quan gì tới ta đâu? Ta cơ bản không quan tâm, ta chỉ hy vọng những người quan tâm ta, những người đối xử tốt với ta không gặp phải nguy hiểm gì, bởi vậy ta mới muốn điều tra rõ việc này. Nếu chuyện này không liên quan tới họ, thì ngươi yên tâm, ngươi có mời ta cũng chẳng thêm lo, nhưng nếu chuyện này có liên quan đến họ, tuy ta không làm được gì, nhưng nhắc nhở họ một tiếng, để họ cố hết sức tránh xa nguy hiểm, như vậy cũng không được sao!”

Tạo Hóa Kim Tiền vẫn còn độc mồm độc miệng, cười bi thảm: “Người sợ họ chết hết rồi, người sẽ biến thành đồ thảm hại không ai thương không ai yêu như trước đây chứ gì.”

Hàn Ngâm nhướn mày, thừa nhận một cách thản nhiên: “Phải thì sao!”

Cũng vì từ nhỏ cô không nhận được bao nhiêu yêu thương, nên hôm nay mới quý trọng gấp bội, cô không cảm thấy nó có gì sai trái!

Dĩ nhiên, Tạo Hóa Kim Tiền cũng không moi ra được cái sai của cô, nên rơi vào trầm mặc.

Hàn Ngâm nói tiếp: “Đương nhiên, người có quyền không nói, dù gì ta cũng đâu phải chủ nhân của người, chúng ta chỉ có quan hệ lợi dụng lẫn nhau, về cơ bản người không cần phục tùng mệnh lệnh của ta.”

Cô thốt ra lời này chỉ vì giận dữ, tuy Tạo Hóa Kim Tiền không chịu nhận cô làm chủ, còn kiêu căng khó ưa, nhưng dù gì hiện tại nó cũng là thứ thuộc về cô, khiến cho cô phải bao phen liều mạng, nếu nói trừ lợi dụng ra cô tuyệt đối không có chút tình cảm nào với Tạo Hóa Kim Tiền, thì đó là chuyện không thể nào.

Rốt cuộc Tạo Hóa Kim Tiền cũng thỏa hiệp: “Được rồi, xét thấy còn phải tiếp tục lợi dụng người, bốn đại gia nói việc này cho người nghe cũng không sao, nhưng người phải hứa, không được kể cho người khác nghe.”

Hàn Ngâm đáp rất thẳng thắn: “Được...”

Lời còn chưa dứt, cửa sổ bị đóng chặt đột nhiên bị ai đó gõ nhẹ, một giọng lưỡi biếng vang lên bên ngoài: “Có thể dự thính không?”

Hàn Ngâm mở cửa sổ ra, nhìn thấy Mộ Thập Tam.

Ánh trăng mờ chiếu chênh chếch lên người hắn, tạo thành sự đối lập giữa ánh sáng và bóng tối, phác lên dáng người cao ráo sáng sủa của hắn một đường nét rực rỡ.

Hắn nhìn cô, bên môi ẩn chứa nụ cười biếng nhác, đôi mắt chứa sao rạng rỡ lấp lánh.

Từ khi Hàn Ngâm bước vào Cửu Huyền, lần đầu tiên gặp hắn đã cảm thấy người này rất dễ nhìn, đó không phải để chỉ ngũ quan hắn đẹp đẽ, nếu chỉ là đẹp, thì cô thấy ngũ quan của Lạc Vân Khanh còn cân đối hơn hắn, tựa như tạc ra từ ngọc thạch, sạch sẽ không tỳ vết.

Hắn khác xa Lạc Vân Khanh, trên người hắn toát ra một thứ mị lực lưỡi biếng hớp hồn người, loại cảm giác này như một dòng chảy bất định, không tài nào phán đoán được. Khi hắn ở trước mặt người, chỉ cần người nhìn thấy hắn, thì sẽ bị từng hành động cử chỉ, từng nụ cười lời nói của hắn đầu độc, quên mất mọi thứ.

“Ngài vào đi.” Hàn Ngâm thở dài bất lực: “Không phải ngài không có hứng thú với chuyện này, không thích nghe sao?”

Mộ Thập Tam nghiêng người ngồi lên bệ cửa sổ, ánh mắt lóe lên: “Bây giờ ta đổi ý rồi.”

Tạo Hóa Kim Tiền cực không thích hắn đến dự thính, nhưng nó đã thông minh ra rồi, nếu nó không nói, Mộ Thập Tam luôn có cách bắt nó nói, thay vì bị lảng nhục đủ kiểu, trêu cợt đủ điều, thì chỉ bằng nghe lời cho xong, coi như bớt việc.

Nó bất đắc dĩ mở miệng: “Thật ra Sở Mộ Tuyết chưa từng thích Nguyên Nhất chân nhân, lời đồn dụ dỗ sư phụ, đại nghịch bất đạo này đều là do Tống Việt âm thầm thả ra.”

Khóe miệng Hàn Ngâm giật lên, lại là Tống Việt.

Về phần tại sao Tống Việt lại làm thế, nguyên nhân có đây ra đó, không liên quan tới chuyện cô muốn điều tra nên cô không muốn hỏi.

Tạo Hóa Kim Tiền kể lại toàn bộ chuyện năm xưa, hóa ra Sở Mộ Tuyết cũng là một người có tư chất kinh tài tuyệt diệu, lên núi chưa bao lâu đã được chọn vào nội môn, làm đệ tử của Nguyên Nhất chân nhân.

Khi ấy bên cạnh Nguyên Nhất chân nhân chỉ có một đệ tử là Tống Việt, không thể nói tư chất của ông ta kém, vì nếu kém thì đã không vào được nội môn, chỉ có thể nói tâm tính của ông ta không thích hợp để tu tiên, vừa thích khoe khoang, vừa thích xen vào chuyện người khác, khiến bao nhiêu người chán ghét. Thế

nên so với một Sở Mộ Tuyết thông minh sắc sảo, hiểu ý người, phân rõ cao thấp, Nguyên Nhất chân nhân thích ai đã là chuyện quá mức rõ ràng.

Dần dà, mọi việc của Tổng Việt đều do Sở Mộ Tuyết thay thế, người tu tiên không cần tốn công ăn uống, nhưng sinh hoạt cơ bản như ở nằm ngồi nói chung không tránh được. Vì tất cả đều được Sở Mộ Tuyết dốc lòng lo liệu, nên Nguyên Nhất chân nhân ngày càng ưu ái cô hơn, ngay cả thỉnh thoảng xuất môn thăm hỏi bạn bè cũng sẽ mang cô theo.

Nói đến đây, Tạo Hóa Kim Tiền than nhẹ một tiếng: “Thật ra năm đó Nguyên Nhất chân nhân là người lừng danh nhất trong số Cửu Huyền tam tử, lại là thủ đồ của Tôn Đỉnh Tôn chương môn đời trước, có thể truyền nối y bát, nên Tôn chương môn mới giao ta và vườn linh động thiên lại cho Nguyên Nhất chân nhân. Nhưng danh tiếng vang dội, tu vi cao thâm, khiến y khó tránh khỏi hăng hái bốc đồng, làm việc cũng thiếu thận trọng, vì thế đã rước lấy không ít cường địch ở Yêu môn và Ma môn, có một lần y dẫn theo Sở Mộ Tuyết ra ngoài đã bị Yêu môn liên thủ làm trọng thương, may mắn mới giữ được mạng.”

Hàn Ngâm sụp mặt trầm ngâm, không biết nguyên nhân Tổng Việt cực ghét yêu loại có liên quan gì tới việc này hay không đây.

“Nhờ có linh quả trong vườn linh động thân chữa thương, thương thế của Nguyên Nhất chân nhân thật ra không đáng ngại, chẳng qua trong lũ yêu dã thương y, có một Mị Linh Hồ tu hành ngàn năm, ả đã hạ trên người y độc Câu Tình...” Tạo Hóa Kim Tiền càng nói giọng càng nhỏ, khi nói đến đây thì im bặt.

“Sao không nói tiếp nữa?” Hàn Ngâm kinh ngạc: “Nếu như Nguyên Nhất chân nhân yêu đệ tử của mình là do trúng phải độc Câu Tình, thế thì cũng đâu tổn hại gì tới anh danh một đời.”

Đúng là không thể nói chuyện với nhóc tì vô tri này mà!

Tạo Hóa Kim Tiền hừ một tiếng phớt lờ cô, trái lại Mộ Thập Tam lại bỗng nhiên mỉm cười: “Độc Câu Tình, nghĩa như tên, trong lòng phải có tình thì mới có thể câu ra, nếu không có tình thì độc này chỉ vô ích.”

Hàn Ngâm giật mình: “Nghĩa là, trước khi trúng độc Nguyên Nhất chân nhân đã yêu Sở Mộ Tuyết?”

Mộ Thập Tam thu lại nụ cười: “Như một đốm lửa mới nhóm lên, ban đầu chỉ rất nhỏ, với tu vi và tâm cảnh của Nguyên Nhất chân nhân, cố gắng thì vẫn có thể khống chế được, nhưng sau khi trúng độc, tư tình mọc lan trói buộc, chưa kể người thương ngày ngày xuất hiện ngay trước mặt, rễ độc ngày một cắm sâu, sợ là không thể giải được nữa.”

“Đúng thế!” Tạo Hóa Kim Tiền cất giọng phụ họa đầy hiềm hoi: “Quãng thời gian đó tính tình của Nguyên Nhất chân nhân vô cùng nóng nảy, hờ ra là phát hỏa với Sở Mộ Tuyết, có một lần thậm chí còn đuổi cô ta ra khỏi môn phái, nhưng thuốc giải của độc Câu Tình khó tìm, y có vùng vẫy cỡ nào đi nữa cũng vô dụng, cuối cùng vẫn chìm sâu vào biển tình, cố gắng bao nhiêu cũng không chống lại được nỗi khổ tương tư, nên đã đích thân đón Sở Mộ Tuyết về lại Cửu Huyền.”

Như vậy à!

Hàn Ngâm nhìn Tạo Hóa Kim Tiền chằm chằm: “Tại sao không kể nữa?”

Tạo Hóa Kim Tiền phát cáu: “Chẳng phải ngươi muốn biết chuyện của Nguyên Nhất chân nhân với Sở Mộ Tuyết sao? Ta kể hết cho ngươi biết rồi, ngươi còn muốn thế nào nữa hả?”

Hàn Ngâm nhướn mày: “Đừng lừa phỉnh ta, chuyện quan trọng nhất ngươi còn chưa nói! Nếu Nguyên Nhất chân nhân đuổi Sở Mộ Tuyết ra khỏi môn phái, sau đó lại đón về, thì tại sao Sở Mộ Tuyết lại phản bội Cửu Huyền, dẫn thân vào Ma môn?”

Tạo Hóa Kim Tiền phát ghen, lát sau mới há mồm mắng: “Đáng ghét!”

~ Hết chương 63 ~

64. Chương 64: Chúng Ta Bỏ Trốn Đi

Chúng ta bỏ trốn đi

Edit: Yunchan

Ghét thì ghét đi, dầu sao Hàn Ngâm cũng chưa từng thấy Tào Hóa Kim Tiền thích mình bao giờ, nên cũng chẳng sợ làm cho nó ghét hơn.

Cô giục: “Nói mau!”

Tào Hóa Kim Tiền thở dài chịu thua: “Cũng chả có gì đáng nói, chẳng là ở thôn Phượng Tuyền Sở Mộ Tuyết có một người bạn thanh mai trúc mã, sau khi bị Nguyên Nhất chân nhân đuổi ra khỏi môn phái, cô ta có về đó ở một thời gian, có lẽ do tâm tình buồn khổ, nên cô ta rất thân thiết với tên thanh mai trúc mã đó, sau này được Nguyên Nhất chân nhân đón về Cửu Huyền, còn lén chạy về thường xuyên, bí mật gặp mặt người đó trong rừng.”

Hàn Ngâm ngó ra: “Nói vậy, mật đạo Súc Địa Thành Thốn trong thạch thất là do Sở Mộ Tuyết thiết kế sao?”

Mộ Thập Tam quả quyết: “Là Nguyên Nhất chân nhân thiết kế, Súc Địa Thành Thốn là pháp thuật tinh diệu, tu vi của Sở Mộ Tuyết không đủ.”

Tào Hóa Kim Tiền cười hề hề khoái trá: “Nói chuyện với người thông minh thật là khỏe.”

Ủ, cô là đồ ngốc được chưa!

Hàn Ngâm đỡ trán, vị Tiền gia này có khuynh hướng học thói xấu, hử một tý là khích bác ly gián, may mà lòng dạ cô rộng rãi, hơn nữa Mộ Thập Tam là sư thúc, hiểu biết nhiều hơn cô cũng phải thôi, chẳng có gì phải giận!

Cô chỉ nói tiếp: “Nguyên Nhất chân nhân phát hiện ra chuyện họ lén lút gặp gỡ thì có ghen tuông không?”

Lúc thốt ra hai chữ ghen tuông này cảm giác thật là kỳ diệu, cô bắt đầu tưởng tượng ra dáng vẻ ghen tuông của Nguyên Nhất chân nhân, kết quả hiện lên trong đầu lại là gương mặt của Chu Tình Nhi, tự dưng thấy buồn cười.

“Có gì đáng cười!” Tào Hóa Kim Tiền tức giận nói: “Chờ tới khi ngươi ghen thì biết, để coi lúc đó còn cười nổi không.”

“Xin hỏi.” Mắt Hàn Ngâm hấp háy: “Tiền gia ăn giấm chua rồi à, sao lại biết rõ thế ta.”

“Nè!” Tào Hóa Kim Tiền quát to: “Bổn đại gia chưa ăn thịt heo, lẽ nào chưa từng thấy heo chạy sao?”

Vừa nghe thấy câu này, Thổ Linh trư lập tức im thin thít, lặng lẽ chui xuống dưới gầm giường, như sợ vị Tiền gia này liếc thấy nó lại đột nhiên muốn ném thử mùi thịt heo.

Còn Hàn Ngâm ấy à, thật lòng cô rất muốn biết sau khi vị Tiền gia này tu ra hình người thì sẽ có dáng vẻ gì, nếu như ghen thì sẽ có vẻ mặt gì. Nhưng cô biết loại vấn đề này mà hỏi ra, có lẽ đêm nay đừng hòng nghe tiếp chuyện của Sở Mộ Tuyết, đành phải giục nó: “Đừng lạc đề, kể tiếp đi.”

Rốt cuộc là đồ ngốc nào đang chạy lạc đề hả!

Tào Hóa Kim Tiền nổi trận lôi đình, đang định chửi bới cho bõ tức, thì bất thành linh nhìn thấy ánh mắt như cười như không của Mộ Thập Tam lướt qua mình, nó tức tốc xui xuống, nói tiếp: “Ta nhớ tên thanh mai trúc mã của Sở Mộ Tuyết họ Liễu, tên hình như là Liễu Sinh Tuyền. Sở Mộ Tuyết có thích hấn hay không thì ta không biết, vì lúc họ gặp nhau cũng không làm gì vượt quá luân thường, đa phần là hai người nằm trong bụi cỏ trò chuyện, Sở Mộ Tuyết kể khổ, Liễu Sinh Tuyền lắng nghe, có lúc còn kể chuyện cười chọc cho cô ta vui.”

Nói đến đây, nó chần chừ một chút: “Lúc đầu hai người họ chỉ lén gặp nhau. Nguyên Nhất chân nhân rất khó chịu, nhưng vẫn giả vờ làm như không biết, cũng không ngăn cấm. Nhưng nào ngờ có một hôm Liễu Sinh Tuyên bỗng nhiên tỏ tình với Sở Mộ Tuyết, nói muốn đến nhà cô cầu thân, cưới cô về làm vợ...”

Hàn Ngâm đỡ trán: “Sở Mộ Tuyết sẽ không đồng ý, người tu tiên không thể nào có duyên phận với người phạm tục được.”

Mộ Thập Tam lại nói khác: “Ta đoán Sở Mộ Tuyết sẽ đồng ý.”

Hàn Ngâm khó hiểu: “Tại sao?”

“Cô ta nhất định đã cảm giác được tình yêu không bình thường của Nguyên Nhất chân nhân đối với mình, vừa sợ hãi vừa kinh hoàng, nhưng không thể nào cự tuyệt thẳng thừng, nên trong lòng mới có nhiều phiền muộn và khổ sở muốn thổ lộ, vả lại nếu cô ta là người thông minh, thì nhất định biết chuyện mình lén gặp riêng Liễu Sinh Tuyên không thể qua mắt được Nguyên Nhất chân nhân, thế nên cô ta muốn mượn cách này để khiến Nguyên Nhất chân nhân hết hy vọng.” Mộ Thập Tam cười nói: “Đáng tiếc người trúng độc Câu Tình không có trái tim sáng suốt để cắt đứt tơ tình, chiều nay nhất định không hiệu quả. Quan trọng nhất là nếu cô ta cự tuyệt, thì sau này sẽ không có chuyện cô ta phản bội lại môn phái.”

Tạo Hóa Kim Tiền diện tiết: “Ta đã nói rồi mà, tên tiểu tử Liễu Sinh Tuyên đó có gì hay đâu, sao Sở Mộ Tuyết lại đồng ý lấy hắn được chứ! Việc này đương nhiên đã khiến Nguyên Nhất chân nhân cực kỳ tức giận, khuyên nhủ Sở Mộ Tuyết rất lâu, còn lấy ra bao nhiêu đạo lý lớn để dạy bảo, nói cô ta làm thế sẽ tu tiên không thành, đáng tiếc Sở Mộ Tuyết nhất quyết không nghe, quyết lòng xuất giá.”

Hàn Ngâm nhủ thầm, đương nhiên Sở Mộ Tuyết sẽ không nghe, nếu đổi lại là cô thì cũng không nghe. Nguyên Nhất chân nhân yêu Sở Mộ Tuyết, vả lại còn yêu đến nỗi khiến Sở Mộ Tuyết phải rối rắm, vừa bày ra vẻ đạo mạo trang nghiêm với Sở Mộ Tuyết, còn lấy ra thân phận sư phụ để giáo huấn Sở Mộ Tuyết, thử hỏi làm sao Sở Mộ Tuyết tin phục đây!

Cô hiểu kỳ hỏi: “Sau đó Nguyên Nhất chân nhân tới làm khó Liễu Sinh Tuyên sao? Nếu không, Sở Mộ Tuyết đã chẳng tới mức ân oán ghê tởm với sư môn rồi.”

Tạo Hóa Kim Tiền giọng châm biếm: “Cuối cùng người cũng đoán đúng được một lần. Sau khi Nguyên Nhất chân nhân phạt Sở Mộ Tuyết nhốt mình suy ngẫm thì đi tìm Liễu Sinh Tuyên, chẳng qua cũng không phải làm khó dễ gì hắn, chỉ nói hắn làm thế sẽ hại Sở Mộ Tuyết, khiến cô không thể thành tiên, nhập vào luân hồi chịu đau khổ. Có vẻ Liễu Sinh Tuyên thật lòng yêu Sở Mộ Tuyết, nên đã quyết định từ bỏ ý định cầu hôn, làm theo đề nghị của Nguyên Nhất chân nhân, dọn nhà đi ngay trong đêm.”

Hàn Ngâm không đành được cất giọng mắng: “Quá hèn hạ!”

Tạo Hóa Kim Tiền không thích có người nói xấu Nguyên Nhất chân nhân, lập tức cá giận dộp lại: “Hèn hạ chỗ nào hả! Nguyên Nhất chân nhân chỉ nói sự thật thôi, người tu tiên và người phạm tục yêu nhau, làm sao có được kết quả tốt? Qua vài chục năm, một người tóc trắng xóa, một người vẫn là thiếu nữ hồng nhan, về sau còn phải đối mặt với sinh ly tử biệt, tình cảm như vậy chỉ mang tới thống khổ, huống chi Sở Mộ Tuyết cũng không quá thích Liễu Sinh Tuyên, sớm ngày ly tan, đau dài không bằng đau ngắn, có gì không tốt?”

“Đương nhiên không tốt!” Hàn Ngâm cướp lời: “Đều là tuệ kiếm cắt đứt tơ tình như nhau, nếu y cắt đứt tơ tình trong lòng mình trước thì ta đây bội phục y, nhưng y lại ôm lòng ích kỷ, đi cắt đứt tơ tình của người khác thì có gì mà hay?”

Tạo Hóa Kim Tiền không cãi lại cô, há mồm mắng: “Nói nhiều thế làm gì hả, rốt cuộc người có muốn nghe hay không, không nghe bỏn đai gia cũng không có hứng nói nữa!”

“Nghe!” Hàn Ngâm cầm lên được thì cũng đặt xuống được, cơn tức giận bất bình thoát cái tắt ngóm, lấy lại nét mặt thản nhiên nghe kể chuyện xưa.

Tạo Hóa Kim Tiền đành phải nói tiếp: “Việc này hồng ở chỗ, Nguyên Nhất chân nhân muốn thử xem rốt cuộc Sở Mộ Tuyết thích Liễu Sinh Tuyên bao nhiêu, do đó chờ Liễu gia dọn đi xong, y trở lại nói với Sở Mộ Tuyết rằng mình đã ra tay diệt trừ Liễu Sinh Tuyên, để cho cô an tâm tu tiên, đừng nghĩ đến chuyện xuất giá nữa. Lúc đó Sở Mộ Tuyết nghe xong chẳng có phản ứng gì, mấy ngày sau, cô ta bắt ngờ hạ độc trong trà của Nguyên Nhất chân nhân. Nhưng Nguyên Nhất chân nhân lại không trách cô ta, thậm chí còn dốc

hết sức ếm nhem việc này, cô ta đã không cảm kích, còn nhân lúc sơ hở để lại thư trốn đi, nói rằng từ nay về sau ân đoạn nghĩa tuyệt với Nguyên Nhất chân nhân, không bao giờ quay về Cửu Huyền nữa.”

Hàn Ngâm nghe xong thì quay đầu đi, để tránh khắc khẩu tiếp với Tào Hóa Kim Tiền, cô cố đưa ra một bình luận khách sáo nhất: “Nằm trong dự liệu.”

“Ta không hiểu nổi!” Tào Hóa Kim Tiền thỉnh giáo ngược lại cô: “Nếu Sở Mộ Tuyết thích Liễu Sinh Tuyên nhiều như vậy, cô ta phản bội môn phái vì hắn cũng được đi, nhưng sự thật không phải vậy, tại sao cô ta phải làm vậy?”

Mộ Thập Tam bật cười khê: “Ta không giết người, người lại chết vì ta.”

Hàn Ngâm nói hùa theo: “Đúng thế, nhất định Sở Mộ Tuyết tưởng mình hại chết Liễu Sinh Tuyên, một bên là thanh mai trúc mã, sinh tử cách biệt, một bên là ân tình sư môn, không thể báo thù, ngoài ra đi thì còn con đường nào khác sao?”

Tào Hóa Kim Tiền la lên: “Cô ta hạ độc báo thù!”

Hàn Ngâm cười nhạo: “Người tu tiên nào dễ bị độc chết thế chứ, huống chi trong vườn linh của Nguyên Nhất chân còn có linh dược giải độc, cô ấy chỉ muốn xả một chút oán hận trong lòng thôi. Hành động này rõ ràng là để cắt đứt ân oán với Nguyên Nhất chân nhân!”

Tào Hóa Kim Tiền im lặng một lát, rồi mới nói tiếp: “Chuyện sau đó ta không rõ lắm, không biết có phải Nguyên Nhất chân nhân đã chết tâm hay không mà chỉ ra ngoài tìm cô ta hai lần, ai dè Sở Mộ Tuyết lại hoàn toàn không về thôn Phượng Tuyền, tìm kiếm không được y bèn bế môn tĩnh tu, cho đến khi...”

Hàn Ngâm thúc giục: “Đừng thừa nước đục thả câu, nói mau!”

Tào Hóa Kim Tiền trở nên buồn bã: “Cho đến khi Sở Mộ Tuyết thành thân với Ma chủ, y bỗng nhiên xuất quan, tĩnh tọa một đêm nhưng không vượt qua tình kiếp, nên đã đi về cõi tiên.”

Trong phòng thoát cái rơi vào yên ắng, mọi âm thanh đều tắt ngấm.

Hàn Ngâm thầm than, hóa ra quan hệ giữa Sở Mộ Tuyết và Ma môn không bình thường, nhưng cô vẫn còn chỗ rối rắm, câu chuyện cũ này có quan hệ gì với chuyện Ma môn tàn sát thôn Phượng Tuyền, bắt Sở phụ tử. Vì dựa theo lẽ thường, với mối quan hệ này, Ma môn không nên hạ thủ với thôn dân và người nhà của Sở Mộ Tuyết mới đúng chứ.

Cô dăm chiêu một lát rồi nói: “Tòa nhà hoang ta ở lúc còn ở thôn Phượng Tuyền được người ta gọi là nhà cũ của Liễu gia, chẳng lẽ căn nhà đó là của Liễu Sinh Tuyên?”

“Chính nó.” Tào Hóa Kim Tiền cười lạnh: “Gì mà giành đất xảy ra tai nạn, từ đó trở đi căn nhà không được bình an, những thứ này chỉ toàn là lời đồn nhảm, sự thật là có một quãng thời gian Sở Mộ Tuyết thường đi tìm Liễu Sinh Tuyên vào nửa đêm, cô ta mặc bạch y của Cửu Huyền, lúc ẩn lúc hiện nên khó tránh bị người ta nhìn thấy, ồn ào tới nỗi có vài hạ nhân của Liễu gia hoảng sợ, vừa hay sau đó Liễu Sinh Tuyên lại muốn dọn đi, nên lấy việc này làm cái cớ, thuyết phục đại ca hắn là Liễu Thừa Nghiên. Bằng không cả một phần gia nghiệp lớn như thế, đâu thể nào nói ném là ném ngay được.”

Hàn Ngâm bình tĩnh, cô đã nói rồi mà, ngay từ đầu cô đã thấy tòa nhà đó không có vấn đề gì, ầm ĩ cả buổi té ra là nguyên nhân này.

Tào Hóa Kim Tiền còn mãi thổn thức than dài: “Nguyên Nhất chân nhân thật đáng thương, nếu vượt qua được ái tình này, có lẽ y đã phi thân thành tiên rồi.”

Hàn Ngâm quay đầu: “Nói thật với người, ta thấy trong chuyện này, người không đáng thương nhất chính là Nguyên Nhất chân nhân, y trúng độc Câu Tinh, ta vốn đồng tình với y, nhưng y hành động như vậy lại khiến người ta không thích nổi.”

“Y làm được như vậy là đã khá lắm rồi!” Tào Hóa Kim Tiền không phục: “Nói với nhóc tì này đúng là phí sức, Mộ Thập Tam người tới đây cho cái nhận xét đi! Đối lại là người, người sẽ làm thế nào?”

“Ta?” Mộ Thập Tam dựa lên bệ cửa sổ, cong môi cười khê: “Xin lỗi, đạo bất đồng bất tương vi mưu(*), ta không bội phục nổi hành động của Nguyên Nhất chân nhân, nếu ta yêu một người, bất kể là lừa gạt hay dụ dỗ, ta nhất định phải khiến nàng cũng yêu ta!”

(*) Không cùng chí hướng thì không thể đàm luận.

Tạo Hóa Kim Tiền buồn bực: “Nếu sau khi dụ dỗ lừa gạt xong, cô ta vẫn không yêu người thì sao?”

Mộ Thập Tam trả lời vô cùng ngạo nghễ: “Chuyện này hoàn toàn không thể xảy ra.”

“Ta nói nếu như! Là giả thiết!”

Mộ Thập Tam cười lười: “Thế thì cứ thả nàng đi, giữ lại bên cạnh để dần vặt nhau làm gì? Nếu không nữa thì triệt để khắc chế tình cảm của mình, không nên thể hiện ra làm ảnh hưởng đến nàng. Nói tóm lại ta sẽ không che che giấu giấu lo trước nghĩ sau, để sau khi làm đủ chuyện tiểu nhân lại phải chấp tay dâng nàng cho người khác.”

“Người —” Tạo Hóa Kim Tiền giận sôi: “Y che che giấu giấu lo trước nghĩ sau bởi vì y và Sở Mộ Tuyết là sư đồ! Sư đồ!”

Mộ Thập Tam nói giọng khinh thường: “Sư đồ thì sao, chẳng phải tu tiên là để trường sinh tiêu dao, tự do không ràng buộc ư? Nếu sợ người khác lời ra tiếng vào thì đừng tu tiên nữa. Việc này nếu đổi lại là ta, nghe kẻ nào dám nói bậy nói bạ, ta sẽ đâm cho hắn hai phát, hỏi lại hắn một câu, mắc mớ gì tới người!”

Nếu Tạo Hóa Kim Tiền có máu để phun, thì chắc đã phun ra ba lít máu từ đời nào rồi.

Hàn Ngâm lại đứng bên cạnh nhìn hắn với cặp mắt lấp lánh, vẻ mặt vô vàng sùng bái: “Mộ sư thúc, quá oách!”

“Nói thừa.” Mộ Thập Tam lấy tay chống má, nhìn Hàn Ngâm ẩn ý đưa tình: “Cô nhóc Hàn Ngâm, hay là, chúng ta bỏ trốn đi.”

Hàn Ngâm nghệt mặt ra một giây, nhưng chỉ cho là hắn nói đùa nên đáp lại rất khẳng khái: “Được thôi! Muốn bỏ trốn tới đâu nào?”

Ai dè Mộ Thập Tam lại tức tốc vươn người vào cửa sổ, tay trái tóm Tạo Hóa Kim Tiền, tay phải vòng qua eo Hàn Ngâm kéo cô ra ngoài cửa sổ, bay vút đi.

Đến đây Hàn Ngâm mới phát hoảng: “Nè, ta nói đùa thôi, ngài muốn dẫn ta đi đâu?”

Mộ Thập Tam bật cười: “Nhân lúc đêm nay tối trời, chi bằng bỏ trốn tới Tàng Tịch điện tản bộ đi.”

~ Hết chương 64 ~

65. Chương 65: Tà Pháp Ma Môn

Tà pháp Ma môn

Edit: Yunchan

Trăng khuất trong mây, ánh sao lu mờ.

Ngoài tiếng kêu trầm thấp của côn trùng nhịp nhàng như sóng thủy triều, trong Tàng Tịch điện chỉ còn lại một vẻ im ắng.

Hàn Ngâm nằm bò trên bờ tường ngoài điện, lưỡng lự nói: “Yên tĩnh quá, hay là ban ngày chúng ta quay lại?”

Mộ Thập Tam cười khê, phi thân nhảy xuống.

“Đợi ta với!” Hàn Ngâm quỳnh lên, bám vào bờ tường nhảy xuống theo, ai dè “Bẹp” một tiếng, cái mông tiếp xúc thân mật với mặt đất, đau tới độ cô hít khí lạnh, nói không ra lời.

“Ngốc!” Mộ Thập Tam cúi người kéo cô dậy, tiện thể phải y phục cho cô: “Không biết dùng Khinh Hồng thuật sao?”

Đây là lần thứ hai Hàn Ngâm nghe thấy tên của pháp thuật này, chứng tỏ đây là loại pháp thuật thường gặp, ai ai cũng biết. Cô thở chậm lại, điều động linh khí bên trong đan điền, thì một loại pháp thuật rồi hỏi: “Đây là Khinh Hồng thuật à?”

Mộ Thập Tam thấy quanh người cô phát ra hào quang xanh biếc, bèn lắc đầu nói: “Không phải, đây là Diệp Lạc thuật, tác dụng gần giống với Khinh Hồng thuật.”

“Thế loại này?” Hàn Ngâm thử lại.

“Đây là Thủy Tức thuật.”

Hàn Ngâm thử chừng hai mươi loại pháp thuật, cuối cùng cũng thử trúng Khinh Hồng thuật được một lần.

Mộ Thập Tam hí mắt hỏi cô: “Mấy loại pháp thuật này ngươi không dùng tới, học để làm gì?”

“Ồ.” Hàn Ngâm có hơi lúng túng: “Dùng chứ dùng chứ... không phải biết càng nhiều càng tốt sao...”

Trên thực tế cô rất vô tội, pháp thuật không dùng được mà còn nhớ chính là Liễu Tích Tích, tất cả truyền hết vào não của cô, cô vẫn chưa có thời gian để nghiên cứu kỹ, nên tất nhiên dùng còn lộn xộn.

Mộ Thập Tam nhìn cô không nói gì, chỉ tiện tay quăng cho cô một quyển sách.

Cô đang định mở ra, hần lại nói: “Hiện tại đừng xem.”

“Vâng.” Sư thúc hiềm khi hào phóng, đồ tặng cũng không phải tồi, Hàn Ngâm hí hửng bỏ quyển sách vào trong túi Càn Khôn, lúc ngẩng đầu lên thì đã thấy hần đi xa, vội vã đuổi theo kéo ông tay áo hần: “Ngài không tới đây tản bộ thật chứ?”

“Tới hậu điện tìm sách.”

“Sách gì?”

Mộ Thập Tam cười khê: “Ta biết rồi thì còn cần đi tìm sao?”

Nhưng mà, không biết thì còn tìm gì nữa!

Hàn Ngâm nhin một lát, rồi nuốt câu này vào bụng, theo Mộ Thập Tam đến trước cửa hậu điện, thấy hần đứng ngăn ra đó, bèn nói nhỏ: “Ta không mở được cửa điện này đâu. Nếu ngài muốn lên vào đó, ờ... ta có thể canh chừng cho ngài...”

Cô thầm hạ quyết tâm trong lòng, ngộ nhờ Mộ Thập Tam xông trận bị tóm, cô có thể nhanh chân bỏ chạy. Dù sao, đọc quang minh chính đại lúc phơi sách, với đêm hôm khuya khoát mò tới đây trộm sách, là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, cô không muốn làm cái đệ tử chết chung một nút đầu.

Nào ngờ hàng mi dài của Mộ Thập Tam khê nâng lên, liếc mắt nhìn cô cười mập mờ, sau đó lấy miếng ngọc bội đen bên hông ra cởi bỏ trận pháp bên ngoài, sau đó sải bước đi vào.

Hàn Ngâm bối rối, cúi đầu, lạng lẽ vào theo.

Trong điện rất tối, vì ở đây cất toàn là sách, nếu có một ánh nến nhỏ cũng rất dễ cháy. Nhưng phạm vi chiếu sáng của Tụ Quang thuật hết sức có hạn, Hàn Ngâm vừa định hỏi hần làm sao tìm được trong cảnh đen như mực thế này, thì chợt thấy hần vung tay lên, hàng nghìn con hồ điệp tỏa sáng như sao bay ra từ ngón tay hần, trong tích tắc đã bay rợp cả hậu điện, đậu trên giá sách, bên cạnh sách, còn cả bên chân và quanh người họ, thoảng chớp đã chiếu sáng cả căn phòng tối om.

Đẹp quá, thật thần kỳ!

Mắt Hàn Ngâm lấp lánh: “Sư thúc, mấy con hồ điệp phát sáng này ở đâu ra thế?”

Mộ Thập Tam vẫy tay, hàng loạt quyển sách cất trên giá tự động bay vào trong tay hắn, hắn nương theo ánh sáng phát ra từ cơ thể hồ điệp, vừa lật sách vừa đáp lơ đãng: “Là loại pháp thuật xoàng mà bọn đạo sĩ bên ngoài dùng để đóng giả thần tiên, chút tài lẻ mà thôi.”

Óc Hàn Ngâm lóe sáng: “Xén cỏ làm ngựa, rắc đậu thành binh?”

“Đúng.” Mộ Thập Tam nhìn cô mỉm cười: “Chính là loại pháp thuật này, của ta là xé giấy hóa bướm.”

Hàn Ngâm vẫn còn lơ mơ: “Nhưng giấy đâu có phát sáng.”

“Tinh Tinh thảo trồng trong hậu viện của người dùng để nhuộm giấy khá tốt.” Hắn tiện tay ném quyển sách đã lật qua vào ngực cô: “Xếp lại thay ta.”

Hàn Ngâm đón sách mà mặt đen sì: “Ngài tới hậu viện của ta lúc nào?”

Mộ Thập Tam rũ mắt đáp: “Lúc người mất tích, ta nuôi nhiều thỏ như vậy dù sao vẫn cần ăn cỏ, thấy Tinh Tinh thảo trong hậu viện của người sắp mọc tràn lan, nên nhân tiện dọn ít cỏ cho người thôi. Chắc, chuyện qua lâu rồi, người không cần phải cảm tạ ta đâu.”

Có ai ở đây muốn tạ ơn hắn hả...

Nhưng nhìn lũ hồ điệp phát sáng bay chập chờn quanh người hắn, hất lên cơ thể khiến hắn như một điệp tiên bước ra từ ảo mộng, Hàn Ngâm rất bội phục sáng ý của hắn, một tiểu pháp thuật đơn giản khi vào tay hắn lại trở thành khác thường ngay lập tức. Đường nhiên, điều kiện tiên quyết là loại sáng ý này hắn nên dùng một phần nhỏ vào luyện đan thì hay nhất, bằng không kỳ trước luyện ra đan làm tóc đổi màu, nói không chừng kỳ sau là khiến cho móng người ta mọc đuôi.

Tàng Tịch điện yên ắng lại, chỉ nghĩ thấy tiếng lật sách xoàn xoạt của Mộ Thập Tam, tiếc là lật cả buổi mà hắn vẫn không tìm ra quyển mình muốn tìm.

“Không đúng.”

“Không phải.”

“Quyển này cũng không phải!”

Hắn lật đến phát chán, sách ném ra đã chất đầy trên đất.

Hàn Ngâm nhặt sách muốn vã mồ hôi, đau đầu nói: “Rất cuộc ngài muốn tìm sách gì?”

“Không biết.”

“Dù sao cũng phải có một phạm vi chứ? Cả Tàng Tịch điện này đã được ta phơi nắng hết, còn tự tay sắp xếp, ngài phải cho ta một phạm vi thì ta mới biết sách ngài muốn tìm đại khái đặt ở chỗ nào, còn đỡ hơn ngài lật bậy lật bạ không đầu không đuôi.”

“Ừm.” Mộ Thập Tam nghe cô nói xong, tốc độ lật sách chậm lại, nhưng vẫn trầm ngâm chưa nói ra lời, tầm mắt hướng ra sau lưng cô.

Hàn Ngâm quay đầu lại nhìn theo ánh mắt hắn, thấy Ngô Cự Liễn đang khoác áo đứng bên cửa, thần sắc vẫn ôn hòa như nào giờ, không nhìn ra trong lòng đang suy nghĩ điều gì, nhưng cô vẫn hơi lúng túng, hốt hải xin lỗi: “Ngô trưởng lão, chúng ta chỉ muốn tìm sách, không phải cố ý làm lộn xộn thế này đâu, lát nữa ta sẽ dọn lại hết.”

Ngô Cự Liễn khẽ gật đầu: “Ta nghe động tĩnh nên tới kiểm tra một chút thôi, các người cứ tiếp tục đi.”

Lúc y sắp bước đi, bỗng nhiên ngoái đầu lại hỏi: “Liễn yêu...”

Tích Tích sao!

Hàn Ngâm vội vàng đáp: “Cô ấy thả ta ra xong thì đã bình yên vô sự ra khỏi Cửu Huyền rồi.”

Tuyệt đối không phải hoa mắt!

Cô nhìn thấy trong mắt Ngô Cự Liễn ánh lên ý cười, sau đó gật đầu với cô, trước khi đi còn nói với cô một câu: “Nếu người không rảnh, thì ngày mai không cần tới đây chép sách giúp ta.”

Hàn Ngâm còn đang nhìn theo bóng lưng Ngô Cựu Liễu, Mộ Thập Tam chợt hỏi: “Liều yêu?”

Hự, việc này không thể cho người khác biết, nhưng Mộ Thập Tam thì không sao, vì dù gì chuyện hắc biết cũng nhiều quá mức cho phép rồi, thêm bớt một chuyện cũng chẳng khác gì.

Hàn Ngâm bèn kể lại sơ lược chuyện Liễu yêu Tích Tích, vừa khép cửa Tàng Tịch điện lại vừa kêu tên Tích Tích.

Tạo Hóa Kim Tiền miễn cưỡng há mắt tiền, Tích Tích liền thò đầu ra ngoài, nhấp nháy mắt hỏi: “Kêu ta à?”

“Phải.” Mộ Thập Tam vút đóng sách qua bên, ngồi xuống đất, hỏi cô: “Hàn Ngâm nói cô đã đọc gần hết sách trong Tàng Tịch điện, vậy cô có nhớ loại tà pháp Ma môn nào cần đến tinh khí cốt nhục của cha mẹ không?”

Tích Tích chớp chớp mắt, đáp lại bằng giọng non nớt: “Rất nhiều Tà pháp ma môn có công dụng này, người hỏi như vậy, trong chốc lát ta kể không hết được.”

Mộ Thập Tam cân nhắc một lát rồi nói: “Vậy loại cần đến ba hồn bảy phách của người quen thì sao?”

“Chuyện này...” Tích Tích cúi đầu suy tư, bỗng nhiên vỗ tay đánh bốp nói: “Đây là tà pháp phục sinh của Ma môn!”

Hàn Ngâm kinh ngạc: “Tà pháp phục sinh?”

Tích Tích biết gì đáp nấy: “Ừ, tinh khí cốt nhục của cha mẹ có thể nặn lại nhục thân, ba hồn bảy phách có thể chế ra dẫn hồn đăng, dẫn dắt hồn phách của người chết, nhưng nếu người này chết quá lâu hồn phi phách tán, hoặc đã nhập vào luân hồi đi đầu thai, cũng có thể dùng ba hồn bảy phách của người quen để luyện hóa ra hồn phách mới, đưa vào nhục thân mới đắp nặn, nhưng người được phục sinh bằng cách này sẽ không có trí nhớ của mình, mà chỉ có ký ức của người khác.”

“Ký ức của người khác?” Hàn Ngâm đoán: “Là ký ức lúc sinh tiền của những người bị luyện hóa hồn phách sao?”

“Đúng vậy.” Tích Tích cau mày nói: “Pháp thuật này rất tà môn, cần dùng thủ pháp tàn nhẫn tột cùng để giết đủ bảy bảy bốn mươi chín người, lúc họ thống khổ nhất thì rút ba hồn bảy phách ra, có vậy mới đảm bảo lúc hồn phách bị luyện hóa sẽ không tan thành mây khói, nhưng phải dùng rất nhiều linh dược quý hiếm, quá trình luyện hóa cũng rất phức tạp, tuyệt đối không phải là việc có thể làm một sớm một chiều.”

“Các người hỏi cái này làm gì?” Tích Tích tò mò hỏi: “Chẳng lẽ có người đang dùng loại tà pháp này à?”

Vấn đề này Hàn Ngâm không trả lời được, đành phải quay qua hỏi Mộ Thập Tam: “Mộ của mẹ Sở Mộ Tuyết bị trộm sao?”

Mộ Thập Tam gật đầu, đây chính là thứ hắc điều tra được trong lần xuống núi này.

Người chết bất đắc kỳ tử, hồn phách thường sẽ vất vưởng ở nơi mình chết mà không muốn vào địa phủ. Hắc vốn định chiêu hồn của thôn dân Phụng Tuyền, để thử xem có hỏi ra được chuyện gì không, nào ngờ có triệu hồi cách mấy cũng không gọi lên được một dải tàn hồn, hắc liền hoài nghi hồn phách của những người này đã bị người ta lấy đi. Sau đó phát hiện mộ của mẹ Sở Mộ Tuyết bị đào lên, Sở phu tử bị bắt đi, cộng thêm câu chuyện cũ nghe được từ Tạo Hóa Kim Tiền đêm nay, hắc bèn chấp nối những chuyện này lại, suy đoán Ma môn làm như thế nhất định có dụng ý của chúng, nhưng tà pháp Ma môn hắc không hiểu lắm, chỉ còn cách đến Tàng Tịch điện tra thử.

“Cái... cái gì!” Tạo Hóa Kim Tiền nghe hết tất cả, không nhin nổi nữa, nuốt trọng Liễu Tích Tích vào rồi há mồm nói: “Người nói là bọn Ma môn muốn phục sinh Sở Mộ Tuyết?”

Mộ Thập Tam gập ngón tay gõ trán, suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu như đoán không sai, thì chắc là vậy.”

“Đây là phương pháp nghịch thiên! Người được phục sinh ắt phải chịu chín tầng lôi kiếp, bọn chúng... bọn chúng...” Tạo Hóa Kim Tiền định gào thét sao bọn chúng dám, nhưng chuyện đã xảy ra sờ sờ trước mắt, người ta cũng làm hết trơn rồi, có hỏi lại cũng chẳng ý nghĩa gì, nó bèn nuốt nghẹn tiếng mắng chửi xuống, hỏi: “Các người tính làm sao đây?”

Hàn Ngâm có hơi do dự: “Sở phu tử...”

Nhưng dù cô có lo lắng cho sống chết của Sở phu tử thì cũng không biết nên đi đâu để cứu người, càng không có năng lực để cứu người, chỉ có thể cắn môi, cúi sụp mắt.

Mộ Thập Tam nhìn cô: “Chuyện này người không cần để ý, chờ ta bảm lại với chương môn, để y quyết định.”

Chương môn...

Hàn Ngâm vẫn chưa quên cái câu mình nhìn thấy trên tờ danh sách kia: Mừng chín tháng mười năm Canh Thân, Cửu Huyền liên thủ với những tiên môn khác, cùng nhau tru diệt.

Sở Mộ Tuyết bị người của tiên môn giết chết, nếu cô ấy sống lại, thì mọi chuyện sẽ thành ra thế nào đây?

~ Hết chương 65 ~

66. Chương 66: Quyển Sách Nhỏ Thần Kỳ

Quyển sách nhỏ thần kỳ

Edit: Yunchan

Lúc sắp ra khỏi cửa điện, Mộ Thập Tam phát tay, hàng nghìn con hồ điệp phát sáng bay lù lượt vào ống tay áo hắn, trong hậu điện lại trở về với bóng tối đặc quánh, sau đó “Kẹt” một tiếng, cửa điện khép lại.

Hàn Ngâm thất thểu: “Sư thúc ngủ ngon, ta phải về ngủ đây.”

“Ừ.” Mộ Thập Tam nói thản nhiên: “Sở phu tử chưa chắc đã chết.”

Chân Hàn Ngâm khựng lại.

Hắn nói tiếp: “Nếu muốn ông ấy chết thì đã chẳng cần tốn công bắt sống, hơn nữa lúc này người cũng nghe thấy rồi đấy, việc này không thể làm một sớm một chiều, may ra vẫn còn cơ hội xoay chuyển.”

“Sư thúc —” Hàn Ngâm ngập ngừng một lát, rồi ngược mặt lên cười nói: “Ngài đang tốt bụng an ủi ta sao? Không cần đâu, từ nhỏ ta đã quen không tim không phổi, dù có đau lòng thì cũng chỉ chốc lát, chớp mắt cái sẽ ổn ngay thôi.”

Nói xong cô phát tay đi thẳng, không muốn bàn chuyện này nữa.

Mộ Thập Tam nhìn bóng cô khuất xa, cong môi cười nhạt.

Từ nhỏ đã không tim không phổi, đó là vì có quá nhiều chuyện khiến bản thân bất lực, nếu không như thế, thì có lẽ đã bị hoàn cảnh vùi dập tới chết, hoặc bị trải nghiệm đau khổ của bản thân dồn nén tới chết.

Chính vì nhân sinh đầy rẫy bất đắc dĩ như thế, cho nên con người mới muốn tu tiên, mặc dù tu tiên chưa chắc mọi chuyện đã như ý nguyện, nhưng ít nhất có thể nắm được phần nào vận mệnh của mình trong tay.

Mộ Thập Tam đứng lặng hồi lâu, khi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, trong đôi mắt có dòng hào quang lướt qua rồi biến mất, sau đó ánh mắt trầm tĩnh lại như đã thông suốt được điều gì, trở nên sâu thẳm thâm thúy hơn xưa.

Hàn Ngâm không tốn công về lại Tập Hạc phong nghỉ ngơi, mà tìm đại một gian phòng trong Tầng Tịch điện ngủ một giấc. Chẳng qua theo tu vi ngày càng tăng tiến, thời gian cô cần ngủ cũng ngày càng ít đi, chỉ gà gât một giấc thì lát sau đã thức. Lúc này trời còn chưa tỏ, cô không biết làm gì, ngồi phát ngốc một hồi, sau đó lấy quyển sách Mộ Thập Tam vứt cho mình ra đọc.

Mới lật một trang cô đã giật mình.

Hóa ra đây là một quyển sách giải nghĩa pháp thuật, trang bên phải ghi chép tỉ mỉ danh mục và cách dùng của pháp thuật, còn cung cấp cách luyện bùa chú phức tạp. Đây chẳng có gì lạ, cùng lắm chỉ khiến cô thầm khen Mộ Thập Tam ghi chép cẩn thận, bút pháp hành văn phong độ phi phàm, phóng khoáng tài hoa.

Thứ khiến cô phải thán phục thật sự chính là hình ảnh chuyển động bên trang trái, nó là một người tí hon làm mẫu pháp thuật với các loại tư thế khác nhau! Đây rành rành là một Mộ Thập Tam bị thu nhỏ thành kích thước bỏ túi, miệng mũi rõ nét, mặt mày y hệt, ngay cả nét mặt cũng rất sống động.

Hàn Ngâm cảm lòng không đành thò tay chọc chọc vào người tí hon.

Chẹp, cảm giác trơn nhẵn của giấy, không có gì đặc biệt.

Cô lúi Tào Hóa Kim Tiền ra hỏi: “Đây là pháp thuật thần kỳ gì thế?”

Tào Hóa Kim Tiền ngáp dài, nói giọng khinh khỉnh: “Lưu Ảnh thuật đó đồ dân! Được dùng rất nhiều trên ngọc giản thư tín để truyền tin, chẳng qua loại pháp thuật này khá là tinh diệu, loại tu vi nông cạn như người bảo đảm không xài được.”

Đồ chết tiệt xỉ vả người khác không lưu tình!

Hàn Ngâm cố tình nhét Tào Hóa Kim Tiền vào túi áo tùy thân một cách thô bạo, sau đó lật sách tiếp. Cô phát hiện Mộ Thập Tam làm mẫu toàn là pháp thuật hệ hỏa, cô tò mò nghĩ lẽ nào pháp thuật hệ thủy sẽ để trắng sao, do đó lật tiếp ra trang sau. Kết quả là suýt chút nữa phì cười, người làm mẫu trên trang chép pháp thuật hệ thủy là Lạc Vân Khanh, lật lật tiếp, Lệ Thanh Hàn biến ra sấm sét trong lòng bàn tay, đến cái mặt cười hì hì của Phương Dữ cũng có phần trong này, ai nấy đều rất sống động, mô phỏng lại y chang người thật.

Nghĩ cũng biết đây là bản ghi chép Mộ Thập Tam lén lút lưu lại nhân lúc mọi người luyện tập pháp thuật, đối với Hàn Ngâm quả là cực kỳ hữu dụng, cô nghịch một lát rồi bắt tay vào học nghiêm túc.

Sớm hôm sau, khi đệ tử làm việc vặt trong Tàng Tịch bắt đầu quét sân, cô cũng ra khỏi phòng giúp một tay, có điều thay vì nói giúp đỡ, thì nói cô muốn thí nghiệm mấy loại pháp thuật mình mới học được còn đúng hơn, thí dụ như thuật Khổng Vật.

Khổ nỗi thuật Khổng Vật ngó thì đơn giản, nhưng lại cần người thi pháp tập trung tâm thần, hơn nữa mấy loại có chứa linh khí như pháp khí hay phi kiếm thì dễ điều khiển, còn cây chổi chẳng có tí linh khí nào thì khá là khó sai bảo. Cô luyện cả buổi trời, khó khăn lắm mới khiến cho cái chổi đứng lên, nhưng vẫn chưa quét rác được, đệ tử chấp dịch bên cạnh thấy thề bèn reo lên: “Tiểu sư thúc uy vũ!”

Hàn Ngâm bị hấn quát làm loạn tâm thần, cái chổi rơi xuống từ giữa không trung, đánh “Bốp” vào đầu một đệ tử chấp dịch khác, hấn bị đánh oan, sờ đầu kiến nghị: “Sư thúc, quấy rối tâm trí ngài đầu phải ta.”

“Ta, ta biết không phải cậu...” Hàn Ngâm đen mặt lau mồ hôi, quyết định buông tha cho cái chổi.

Lúc này Ngô Cựu Liễu bước ra khỏi phòng, nhìn thấy sắc mặt cô vẫn bình thường, chỉ gạt đầu với cô như thường lệ rồi đến dưới cây liễu đọc sách uống trà.

Y vô cùng tự nhiên, chẳng có vẻ gì là không khỏe, nhưng Hàn Ngâm lại thấy không quen lắm, vì cây liễu rợp bóng trước kia đã biến mất, cây liễu nhỏ mới trồng chỉ nhỏ xíu cỡ cổ tay, đừng nói hóng mát, đến dựa hờ vào thân cây cũng cảm thấy nó muốn gãy.

“Cho ta nói với y hai câu được không, chỉ nói hai câu thôi.” Giọng cầu xin của Liễu Tích Tích phát ra từ trong áo cô, nhỏ đến mức gần như không nghe được: “Hơn trăm năm qua, ngày nào y cũng đọc sách dưới tàng cây, thỉnh thoảng cũng nói với ta đôi câu, khi đó tuy ta không thể lên tiếng, nhưng cũng có thể đóng đưa lá đáp lại y, cho y biết là ta đang ở đó.”

Hàn Ngâm đắn đo: “Không được.”

Vậy khác nào phải phơi bày sự tồn tại của Tào Hóa Kim Tiền.

Liễu Tích Tích cũng biết khó xử của cô, không cầu xin nữa, chỉ phát ra một tiếng thở dài thật nhẹ.

Cơn gió nhẹ ghé qua ngọn liễu, tiếng thở dài buồn bã cứ quẩn quanh mãi bên tai Hàn Ngâm, chẳng biết vì cô đã hạ quyết tâm hay vì để trấn an Tích Tích, mà lại nhẹ giọng nói: “Sau này chắc chắn sẽ có cơ hội.”

Suốt ngày hôm đó, Hàn Ngâm đều dành hết cho thuật Khổng Vật, có điều vật điều khiển đổi thành bút lông, cô muốn thử cho bút lông tự chấm mực viết, kết quả chữ không viết được mà lại phí bao nhiêu là giấy, đến mặt cô cũng lem nhem đầy mực, quả thực không cần hóa trang cũng có thể lên sân khấu hát mặt đen.

Cô phát cáu, thẳng tay đánh một đạo kiếm quyết Cửu Huyền lên bút, muốn luyện cây bút này thành phi kiếm. Ai dè cây bút bình thường hoàn toàn không chịu nổi uy lực của kiếm quyết Cửu Huyền, tức khắc nát nhừ thành bột phấn.

Vì chuyện này mà Tạo Hóa Kim Tiền cười nhạo cô đủ hai canh giờ, cô bị quấy nhiễu tâm thần, nhưng lại không tiện lật bàn cãi nhau với vị Tiên gia thiếu đòn này, chẳng thể làm gì hơn là đành ra ngoài đi dạo.

Trong Càn Sự điện vẫn náo nhiệt như mọi bữa, cô dạo qua từng sạp, dùng mười viên Nguyệt linh thạch mua cả đồng món đồ chơi kỳ lạ, thí dụ như một ngọn Chúc Dư thảo có mùi thơm ngát, ăn vào có thể chống đói; một cái gương Biển Yêu dù soi kiểu nào cũng toàn hiện ra mặt yêu quái, còn cả một cây chủy thủ giả bộ tự sát, đâm vào người sẽ phun ra máu sền sệt...

Đạo thỏa thích xong, khi ra khỏi Càn Sự điện, cô ngẩng đầu lên thì thấy mấy đạo phi kiếm kéo theo tia sáng nhạt xẹt qua bầu trời, một lát sau, lại có thêm đạo phi kiếm bay về hướng khác, cô bèn tiện tay giữ một người bên cạnh lại, hỏi thăm: “Chuyện gì xảy ra thế, sao có nhiều người xuất sơn quá vậy?”

Người nọ lắc đầu: “Không biết nữa, nãy giờ ta nhìn thấy rất nhiều người đi ra, ta cũng đang khó hiểu đây.”

Đệ tử ngoại môn Lưu Duyên nhận ra cô, cố tình xít lại gần: “Tiểu sư thúc, nghe nói Ma môn gần đây bắt đầu rục rịch, ngay cả Lạc sư thúc xuống núi điều tra tung tích của Ma môn cũng bị trọng thương trở về, chắc là chương môn phái người tới các đại tiên môn để báo tin đây.”

Đúng rồi, chắc là chuyện này.

Hàn Ngâm thầm phỏng đoán, có lẽ Mộ Thập Tam đã báo lại chuyện Sở Mộ Tuyết cho chương môn, lúc này chương môn mới phải người ra ngoài liên lạc, để các đại tiên môn lưu ý chuyện này, không biết có thể cứu Sở phu tử ra ngoài suôn sẻ không nữa... chắc là, không đơn giản như vậy, Tiên môn có thể điều tra, còn Ma môn không biết tìm chỗ nấp sao? Thiên hạ rộng lớn, mệnh mông mịt mùng, tìm kiếm khó khăn biết bao nhiêu...

Thấy cô suy tư, Lưu Duyên bên cạnh lên tiếng: “Tiểu sư thúc, nghĩ gì thế, chuyện này đâu liên quan gì tới chúng ta, Ma môn có phách lối hơn nữa cũng không thể đánh lên tận Cửu Huyền được đâu, chỉ quấy phá ở giới phạm tục là cùng.”

Lúc hần nhắc tới giới phạm tục, Hàn Ngâm cũng sực nhớ tới Hồ Khản, cô cười với hần: “Phải rồi, gần đây ta có một bằng hữu mới dời tới thành Thiên Thù, hần không quen cuộc sống ở đây, mà ta lại không thể xuống núi tùy ý, không biết bây giờ hần thu xếp thế nào rồi. Nếu cậu có thời gian rảnh thì đi hộ ta một chuyến, thăm dò tin tức của hần được không?”

Lưu Duyên là một người sáng khoái, đáp ngay không do dự: “Cứ giao việc này cho ta, vừa hay nhà ta cũng ở ngay trong thành Thiên Thù, mấy bữa nay ta đang muốn về nhà một chuyến, tiện đường chạy chút chuyện cho tiểu sư thúc luôn, nhưng vị bằng hữu của tiểu sư thúc họ tên là gì, bề ngoài thế nào?”

Hàn Ngâm nói tên và mô tả lại ngoại hình của Hồ Khản, Lưu Duyên nghe xong bèn nói: “Nửa tháng nữa sẽ tuyển chọn đệ tử ngoại môn, vị bằng hữu này của tiểu sư thúc có ý định tu tiên không?”

“Tuyển chọn đệ tử ngoại môn?”

“Phải, năm năm một lần.” Lưu Duyên cười nói: “Cơ hội hiếm có, để lỡ thì tiếc lắm.”

Hàn Ngâm có hơi phân vân: “Tuổi hần không hợp đâu, hai mươi mấy rồi.”

Lưu Duyên lắc đầu: “Tu tiên là nhìn tư chất và tiên duyên, tuyển chọn đệ tử ngoại môn cũng không giới hạn độ tuổi, đương nhiên nếu có kỳ ngộ thì tu tiên càng sớm càng tốt, dù sao tuổi thọ của con người có hạn,

nào ai muốn lãng phí, vả lại những người lớn tuổi hơn phân nửa đã có vợ, ít có ai tình nguyện vứt bỏ vợ mình để cầu tiên, dù có cầu được thì lòng cũng không kiên định, rất khó thanh tĩnh.”

“Hắn chưa cưới vợ.” Hàn Ngâm cười nói: “Vậy cậu tiện thể hỏi hắn một tiếng xem, nếu được thì cứ đi thử coi sao.”

Về phần có được hay không, chuyện đó cũng khó nói, nếu được thì tốt nhất, mặc dù tu tiên không thành, không vào được nội môn, qua mấy năm Hồ Khả cũng có thể tìm một việc làm ở Cửu Huyền, cô cũng có thêm một chân chạy việc, nhất cử lưỡng tiện.

Nói chuyện phiếm với Lưu Duyên một lát thì hai người chia tay, Hàn Ngâm quay lại Tàng Tịch điện tu luyện tiếp, thật ra trong lòng cô rất muốn đi tìm Mộ Thập Tam, nhưng không phải để làm việc cho hắn, mà vì thấy ở cùng hắn có thể mở mang tầm mắt, học được khối thứ, phải tội Lệ Thanh Hàn đã cảnh cáo rồi nên cô không tiện trái lệnh sư phụ chạy tới Tương Ly điện, chỉ có thể tĩnh tâm lại, tu luyện chăm chỉ.

Thời gian trong lúc tu luyện trôi qua rất mau chóng, chớp mắt đã mấy ngày qua đi.

Đêm hôm nay Hàn Ngâm cảm thấy có chút tiến cảnh, muốn thử xông phá thêm mấy huyệt khiếu, bỗng nhiên nghe cửa sổ bị gõ nhẹ hai cái, đành phải dồn linh khí về đan điền, đứng dậy đi ra mở cửa.

~ Hết chương 66

~Mấy ngày cuối tuần Yun bận đi tung tăng với gia đình nên tuần sau mới đăng bài tiếp được, báo trước để mọi người đừng tưởng Yun bị thể lực hắc ám bắt cóc, hê hê ()

67. Chương 67: Tuyển Chọn Đệ Tử

Tuyển chọn đệ tử

Edit: Yunchan

Bóng đêm yên tĩnh, ngoài cửa hoàn toàn không có dấu vết ai.

Hàn Ngâm ngẩn ra, đảo mắt nhìn thấy bên kia song cửa sổ có ánh sáng, bước lại gần thì phát hiện một con hạc giấy đang đứng trên bệ cửa sổ làm bộ làm tịch ria đuôi chải lông, nhìn ngược đời tới nỗi cô phải bật cười, đưa tay ra nhặt.

Hạc giấy mở ra là một bức thư, bên trên là nét chữ đẹp dễ phóng khoáng của Mộ Thập Tam, nhưng nội dung thì hơi bị sát phong cảnh.

Sắp chết đói, tới đây cứu mạng.

Giá nào cũng không ngờ nổi, nửa đêm canh ba mà hắn lại đưa một câu như vậy.

Nhưng giờ đã trễ thế này, càng không tiện đi qua, Hàn Ngâm dờ khóc dờ cười lục lọi túi Càn Khôn, cuối cùng nhặt một ngọn Chúc Dư thảo, kèm thêm một viên Ích Cốc hoàn, rồi viết thư trả lời: Tùy ngài chọn.

Hạc giấy bay vút vào màn đêm, thoát cái đã mất hút.

Thư hồi âm của Mộ Thập Tam tới rất nhanh: Cơ bản không phải đồ ăn cho người!

Dù không ăn được cũng có cần độc mồm độc miệng thế không hả! Thế thì người ăn mấy thứ này vào bụng mỗi ngày như cô là cái gì, cảm thú sao...

Hàn Ngâm nghĩ tới đây, bàn tay nở ra một đóa hỏa liên đốt quách con hạc giấy kia di, sau đó đóng cửa, niêm phong lên đó năm ấn ký, rồi đi ngủ.

Tối khi trời mờ sáng thì cô đã quên hết chuyện tối hôm qua, nhìn vật nắng sớm chiếu xuyên qua cửa sổ giấy mà thoải mái duỗi người. Nào ngờ vừa mở cửa, còn chưa cất bước ra ngoài, đã nhìn thấy trước cửa rải đầy hạc giấy óng ánh.

Mộ Thập Tam này rốt cuộc rảnh tới mức nào hả!

Hàn Ngâm còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng gì, một con hạc giấy trong số đó như vừa thức dậy sau giấc ngủ say, nhích người, rồi thỉnh linh, hơn trăm ngàn con hạc giấy đập cánh phành phạch, bay vùn vụt về phía cô hệt như đàn châu chấu.

“Rầm —”

Hai tay Hàn Ngâm vận sức đóng ầm cửa lại, sau đó chợt nghe tiếng rào rào đập liên tiếp lên cửa. Cứ như hạt mưa rào gõ lên lá sen, người cá tụt lại thành bầy nhảy lên mặt nước, cô cúi đầu nhìn xuống, thấy bên chân bay vòng vòng mấy con hạc giấy xông vào đầu tiên, có mấy con còn bị cửa kẹp, đang giãy giụa muốn chui vào trong.

Mộ Thập Tam!

Hàn Ngâm nghiêng răng nghiêng lợi chốt chặt cửa lại, tóm một con hạc giấy lên xem, thấy trên đó viết hai chữ “Lừa đảo”, bắt thêm mấy con khác, nội dung trên thư y chang một kiểu, cô bắt đầu quần rồi.

Thật ra, cô đã từng hứa chỉ cần Mộ Thập Tam đưa Thổ Linh trụ cho cô thì cô sẽ mặc hắn gọi đến là đến, nhưng chuyện này cũng phải phân rõ tình hình chứ. Lệ Thanh Hàn không cho cô tới Tương Ly điện, không thể trái lệnh, hơn nữa đêm hôm khuya khoắt, cô biết đi đâu tìm đồ ăn cho hắn...

Lý do đẩy ra đó, nhưng ngẫm lại vẫn còn đuối lý, cô chẳng thể làm gì hơn là xử lý bầy hạc giấy, rồi viết một lá thư hồi âm cho Mộ Thập Tam: Sự phụ cấm ta tới Tương Ly điện, xin lỗi sư thúc.

Mặt sau tờ giấy, cô vẽ thêm một cái mặt cười nịnh còn khó coi hơn cả khóc. Sau đó gấp thành hạc giấy, thi pháp truyền tin rồi thả bay đi. Còn chuyện Mộ Thập Tam đọc tờ giấy này xong có tha lỗi cho cô hay không thì cô không biết, bởi vì rất nhiều ngày sau đó, mặc dù cô quay về Tập Hạc phong thăm Lạc Vân Khanh cũng không gặp lại hắn, càng không nhận được một từ nửa chữ nào từ hắn nữa.

Tháng chín, thời tiết vẫn còn vương lại chút oi bức.

Từ đầu tháng, những đệ tử chấp dịch Cửu Huyền đã quần quật bù đầu, làm công tác chuẩn bị cho đợt tuyển chọn đệ tử ngoại môn sắp tới.

Đệ tử nội môn như Hàn Ngâm không bị gọi đi làm những việc vặt này, ngoài tu luyện ra, cô cũng không có chuyện quan trọng nào khác để làm, bèn dồn sức xông phá một mạch mười tám huyết khiếu.

Tốc độ tu luyện này của cô đến Lệ Thanh Hàn cũng kinh ngạc. Theo lẽ thường, Nhập Khiếu đến Cẩm Ngộ không thể dùng mảnh lối mà phải dày công tu luyện, chú trọng gom một bước tới ngàn dặm, người có tư chất tốt đều phải tu trên năm sáu năm, còn cô, nếu tiếp tục với tốc độ hiện nay, sợ rằng chỉ cần một hai năm là có thể tu qua cấp này, quả thật nhanh đến đáng sợ.

Vì việc này, Lệ Thanh Hàn đã cố ý gọi cô tới khuyên bảo, dặn cô không nên nóng lòng cầu thành, bằng không căn cơ không vững, sau này rất dễ bị ngoại vật lay động tâm hồn.

“Đệ tử...” Hàn Ngâm đen mặt nói: “Đệ tử không nóng lòng cầu thành, bình thường sáng sớm bận chép sách giúp Ngô trưởng lão, sau giờ Ngọ còn phải luyện tập pháp thuật phi kiếm, đến ban đêm mới tu được một lúc, trước sau không vượt qua ba canh giờ, thật là không thể chậm hơn được nữa...”

Lệ Thanh Hàn câm nín, cuối cùng chỉ có thể quy kết tốc độ tu luyện biến thái của cô cho Ngũ hành linh khí, sau đó cùng cô mắt lớn trừng mắt nhỏ, cau mày nhìn nhau.

“Sự phụ, Hồn Nguyên tâm pháp, có thật là một chút đầu mối cũng không có không?”

Lệ Thanh Hàn lắc đầu: “Ngàn năm trước, trong tiên môn có một môn phái tên là Ngũ Hành Tông, tông chủ khai phái là vị tu tiên kỳ tài, độc chế ra Hồn Nguyên tâm pháp, nhưng có lẽ vì khi xưa bá sư cầu tiên nhận quá nhiều sự thờ ơ châm biếm, nên y đã lập ra một quy tắc, môn hạ không phải người có Ngũ hành

hỗn tạp thì không nhận, do đó hưng thịnh không bao lâu, sau khi y phi thăng thành tiên, Ngũ Hành Tông vì tuyển đồ gian nan, không ai tiếp nối mà từ từ xuống dốc, cho tới hôm nay...”

Y không nói tiếp nữa mà chỉ thở dài.

Trong lòng Hàn Ngâm nhất thời thông suốt, trừ phi có thể phi thăng thành tiên, đến tiên giới lời vị Tông chủ khai phá Ngũ Hành Tông đó ra hỏi, không thì đừng mong tìm được Hồn Nguyên tâm pháp, nhưng nếu đã phi thăng thành tiên rồi, cô còn muốn Hồn Nguyên tâm pháp làm gì nữa?

Cô cũng thở dài theo, xem ra mình không có số thành tiên, tu vất vả một đời cũng chỉ sống lâu hơn người bình thường trăm năm.

Lệ Thanh Hàn sợ đã kích quá mức sẽ làm giảm ý chí của cô, vội vàng nói lảng đi: “Ngày mai tuyển chọn đệ tử ngoại môn, người không cần tu luyện, theo vị sư tới đó xem nào nhiệt đi.”

Hàn Ngâm đáp: “Dạ.”

Thật ra chuyện Hồn Nguyên tâm pháp cô đã chuẩn bị tâm lý sớm rồi, từ đầu đã không ôm kỳ vọng tìm được, bởi thế nghe Lệ Thanh Hàn nói xong, cô cũng không quá thất vọng. Đối với cô mà nói, thay vì lo lắng cho tương lai, chi bằng hãy làm tốt ở hiện tại, bằng không dù cơ hội có đáp xuống trước mắt thì cô cũng chỉ đành trơ mắt bỏ qua thôi.

Hàn Ngâm là một trường hợp “Đi cửa sau” vào Cửu Huyền, thật lòng không biết đệ tử đúng tiêu chuẩn thì phải chọn thế nào, thế nên cô hết sức hiếu kỳ với đợt tuyển chọn đệ tử ngoại môn lần này. Vả lại cách đây vài ngày Lưu Duyên nói với cô rằng hần đã tìm được Hồ Khản, giúp Hồ Khản thu xếp việc nhà ổn thỏa, Hồ Khản cũng nói muốn thử lên núi cầu tiên xem sao. Chỉ với việc này thôi thì cô cũng phải tới đó xem, mặc dù không thể hò hét cổ vũ quang minh chính đại cho Hồ Khản, nhưng lúc không ai phát hiện len lén giúp đỡ hần chút ít cũng là điều đáng để suy nghĩ mà.

Sau khi hạ quyết định xong, Hàn Ngâm bèn chạy ra khỏi Bát Cư điện đi mua một đồng trái cây ăn vặt, chuẩn bị tới lúc đó vừa coi nào nhiệt vừa ăn. Nào ngờ hôm sau, khi thật sự đến nơi tuyển chọn đệ tử ngoại môn cùng Lệ Thanh Hàn, cô lại bị đội hình hoành tráng ở đây làm khiếp đảm, len lén đếm thử, chẳng những La chủng môn đích thân trình diện, tới những trưởng lão ít khi lộ diện cũng đến đủ cả. Ai nấy đều áo mũ chỉnh tề, nét mặt nghiêm trang, ngoại trừ... ngoại trừ vị sư phụ lôi thôi lếch thếch của cô, vẫn là bề ngoài nhếch nhác, toàn thân bốc mùi...

Cô nhích lại gần Lạc Vân Khanh, kéo kéo ống tay áo hần: “Lạc sư huynh, nhiều người quá.”

Lạc Vân Khanh đáp nhàn nhạt: “Đệ tử ngoại môn là nền tảng của Cửu Huyền, việc tuyển chọn đương nhiên vô cùng quan trọng.”

Hần vừa nói xong, Hàn Ngâm cũng hiểu ra.

Đệ tử nội môn của Cửu Huyền đều được chọn ra từ đệ tử ngoại môn, do đó những sư thúc, sư bá, trưởng lão, chủng môn tới đông đủ đại khái là muốn xem trước trong số đó có thí sinh nào hợp nhãn để sau này có thể thu làm đồ đệ hay không, nhân tiện nhớ tên họ, rồi tiên hạ thủ vi cường. Còn về sư phụ cô ấy à, y đã quyết định không nhận đồ đệ nữa, tất nhiên cũng không cần chải chuốt áo quần.

Quả nhiên, cô mới nghĩ tới đó, đã trông thấy Tống Việt ăn mặc đạo mạo, dắt theo đệ tử của mình đi về hướng này.

Lúc đi ngang qua họ, ánh mắt Tống Việt liếc qua Lệ Thanh Hàn, chân mày chột cau chặt, quát: “Lệ sư đệ, người ăn mặc thế này thật quá kỳ cục, dù không muốn cạo râu buộc mũ, thì người cũng nên dùng Dịch Trần chú làm sạch bụi bẩn trên y phục của người được không hả? Để đệ tử nhìn thấy thì còn ra thể thống gì nữa!”

Lệ Thanh Hàn liếc xéo ông ta, cười quái dị: “Sao nào, mùi xông tới Tống sư huynh rồi à, vậy huynh tránh xa ta ra chút đi, ta cũng được sạch mắt!”

“Người —”

“Ta thế nào?”

Hai người râu tóc dựng ngược, tình thế hết sức căng thẳng.

Hàn Ngâm ngồi bên mà bó tay hết cách, lực qua lực lại, rồi lấy một quả trái cây từ túi Càn Khôn, dâng lên trước mặt Tống Việt: “Tống sư bá, ngài ăn trái cây không?”

Kiểu giải vây nhạt toẹt!

Phương Dữ không nhịn được, quay đầu cười trộm.

Tống Việt thì nghĩ Hàn Ngâm đang nhạo báng mình, nhưng trước mặt đông người không tiện làm khó dễ một văn bối, ông ta đành phải trừng Hàn Ngâm một cái, rồi dắt đệ tử bỏ đi.

Lệ Thanh Hàn đắc ý chết đi được, cười to với cái bóng lưng của Tống Việt, nâng tay lên vỗ vỗ đầu Hàn Ngâm tỏ ý khen ngợi.

Hàn Ngâm thăm thở dài một hơi, đưa trái cây tới miệng mình, cắn rộp một miếng to.

Cô thật xui xẻo, gặp phải một sư phụ như Lệ Thanh Hàn và sư bá như Tống Việt, hai người này cứ như mất gà chọi, gặp nhau là đánh, đầu như Lý Biệt Hạc với Chu Lạc Ngọc, trông sư phụ nhà người ta khí độ bất phàm, nâng tay nhắc chân đều có phong thái tiên giả, khiến người ta ngưỡng mộ biết bao. Nhưng nói lui lại, nếu Lệ Thanh Hàn không phải một sư phụ không đáng tin, thì sao có thể nhận một đệ tử không đáng tin như cô, thế mới nói người với người đã có duyên phận hết, cô cũng không nên oán giận làm gì.

Tuyển chọn đệ tử ngoại môn tương đối phức tạp, phải thông qua vài bài sát hạch, bài đầu tiên là vượt qua trận pháp hộ sơn của Cửu Huyền, những người tới đây báai sư phải leo từ chân núi tới đỉnh Liễm Vụ phong, chưa kể chỉ cho họ một canh giờ, khi hết giờ ai chưa đến nơi thì nhận một tấm vé đào thải.

Giờ vẫn còn sớm, hẳn là những người đó còn đang leo. Hàn Ngâm nhìn nghiêng ngó giữa cả buổi trời, thấy toàn là những gương mặt quen thuộc, chỉ có vài người bắt gặp ánh mắt của cô là cười đáp lại, những người còn lại thì liếc cô tới trắng mắt, còn ít người khác, thí dụ như Mộ Thập Tam khoan thai tới muộn, thì trực tiếp làm như không thấy cô.

Tâm trạng vốn đang sáng sủa của Hàn Ngâm nhất thời ám đặc mây đen, không thể nào, lẽ nào Mộ Thập Tam lại nhỏ mọn như vậy, chuyện đã qua mấy ngày mà hẳn còn giận?

Cô đang do dự có nên tới ngay mặt nói lời xin lỗi hay không, lại nghe Phương Dữ bên cạnh “A” một tiếng.

“Sao thế?” Hàn Ngâm nhìn theo ánh mắt hẳn, thấy trong sắc trắng ngọc trời có vài chấm đỏ và đen.

Phương Dữ ngạc nhiên: “Tuyển chọn đệ tử nội môn là chuyện nội bộ Cửu Huyền, chưa bao giờ mời những tiên môn khác tới xem lễ, tại sao lại có người của Lưu Tiên môn và Toàn Cơ phái đến đây?”

Lưu Tiên môn?

Nghe đến đây, Hàn Ngâm lập tức nhớ tới Công Tôn Quyết Minh và Tiểu Vân tróc nã cô lại bị Tô Tinh Trầm đánh trọng thương trước đây, không khỏi kiểng chân hóng mắt nhìn sang bên kia, quả nhiên tìm thấy bóng dáng Công Tôn Quyết Minh trong vài người mặc áo đỏ, nhưng chẳng biết tại sao lại không thấy Tiểu Vân, hình như chưa tới thì phải.

~ Hết chương 67

~Hú hú, Yun về rồi đây ~

68. Chương 68: Đặc Cách Bái Sư

Đặc cách bái sư

Edit: Yunchan

Cửu Huyền tuyển chọn đệ tử, tại sao lại có tiên môn khác tham dự, mỗi nghi hoặc này đã được giải đáp nhờ sự xuất hiện của hai bóng người một đỏ một đen ở đầu sơn đạo.

Hai người này leo lên Liễm Vụ phong trước nhất, chỉ mất chưa đầy nửa canh giờ, tốc độ nhanh không tưởng, đáng sợ nhất là cả hai người đều không có vẻ mệt mỏi thở dốc, ngoại trừ bước chân quá nhanh ra, tư thế của họ trông chẳng khác nào đang đi tản bộ trong sân, thản nhiên như chẳng mất tý sức lực nào.

Hàn Ngâm hồi tưởng lại bộ dạng thảm hại của mình lúc mới lên núi, không khỏi ngoảnh đầu nhìn sang Lạc Vân Khanh: “Đệ tử môn khác cũng có thể tham dự sao?”

Đương nhiên không thể!

Lạc Vân Khanh lắc đầu nói: “Muội còn nhớ thiếu niên bị muội đập bị thương trong cuộc tỷ thí với Thanh Vân phái lần trước chứ?”

Hàn Ngâm bối rối: “Nhớ.”

“Thiếu niên kia họ Tần.” Lạc Vân Khanh khẽ nâng cằm, chỉ vào thiếu nữ áo đỏ: “Cô ta cũng họ Tần.”

Hàn Ngâm hí hóp mắt nhìn kỹ lại, bấy giờ mới phát hiện dung mạo của thiếu nữ áo đỏ giống Tần Vô Tà như tạc, ngạc nhiên nói: “Hai người họ là huynh muội ruột à?”

“Ừ.” Lạc Vân Khanh nói lãnh đạm: “Chưởng môn của Lưu Tiên môn, cũng họ Tần.”

Hàn Ngâm ghệt ra một hồi, lấy thêm một quả trái cây từ túi Càn Khôn ra, cắn rộp một miếng lớn.

Phải rồi, nếu như thế gia vọng tộc ở giới phàm tục có thể thông hôn với nhau, thì giữa hai phái tu tiên cũng có thể đưa con nhà mình tới môn phái khác tu luyện để tạo dựng quan hệ, chuyện này cũng chẳng có gì lạ.

Phương Dữ suy một ra ba, vỗ tay cười nói: “Ta biết rồi! Theo cách nói của sư huynh, thì thiếu niên áo đen kia chính là con của chưởng môn Toàn Cơ phái!”

Giọng hân hoan to, câu này vừa phát ra, vùng lân cận lập tức có mấy cái đầu quay qua ngó hân.

Vân Sơ Tâm tính hung bạo, tiện tay bóp một phát lên ót hân, mắng: “Đừng làm bê mặt, đó là cháu trai của chưởng môn Toàn Cơ phái.”

Hàn Ngâm cắn trái cây cười trộm.

“Vân sư tỷ.” Phương Dữ bưng ót kêu lên: “Dù đệ nói sai cái gì thì tỷ cũng đừng đánh lên đầu! Đệ có hay xuống núi làm việc như mấy tỷ đâu, làm sao nhận ra chưởng môn này, tông chủ nọ.”

Còn nữa, sau khi tu tiên thì khái niệm tuổi tác cũng lu mờ triệt để, bởi vì chỉ cần tu đến Đan Thành, dung mạo sẽ không thay đổi theo thời gian, chưởng môn Toàn Cơ phái nhìn cùng lắm chỉ chừng ba mươi tuổi, ai biết y đã có cháu trai mười bảy mười tám tuổi chứ?

Chẳng riêng gì vấn đề tuổi tác không khớp với bề ngoài, Hàn Ngâm ở Cửu Huyền lâu như vậy, bình thường thờ ơ đứng đưng, nhưng cũng nhận ra kinh nghiệm của người tu tiên không khớp với độ tuổi của họ, lý do là thời gian trong lúc tu luyện trôi qua rất nhanh, một năm của người thường, đối với người tu tiên cùng lắm chỉ là chớp mắt. Thế nhưng trong một năm đó, người bình thường có thể làm được rất nhiều chuyện, gặp được rất nhiều người, trải qua đủ loại hi vọng ái ố, còn người tu tiên lại chỉ làm mỗi một chuyện, thanh tịnh tu luyện, tâm không vướng bụi trần.

Nhất là đệ tử bước ra từ tu tiên thế gia, từ nhỏ đã không được trải nghiệm trần thế, có rất nhiều người sống nửa đời chỉ biết tới nhân thế, nhân tình, nhân tính qua sách vở, trình độ cảm thụ và am hiểu nhân tình thậm chí còn không bằng cô, không thì sao lại xuất hiện loại người tình cảm thấp lè tè, còn làm người ta cực khó ưa như Tống Việt chứ.

Hàn Ngâm vừa nghĩ đến đệ tử xuất thân từ tu tiên thế gia, Vân Sơ Tâm ở gần đó đã hất cằm nói: “Ồ đó, hình như là người của Lâu gia ở thành Lưu Ba, Lâu gia thạo nhất là luyện pháp khí phù khí. Gần đây chẳng có đệ tử xuất sắc gì, còn người bên cạnh hân chắc là người của Mạnh gia ở thành Hồi Tâm, Mạnh gia bí mật cất giấu không ít phương pháp luyện đan cổ xưa. Đáng tiếc chỉ bảo quản trong tay gia chủ, đến đệ tử trực hệ cũng không được thấy.”

Hàn Ngâm hướng mắt nhìn về đầu sơn đạo, quả nhiên nhìn thấy hai thiếu niên chiều cao bất đồng lần lượt xuất hiện, theo sau họ còn có vài người, đáng tiếc cách khá xa nên không thấy rõ lắm, cô chỉ nghe thấy Vân Sơ Tâm đoán ra xuất thân của từng người như đã thuộc nằm lòng.

Vân Sơ Tâm không hổ là thủ đồ của Lệ Thanh Hàn, thường xuyên nhận lệnh sư phụ xuống núi làm việc, kiến thức khá là rộng rãi, Hàn Ngâm vừa lắng nghe, vừa âm thầm ghi nhớ lại lời Vân Sơ Tâm nói. Có điều qua một lúc vẫn chưa thấy Hồ Khả xuất hiện, cô bắt đầu hoang mang, nghĩ người này có khả năng đã bỏ cuộc giữa đường rồi không chừng.

Thế nhưng Hồ Khả đã leo lên Cửu Huyền mấy lần, hơn nữa còn leo đến mức té xỉu, tuy Hàn Ngâm đánh giá thấp thể lực và sức chịu đựng của hắn, nhưng hắn chậm thì có chậm, song không bỏ cuộc giữa đường, rốt cuộc cũng xuất hiện kịp ở một giây cuối cùng, chẳng qua bộ dạng rõ là thảm hại, khom lưng, hai tay chống chân, thở hồng hộc. Nhìn thấy tư thế này của hắn Hàn Ngâm vốn oán thầm, nhưng đến khi trông thấy đám người sau lưng hắn, nói thật có thể so với đám rùa đen bò, thì cô hoàn toàn hết ý kiến.

Một canh giờ sau, trận pháp hộ sơn của Cửu Huyền mở ra lần nữa, những người còn chưa leo được lên núi sẽ có đệ tử chấp dịch dẫn đường xuống núi, coi như họ đã mất đi cơ hội báii nhập Cửu Huyền, chính thức bị đào thải từ đây.

“Còn lại bảy mươi chín người!” Phương Dữ đếm số người leo được lên núi: “Không tệ lắm, ta nhớ năm năm trước chỉ còn lại sáu mươi hai người.”

Hàn Ngâm cúi đầu ngẫm nghĩ giây lát, sau đó sần não phát hiện ra, nếu như lúc chưa tu tiên cô tới tham gia đợt tuyển chọn này, hình như rất khó leo lên được Liễm Vụ phong trong một canh giờ, nghĩ đến đây cô không khỏi kéo ống tay áo Lạc Vân Khanh, thì thầm: “Lạc sư huynh, tuyển chọn kiểu này, hình như không hợp lý lắm?”

Lạc Vân Khanh sụp mắt nhìn cô: “Sao?”

Cô do dự nói: “Chuyện leo núi này đâu đo được tư chất của người ta tốt hay xấu, đối với người chưa từng tu luyện mà nói...”

“Rất công bằng.” Lạc Vân Khanh ngắt ngang lời cô: “Mặc dù những người này chưa từng tu luyện, nhưng chỉ cần có nghị lực thì phần lớn đều có thể leo lên đỉnh núi trong vòng một canh giờ.”

Lúc này Hàn Ngâm mới vỡ lẽ: “Hóa ra cửa ải này không phải thi thể lực, mà là ý chí?”

“Không sai.” Trong mắt Lạc Vân Khanh lóe lên ý cười nhạt rồi biến mất ngay: “Không thành tâm thành ý cầu tiên, dù tư chất tốt cũng vô ích. Đường nhiên trong đó có vài người không may, lúc leo lên trượt chân ngã bị thương, hoặc bị lạc đường, nhưng đó là do họ không có tiên duyên, tuyển chọn thế này vẫn hợp tình hợp lý.”

Đường tu tiên, cũng giống như leo lên đỉnh núi vô hình hướng thẳng lên trời xanh, trên con đường dốc thẳng đứng đó, chỉ có ai kiên trì leo tới tận cùng mới có thể đặt chân lên mây, bề ngề nhìn xuống chúng sinh.

Trong lúc hai người họ đang nói chuyện, đệ tử chấp dịch đã dời án thư tới trước mặt bảy mươi chín người.

Hàn Ngâm nhìn thấy văn phòng tứ bảo trên án thư, rồi liếc về phía Hồ Khả bằng ánh mắt mặc niệm.

Toi thật rồi!

Ngực hắn chẳng lem vết mực, đại khái chỉ nhận ra ngân phiếu, xúc xắc và bài cửu, bảo hắn thi văn, hắn chết là cái chắc!

Quả nhiên, lúc nghe La chương môn tuyên bố bài thi kế tiếp là lấy đầu đề “Cầu tiên”, ngẫu hứng viết một bài thi từ ca phú không giới hạn, sắc mặt Hồ Khả thoát cái xám như tro, ánh mắt nhìn về phía này, ngập đầy ý cầu viện.

Chuyện này đúng là lực bất tòng tâm mà!

Tuy Hàn Ngâm có đọc ít sách, nhưng bảo cô ngẫu hứng viết văn, cô tuyệt đối không viết nổi một chữ.

Cô lạng lẽ thu hồi ánh mắt, không nhìn Hồ Khả nữa: “Sao... còn phải thi văn...”

Lạc Vân Khanh trả lời: “Kinh tịch thư điển, ngữ quyết tâm pháp đều có hàm nghĩa thâm ảo, không thạo viết văn thì làm sao nghiên cứu học tập?”

Phương Dữ xấp lại khen: “Chuyện này là Hàn sư muội giỏi nhất! Muội ấy có tài chỉ cần nghe không cần nhìn, lúc trước đệ dạy Cửu Huyền tâm pháp cho muội ấy, chỉ cần nói một hai lần là muội ấy nhớ hết, đúng là đồ kỳ chết người ta!”

“Thật vậy sao?” Lạc Vân Khanh nhìn cô.

Hàn Ngâm “Ừ” một tiếng, không nhìn hai người họ nữa mà ngược mặt ngó lên trời, vì bị nói trúng tim đen! Lạc Vân Khanh biết trước đây cô hoàn toàn không biết viết chữ, nói thật thì nếu không có hắc dẫn đường, tự cô đến Cửu Huyền bái sư một mình, dù cửa ải leo núi có vượt qua, thì cửa ải thi văn này cũng sẽ đá cô xuống núi!

Chẳng có gì ngạc nhiên, Hồ Khản đã bị loại, bị loại chung với hắn còn có mười một người khác, ở thế đạo này, không phải ai cũng biết múa văn cầm bút, nhưng xét theo hướng tích cực thì chuyển đi này của họ cũng không uổng công, chương môn La Cẩn thưởng cho mỗi người một viên đan dược, không thể cải tử hồi sinh, kéo dài tuổi thọ, nhưng cũng có thể ngừa bệnh khỏe thân, nếu đặt trong giới phạm tục, thì cũng là loại được thưởng đẳng ngàn vàng khó cầu.

Hàn Ngâm nhân lúc không ai để ý, cũng lặng lẽ nhét cho Hồ Khản một phù khí mà Tạo Hóa Kim Tiền mới luyện hai ngày trước, khi gặp phải nguy hiểm, phù khí sẽ hóa ra một lá chắn hộ thân để ngăn chặn thương tổn. Có điều phù khí này thuộc loại vật phẩm hao mòn cấp thấp, linh khí tồn trữ bên trong chỉ đủ bắn ra mười lá chắn, dùng xong sẽ trở thành đồ phế thải.

Bọn Hồ Khản đi xong, trên sân chỉ còn lại sáu mươi bảy đệ tử, mấy bài sát hạch tiếp theo cũng càng ngày càng bầy người.

Đầu tiên là thi âm vận, hội họa, cờ vây, y dược, loại bớt mười ba người, sau đó là khảo nghiệm phẩm hạnh, can đảm, kiến thức, tư chất văn văn, rút thêm bốn mươi sáu người, cuối cùng vượt qua đợt tuyển chọn, chỉ còn lại vốn vẹn tám người!

Hoàng đế của phạm giới tuyển phi, có lẽ cũng na ná thế này thôi...

Hàn Ngâm len lén lau mồ hôi, thầm kêu may mắn! Nên biết dù đã sàng lọc qua mấy tầng, nhưng tám người còn sót lại này chỉ mới vào ngoại môn, chỉ có tư cách gọi cô một tiếng tiểu sư thúc mà thôi, còn phải chịu đựng mấy năm mới biết có được chọn vào nội môn hay không, có tiếp tục ở lại Cửu Huyền hay không, thế mới thấy cô trước đây vận cứt chó cỡ nào.

Cô âm thầm, lặng lẽ nhích lại gần Lạc Vân Khanh, rì rầm như tiếng muỗi: “Lạc sư huynh, cảm ơn huynh.”

Lạc Vân Khanh nhếch môi, không nói gì.

Trong khi đó La chương môn lại đứng lên, nói vài lời khen ngợi và khuyến khích với tám đệ tử trúng tuyển, sau đó bất ngờ điểm danh vài người: “Tần Vô Ưu, Hiên Viên Dạ, hai người các ngươi đã tới tu vi Nhập Khiếu, làm tiếp đệ tử ngoại môn cũng chẳng có gì để học, chi bằng đặc cách cho các ngươi vào nội môn, bái sư ngay lập tức!”

Câu này vừa thốt ra, cả sân nhất thời lặng ngắt như tờ, chỉ có những người xem lễ phía Lưu Tiên môn và Toàn Cơ phái là lộ vẻ vui mừng, sau đó thiếu nữ áo đỏ và thiếu niên áo đen tách ra khỏi hàng, dập đầu với La Cẩn: “Đa tạ chương môn ân điển.”

Sáu người còn lại trong hàng lộ ra nét mặt đồ kị, nhưng nó chỉ lóe lên rồi biến mất ngay lập tức, trong lòng họ đều biết rõ, tuy Tần Vô Ưu và Hiên Viên Dạ được đặc cách vào nội môn dựa vào xuất thân, nhưng cũng rõ bản thân họ đã có tu vi bát phẩm, không phải vì chương môn La Cẩn phá nguyên tắc nhằm lấy lòng.

La Cẩn chờ hai người họ khấu tạ xong đứng dậy thì đảo mắt nhìn quanh một vòng, ánh mắt quét qua Tống Việt, Lý Biệt Hạc, Chu Lạc Ngọc, Trầm Tư và các vị trưởng lão thăm dò, nghĩ xem vị nào có ý định thu đồ đệ. Nhưng những người này chưa kịp tỏ thái độ, Tần Vô Ưu bên kia đã quỳ xuống lần nữa, cất cao giọng nói: “Vô Ưu có một yêu cầu quá đáng.”

“Ngươi cứ nói.” La Cẩn dời tầm mắt lại.

“Vô Ưu... muốn bái Mộ tiên trưởng làm vi sư, cầu chứng môn và Mộ tiên trưởng chấp thuận.”

~ Hết chương 68

~Nữ phụ 2 xuất hiện, cấp độ nguy hiểm loại 1, sắp có trò hay coi, hí hí...

69. Chương 69: Ngưỡng Mộ

Ngưỡng mộ

Edit: Yunchan

Tần Vô Ưu vừa thốt ra câu ấy, Mộ Thập Tam lập tức trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

Hàn Ngâm cũng dời mắt qua, có lẽ vì cách khá gần, nên cô thấy rất rõ hắn vẫn đang tựa hờ vào ghế với dáng vẻ lười biếng, nhưng chân mày nhăn khế, bên môi nhếch lên nụ cười chế giễu.

La Cẩn vẫn đang suy nghĩ: “Việc này...”

“Không thể!” Vân Sơ Tâm bỗng nhiên đứng ra bất chấp quy củ, cất giọng nói: “Mộ sư thúc tu vi không cao, học đạo chưa tinh, sao có thể nạp đồ truyền pháp? Tần sư muội, muội nên bái một vị sư phụ khác thì hơn!”

Lời này của cô rất mạo phạm, nhưng đại đa số mọi người Cửu Huyền đều nghĩ vậy, nét mặt ai cũng hiện ra vẻ đồng tình, thậm chí có người còn lên rĩ tai nhau, ánh mắt nhìn Mộ Thập Tam cũng chứa đầy coi thường và khinh bỉ.

Chỉ có Hàn Ngâm biết sự thật không phải vậy, cô lang bạt nhiều năm, gặp qua vô số người, mắt nhìn người tuy không quá chuẩn, nhưng ít nhiều cũng có chút kinh nghiệm. Bình thường họ chỉ cần đáp lại một hai câu, cô đã có thể đoán ra tâm cơ của đối phương. Nhưng quen biết Mộ Thập Tam lâu như vậy, cô lại càng ngày càng không hiểu được hắn.

Cô hoàn toàn không nhìn thấu được hắn, mà hắn lúc nào cũng có thể mang tới cho cô sự ngạc nhiên, vì thế sự tồn tại của hắn trong lòng cô là hàng loạt dấu chấm hỏi liên tiếp. Cô nghĩ mặc dù tu vi của hắn không cao, nhưng chắc chắn cũng không thấp như mọi người tưởng, khai Tông lập Phái thì chưa đủ, nhưng dạy một đồ đệ gần tới Nhập Khiếu thì vẫn dư sức!

Hàn Ngâm hơi hé miệng, nhưng một giây sau lại khép chặt.

Trường hợp này thật sự không tới phiên cô nói.

Quả nhiên, Vân Sơ Tâm lập tức bị Lệ Thanh Hàn quát cho một bài: “Chuyện của sư thúc người, từ lúc nào đến lượt người thay y làm chủ?”

Vân Sơ Tâm tự biết mình lỡ lời, nhưng vẫn đỏ mặt tranh luận: “Đệ tử chỉ đang nói sự thật, hiện tại Mộ sư thúc không thích hợp thu đồ đệ, như vậy sẽ làm lỡ tu luyện của bản thân y, cũng làm lỡ Tần sư muội...”

“Cám ơn ý tốt của sư tỷ.” Tần Vô Ưu lập tức tiếp lời: “Nhưng Vô Ưu đã ngưỡng mộ Mộ tiên trưởng từ lâu, nguyện vọng đời này là có thể bái y làm thầy, nếu Mộ tiên trưởng thấy tư chất của Vô Ưu có thể dạy bảo, xin hãy nhận Vô Ưu làm đệ tử, Vô Ưu nhất định sẽ chuyên cần tu luyện, mai sau tuyệt đối không làm giảm uy danh của Mộ tiên trưởng.”

Cô nói ra lời này với vẻ rất kiên quyết, như đã hạ quyết tâm.

Hàn Ngâm nhìn lên chứng môn Lưu Tiên môn, thấy nét mặt y rối rắm, rõ ràng cũng không quá tán thành sự lựa chọn của nữ nhi mình, nhưng lại không tiện nhúng tay can thiệp vào chuyện nội bộ của Cửu Huyền, chỉ còn biết đứng ngoài nhìn.

La Cẩn cũng chẳng biết làm sao, đương nhiên y cũng thấy Mộ Thập Tam chưa thích hợp để thu đồ đệ lúc này, không phải là vấn đề tu vi kiến thức, mà vì Mộ Thập Tam trời sinh lười nhác, tâm tư lại bay nhảy tự do, chính bản thân hắn còn đang ở tuổi cần sư trưởng quản thúc, thu đồ đệ xong thì biết quản giáo thế nào đây? Khả năng dắt theo đồ đệ làm loạn là vô cùng cao! Nhưng thân phận của Tần Vô Ưu không giống những đệ tử khác, lại kiên quyết muốn bái Mộ Thập Tam làm sư phụ, cân nhắc ở những phương diện khác, cũng không phải là không thể.

Y vẫn đang phân vân, bèn đảo ánh mắt sang Mộ Thập Tam có ý dò hỏi, muốn xem hắn có suy nghĩ gì.

Nào ngờ Mộ Thập Tam lại chẳng buồn nhìn ai, chỉ đổi sang một thế ngồi càng dễ chịu hơn, chống một tay lên cằm, buồn cười nói: “Ngưỡng mộ? Sao ta không biết mình đã làm gì cho kẻ khác ngưỡng mộ.”

Lời này vừa nói ra, nét mặt mọi người Cửu Huyền đều lộ ra vẻ hưng phấn cùng kích động.

Quá hay! Rốt cuộc đã có người nói ra tiếng lòng của họ! Từ khi Tần Vô Ưu mở miệng thốt ra hai chữ “Ngưỡng mộ”, bọn họ đã thấy bức bối trong lòng, rốt cuộc thì Mộ Thập Tam đáng ngưỡng mộ ở đâu?!

Chỉ có Hàn Ngâm bĩu môi, giả vờ giả vịt!

Tần Vô Ưu chần chờ một lúc rồi đáp: “Mộ tiên trưởng còn nhớ năm năm trước...”

Ánh mắt Mộ Thập Tam khẽ động, ngắt lời cô bằng giọng hơi châm chọc: “Năm năm trước ta mới vào Cửu Huyền được ba năm, người ngưỡng mộ ta vô tri vô năng, hay ngưỡng mộ ta ngủ gật trong lúc tu luyện mà không bị sư phụ phát hiện đây?”

Tần Vô Ưu bị hắn hỏi đến đở lưng, rũ mắt xuống đáp: “Nói tóm lại ta đã hạ quyết tâm, xin Mộ tiên trưởng nhận ta làm đồ đệ!”

Mọi người Cửu Huyền biết rõ tính cách xấu xa của Mộ Thập Tam, nên ai cũng đoán hắn sẽ cười nhạt với quyết tâm của Tần Vô Ưu, sau đó nhếch mép thường thức bộ dạng bối rối vì bị cự tuyệt của cô, thậm chí đến La chưởng môn cũng nghĩ thế, y rất sợ làm mất mặt chưởng môn của Lưu Tiên môn, định lên tiếng khuyên giải, để Tần Vô Ưu chọn một sư phụ khác.

Thế mà Mộ Thập Tam lại không cự tuyệt như mọi người dự đoán, hắn chỉ cười cười nhìn Tần Vô Ưu: “Thế này đi, ngươi biết nuôi trồng thảo dược, quạt lửa luyện đan, giặt quần áo nấu cơm, quét dọn nhà cửa chứ?”

Hình như vừa có một đàn quạ đen bay sượt qua đầu...

Tất cả mọi người đều cầm nín tại chỗ.

Hai vế trước còn tạm chấp nhận được, nhưng giặt quần áo nấu cơm, quét dọn nhà cửa là sao hả!

Tần chưởng môn của Lưu Tiên môn kiểm chế cực tốt, nhưng nghe đến đó cũng sa sầm mặt. Có làm hay không, con gái của y đường đường là thiên kim của một vị chưởng môn, tới Cửu Huyền là để bái sư, chứ không phải làm tiểu đồng sai vặt!

La Cẩn cũng khẽ nhú mày: “Thập Tam người...”

Đáng tiếc Tần Vô Ưu không có vẻ khó chịu, ngược lại còn mừng rỡ đáp ngay tức khắc: “Biết! Những thứ đó ta đều biết cả! Bình thường ở nhà ta cũng thỉnh thoảng xuống bếp làm vài món đồ nhắm cho cha, tay nghề không thể coi là tốt, nhưng cũng không kém.”

Sắc mặt mọi người đều trở nên cực kỳ quái đản.

Mộ Thập Tam vẫn chẳng thèm nhìn sắc mặt ai, mắt mang vẻ nghiền ngẫm: “Ta không có nhẫn nại dạy đồ đệ, hôm nào cao hứng sẽ chỉ bảo người vài câu, nếu mất hứng, cũng có thể quăng người qua bên, nửa năm ba tháng cũng không để mắt tới người, như thế người còn muốn bái sư sao?”

“Muốn!” Tần Vô Ưu kiên định.

Tần Phái quát lên chói tai: “Không được!”

Hai cha con đồng thời lên tiếng, ý nguyên lại trái ngược hoàn toàn.

La Cẩn liếc mắt qua hai người họ, sau đó ngồi xuống.

Mộ Thập Tam lại đứng lên: “Các người thương lượng xong rồi hãy quyết định có muốn bái sư hay không đi.”

Nói rồi hắn thi lễ sơ sài với Tần Phái và Hiên Viên Huyền chương môn của Toàn Cơ phái, sau đó quay lưng đi mất.

Thế này thì...

Hành động của Mộ Thập Tam khá ngông cuồng vô lễ, nhưng người tu tiên tùy tâm tùy tính, vốn không quá quan tâm tới lễ nghi phiền phức của thế tục, huống chi Tần Phái mang nữ nhi đến đây bái sư, không phải làm khách, cho dù Mộ Thập Tam có làm khó dễ đôi chút, bảo nữ nhi của y phải trình môn lập tuyết(*), y cũng không thể nói gì, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn.

(*) Ý chỉ tôn sư trọng đạo.

La Cẩn cười hòa giải, nói chậm rãi: “Chi bằng, Vô Ưu suy nghĩ lại một chút đi.”

Đoạn y chuyển sang hỏi Hiên Viên Dạ muốn bái vi sư nào.

Hiên Viên Dạ cười: “Tiểu tử có thể bái nhập Cửu Huyền đã là phước ba đời, những chuyện khác, tất nhiên là tùy chương môn và các vị tiên trưởng phân phó.”

Vừa khéo Trầm Tư gần đây đang trong thời kỳ Túy Dưỡng nội đan, nhàn rỗi không có chuyện gì làm nên muốn nhận một đồ đệ, bèn tiện thể thu nhận y, sau đó những người khác đều đổ dồn vào chúc mừng Trầm Tư, Hiên Viên Huyền chương môn Toàn Cơ phái lại có nhiều chuyện để nói, còn Tần Phái thì gọi Tần Vô Ưu tới bàn bạc riêng, cả sân nhất thời huyền não hẳn lên.

Hàn Ngâm ngấm trái ngó phải, thấy không có ai để ý tới mình, bèn kéo kéo ống tay áo Lạc Vân Khanh: “Lạc sư huynh, muội về tu luyện đây.”

Lạc Vân Khanh cúi mắt nhìn cô: “Lát nữa còn có yến hội, muội không ở lại ư?”

Chuyện này...

Hàn Ngâm cười nói: “Lát nữa sư huynh nhớ phải mang cho muội ít đồ ngon, muội... muội về trước đây...”

Nói xong cô quay lưng chạy đuổi theo Mộ Thập Tam, mặc kệ ra sao, tìm hắn nói xin lỗi trước đã.

Đừng thấy Mộ Thập Tam mọi khi lười nhác mà lầm, thật ra tốc độ chạy trốn cực nhanh, Hàn Ngâm chỉ chậm hơn hắn một bước mà phải chạy từ đỉnh Liễm Vụ Phong đến gần Tập Hạc Phong mới bắt kịp hắn.

“Mộ... Mộ sư thúc chờ đã.” Cô chạy tới thở hồng hộc, kêu ra tiếng.

Mộ Thập Tam dừng chân lại, hướng mắt nhìn cô: “Chuyện gì?”

Hàn Ngâm thấy thần sắc của hắn vẫn bình thường như mọi khi, không giống như bị cô chọc tức, làm cô lưỡng lự không biết có nên nói xin lỗi hay không, cuối cùng óc lóe sáng, đưa cho hắn quyển sách: “Sư thúc, những pháp thuật này ta học xong cả rồi, trả sách lại cho ngài, bây giờ ngài sắp thu đồ đệ, có lẽ phải dùng tới.”

Mộ Thập Tam nhướng khê cặp lông mày dài, đưa tay nhận quyển sách cất vào trong ngực, hỏi lại cô: “Còn chuyện gì nữa?”

Hàn Ngâm do dự: “Không, không có...”

Hắn gật đầu, xoay người muốn đi.

Cảm giác, quả nhiên đã hơi khác trước đây, thiếu một chút tự nhiên thoải mái và thân quen, sinh ra một chút xa cách mơ hồ không thể chạm tới.

Rốt cuộc Hàn Ngâm thở dài nói: “Sư thúc, có phải ngài còn giận ta không?”

Mộ Thập Tam liếc cô: “Không có.”

“Vậy tại sao ngài làm lơ ta?”

Mộ Thập Tam phản vấn: “Chẳng phải sư phụ người cầm người để ý tới ta sao, người có chắc ta nói chuyện với người, sư phụ người sẽ không mắng chứ?”

Hự, phải rồi...

Nói thật ra, lúc Mộ Thập Tam còn chưa tới, cô thật lòng có hơi lo lắng, lo hấn đến rồi lại hô tới quát lui với mình, làm trò như vậy trước mặt Lệ Thanh Hàn, cô nghe lời không ổn, mà cự tuyệt cũng không xong, rất khó xử.

Nói vậy nguyên nhân khiến hai người xa cách là cô, chứ không phải hấn!

Hàn Ngâm không còn gì để giải thích, đành phải nói: “... Ta không giữ lời, xin lỗi, ta không thể trả lại Nha Nha cho ngài, nhưng về ta sẽ bắt một con Thổ Linh trư khác đền cho ngài... à... còn nữa... chúc mừng sư thúc sắp thu được đồ đệ... gặp lại sau...”

Nói xong câu này, cô thật muốn ngứa mặt lên trời thở dài!

Hoàn toàn không được nhanh nhẹn nhanh miệng như mọi khi. Một câu hết sức đơn giản cũng phải lắp ba lắp bắp, nói năng lộn xộn, hơn nữa khi nói ra câu này, cô không tài nào kiềm chế được tâm trạng bốc đồng, cũng không biết là đang dối ai mà lại kéo giãn khoảng cách hai người ra thêm một khoảng lớn.

Có lẽ, là đang dối chính mình...

Hàn Ngâm đột nhiên thấy khinh bỉ bản thân mình, chẳng qua như đã nói, trong lòng cô thực sự rất mất mát, loại cảm giác này biết diễn tả thế nào đây...

Như lúc ban đầu cô cho rằng Mộ Thập Tam là sư thúc, muốn kính nhi viễn chi, rồi sau đó lại phát hiện hấn là một người bạn ồn ào âm ỉ tự do không trói buộc, cô có thể nói bất cứ gì trước mặt hấn, cũng chẳng cần phải che giấu bản tính thật của mình, bởi vì căn bản không thể che giấu. Sau đó, ngay khi cô nghĩ rằng có được người bạn này thật tốt biết bao, Lệ Thanh Hàn bỗng nhiên nhắc nhở cô, Mộ Thập Tam là sư thúc của cô. Thế nhưng cô vẫn chưa cảm giác được trọn vẹn, sau đó lại đột nhiên nhảy ra một Tần sư muội, điều này đã âm thầm nhắc nhở cô, Mộ Thập Tam là sư thúc của cô!

Cô hồi tưởng lại, phát hiện này quả là đặc biệt, dù Mộ Thập Tam chưa bao giờ đánh mặt với cô, cũng không có kiểu cách của sư thúc, thế nhưng hấn vẫn là một trưởng bối cách cô rất xa, chứ không phải là một người bạn mà cô tự cho là vậy.

Chênh lệch! Thật sự quá chênh lệch!

Hàn Ngâm phiền muộn tới mức muốn đánh bản thân một phát, cũng đúng thôi, từ nhỏ đến lớn cô cũng có bạn bè gì đâu, sao lại có thể trông cậy vào một người đột nhiên nhảy ra chứ. Có lẽ nói, ở Cửu Huyền này cô có thể có rất nhiều bạn bè, thí dụ như sư huynh sư tỷ đồng môn, thậm chí là đệ tử ngoại môn, cần gì phải khẳng khái chọn trúng Mộ Thập Tam!

~ Hết chương 69 ~

70. Chương 70: Một Ý Niệm

Một ý niệm

Edit: Yunchan

Tâm trạng của Hàn Ngâm hỗn loạn trong chốc lát, nhưng cô đã tỉnh táo lại ngay lập tức.

Cô nghĩ mình là ai!

Cô chỉ là một bé gái mồ côi từ nhỏ đã lang thang đầu đường, vùng vẫy sinh tồn trong thực tế tàn khốc mà không từ thủ đoạn, không phải thiên kim khuê tú cơm no áo ấm, được cưng chiều từ bé, có thể dựa vào tú lâu thương hoa khóc nguyệt!

Phải, đây chính là nguyên nhân, cô hết như con thao thiết tham lam rất nhiều thứ, ví như sự quan tâm che chở của người khác, và cả tình thân tình bạn mà gần như cô chưa bao giờ nếm trải, thế nhưng cô luôn tự nhắc nhở bản thân, có vài thứ trong đó cô tuyệt đối không thể muốn, thậm chí ngay cả lấy nhiệm cũng không thể!

Vài thứ ấy chính là —

Đa sầu đa cảm, xót xa tự thương thân!

Thứ trước sẽ khiến cô mềm yếu, mất đi sự hờ hững kiên cường, còn thứ sau sẽ khiến cô cảm thấy ghê tởm! Chỉ người ăn no hết việc mới có thời gian rảnh để tự thương thân, còn cô có rất nhiều chuyện phải làm, tuyệt đối không nên phí sức lực và sinh mạng vào chuyện nhảm chán tự hủy hoại bản thân cỡ này.

Vừa nghiền ngẫm một lúc, tâm trạng cô đã bình thản lại, lập tức khôi phục vẻ lưu manh thường ngày.

“Xin lỗi Mộ sư thúc, mấy câu vừa rồi là do đầu ta bị cửa kẹt nên mới nói vậy, ta không rảnh đi bắt con Thổ Linh trư khác đền cho ngài đâu, hơn nữa cũng chẳng biết phải bắt kiểu gì, cho nên ngài coi như chưa nghe thấy nhé. Còn chuyện ta đã hứa, không làm là ta sai, nhưng ngài là trưởng bối, đại nhân đại lượng, xin hãy giơ cao đánh khẽ đừng so đo với ta, sau này nếu ngài tìm được thứ hay ho gì nữa, xét thấy quan hệ sư đệ đệ ta với ngài không tệ lắm, còn chia sẻ rất nhiều bí mật cho ngài, nghìn vạn lần đừng quên để một phần cho ta nhé.”

Nói rồi cô vẫy vẫy tay, hăm hở quay người đi.

Khóe môi Mộ Thập Tam bỗng nhiên cong lên một nụ cười, giờ tay kéo tay cô lại: “Chờ đã.”

“Làm gì?” Nam nữ thụ thụ bất thân, Hàn Ngâm trở tay phải phải không chút khách sáo, cố gắng phải bàn tay khó ưa kia xuống.

Ý cười trong mắt Mộ Thập Tam càng đậm nét hơn: “Bộ dạng này mới dễ nhìn.”

Hàn Ngâm chưa kịp tỉnh hồn lại: “Dễ nhìn cái gì?”

“Ta còn tưởng ngươi thật sự nghe lời, muốn học theo Lạc Vân Khanh, sư phụ ngươi nói một ngươi sẽ không làm hai.”

Hàn Ngâm bức bối: “Nghe lời có gì không tốt chứ? Không làm sai sẽ không bị sư phụ phạt, nếu có thể, ta cũng hy vọng có thể nghe lời sư phụ, chẳng qua...”

“Chẳng qua ngươi không làm được.”

Không sai...

Hàn Ngâm thở dài, người xuất thân mồ côi như cô, không hề có nền tảng cơ bản, còn lên giường Tạo Hóa Kim Tiền và vườn linh động thiên, lên lút cứu Liễu yêu Tích Tích, thỉnh thoảng còn nói dối theo thói quen, người đệ tiện vô sỉ trời sinh như thế, làm sao có thể làm một đệ tử ngoan ngoãn đây.

“Ta thật hâm mộ Lạc sư huynh.” Cô nói nghiêm túc.

Mộ Thập Tam nghiêng đầu: “Hắn có gì để hâm mộ?”

“Nhân phẩm đoan chính, lòng dạ vô tư, cúi đầu ngẩng đầu đều không thẹn với trời đất, làm người ta khó tránh khỏi tự ti mặc cảm.” Hàn Ngâm cụp mắt nói: “Có lẽ chỉ có người như huynh ấy mới xứng tu thành tiên.”

“Thật sao?” Mộ Thập Tam liếc xéo cô: “Lạc Vân Khanh đúng là người tốt, đáng tiếc ta lại thấy hắn quá tự kỷ, dù sau này có tu thành tiên thật thì cũng chỉ tu thành băng tinh ngọc thạch thọ cùng trời đất, tranh sáng với nhật nguyệt thì có gì hay ho?”

“Phụt —” Hàn Ngâm không nhịn được cười, ngay sau đó lại nghiêm túc nói: “Xin ngài đừng có đánh đá như thế được không? Chẳng phải trong sách có nói, đoạn tuyệt thất tình lục dục tu tiên mới có thể làm chơi ăn thật à?”

“Ai tin là đồ ngốc.” Mộ Thập Tam càng khinh bỉ hơn: “Những quyển sách đó toàn là những kẻ không tu thành tiên viết ra, họ thì hiểu gì chứ? Hơn nữa nói trắng ra, nếu tu thành tiên xong, ta phát hiện mình không còn thất tình lục dục, chẳng có hứng thú với bất cứ chuyện gì, thì chuyện đầu tiên ta làm chính là tự hủy kim đan tiên thân, nhập vào lục đạo luân hồi.”

Hàn Ngâm kinh ngạc ra mặt: “Tại sao?”

Ánh mắt Mộ Thập Tam sâu thẳm: “Ta không muốn làm một tảng đá vô tri vô giác, không vui không buồn sống thêm nghìn vạn năm.”

Tim Hàn Ngâm rung lên.

“Kỳ thật, ai biết tiên là thứ gì chứ.” Mộ Thập Tam lại phì cười: “Chẳng phải thế đạo này là kẻ mạnh sống, kẻ yếu chết sao? Phi thăng thành tiên phải gặp rất nhiều kiếp số. Ai qua được, người đó làm tiên, ai không qua được, thì hồn phi phách tán. Quy tắc, là do kẻ mạnh đặt ra, cái gọi là thần tiên ấy, biết đâu chỉ là một đám có sức mạnh như con người trong trời đất thì sao, nếu trời đất đã không hủy được họ, vậy họ lại vượt qua kiếp số luân hồi, tồn tại cùng trời đất.”

“Mộ sư thúc.” Lòng Hàn Ngâm lại rung lên: “Kiếp số luân hồi đâu dễ vượt qua như vậy, nghe nói dù thành tiên rồi cũng sẽ có kiếp số, không vượt qua được sẽ rơi lại.”

“Ừm.” Mộ Thập Tam rũ mắt xuống, nhìn hai ba chú kiến đang chăm chỉ làm việc, hần thản nhiên nói: “Đó là vì thiên ngoại hữu thiên.”

Hàn Ngâm lơ mơ: “Ta không hiểu.”

Mộ Thập Tam khẽ nhếch môi: “Giống như chú kiến nhỏ này, đối với nó, ta chính là trời, ta đưa chân hất nhẹ, đó chính là kiếp số của nó, nhưng nếu ngày nào đó nó nhảy lên vị trí của ta, ngẩng đầu nhìn lên, trên trời vẫn còn có trời.”

Hàn Ngâm nghe thì hiểu đó, nhưng càng lơ mơ hơn: “Nếu mãi mãi không thể nhảy lên tầng tầng thiên địa, vậy chúng ta còn tu tiên làm chi?”

Mộ Thập Tam lườm cô: “Trước kia ngươi sống rất khổ cực đúng không?”

“Ừ.”

“Nếu biết rõ vất vả như vậy, một ngày nào đó vẫn sẽ chết, vậy tại sao ngươi còn phải vùng vẫy sống sót, không để cho bản thân chết thoải mái hơn?”

Hàn Ngâm đáp thành thật: “Ta không nghĩ quá nhiều như vậy, ta chỉ muốn cố hết sức để sống sót, có thể ăn đồ ngon, mặc đồ đẹp, trải qua những ngày tốt lành.”

“Không sai.” Mộ Thập Tam vỗ tay bật cười: “Sống, là để cảm thụ quá trình sống, gặp được những thứ tốt đẹp, như gió mưa trong trời đất, bầu trời quang đãng cùng vầng dương rực rỡ. Tu tiên, chính vì để có thể hưởng thụ những thứ ấy lâu dài và...”

Đầu ngón tay lạnh lạnh của hắn chạm vào giữa chân mày của Hàn Ngâm: “Trí nhớ của ngươi, dù tốt hoặc tệ, nhưng khi hồi tưởng lại ký ức sẽ khiến ngươi vui mừng hoặc rơi lệ, cảm thấy đời này đã sống không uổng phí, đó chính là thất tình lục dục.”

Hàn Ngâm ngẩn ngơ: “Cho nên, ngài mới nói nếu tu thành tiên xong, phát hiện mình đã không còn thất tình lục dục, ngài sẽ tự hủy kim đan tiên thân, nhập vào lục đạo luân hồi.”

“Không sai.”

“Những gì ngài nói, ta muốn ngẫm lại một chút.” Hàn Ngâm lắc lắc đầu: “Ta không biết ngài sai hay đúng, nhưng lý lẽ kẻ mạnh sống, kẻ yếu chết, quy tắc là do kẻ mạnh đặt ra, tại sao nghe ra lại gần với Ma đạo?”

Mộ Thập Tam cười khê: “Ma và Tiên khác nhau chỉ ở bản tâm.”

Hàn Ngâm xoắn mày khó hiểu.

Mộ Thập Tam chấp tay sau lưng ngạo trời cao: “Ma không từ việc xấu nào, Tiên có việc nên làm, có việc không nên làm. Thật ra cũng chẳng quá khác nhau, Tiên và Ma, thiện và ác, chỉ là một phần nhận thức của phạm tục, người chỉ cần không thẹn với bản tâm là được.”

“Không thẹn với bản tâm...” Hàn Ngâm yên lặng nghiền ngẫm năm chữ này.

“Khi người có sức mạnh của Tiên Ma, phát tay là có thể phá hủy bất cứ thứ gì trên thế gian này, người nhẫn tâm, thì là ma, người không nhẫn, thì thành tiên. Phật tông còn có thuyết pháp phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật, chứng tỏ ý niệm đều có thể thay đổi theo bản tâm của người, nhất niệm có thể thành tiên, nhất niệm cũng có thể nhập ma.”

Nhất niệm có thể thành tiên, nhất niệm cũng có thể nhập ma...

Hàn Ngâm ngồi ngốc ra dưới đất, nhắm đi nhắm lại câu này.

“Quy luật thiên đạo cũng như lòng người, thay đổi chỉ trong nháy mắt, khó thể suy xét. Hiện tại người vẫn chưa tới thời kỳ phải suy nghĩ những thứ nhạt nhẽo này, ta tặng cho người một câu.” Mộ Thập Tam cười khê, thông dong xoay người: “Trên đời vốn vô sự, chỉ có con người tự chuốc ưu phiền. Chỉ cần không thẹn với bản tâm, người muốn làm gì thì cứ làm, không cần phải suy nghĩ quá nhiều.”

Ngồi dưới đất ngửa đầu lên nhìn hắc, trong tư thế này cô thấy đáng đáp hắc càng cao lớn và thẳng tắp hơn, tựa như không có bất cứ thứ gì hay bất luận kẻ nào có thể khiến hắc cúi người khom lưng.

Hàn Ngâm cứ ngồi lặng ra đó nhìn hắc đi xa, bước vào núi rừng xanh ngan ngát, mà phong nền của núi rừng đó là bầu trời rộng lớn bao la, hắc cứ rảo bước hướng thẳng lên trời cao, khuất bóng nơi đỉnh núi, rồi hòa lẫn vào chân trời.

Cô vẫn không biết hắc nói đúng hay sai, vả lại thiên đạo vốn là hư vô mờ ảo, không thể dùng hai từ đúng sai đơn giản để khái quát hết được, cho nên lời hắc nói, cô tạm thời không muốn nghĩ nhiều.

Nhưng vẫn không thể không nghĩ, cô vẫn nghĩ tới Sở phu tử, nghĩ tới đạo lý kẻ mạnh thì sống, kẻ yếu thì chết mà Mộ Thập Tam nói.

Tỷ như cô hiện tại, tu vi kém cỏi, chỉ có thể co đầu rút cổ ở Cửu Huyền, hoàn toàn bất lực với chuyện Sở phu tử, nhưng nếu tu vi của cô cao thâm đến mức thiên hạ không ai sánh bằng, thì đâu cần lo chúng là Ma môn hay Yêu môn, muốn cứu thì cứu, cướp thẳng người về chẳng phải là được rồi sao? Về phần giết hay không giết, đó cũng chỉ tùy vào một ý niệm, tựa như bị con kiến chích một phát, có thể cười nhạt, thả cho nó con đường sống, hoặc có thể lấy đầu ngón tay nghiền nát, giết chết nó.

Chính thế! Thái độ cô đối xử với con kiến hôi, cũng như trời đất đối đãi với cô vậy, lúc mạnh yếu quá mức chênh lệch, thiện ác đúng sai gì đó đều là hư vô mờ nhạt, chỉ dựa vào bản tâm của mình, nhất niệm sinh sát.

Hàn Ngâm không có khả năng suy nghĩ thấu đáo đạo lý này trong thời gian ngắn. Cô vẫn cố chấp với lối suy nghĩ và ánh mắt phạm tục của mình, nhưng nhờ sự chỉ bảo tùy hứng của Mộ Thập Tam mà nó đã trở nên rộng mở hơn trước, lúc này cô ngoảnh đầu nhìn mọi thứ chung quanh mình đã cảm thấy khác với lúc xưa.

Một ngọn cỏ, một đóa hoa, còn cả một vùng trời lá trên đầu...

Đâu đâu cũng là những sinh mệnh yếu đuối tới tận cùng, chớp mắt là có thể chôn vùi như tro bụi, nhưng nhờ có những sinh mạng bé nhỏ mà lại kiên cường đấu tranh để được sống này, mới có toàn bộ thế giới đang mở ra trước mắt cô.

Hàn Ngâm nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, trong không khí ngập đầy hơi thở của cỏ cây, thơm ngát dịu dịu.

Đột nhiên cô nghe thấy tiếng bước chân đạp lên lá rụng.

Hàn Ngâm mở mắt ra, thấy Lạc Vân Khanh đang đứng trước mặt mình, chấp tay sau lưng nhìn cô.

Rõ ràng ngồi một mình ở đây hóng gió ngắm cảnh, chẳng có lỗi lầm gì, nhưng cô vẫn hơi chột dạ, cười lấy lòng, kêu một tiếng: “Lạc sư huynh...”

“Ừm.” Lạc Vân Khanh lên tiếng, ngược mắt trông về phía đỉnh núi xa, một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần, nói: “Tần Vô Ưu khẳng khẳng muốn bái sư, muội đi mời Mộ sư thúc tới đi.”

Hàn Ngâm hơi nhướn mày, sau đó lập tức sụp mắt: “Được, muội đi ngay.”

Lạc Vân Khanh gật đầu, không nói gì nữa, chỉ tiện tay quăng một bọc giấy cho cô, rồi quay người đi.

Hàn Ngâm ngơ ra một hồi, mở bọc giấy ra, thấy bên trong toàn là điểm tâm, cô bất giác nở nụ cười nhẹ, nhưng sau khi nếm một miếng điểm tâm thì lại trở nên sầu muộn, bởi vì cô nhớ lại dáng vẻ thất thần của Lạc Vân Khanh khi nhìn lên đỉnh núi lúc này.

Hắn, chắc là không thấy gì, cũng không nghe được gì đâu nhỉ...

~ Hết chương 70 ~

71. Chương 71: Đừng Mà Sư Tỷ!

Đừng mà sư tỷ!

Edit: Yunchan

Chuyện Mộ Thập Tam nhận đồ đệ đã tạo nên cơn địa chấn rung động Cửu Huyền, ai nấy đều đoán rằng, đầu óc Tần Vô Ưu có bệnh.

Còn chẳng phải à, bái sư lại chọn ngay một tên ngốc mà bái, thái độ còn kiên quyết như vậy đã làm người ta khó thể tưởng tượng nổi. Chuyện càng làm người ta giật mình hơn là sư phụ túi rơm đã nói rõ muốn sai bảo đồ đệ như tiểu đồng nha hoàn, thế mà cô đã không buồn thì chớ, còn mừng rỡ ra mặt.

Đúng là ngốc hết cứu rồi!

Chu Tình Nhi ngồi lại buồn chuyện với đồng bạn: “Cửu Huyền chúng ta vốn có tam tử tứ tử, nay còn trời ra thêm nhị ngốc, những người trước là uy danh vang xa bên ngoài, còn hai kẻ sau là ngốc danh lan xa ngàn dặm.”

Chẳng biết có phải vì Mộ Thập Tam đã thu đồ nhi hay không mà Lê Thanh Hàn không còn sợ Hàn Ngâm chạy loạn tới Tương Ly điện nữa, bèn gọi cô về tu luyện, cô cáo từ với Ngô Cự Liểu, lúc đi ra khỏi Tàng Tịch điện, tình cờ nghe được câu này, cảm thấy thật là ngứa tai.

Đương nhiên, xông tới đấu võ mồm với Chu Tình Nhi ấy à, chuyện ngốc này cô tuyệt đối không làm. Cô chỉ hơi trầm ngâm, sau đó núp vào góc tường, móc ra một xấp phù quý, bên môi cong lên nụ cười tinh quái.

Mấy thứ này toàn là hàng cao cấp cô lén cất riêng đấy nhé!

Trong đó có bọn muỗi thường gặp vào đêm hè, có sâu lông hay bò trên lá cây bụi cỏ, còn có rận với bọ chét do Thổ Linh trừ chui bữa loanh quanh đem về, với cả lần trước cô chọc vào tổ ong vò vẽ đào mật ăn, trong tổ ong bay ra một đàn ong mật tấn công cô, tất cả đều được Tạo Hóa Kim Tiên luyện thành trùng phù quý.

Trùng phù quý cỡ này dùng tới thì số lượng sẽ hao hụt rất nhiều, bình thường cô tiếc của không xài, nhưng nếu đối tượng muốn chinh là Chu Tình Nhi thì cô sẽ không đau lòng. Thế là vung tay lên, trùng phù quý bay vùn vụt về hướng Chu Tình Nhi.

“Á á á —”

Sau một thoáng, tiếng thét chói tai hoảng sợ của Chu Tình Nhi ập tới dồn dập không dứt.

Hàn Ngâm rón rén ló đầu ra nhìn, thấy trên ống quần và trên giày của cô ta bò đầy sâu lông, trên người thì lúc nhúc bọ chét nhảy chơi chơi, trên đầu còn bay vo ve một đàn muỗi với ong mật, tiếc thay cô ta không biết đây là phù quỷ nên không dùng pháp thuật công kích, chỉ gào rú vừa nhảy nhót vừa phủi lia lia, cổ phủi bay giẫm chết bọn trùng phù quỷ đang tấn công mình.

Tác dụng á, tất nhiên không có rồi!

Chưa đầy nửa khắc sau, Chu Tình Nhi đã bị ong mật và muỗi đốt tới độ mặt phù lên đỏ lựng, bọ chét và sâu lông cũng đã bò vào trong cổ áo và ống tay áo của cô ta, loại cảm giác này tưởng tượng ra tuyệt đối là sờn gai ốc, tuyệt đối kinh khủng!

“Các người tới giúp một tay đi, đừng chỉ đứng đó ngó, tới giúp đỡ nhanh lên!” Chu Tình Nhi khóc nức lên, ra sức gào thét với hai người bên cạnh.

Dáng dấp của trùng phù quỷ thật là quái dị, hơn nữa chúng ủa tới một cách đột ngột, hai người kia cũng không phản ứng kịp, kinh hoàng tới chết trân tại chỗ, dù Chu Tình Nhi kêu gào giúp đỡ liên thanh, họ cũng run bần bật không dám bước lên giúp, sợ đồng trùng phù quỷ này sẽ dời mục tiêu công kích, chuyển sang đối phó với họ.

Xem tới đây, Hàn Ngâm thấy mình cũng cần rút lui rồi, dù sao trùng phù quỷ cũng không hại chết người được, mà cô cứ ở lại đây thế nào cũng có nguy cơ bại lộ. Thế là cô thừa dịp những người khác chưa bị tiếng khóc la của Chu Tình Nhi dẫn tới, che miệng nín cười rồi co giò chuồn mất, cấp tốc rời khỏi hiện trường gây án, thậm chí dọc đường cô còn cố ý lúi hai đệ tử đi ngang qua để nói trời nói đất, như vậy lỡ có người hoài nghi cô, thì cô cũng có chứng cứ ngoại phạm vững chắc.

Quay lại Tập Hạc phong, còn chưa đi tìm Lệ Thanh Hàn phục mệnh, Hàn Ngâm đã nhìn thấy làn vải lụa bay bay ở giữa đỉnh núi.

Cô vô cùng kinh ngạc, bèn đi lên chút nữa, thấy Vân Sơ Tâm đang ngồi trên một tảng đá loang lổ rêu xanh, vẻ mặt buồn bã cầm hạt thông đùa với tiên hạc.

“Sư tỷ.” Hàn Ngâm cất giọng gọi.

Vân Sơ Tâm không trả lời, giật phăng ngọn roi mềm bên hông ra, quát “Vút” về phía cô.

Hàn Ngâm thất kinh, nhưng may mà mấy hôm nay cô một lòng khắc khổ luyện tập pháp thuật, phản xạ của cơ thể cũng nhanh hơn suy nghĩ, vội vàng lùi lại một bước, trên người bốc lên ngọn lửa hừng hực, chắn lại chỗ hiểm quanh mình.

Ngọn roi như Linh Xà, quát lên lá chắn lửa của cô, lập tức đánh cho ngọn lửa tắt lụi. Nhưng thế roi còn chưa hết, vẫn đang tiến quân thần tốc, ép trên người Hàn Ngâm nhá lên ánh sáng trắng và xanh liên tiếp.

Màn băng trắng bên ngoài bao lấy tầng lá xanh bên trong, che chở cho cô chặt chẽ.

Vân Sơ Tâm “Ồ” khê, thấy ngọn roi của mình quát xuống đánh cho màn băng hóa thành bụi băng, nhưng lá chắn biến ra từ tầng tầng lá xanh lại có vô số dây mây và cành lá vươn dài ra, bò lan lên ngọn roi, nứu chặt lấy nó.

Ngọn roi thoáng chốc héo rũ xuống như một con rắn bầy tặc bị bắt giữ.

Hàn Ngâm vừa định lên tiếng, đã thấy Vân Sơ Tâm run cổ tay lên, bổ sung linh lực lên ngọn roi, ngọn roi đang kiệt sức héo rũ lập tức như lưỡi dao bén, chặt đứt từng tấc dây mây quấn trên nó với thế chẻ tre. Hàn Ngâm hoảng sợ tức tốc biến ra Thổ Tường thuật, ngăn ngọn roi chỉ còn cách mi tâm cô nửa tấc.

Chiêu phá chiêu thật ra chỉ trong tích tắc, đến khi mọi thứ yên tĩnh lại, Hàn Ngâm mới phát hiện mình đã bị dọa cho toát mồ hôi lạnh.

“Vân sư tỷ, tỷ...”

“Không tệ lắm, mới nhập môn chưa bao lâu đã có năng lực ứng biến nhanh như vậy, còn chống đỡ được đòn tấn công của ta!” Vân Sơ Tâm khen cô: “Lại đây lại đây, đánh với ta trận nữa.”

Té ra là muốn kiểm tra tu vi!

Hàn Ngâm còn tưởng mình đã làm sai chuyện gì để cho cô phát hiện ra, bị chết khiếp một trận, Hàn Ngâm không khỏi lau mồ hôi trán, cười khổ nói: “Đừng đánh, muối cần bản không phải đối thủ của tỷ...”

Vân Sơ Tâm nào nghe cô nói, cổ tay run lên, ngọn roi lại quất tới.

Hàn Ngâm phải xốc lên toàn bộ tinh thần, ráng hết sức để hóa giải.

Hai người đánh nhau từng bừng một hồi, lúc đầu miễn cưỡng cũng coi là thực lực ngang nhau, về sau thể tiến công của Vân Sơ Tâm càng lúc càng cuồng bạo, Hàn Ngâm bị buộc phải lui lại liên tục, dưới sự chèn ép như cuồng phong bão táp này, linh khí bên trong đan điền của cô vận chuyển cực kỳ đình trệ, đừng nói đánh trả, ngay cả phòng ngự thôi cũng đã gian nan, cuối cùng quá sức chịu đựng, đành phải nằm thẳng cẳng ra đất với tư thế cực vô lại.

“Không đánh nữa!” Hàn Ngâm thở phì phò, mặc dù Vân Sơ Tâm hạ thủ vẫn có chừng mực, không quất roi lên người cô thật, nhưng kinh phong do mũi roi cuốn lên, cộng thêm đất đá bắn tung tóe xung quanh, vẫn cứ đập lên khiến toàn thân cô đau nhức.

Vân Sơ Tâm nhìn cô từ trên cao xuống: “Mới được một khắc thôi, lại lần nữa!”

Cái gì gọi là mới được một khắc!

Hàn Ngâm cười khổ, cô chỉ mới vào tu vi Nhập Khiếu, mà Vân Sơ Tâm đã tới tu vi Ngưng Luyện, so về thực lực đã khác nhau một trời một vực, cô có thể chịu đựng được mười chiêu đã bội phục mình lắm rồi, nói chi là một khắc!

Cô quyết tâm bám đất không đứng dậy: “Để muối nghỉ lát đã, hết thở nổi rồi.”

Vân Sơ Tâm biết mình làm khó người khác, đành phải thu roi lại, ngồi xuống bên cạnh cô.

Hàn Ngâm nghỉ ngơi một lúc, rồi đảo mắt qua Vân Sơ Tâm: “Trên núi xảy ra chuyện gì, sao lại treo nhiều vải vậy?”

“Đừng nói nữa.” Sắc mặt Vân Sơ Tâm cực khó coi: “Tần sư muối mới tới đúng là lan lợi, bánh mắt ra đã nhìn thấy muối ấy giặt giũ hết mọi thứ trong Tương Ly điện, sau đó còn treo hết lên đỉnh núi, ta chạy qua hỏi muối ấy sao không dùng Dịch Trần chú, muối biết muối ấy nói gì không?”

Hàn Ngâm nhướn mày.

Vân Sơ Tâm lên giọng: “Muối ấy nói sư phụ dặn rằng không thể lạm dụng pháp thuật, giặt giũ này nọ nên dùng nước là hay nhất, như vậy mới có được vị nước trong với vị đắng, còn nói xin lỗi Vân sư tỷ, ta muốn chuẩn bị cơm sáng cho sư phụ, nói xong là chạy đi ngay, cứ như sợ nói thêm với ta một câu, Mộ Thập Tam sẽ chết đối không bằng.”

Thì ra đang tức chuyện này!

Hàn Ngâm bật cười: “Tỷ không thể trách Tần sư muối chuyện này được, vì Mộ sư thúc đúng là quái đản thật.”

“Thế cũng đâu cần lột màn sa chần màn này nọ giặt luôn một thể? Vả lại Mộ Thập Tam làm gì dậy sớm như vậy, làm sớm một chút hay trễ một chút thì có khác gì nhau?” Vân Sơ Tâm vẫn thở phì phò: “Được rồi, ta là tiểu nhân, thích lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử! Nói tóm lại ta thấy Tần sư muối ân cần thái quá, hơn nữa muối ấy cần gì cố sống cố chết bái Mộ Thập Tam làm thầy hả? Ở đây nhất định có vấn đề!”

Vấn đề sao, có lẽ...

Hàn Ngâm còn đang trầm ngâm, Vân Sơ Tâm lại oán trách tiếp: “Mộ Thập Tam đã lừa lắm rồi, bây giờ thì hay rồi, có thêm một đệ tử chu đáo, từ nay y khỏi cần dựng đầu khỏi giường, chỉ cần ngủ thẳng tới tối, còn có người cơm bưng nước rót tới tận giường đúng giờ đúng giấc, vậy mà gọi là tu tiên sao? Rõ ràng chính là vô công rồi nghề quần là áo lượt! Nếu Giang sư tổ còn sống, thấy y thế này, nhất định cũng bị y làm tức chết!”

Cô nói tới đây, lại giặt ngọn roi bên hông ra, nhắm thẳng vào Hàn Ngâm: “Không nói nữa, càng nói càng tức thêm, lại đây lại đây, đánh tiếp trận nữa với ta.”

Hàn Ngâm kêu lên thảm thiết: “Đừng mà sư tỷ —”

Nhưng có vùng vẫy cũng vô dụng, Vân Sơ Tâm vẫn ép cô xuất thủ, cho ngọn roi quất ầm ầm xuống, khiến cô phải khởi động các loại pháp thuật phòng ngự, cuối cùng vẫn không địch nổi, ôm đầu lúi khấp núi.

Đợi tới khi Vân Sơ Tâm xuôi giận, gật đầu thả cô đi thì đã hoàng hôn mất rồi. Cô lê tấm thân tả tơi đi chào hỏi Lệ Thanh Hàn, nói mình đã về, sau đó về phòng ngả đầu vào gối phủi sạch việc đời.

Sớm hôm sau tỉnh lại, toàn thân cô đau ê ẩm, nhưng cô còn chưa kịp làm gì, Vân Sơ Tâm đã đập cửa, cuốn vào phòng như một trận gió, nói với cái mặt giận dữ: “Ta không chịu nổi tên Mộ Thập Tam này nữa rồi!”

“Mộ sư thúc...” Hàn Ngâm dựa vào giường, xui lơ hỏi: “Y lại làm chuyện gì khiến người ta giận sôi sao?”

“Lười! Lười đến nỗi ta không vừa mắt!” Vân Sơ Tâm cau kỉnh nói: “Không nói chuyện này nữa, đi thôi, so chiêu với ta.”

“Đừng mà sư tỷ —” Hàn Ngâm chỉ thét lên được một tiếng thê thảm, ngay sau đó đã bị Vân Sơ Tâm tha đi.

Ngày thứ ba, cùng giờ đó, Vân Sơ Tâm lại đập cửa xông vào: “Ta hết chịu nổi Tần sư muội kia rồi, đi thôi, so chiêu với ta.”

Lúc này Hàn Ngâm đã thông minh ra, căn bản không hỏi han Tần Vô Ưu chọc cô chuyện gì, ôm chăn la lên trước: “Bảo Phương sư huynh đi với tỷ đi, tu vi của huynh ấy cao hơn muội, chịu đòn giỏi hơn muội!”

Vân Sơ Tâm cầm ngọn roi trong tay, liếc bằng nửa con mắt, cười khinh miệt: “Quên đi, hần căn bản không chịu nổi đòn, toàn bị ta đánh tới nỗi quỳ xuống đất dập đầu, hô to sư tỷ tha mạng.”

Hàn Ngâm phát khóc: “Vậy kêu Lạc sư huynh so chiêu với tỷ đi, huynh ấy chắc chắn sẽ không xin tha mạng.”

“Lạc Vân Khanh?” Vân Sơ Tâm nói giọng căm hận: “Đừng nói nữa! Sư đệ tăng băng này nói không đầu là không đầu, dù ta có quất roi lên người hần, hần cũng làm như không có việc gì, hoàn toàn phớt lờ ta! Muội nói xem, đánh một cái cọc gỗ thì có ý nghĩa gì hả? Hơn nữa nếu đánh hỏng hần rồi, ta cũng không tiện ăn nói với sư phụ! Hừ, đừng nói nhảm nữa, nhanh lên nhanh lên, so chiêu với ta!”

“Đừng mà sư tỷ, đánh muội hỏng rồi tỷ cũng không tiện ăn nói với sư phụ đâu —”

Dĩ nhiên, tiếng la hét thảm thiết của Hàn Ngâm hoàn toàn chẳng lay động được Vân Sơ Tâm, cô hừ lạnh: “Đừng hét, muội ngoan ngoãn chấp nhận số phận đi, ai bảo cả môn phái lớn như vậy, chỉ có mỗi mình muội là biết hết Pháp thuật Ngũ hành? So chiêu với muội giống như so với năm người cùng lúc, khá là thú vị!”

Té ra, là thế này...

Hàn Ngâm có vùng vẫy cũng vô dụng, bị tha đi lần hai.

Ngày thứ tư, ngày thứ năm, ngày thứ sáu, ngày thứ bảy...

Vân Sơ Tâm so chiêu thành nghiệm, ngày nào cũng tới đập cửa đúng giờ, sau đó hoàn toàn lờ tịt cái có mà Hàn Ngâm phải vắt óc suy nghĩ suốt đêm, tha cô đi mất, bình thường phải đánh tới tận chạng vạng mới chịu thả cô về.

Có thể Hàn Ngâm mới biết Vân Sơ Tâm bám người bướng bỉnh cỡ nào, trách sao trước đây Mộ Thập Tam cần chuột phù quỳ để đuổi...

Đương nhiên, so chiêu với Vân Sơ Tâm không phải là không có lợi, ít nhất cô có thể vận dụng pháp thuật thuần thực hơn, nhưng vấn đề là thực lực của cả hai quá mức chênh lệch, hơn nữa Vân Sơ Tâm đấu pháp quả thật rất dã man tàn bạo, khiến Hàn Ngâm cảm giác mình như thân cây non đứng giữa cuồng phong bão táp, bất cứ lúc nào cũng có thể “Rắc” một tiếng, bị chặt làm hai khúc. Nói cách khác, với cảnh tượng mỗi giờ mỗi phút mạng sống đều như chỉ mảnh treo chuông này, dù thu được tỷ lợi, cũng không chịu đựng được nỗi đau tàn phá tinh thần!

Đến ngày thứ tám, rốt cuộc Hàn Ngâm hết nhịn nổi!

Vừa nghe thấy tiếng bước chân rầm rầm đầy khí thế của Vân Sơ Tâm vang lên trong tiểu viên, cô lập tức nhảy chồm khỏi giường, tranh thủ trước khi Vân Sơ Tâm đập cửa, xách giấy bò qua cửa sổ, nhanh chóng leo tường thoát nguy.

~ Hết chương 71 ~

72. Chương 72: Chân Trần Đối Diện

Chân trần đối diện

Edit: Yunchan

“Hàn Ngâm, đừng trốn, muội lặn ra đây cho ta —”

Đến khi chạy đi thật xa rồi, Hàn Ngâm vẫn còn nghe được tiếng rít gào của Vân Sơ Tâm, tim thót lên, trốn càng nhanh hơn, có điều phải trốn tới đâu đây? Đây quả là một vấn đề hao tâm tổn trí, vì mọi ngôi nhà ở trên Tập Hạc phong đối với Vân Sơ Tâm đều là vô dụng, tới đồng thư tịch và mẫu khắc chữ bảo bối của Lệ Thanh Hàn cô còn dám làm rối nữa là. Đạo này Vân Sơ Tâm không tới Tương Ly điện, chẳng phải vì kiêng nể lời cảnh cáo của Lệ Thanh Hàn gì cho cam, mà do bị thủ đoạn tàn nhẫn thả chuột phù quỷ của Mộ Thập Tam làm cho khiếp đảm thôi.

Chắc, phải rồi, Tương Ly điện!

Hàn Ngâm chưa kịp suy nghĩ, thoát cái đã đổi hướng, chạy như điên tới Tương Ly điện.

Không biết có phải do bị lây bệnh thô bạo của Vân Sơ Tâm hay không, cô lấy chân đá vắng cửa điện: “Mộ sư thúc, mượn chỗ trốn đỡ nhé!”

Trong đại điện trống hoác không một bóng người.

Hàn Ngâm tới đây để trốn chứ không phải làm khách, tất nhiên chẳng quan tâm có người nghênh tiếp hay không, trở tay đóng cửa điện lại rồi quen cửa quen nẻo chuồn tới đan phòng.

“Mộ sư thúc ngài ở đây à?” Cô thò đầu vào nhìn, trong đan phòng cũng không có ai.

Đừng nói Mộ Thập Tam lại đi dạo đêm, tới giờ vẫn chưa về nhé?

Mặc kệ, mấy hôm nay cô bị Vân Sơ Tâm lặn qua lặn lại quá thê thảm, nên cũng thèm ngủ hơn bình thường, bây giờ chỉ nghĩ bụng tìm một cái giường, ngã lưng xuống đánh một giấc thôi.

Cô đi dọc theo hành lang bên ngoài đan phòng, rẽ phải, thấy hai cánh cửa gỗ khắc lê vàng đang đóng, nếu như cô nhớ không lầm thì trong căn phòng này chắc là có giường.

Hàn Ngâm không chút khách sáo, nhấc chân, đập tới.

“Cạch —”

Cửa phòng kêu lên một tiếng rồi bật mở, nhưng thứ đập vào mắt cô đầu tiên không phải giường, mà là một bóng lưng.

Cơn buồn ngủ loáng cái bay sạch, tinh thần tỉnh táo tới bất ngờ!

Khụ khụ, nếu mắt không bị quáng gà, vậy đây chắc là bóng lưng của Mộ Thập Tam. Dĩ nhiên, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là hình như Mộ Thập Tam vừa bước ra từ thùng nước tắm, còn đang để trần tròng trọc.

Tóc của hắn dùng một cây trầm trầm hương buộc lại, có giọt nước đọng trên sống lưng ưu mỹ cùng làn da rần rởn sần chắc, rồi trượt dọc xuống thắt lưng mê người...

Sau đó?

Sau đó! Mộ Thập Tam bị quấy rối trong lúc tắm hình như hơi ngẩn ra, rồi bình tĩnh ngoắc ngón tay, bộ áo bào sạch sẽ mắc trên giá bay vào tay hắn.

Hắn khoác áo bào lên người, vừa buộc vạt áo vừa nói: “Hàn Ngâm, người càng ngày càng không có phép tắc.”

Hàn Ngâm có hơi lúng túng, nhưng nếu hắn đã điềm nhiên như không, thì cô cũng ung dung theo vậy, nói nào ngay tình cảnh xấu hổ này chẳng phải cô chưa từng gặp. Một năm trước lúc cô thay y phục, còn bất cẩn bị Phương Dữ bắt gặp nữa kìa. Bây giờ chỉ mới qua một năm mà cảnh tượng đã thay đổi, tình cảnh đảo ngược, cô từ bị nhìn biến thành người nhìn.

Cô khó hiểu hỏi: “Sau lưng ngài mọc mắt à, sao lại biết là ta?”

“Nói thừa.” Mộ Thập Tam đáp: “Đồ đệ của ta dám đá cửa vào sao?”

Nói cũng phải...

Nhưng Hàn Ngâm nghĩ nếu bây giờ im lặng thì bầu không khí sẽ rất gượng gạo, đành phải nói quàng nói xiêng: “Vậy cũng có thể là Vân Sơ tỷ, ngày nào tỷ ấy cũng đá cửa phòng ta.”

“Vân Sơ Tâm?” Mộ Thập Tam cười khê: “Tiếng bước chân của cô ta có thể nghe được từ rất xa, người nghĩ ta sẽ cho cô ta cơ hội đá cửa sao?”

Hắn chậm rãi mặc y phục vào chỉnh tề rồi quay người lại nhìn cô, thấy quần áo cô hơi xốc xếch, tóc rối tung ở bên vai, trong tay còn xách theo đôi giày, trên cặp chân trần dính toàn là bùn đất và cỏ vụn, nhìn qua quả thật có hơi thảm hại.

Thảo nào, không nghe thấy tiếng bước chân.

Mộ Thập Tam cũng đi chân trần tới trước mặt cô, đưa tay rút cái túi Càn Khôn đeo bên hông cô xuống, tiện thể hỏi: “Thế nào, bị Vân Sơ Tâm đuổi chạy, hoảng quá nên không lựa đường?”

“Hả... ngài biết sao... mà ngài cầm túi Càn Khôn của ta làm gì?”

Mộ Thập Tam không đếm xỉa tới cô, chỉ rū mắt tìm tòi trong túi Càn Khôn một hồi, mãi đến khi tìm được hạt châu tránh tà, lúc này mới mỉm cười. Thảo nào không nghe thấy tiếng bước chân, cũng không cảm giác được khí tức của cô.

Hắn tung hứng hạt châu tránh tà, ánh mắt nhìn về phía cô ngập đầy chế giễu: “Người nghĩ ta điếc sao? Ngày nào cũng nghe người và Vân Sơ Tâm la hét bên ngoài, làm cho ta chẳng tài nào ngủ được. Nếu không, ta dậy sớm thế làm gì?”

Câu nói sau cùng, rõ ràng có ý ám chỉ.

“Trả lại đây.” Hàn Ngâm đen mặt đoạt lại châu tránh tà và túi Càn Khôn, chỉ trích hắn với vẻ không cam lòng: “Ta nhớ ngài luôn ngủ ở hậu điện!”

Đây chỉ là một gian phòng ngủ bỏ trống thôi, nếu không cô có lỗ măng hơn cũng không dám đập thẳng cửa xông vào.

Mộ Thập Tam bước ra: “Hậu viện tặng cho đồ đệ ở.”

Lúc hắn đi sát qua người, Hàn Ngâm ngửi thấy mùi cỏ xanh và mùi nắng, còn có mùi trầm hương nhàn nhạt, pha lẫn vào nhau tạo thành một mùi hương thoang thoảng, còn rất dễ chịu.

Cô ngẩn ra, xách giày đi theo sau lưng hắn, đi một mạch tới đại điện, nhìn hắn lười biếng ngã vào chỗ ngồi quen thuộc, rồi lắc lắc, lắc cặp chân trần.

Hàn Ngâm bị chuyện vừa rồi làm choáng váng, đến giờ vẫn còn mơ mơ màng màng, mắt nhìn chòng chọc vào chân hắn một hồi, mới cúi đầu nhìn vào cặp chân trần và đôi giày xách trên tay, sau đó rất không hợp thời liên tưởng tới một câu trong sách, trần trụi đối diện, vậy họ thể này được coi là gì, chân trần đối diện nhau à?

Cô bị ý nghĩ này làm rối bởi triệt để, lật đặt ném giày xuống đất, đang định xỏ vào, lại nghe “Rầm” một tiếng, cửa điện bị đá văng.

Gần đây đang thịnh hành trào lưu đá cửa à...

Hàn Ngâm ngoài đầu lại theo phản xạ, người đứng ngoài điện hơi vượt ngoài dự đoán của cô.

Lúc người đó thấy cô, hình như cũng rất bất ngờ, đứng chờ ra một lát mới lườm cô khinh bỉ.

Được rồi được rồi, nếu như cô không bị mất trí nhớ thì người này chắc là ca ca của Tần Vô Ưu, Tần Vô Tà! Nhưng có ai làm ơn nói cho cô biết, tại sao đệ tử Thanh Vân phái lại đập cửa Cửu Huyền nhà cô không?

Tần Vô Tà sải bước tiến vào, nhìn chằm chằm Mộ Thập Tam, nói ngay không chút kiêng dè: “Người chính là Mộ tiên trưởng?”

Mộ Thập Tam nhìn hấn đầy hứng thú: “Không sai.”

Lúc ánh mắt của Tần Vô Tà đảo qua cặp chân trần lác la lác lư của Mộ Thập Tam và bộ dạng cuống cuống xỏ giày của Hàn Ngâm, trên mặt lộ rõ vẻ khinh miệt và chán ghét, nắm lấy thanh kiếm đeo bên hông, lạnh giọng hỏi: “Muội muội của ta đâu?”

Huynh muội Tần thị có vẻ bề ngoài giống nhau như tạc, nhưng Mộ Thập Tam lại như người mắc chứng mù bẩm sinh, mỉm cười hỏi ngược lại hấn: “Xin lỗi, lệnh muội là ai?”

“Tần Vô Ưu!”

“Là đồ đệ ta mới nhận sao?”

“Chính là muội ấy!”

Mộ Thập Tam đổi sang tư thế thoải mái hơn: “Người cũng thấy rồi đấy, nếu cô ta có ở đây thì đã đi ra từ lâu rồi, nếu hiện tại còn chưa ra, thì nghĩa là không có ở đây, ta cũng không biết cô ta ở đâu.”

Tần Vô Tà bị thái độ thờ ơ của hấn chọc cho điên tiết, nghiêng răng rít lên: “Người là sư phụ của muội ấy, sao lại không biết hành tung của muội ấy hả!”

Mộ Thập Tam cười nhẹ: “Chẳng lẽ lệnh sư biết hành tung của người hiện tại ư?”

Thấy bộ dạng Tần Vô Tà cứ như bị ai bóp cổ, mặt đột nhiên đỏ gay, Hàn Ngâm vừa thấy buồn cười, vừa hết sức thông cảm với hấn, vì Mộ Thập Tam thường nhằm lúc người ta không ngờ tới mà chọc cho một câu khiến người ta ghen hống. Tình cảnh của Tần Vô Tà đây, lúc trước cô cũng hay trải nghiệm thường xuyên, từ đó đã rút ra một bài học, nếu không cần thiết thì tuyệt đối đừng nên đấu võ mồm với Mộ Thập Tam! Nhất là, kiểu người mong manh dễ vỡ da mặt thiếu độ dày như Tần Vô Tà, càng không nên chọc tới hấn!

Cô tốt bụng giải vây cho hấn: “Tần sư huynh, nếu lệnh muội không ở đây, chi bằng mời huynh dời bước tới Nghênh Hạ điện của Liễm Vụ Phong ngồi nghỉ trước, chờ Tần sư muội về rồi, ta sẽ bảo muội ấy tới tìm huynh được không?”

Nào ngờ Tần Vô Tà đã không cảm kích thì chớ, còn giở giọng ngạo nghễ: “Không cần, ta đến đây vì muốn xem thử vị Mộ tiên trưởng này là hạng người gì, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền!”

Trong câu nói của hấn đầy ý châm chọc, lúc nói, ánh mắt còn thỉnh thoảng dừng lại trên tư thế lười biếng và cặp chân trần của Mộ Thập Tam một cách khinh miệt. Điều này làm Hàn Ngâm hết ý kiến, nên biết là hấn tự tiện xông vào chứ không phải được mời vào, chính hấn đã không giữ lễ, có tư cách gì để bắt bẻ người khác thất lễ!

Được rồi, có người muốn nhảy vực, cô đã tốt bụng cản lại một lần, nhưng người này vẫn quyết lòng muốn chết, cô cản nữa thật là vô nhân đạo, thế là dứt khoát chọn một cái ghế ngồi xuống, bàng quan ngồi xem hấn chết kiểu gì, để sau này rút kinh nghiệm.

Mộ Thập Tam như nhìn ra suy nghĩ của cô, mỉm cười liếc mắt nhìn cô, hoàn toàn không nổi giận với câu nói mỉa mai của Tần Vô Tà, chỉ lười biếng đáp lấy lệ: “Nào có, nào có.”

Trong phút chốc Tần Vô Tà có loại cảm giác mất nhuệ khí như khi tung ra một đòn mạnh mà đối phương lại chẳng chịu thu lực, khiến đòn của mình như nện vào đám mây, Tần Vô Tà chẳng còn hứng tâm chọc nữa, nói rõ mục đích tới đây: “Mộ tiên trưởng, ta cũng không phải hạng thừa nước đục thả câu, nói thật, trước khi muội muội ta đến Cửu Huyền bá sư chưa bàn bạc qua với ta, ta thấy Cửu Huyền không thích hợp với muội ấy, nên muốn dẫn muội ấy về, đổi sang Thanh Vân phái, mong Mộ tiên trưởng có thể đồng ý.”

Đòi hỏi vô lý, vậy mà còn nói như vậy ngay không sợ chết đứng, đã đánh người, mà còn nghĩ đánh người ta là cho người ta mặt mũi.

Hàn Ngâm đột nhiên thấy tâm can mình đau buốt, người tu tiên quả nhiên phần lớn không hiểu đạo lý đối nhân xử thế!

Cô không nhịn nổi bèn chen vào một câu: “Ta nhớ Tần sư muội là do Tần trưởng môn dẫn tới bá sư.”

“Đúng thế, nhưng cha ta lúc nào cũng cưng chiều Vô Ưu quá mức, từ trước tới nay không nỡ từ chối yêu cầu của muội ấy. Nhưng tuổi của Vô Ưu vẫn còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, thường xuyên tùy hứng làm bậy, người làm huynh trưởng ta đây đành phải giúp cha ta lèo lái.” Suy cho cùng vẫn có việc cầu người, nên thái độ của Tần Vô Tà đã thành khản hơn chút ít, nhưng vẫn dùng cái giọng tự cho mình là đúng: “Ta có một muội muội như vậy, không thể trơ mắt nhìn muội ấy lầm đường lạc lối, do đó xin Mộ tiên trưởng hãy giơ cao đánh khẽ, để muội ấy đi đi.”

Hàn Ngâm ngả ngửa lên ghế, hướng mắt nhìn xà điện, cười nhẹ.

Mộ Thập Tam cũng cười theo: “Được.”

Hắn đồng ý quá mức nhanh chóng, Tần Vô Tà còn tưởng là lỗ tai mình bị hư, hỏi lại với giọng không dám tin: “Có thật không?”

“Thật như nhật nguyệt, chỉ cần ngươi có thể đem cô ta đi, thế thì mang đi ngay cho.” Mộ Thập Tam uể oải lên tiếng: “Vân Sơ Tâm, ngươi lăn vào đây cho ta.”

Vừa nghe thấy cái tên này, phản ứng đầu tiên của Hàn Ngâm là nhảy dựng lên, tìm một chỗ nấp, khổ nỗi đã không kịp nữa rồi, lúc này Vân Sơ Tâm đã bước vào, phóng cho cô cái liếc mắt gay gắt. Cô hết đường trốn đành phải cười khổ không ngừng, rốt cuộc cũng vỡ lẽ, chẳng trách Tần Vô Tà có thể lên được Tập Hạc Phong, còn biết Mộ Thập Tam ở trong Tương Ly điện, chắc là trong khi vị sư tỷ này tìm cô khắp nơi, tình cờ gặp rồi dẫn tới chỗ này đây mà.

Vân Sơ Tâm luôn nghĩ Tần Vô Ưu bá sư vì có mưu đồ khác, đương nhiên ước gì cô ta đi cho nhanh, bây giờ bị Mộ Thập Tam chỉ đích danh cũng không chột dạ, thản nhiên hỏi hắn: “Mộ sư thúc gọi ta làm gì?”

Mộ Thập Tam sầm mặt nói: “Theo quy tắc của Cửu Huyền, không phải đệ tử nội môn thì không thể tự tiện ra vào Tập Hạc Phong, ngươi làm sai quy tắc, tất nhiên phải phạt, đi đi, tới Tẩy Tâm nhai suy ngẫm ba tháng, chưa được truyền gọi thì không được trở về!”

~ Hết chương 72 ~

73. Chương 73: Khiêu Khích

Khiêu khích

Edit: Yunchan

Câu này của Mộ Thập Tam hết như một tia sáng lóe lên trong đêm tối, làm Hàn Ngâm mừng rỡ như điên.

Suýt chút nữa thì cô đã nhào lên ôm hắn thật chặt, nhưng vừa ngẫm lại, sư tỷ bị phạt cô còn tươi hơn hơn thế này, hình như không được phúc hậu lắm, do đó cố gắng kiềm chế cơn kích động, chớp chớp mắt, nặn ra

về mặt bị ai, lặng lẽ nhìn Vân Sơ Tâm, lặng lẽ truyền cho tỷ ấy tình đồng môn dù lòng muốn giúp nhưng lực không đủ.

Vân Sơ Tâm nghẹn lời, bất ngờ tới cùng, mắt một lát mới nổi giận quát: “Người dựa vào đâu mà phạt ta!”

Mộ Thập Tam đáp lạnh nhạt: “Ta là sư thúc của ngươi, sao lại không thể phạt ngươi?”

Sư thúc! Quả là nực cười!

Xưa nay cô luôn gọi thẳng tên họ của hắn, hơn nữa còn thường giáo huấn quát tháo hắn, sao lúc đó không thấy hắn mang thân phận sư thúc và quy tắc Cửu Huyền ra để đề người chứ? Hôm nay chẳng qua chỉ vì một Tần Vô Ưu mà hắn lại nghiêm khắc với cô như vậy, đã khiến trách còn xử phạt!

Vân Sơ Tâm vừa âm ỉ vừa không cam lòng, quát lên với hắn: “Ta có sư phụ! Không tới lượt tên sư thúc như ngươi...”

“Tối Tẩy Tâm nhai suy ngẫm!” Mộ Thập Tam đứng bật dậy, quát ngang lời cô: “Đừng để ta lặp lại lần hai!”

Cảm giác của người tu tiên nhạy hơn người thường gấp mấy lần, ngay khi Mộ Thập Tam đứng lên, cả ba người trên điện đều bị một thứ cảm giác áp bức đột nhiên xuất hiện làm tim lỗ mất một nhịp.

Đó không phải sát khí, mà là một loại uy áp hồn hậu trang nghiêm như đến từ nơi sâu nhất trên trời cao, khiến người ta không thể không sinh lòng ngưỡng mộ và sùng bái. Cứ như người thiếu niên lười biếng trước mắt này bỗng nhiên khoác lên người một bộ thiết giáp, mang theo tư thế oai hùng giẫm qua trăm ngàn năm thời gian, bước đến từ thuở hồng hoang xưa cổ.

Trên người hắn toát ra hơi thở của thiên thần thượng cổ đã lạc mất trong hồi ức, mọi người trước mặt hắn đều thấp bé như hạt bụi, hoàn toàn không thể nào đứng thẳng lưng trước mặt hắn, thậm chí liếc nhìn hắn cũng là một loại khinh lớn.

Uy áp này ùn ùn kéo tới tràn ngập cả điện trong chớp mắt, sau đó lập tức biến mất không còn vết tích.

Ba người như ở trong giấc mộng, ngơ ngác nhìn thiếu niên trước mắt trở lại với bộ dạng chân trần lười biếng, chưa hết hoảng hồn, hơi hoài nghi thứ mình thấy vừa rồi là ảo giác.

Đúng, nhất định là ảo giác!

Tần Vô Tà và Vân Sơ Tâm đều giữ vững quan điểm ban đầu —

Mộ Thập Tam là đồ túi rơm vô năng!

Cách nhìn của họ giống nhau, chẳng qua người trước là cực kỳ khinh miệt coi thường, còn người sau thì hận rên sắt không thành thép.

Nhưng dù nhận định đó là ảo giác thì khoảnh khắc vừa rồi vẫn in đậm trong tâm trí của Vân Sơ Tâm, cô không dám chống đối Mộ Thập Tam nữa, sau khi sững sờ một giây, nước mắt chực tràn mi, nhưng cô vẫn quật cường không muốn để người khác thấy mình khóc, cố cầm nước mắt quay lưng đi ra ngoài.

“Chờ đã.” Mộ Thập Tam lười biếng gọi cô lại: “Vị Tần sư đệ của Thanh Vân phái này, nếu ngươi mời tới, thì nhân tiện dẫn hắn tới Liễm Vụ Phong đi.”

Tần Vô Tà đang lặng lẽ lau mồ hôi, nghe hắn nói thế, do dự một chút nhưng vẫn lên tiếng kháng nghị, có điều trái với dáng vẻ kiêu căng phách lối lúc này, giọng điệu bây giờ lại vô cùng yếu ớt: “Chẳng phải Mộ tiên trưởng đã đồng ý để ta mang Vô Ưu đi ư, sao bây giờ lại đổi ý?”

“Đúng, ta đã đồng ý, chỉ cần ngươi có thể mang cô ta đi thì ta tuyệt đối không ngăn cản, chẳng qua —” Mộ Thập Tam cười nhẹ: “Tập Hạc Phong không phải nơi mà một đệ tử môn khác như Tần sư đệ có thể tự tiện ra vào, ngươi muốn đi tìm cô ta thì phiền làm theo quy tắc, đến Liễm Vụ Phong thỉnh đệ tử chấp dịch đến thông truyền, nếu cô ta đồng ý, dĩ nhiên sẽ đi gặp ngươi.”

“Nhưng mà —” Tần Vô Tà còn định nói thêm.

Mộ Thập Tam đã quay người phát tay áo: “Vân sư đệ, tiễn khách!”

Vân Sơ Tâm cắn răng nói: “Tần sư đệ, xin mời!”

Tần Vô Tà không cam, tuy hiện tại Mộ Thập Tam vẫn là một thiếu niên biếng nhác, nhưng cảm giác của hắn đối với Mộ Thập Tam đã khác hẳn, nó khiến hắn vô cớ sinh ra lòng kiêng dè. Hắn đành cúi đầu, nén giận đi ra cùng Vân Sơ Tâm.

Trong điện chỉ còn lại Mộ Thập Tam và Hàn Ngâm.

Mộ Thập Tam nằm về ghế, tiếp tục lắc lư bàn chân trần của hắn, trông khá là nhàn nhã.

Hàn Ngâm nhìn hắn một lúc lâu, rốt cuộc không nhịn được, lên tiếng hỏi hắn: “Lúc này ngài dùng pháp thuật gì thế?”

Mộ Thập Tam lườm cô với vẻ bức bối: “Pháp thuật gì? Ta không dùng pháp thuật, đó là biểu hiện của người có tu vi cao thâm.”

“Xi!” Hàn Ngâm chẳng thêm tin: “Ngài lừa Vân sư tỷ còn được, chứ muốn lừa ta thì còn khuya!”

Mộ Thập Tam hết cách, đành phải nói toạc ra: “Xích Ly không phải rồng, nhưng cũng là long tử, trong huyết mạch mang theo khí tức của thượng cổ hồng hoang, ta bèn mượn một ít, rồi hòa vào nhiều loại pháp thuật cao thâm huyền diệu, khi thả ra chính là bộ dạng đó. Nói cho người nghe cũng vô ích, người cơ bản không học được.”

Tiếc thật, Hàn Ngâm còn đang tính học pháp thuật này để hù người! Nhưng vừa nghe hắn nói xong thì hy vọng tắt ngóm rồi, vì dù cô có học được, cũng chẳng biết đi đâu tìm loại Xích Ly thượng cổ này.

Cô chần chừ một chút: “Ngài phạt sư tỷ như vậy có nghiêm khắc quá không?”

“Đúng là lòng tốt không được báo đáp.” Mộ Thập Tam nói: “Chẳng phải ta phạt cô ta là để cho người được mấy ngày yên ổn sao?”

Hàn Ngâm chẳng thêm cảm kích: “Thôi đi, là ngài muốn thắng giấc mấy ngày mới đúng!”

Da mặt Mộ Thập Tam rất dày, dù bị vạch trần cũng không xấu hổ, thậm chí còn đắc ý ra mặt: “Nhất cử lưỡng tiện, còn có thể nhân tiện giảm bớt tính tình hung bạo của cô ta, để cô ta tu thân dưỡng tính, có gì không tốt?”

Có lẽ thế.

Hàn Ngâm đang định trở về tu luyện, thì thấy Tần Vô Ưu xách một giỏ trúc từ ngoài điện đi vào.

Nhìn thấy cô, Tần Vô Ưu như có vẻ bất ngờ, nhưng không nói gì, chỉ gật đầu với cô, sau đó cười nói với Mộ Thập Tam: “Sư phụ, tối qua người có nhắc tới cua, sáng nay ta vội xuống núi mua một sọt về, người nói xem, nên hấp trực tiếp hay là ủ hương cam thì ngon? Nếu không xào với gừng và hành cũng được.”

Mấy bữa nay Hàn Ngâm luôn bị Vân Sơ Tâm quẩn lầy, chưa có cơ hội để nhìn kỹ vị sư muội này, bây giờ nhìn ở cự ly gần, cô mới quan sát tỉ mỉ được. Tần Vô Ưu cũng tầm mười bảy mười tám tuổi như Tần Vô Tà, nhưng không gây guộc tái nhợt như Tần Vô Tà, tuy dung mạo cả hai đều độc một vẻ lạnh lùng thanh thoát, song khác nhau ở chỗ khi Tần Vô Ưu mỉm cười với Mộ Thập Tam, nét mặt sẽ hiện ra ba phần xinh đẹp quyến rũ, hòa tan cảm giác lạnh lùng.

Lòng hiếu kỳ được thỏa mãn xong, Hàn Ngâm định âm thầm chuồn ra ngoài, ai dè Mộ Thập Tam lại nói: “Người giao của lại cho Hàn Ngâm rồi xuống Liễm Vụ Phong một chuyến đi, huynh trưởng của người nói muốn đón người về.”

Tần Vô Ưu vừa nghe lập tức biến sắc: “Sư phụ muốn đuổi ta đi sao? Ta tuyệt đối không về!”

Mắt Mộ Thập Tam lóe lên, giọng mang chế giễu: “Có về hay không, người cũng tự đi nói với huynh trưởng của người đi, nếu không hắn lại cho là ta giữ rịt đồ đệ không thả, lại tới tìm ta liều mạng.”

Tần Vô Ưu hơi ngạc nhiên: “Vừa rồi huynh ấy đã tới đây sao?”

“Phải!”

“...” Tần Vô Ưu nhìn sang Hàn Ngâm, rồi tháo giỏ trúc xuống nói: “Ta đi tìm huynh ấy nói rõ...”

Nói rồi cô chạy ra ngoài một cách kiên quyết.

Hàn Ngâm không quan tâm lắm tới chuyện Tần Vô Ưu đi hay ở, cô chỉ nhìn chòng chọc vào sọt cua mà oán thăm: Tên Mộ Thập Tam này có ý gì, dựa vào đâu mà nói giao cua cho cô, cô đây không thèm chơi với mấy thứ giương nanh múa vuốt này đâu!

Quả nhiên Mộ Thập Tam thoát cái đã nhìn về phía cô cười híp mắt, nói giọng ôn hòa: “Ngay ra đó làm gì, làm cua đi chứ.”

Hàn Ngâm cắn răng: “Đồng cua này, Mộ sư thúc muốn ăn kiểu nào?”

Mộ Thập Tam ra vẻ suy tư: “Hấp không làm mất vị nguyên chất, hai con, ướp rượu sẽ có hương vị khác biệt, hai con, xào rán tươi ngon, hai con, muối tiêu để nhắm rượu là ngon nhất, thêm hai con, sớ còn lại người xem rồi làm đi. Ta cũng không chú trọng lắm đâu, người thấy làm sao tiện thì làm.”

Thế này mà gọi là không chú trọng lắm?!

Hàn Ngâm tức tới xì khói, nhưng nét mặt vẫn bình thản như không, trái lại còn nhanh nhẹn trả lời: “Được.”

Cô xách sọt cua ra sau hậu điện. Tới chỗ vắng vẻ không người, khéo môi chọt cong lên, nhìn chằm chằm vào sọt cua cười hì hì đầy lạnh lẽo —

Cô không phải Tần Vô Ưu, có thể nào cam tâm tình nguyện mặc cho người ta sai phái!

Trên điện, Mộ Thập Tam ngả vào ghế nhắm mắt dưỡng thần, chờ ăn cua. Nhưng không biết sao khi ngẫm lại thái độ ngoan ngoãn quá mức của Hàn Ngâm, lại cảm thấy có gì đó không đúng. Nếu đoán không sai, cô nhất định sẽ động tay động chân với đồng cua, nhưng dù là hấn thì cũng không đoán được rốt cuộc cô sẽ động tay kiểu gì.

Nhấn nhẹn một lát, rốt cuộc hấn vẫn không kiểm chế được cơn tò mò trong lòng, bèn đứng dậy định đi kiểm tra thử.

Nào ngờ đúng lúc này Hàn Ngâm lại ôm sọt cua, òa khóc chạy vội ra từ hậu điện, giọng hoảng sợ: “Sư thúc, sư thúc không xong rồi...”

Mộ Thập Tam chờ xem cô diễn trò gì, nhàn nhạt hỏi: “Thế nào?”

Hàn Ngâm nhét sọt cua vào lòng hấn rồi nức nở nói: “Ngài đừng trách ta, chuyện này không liên quan tới ta, ta mới đến hậu điện định làm cua, chẳng hiểu sao đang trời quang mây tạnh lại đột nhiên đánh xuống một tia sấm sét, bọn cua... bọn cua đều bị sét đánh chết rồi... ngài nhìn coi, cháy sém, cũng không biết còn ăn được hay không...”

Cua bị sét đánh chết...

Khổ cho cô bịa được chuyện này, còn làm như thật!

Khéo miệng Mộ Thập Tam hơi giần giật, cúi mắt nhìn, quả nhiên một sọt cua vốn đang sống nhả răng, bây giờ đã bị sét đánh đen thui, nằm im tại chỗ không nhúc nhích, dù hấn có hứng ăn uống cỡ nào, nhìn thấy cảnh tượng này cũng hết muốn ăn nữa.

“Hàn Ngâm —” Ánh mắt hấn nhìn cô mang theo vẻ nghiến ngấm: “Người có chắc không phải người phóng sét đánh chết bọn nó chứ?”

“Sư thúc!” Hàn Ngâm nhìn trả lại hấn với ánh mắt vô cùng đau đớn: “Ta không có ân oán gì với mấy con cua này, đang yên lành phóng sét đánh chúng làm gì?”

Nét mặt cô bi thảm, nhưng trong mắt chẳng có lấy một giọt nước mắt nào, rõ ràng lúc này là giả bộ khóc.

Mộ Thập Tam nhướng mày: “Vậy người giải thích xem, đang trời quang mây tạnh, tại sao lại đột nhiên có sét?”

“Thiên uy khó dò, biến đổi thất thường mà.” Hàn Ngâm lười giả vờ tiếp, chỉ chớp chớp mắt, suy đoán: “Có khi nào lúc Tần sư muội mua cua không biết chọn, bắt cần nhặt trúng một hai con đến hạn độ kiếp, kết quả thiên lôi đánh xuống, hại chết cả một sọt.”

Chuyện cười nhạt toẹt...

Khóe miệng Mộ Thập Tam lại giật giật, hơi nheo mắt nhìn cô.

Hàn Ngâm ngược mặt, nhìn trả lại với thái độ chẳng thua kém.

Hai người theo đuổi suy nghĩ riêng của mình, nhưng trong lòng cả hai đều biết rõ.

Cô chưa từng có ý nghĩ muốn lừa hấn, giả khóc giả khóc chỉ nhằm mục đích khiêu khích: Chính là ta đánh chết bọn của đó, thế thì sao!

Hấn biết rõ cô đang bịa bậy bạ, nhưng trông thấy vẻ mặt ta đây lưu manh, ta đây vô sỉ, nhưng người có thể làm gì được ta, thì hấn vẫn có chút buồn cười: Thật đúng là không thể làm gì được cô, dù sao cũng không thể vì chút việc vặt lông gà vỏ tỏi này mà phạt cô tới Tẩy Tâm nhai ba tháng được.

Cuối cùng vẫn là Mộ Thập Tam không kiềm chế được, giơ tay lên miệng, sụp mất cười phá lên. Nhưng hấn còn chưa kịp nói gì, lòng bỗng nhiên có cảm giác, vừa mới ngưng cười toan đảo mắt nhìn về phía ngoài điện, đã nghe thấy cửa điện bị gõ nhẹ ba cái.

Thân hình cao ráo của Lạc Vân Khanh đứng ở ngoài điện, nét mặt vẫn đạm mạc như muôn thuở, không thể nhìn ra trong lòng đang nghĩ gì, chỉ có lời thốt ra ngoài miệng là rõ ràng: “Xin lỗi đã quấy rầy sư thúc, sư phụ lệnh ta đến mời sư thúc qua đó, có lời muốn nói.”

Mộ Thập Tam nhướng mày lên, tiện tay bỏ giỏ trúc trong lòng xuống đất rồi bước ra ngoài.

Khi Hàn Ngâm thấy Lạc Vân Khanh thì có hơi chột dạ, vẻ mặt thiếu dòn nhất thời bị quét sạch, cúi mặt cụp mắt, không dám nhìn thẳng hấn, kết quả khi thấy Mộ Thập Tam cứ để chân trần ra ngoài, trong lòng cô thoát cái lại rầu rĩ gấp bội.

Như vậy, rốt cuộc có nên nhắc hấn một câu, hấn còn chưa mang giày không đây...

~ Hết chương 73 ~

74. Chương 74: Quỷ Hay Người Tí Hon

Quỷ hay người tí hon

Edit: Yunchan

Sọt của chết, Lạc sư huynh.

Mộ Thập Tam đi rồi, Hàn Ngâm đứng giữa hai hàng mà than thầm trong lòng: Quả nhiên thiên đạo tuần hoàn, báo ứng ngay trước mắt!

“Còn chưa đi?” Lạc Vân Khanh mím chặt môi, quay người đi trước.

Hàn Ngâm cúi đầu đi lầm lũi phía sau, cố gắng giải thích: “Muội tới đây để trốn Vân sư tỷ.”

Lạc Vân Khanh “Ừ” một tiếng hiếm hoi: “Mấy hôm nay tỷ ấy quần muội quá mức.”

“Phải đó!” Quả tim đen bị chọc trúng của Hàn Ngâm lập tức bị quăng ra sau đầu, cô kéo ống tay áo hấn, cười hi hi: “Muội cũng không biết tỷ ấy lấy đâu ra nhiều tinh lực vậy nữa, làm muội vừa thấy tỷ ấy là hết như chuột thấy mèo, trốn còn không kịp.”

Cô ba hoa suốt cả đường về, giữa chừng sức nhớ tới Mộ Thập Tam, bèn hiếu kỳ hỏi: “Sư phụ tìm Mộ sư thúc làm gì thế, chẳng lẽ bực chuyện Vân sư tỷ bị phạt?”

Lạc Vân Khanh lắc đầu, không nói một lời.

Hàn Ngâm hỏi tới: “Không biết hay là không thể nói?”

Lạc Vân Khanh hơi trầm ngâm chốc lát, rồi dừng bước lại nói: “Hai ngày nữa ta phải xuống núi rèn luyện, muội có muốn đi cùng ta không?”

Đây đúng là diễn hình của ông nói gà bà nói vịt, nhưng Hàn Ngâm vẫn kinh ngạc hỏi lại: “Rèn luyện?”

“Phải.” Lạc Vân Khanh chấp tay sau lưng đáp: “Xuống núi tìm một thủy linh mạch dồi dào linh khí, chuẩn bị dùng cho Tụ Linh sau này.”

Quan trọng nhất là dù đọc vạn quyển sách, đi ngàn dặm đường, nhưng hắn đã dừng ở cảnh giới Cẩm Ngộ rất lâu mà chưa có đột phá gì thêm, hắn nghĩ bụng có lẽ xuống núi đi đây đi đó, trải nghiệm chút hồng trần thế tục, biết đâu sẽ ngộ ra được điểm sáng để vượt qua cảnh giới Cẩm Ngộ.

Hàn Ngâm trầm mặc suy tư, nghe hắn nói thế đương nhiên cô rất hưng phấn, nhưng ngay sau đó chợt nhớ ra dưới chân núi không an toàn, có quỷ mới biết Tô Tinh Trầm đang núp ở xó xỉnh nào chờ cô lộ đầu ra, nghĩ đến đây cô lại do dự: “Muội đi chung với huynh, sư phụ có đồng ý không?”

Lạc Vân Khanh đáp ngay: “Nếu muội muốn đi, thì phía sư phụ cứ để ta nói, trên đường vừa đi vừa nghỉ, hắn là không làm lỡ chuyện tu luyện của muội.”

Xuống núi, không xuống núi, xuống núi, không xuống núi...

Hàn Ngâm chọc ngón tay tính tính.

Lạc Vân Khanh nhìn cô: “Thế nào, có khó xử gì?”

Hàn Ngâm do dự là vì e sợ Tô Tinh Trầm, bây giờ bị hắn hỏi câu này, mới nhớ ra nếu hắn xuống núi một mình cũng có thể gặp phải Tô Tinh Trầm, đây tuyệt đối là dữ nhiều lành ít!

Cô hạ quyết tâm: “Muội đi.”

Hai người đi chung có thể chăm sóc lẫn nhau, hơn nữa giờ cô đã khác xưa, dầu gì cũng là người “Có tiền”, trong tiền còn có một thế giới khác, ở đó có một vị Liễu yêu tu vi Kim Đan, nếu đụng phải Tô Tinh Trầm thật, cô nghĩ dù đánh không lại, thì cũng miễn cưỡng giữ được cái mạng nhỏ, huống chi cô cũng không thể cứ co đầu rút cổ ở Cửu Huyền trốn Tô Tinh Trầm cả đời được.

Chẳng biết sau đó Lạc Vân Khanh nói thế nào mà Lê Thanh Hàn đã đồng ý cho Hàn Ngâm xuống núi, hôm sau gọi cô tới, giao cho cô một lọ ngọc lộ đan trị thương của Cửu Huyền, hai con hạc ngàn dặm, còn ba đạo bùa dùng để hộ mạng, dặn dò cô dọc đường phải nghe lời Lạc Vân Khanh, gặp chuyện gì cũng không nên tự ý quyết định.

Hàn Ngâm thưa dạ, rồi xin cáo lui, về phòng mình thu xếp hành trang.

Vì trong núi Cửu Huyền không có huyền thạch hay linh khoáng quý hiếm gì, nên mấy hôm nay Thổ Linh trư chỉ đào về cho cô mấy thứ thông thường, Tào Hóa Kim Tiên khinh không thèm luyện, rảnh rang nhàn rỗi, nên bắt cần luyện túi Càn Khôn của cô lên tầng sáu, sức chứa nhiều gấp đôi, rất hợp để dùng lúc đi xa.

Hàn Ngâm đương nhiên chẳng có tài sản đáng giá gì để mang theo, nhưng đã ngã một lần thì cũng khôn lên một týt, do đó nhét vào trong túi Càn Khôn một ít Ích Cốc hoàn, quần áo, sách vở và đủ thứ có thể dùng tới khác! Đáng lo là những thứ không dùng tới, ngại thiếu chỗ rồi ném ra, tới khi cần lại không tìm thấy thì gay to.

Gói ghém đồ đạc xong, cô bèn tới Tẩy Tâm nhai thăm Vân Sơ Tâm một lát. Vân Sơ Tâm bị Mộ Thập Tam phạt, đang u uất nên cũng không có thứ gì thích hợp để tặng cho cô, bèn vung thẳng tay ném cho cô ba viên Dương linh thạch, kèm thêm cái câu lúc mới gặp mặt: “Không biết tặng muội cái gì, thôi thì tự muội đi mua đi.”

Hàn Ngâm lau mồ hôi, nói cảm ơn rồi chạy đi chào tạm biệt Phương Dữ, nào ngờ Phương Dữ đang nằm bò ra trên cái bàn đá trong viện của hắn, hai tay bưng một cái bát sứ, thò đầu rướng cổ ngó vào trong bát.

Tính lấu cá của cô trở dậy, rón rén bước vào, thò tay vỗ nhẹ lên vai hắn.

Phương Dữ đang tập trung tinh thần nên không đề phòng, bị hù tới nỗi suýt nhảy dựng lên, ngoảnh đầu thấy cô mới thở hắt ra một hơi: “Tiểu sư muội, người hù người đúng là hù chết người!”

Hắn cảm rằm xong lại bưng bưng hăng hái, giục cô: “Mau tới đây xem, ta mua được món đồ chơi hay lắm.”

Lúc nói chuyện, hai tay hắn vẫn bưng chặt cái bát không thả, Hàn Ngâm bước tới gần thì hắn mới hé hai tay ra để lộ một kẽ hở, để cô nhìn vào trong, rồi hỏi cô: “Có thấy không? Đẹp không!”

Hàn Ngâm đen mặt: “Cái gì thế, đen thùi lùi chả thấy được gì.”

Phương Dữ quýnh quáng, dè nửa người lên chặn miệng bát lại, tay thò vào trong bát sờ soạng, chốc lát sau lấy ra một món gì đó nhét vào trong tay cô.

Hàn Ngâm cẩn thận khép bàn tay lại rồi nhìn vào, phát hiện nó là một con chim to bằng con ong, lông xanh mướt, bề ngoài trông như một con vẹt hơi co lại, bèn ngạc nhiên nói: “Đây là chim à, nhỏ thật...”

Còn chưa dứt lời, con chim này đã hót vang, giọng to rõ vang tận mây xanh, ngay sau đó trong cái bát Phương Dữ đang che cũng vang lên tiếng chim hót, làm huyết thái dương của Hàn Ngâm giật lên rần rật, ngoảnh sang Phương Dữ, hắn cũng đeo cái mặt khổ qua, cuống cuống dùng pháp thuật che cái bát sứ lại, lúc này mới dùng được tiếng chim hót.

Hàn Ngâm thở ra một hơi thật dài: “Tiếng kêu đúng là khủng khiếp, rốt cuộc nó là chim gì thế?”

“Tế diệu, còn có tên là Hậu Nhật trùng.” Phương Dữ nghe cô hỏi thì hào hứng hẳn lên: “Tiếng kêu có thể truyền xa vạn dặm! Thú vị không? Ta phải bỏ ra mười viên Nguyệt linh thạch mới mua được bốn con đó.”

Cầm Hàn Ngâm rút phịch xuống, vội vàng dùng tay đỡ lên, nặn ra một câu: “Thú vị cực kỳ.”

Được cô khen, Phương Dữ càng được đà đắc ý: “Lại đây lại đây, tặng cho muội hai con, ta nghe nói muội sắp xuống núi với Lạc sư huynh, liền nghĩ bọn tế diệu này cho các người mang theo là hợp nhất, mỗi người cất một con, lỡ bị tách ra thì cứ để con chim này kêu mấy tiếng, hai người có thể tìm được nhau liền.”

Bị tách ra có thể dùng hạc giấy truyền tin, đâu cần dùng tới tế diệu này chứ.

“Không... không cần đâu.” Hàn Ngâm vội vã từ chối: “Huynh giữ lại chơi đi.”

“Đồng môn như thủ túc, muội còn khách sáo với ta làm gì?” Phương Dữ vừa nói vừa chui vào căn phòng bày đầy đồ lặt vặt của hắn. Một lát sau, hắn lấy ra hai bình hồ lô thủy tinh nhỏ cỡ ngón tay cái, rồi bỏ tế diệu vào trong đó, nhét vào tay cô: “Cầm cầm, muội một con, Lạc sư huynh một con, con chim này chịu đói rất giỏi, cách chừng mười ngày cho nó một viên Ích Cốc hoàn là được rồi, nếu ngại ồn, có thể dùng thuật chặn âm để bịt miệng nó.”

Cung kính không bằng tuân mệnh, vả lại bình hồ lô thủy tinh này rất dễ thương, có thể dùng làm móc treo trang trí trên kiềng hay quạt.

Hàn Ngâm cười tủm tỉm nói: “Cám ơn sư huynh nhiều lắm.”

Tạm biệt Phương Dữ xong, cô lập tức tới chỗ Lạc Vân Khanh đưa bình hồ lô cho hắn, ai dè mới vào trong viện của hắn, chợt nghe thấy bên trong vang lên giọng oán giận của Chu Tình Nhi: “Lạc sư huynh xuống núi rèn luyện, sao không dẫn muội theo mà lại dẫn Hàn Ngâm? Cô ta mới tới tu vi Nhập Khiếu, đem theo một phế vật như thế thì có ích lợi gì chứ, chỉ tổ làm huynh phiền phức thêm.”

Giọng đáp lại của Lạc Vân Khanh lạnh lạnh: “Chu sư muội xin hãy nói năng cẩn trọng.”

“Được rồi.” Chu Tình nhi uể oải nói: “Huynh muốn đi bao lâu?”

“Nhanh thì mấy tháng, chậm thì năm ba năm.”

Chu Tình Nhi kêu lên: “Lâu như vậy sao!”

“Người tu tiên, năm ba năm trôi qua rất nhanh.”

“Nhưng mà muội... muội...”

Chu Tình Nhi ấp úng như có chuyện khó mở lời, Hàn Ngâm biết nghe góc tường kiểu này không tốt lắm, bèn vội vã quay về viện của mình, trong lòng thì cười thầm. Mấy ngày rồi chưa gặp Chu Tình Nhi, cũng không biết cái mặt sưng do bị trùng phù quỷ chích đã xẹp chưa, nếu còn chưa xẹp, cô ta muốn vác cái mặt sưng đó tới gặp Lạc Vân Khanh, chắc là phải đấu tranh tâm lý dữ lắm.

Có điều, phải xuống núi năm ba năm thật sao...

Hàn Ngâm suy đi nghĩ lại, rồi nở nụ cười khổ, vậy có nên đi chào tạm biệt Mộ Thập Tam không đây?

Nếu như trước đây, có lẽ cô đã đi ngay không do dự, nói giỡn à, cơ hội bắt chẹt Mộ Thập Tam đâu dễ có, nhưng hôm nay gặp Tần Vô Ưu, cô phát hiện hình như vị sư muội này không muốn thấy cô lắm, cô lại còn phóng sét đánh chết cả sọt cua người ta cực khổ xuống núi mua về, bây giờ qua đó, chẳng phải là tự xin bắt canh đuổi khách à?

Cô không dại mà mò tới cửa, chỉ viết một tờ “Bắt chẹt”: Mộ sư thúc, ta sắp xuống núi rèn luyện với Lạc sư huynh, nhanh thì năm ba năm, chậm thì tám chín năm mới về. Ngài xem, ta đi rồi tại ngài sẽ yên tĩnh triệt để, để tỏ lòng cảm tạ, cũng vì tương lai còn có ngày gặp lại, ngài có nên tặng cho ta ít pháp khí, pháp phù hộ thân hay không? Linh đan diệu dược này nọ ta cũng không chê đâu...”

Cô vô sỉ kéo dài thời gian rèn luyện thêm mấy năm là để Mộ Thập Tam tặng cho cô nhiều thứ tốt vào, viết xong nhìn lại, chữ xấu văn thô, cũng may da mặt cô dày, gấp hạt giấy xong rồi thả bay đi.

Hạc giấy bay đi nguyên một ngày mà chẳng thấy về, cũng không ai tìm tới cửa, mãi đến đêm khi Hàn Ngâm chuẩn bị lên giường đi ngủ, mới nghe trên cửa vang lên tiếng động khe khẽ.

Cô lật đật đi ra mở cửa, thấy bên ngoài vắng vẻ chỉ có gió mát trăng thanh, cúi đầu xuống, nhờ ánh trăng sáng mới phát hiện ra trên mặt đất có một người tí hon cao chừng một tấc, nó đang cật lực leo lên cánh cửa muốn nhảy qua, khổ nỗi chân tay quá ngắn, leo cả buổi mà vẫn treo lủng lẳng ngoài cửa, không tới nổi.

Đây đây đây, đây là tinh linh núi sao...

Hàn Ngâm bắt pháp quyết cảnh giác, rồi ngồi xổm xuống nhìn kỹ, nhất thời cảm thấy trên đầu có vô số đàn quạ đen bay vào qua.

Có làm hay không hả!

Người tí hon này buộc ngọc trâm trên đầu, mặc áo bào màu tổ lam, cặp mắt đậu lấp lánh dưới ánh trăng, bề ngoài giống Mộ Thập Tam như đúc!

Hàn Ngâm hít sâu một hơi, mặt cứng đờ: “Người là Mộ sư thúc, hay là yêu mị biến hình?”

Người tí hon nghe cô nói, liếc cô một cái nhưng không hé răng, tiếp tục leo qua bậc cửa, xem ra phải dốc hết sức bình sinh, đáng tiếc cái mình nhỏ tí teo với cái chân ngắn cùn của hắn không với tới đầu bậc cửa, leo leo, rồi trượt chân một phát, ngã “Bẹp” xuống đất nằm thành hình chữ đại, thật lâu không đứng lên nổi.

Hàn Ngâm cầm nín, đúng lúc này, Thổ Linh trư đi tản bộ về, nhìn thấy người tí hon thì hết sức hiếu kỳ, chạy tới ngửi ngửi, sau đó há cái mồm heo ra...

“Đừng!” Hàn Ngâm rủa sạch kiêng kỵ, sợ người tí hon này thật sự là Mộ Thập Tam gặp phải chuyện gì đó rồi bị thu nhỏ lại, cuống cuống chạy tới cứu.

Thế nhưng, đã quá muộn, người tí hon đã bị Thổ Linh trư tợp một phát, nuốt ực.

Chuyện quỷ dị bực này, dù có tu tiên Hàn Ngâm cũng chưa từng thấy bao giờ, nhất thời chẳng biết phản ứng thế nào, thộn mặt ra, mắt lớn trừng mắt nhỏ với Thổ Linh trư.

~ Hết chương 74 ~

75. Chương 75: Sư Thúc Bảo Trọng

Sư thúc bảo trọng

Edit: Yunchan

Hàn Ngâm đầu mắt với Thổ Linh trư cả buổi trời.

Cô đang phân vân, nên hỏi heo mùi vị thế nào, hay là nhào tới ôm heo khóc rống, nói Mộ sư thúc ngài chết thật là thảm!

Đương nhiên, Mộ Thập Tam ở trong lòng cô luôn là sự tồn tại bí hiểm, cô còn ôm chút hy vọng, nủ bụng người tốt đoán mệnh, người xấu sống ngàn năm, còn loại dị nhân khiến cả người tốt lẫn người xấu phải đi đường vòng như hần, không lý nào lại chết đoán hậu thế này được.

“Nhả ra!”

Rốt cuộc Hàn Ngâm cũng hoàn hồn lại, nhào tới ôm Thổ Linh trư muốn móc người tí hon ra khỏi miệng heo. Khổ nỗi Thổ Linh trư cố sống cố chết khép chặt miệng, cắn chặt răng, không cho cô thực hiện được ý đồ. Thế là một người một heo giằng tới giằng lui, vật nhau cả buổi trời, cho đến khi cô nổi nóng, chộp phắt đuôi heo, xách ngược con heo không biết điều lên lắc lắc.

Nhưng còn chưa lắc được hai cái, Hàn Ngâm đã giật mình phát hiện bụng heo phình lên như bị bơm hơi, vả lại còn càng lúc càng to, phình căng tới độ da heo cũng trở nên trong suốt.

Thổ Linh trư bị thổi căng tới khó chịu, trừng mắt heo hoảng sợ, cào cào bốn chân, nhưng chẳng biết nó nghĩ thế nào mà vẫn ngậm chặt miệng heo, không chịu mở ra.

Lúc này, một tiếng cười nhạo nho nhỏ chọt vọng xuống từ nóc nhà.

Hàn Ngâm ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện Mộ Thập Tam đang ngồi chễm chệ trên mái ngói, trong đôi mắt phản chiếu ánh trăng ngập đầy ý cười.

Cô lập tức thở phào, lẩm bẩm trong miệng: “Biết ngay tai họa không dễ chết mà...”

Nhưng mà, nếu hần không sao, thì Thổ Linh trư vừa nuốt cái gì?

Hàn Ngâm lại ra sức cạy miệng heo: “Nhổ ra nhỏ ra, người nhỏ ra cho ta!”

Thổ Linh trư thấy mộ Thập Tam bình yên vô sự thì ỉu rĩ cực kỳ, mất hết tinh thần chống cự, miệng heo há mở, phun ra một hơi trọc khí, phả vào mặt làm Hàn Ngâm phải lùi lại ba bước, sau đó cô nhìn thấy người tí hon bị nuốt lúc nãy nhảy tót ra khỏi miệng heo với điệu bộ phẩn chấn, vẫn không buông tha cho cái bậc cửa.

Khi không khi không bị thót tim một trận!

Hàn Ngâm đen mặt thả Thổ Linh trư xuống đất, độc miệng nói: “Mộ sư thúc, người tí hon này là con rơi của ngài à, sao bề ngoài giống ngài như đúc thế?”

Đúng là không sợ chết...

Trong mắt Mộ Thập Tam lóe lên tia nguy hiểm, hần không phản bác, mà chỉ quay sang người tí hon, nói giọng ôn hòa: “Con ngoan, sao còn chưa bái kiến mẹ con đi?”

Người tí hon nghe hần sai khiến, lập tức quay người lại quỳ xuống dập đầu với Hàn Ngâm, miệng nói: “Mẫu thân tại thượng, xin nhận một lạy của hài nhi.”

Thoắt cái Hàn Ngâm rơi lệ đầy mặt, dập đầu trả lại: “Mộ sư thúc, ta sai rồi.”

Người tí hon dập đầu đáp lại cô: “Mẹ, biết sai liền sửa, không gì tốt hơn.”

Hàn Ngâm nghiêng răng ken két: “Gọi mẹ lần nữa, ta chết cho người coi!”

Người tí hon vẫn dập đầu tiếp: “Mẹ!”

Hàn Ngâm:...

Đáng lẽ cô nên biết sớm, cho dù mặt cô có đầy hơn nữa cũng không phải đối thủ của loại không mặt mũi không phẩm hạnh không giới hạn như Mộ Thập Tam!

Cũng may Mộ Thập Tam trêu người cũng có chừng mực, không ép cô nữa, một khắc sau bèn mỉm cười, ngoắc ngón tay với cô: “Lên đây.”

Hàn Ngâm nhận lệnh gọi là tới, đuối là đi, dùng Kinh Hồng thuật, hai chân lập tức đạp nhẹ lên đỉnh phòng, ngồi xuống bên cạnh hần: “Mộ sư thúc, người tí hon này là gì thế?”

Mộ Thập Tam gồi đầu lên tay, nằm xuống: “Hình nhân thể thân.”

Hàn Ngâm ngạc nhiên lặp lại: “Hình nhân thể thân?”

“Ừ, ngọc phù thể thân người biết chứ?”

“Có từng nghe.”

Đó là một loại phù khí thượng phẩm, có thể biến ra thể thân giống hệt như người chế tác, nếu dùng lúc đánh nhau thì chẳng khác nào có thêm một người giúp đỡ, hơn nữa chỉ cần không bị đối thủ phá hủy hoàn toàn, thì nó vẫn có thể sử dụng nhiều lần, giá trị của nó tương đương với pháp khí trung phẩm.

Nhưng để chế tác ngọc phù thể thân cần dùng Ngũ Linh Thiên ngọc cực kỳ quý hiếm, vả lại cách chế tạo rất khó khăn phức tạp. Chưa kể suy cho cùng nó vẫn là phù khí, linh lực dùng để vẽ bùa sẽ dần tiêu hao theo thời gian, không thể truyền lại cho đời con đời cháu, vì vậy cực ít người phí sức đi làm thứ này, chỉ có...

Hàn Ngâm than thầm, chỉ có loại ăn no hết việc như Mộ Thập Tam mới đi làm chuyện này thôi.

Quả nhiên, Mộ Thập Tam cười khê nói: “Người tí hon này chính là ngọc phù thể thân, chẳng qua ta đã bỏ thêm chút thuật hình nhân bằng môn tà đạo lên đó, dùng để chơi cũng không tệ.”

Câu cuối này, có lẽ đây mới là ý định ban đầu lúc hần làm hình nhân thể thân!

Xỉ thì xỉ, nhưng hai mắt Hàn Ngâm vẫn sáng lên, cô chấp hai tay lại làm vẻ khẩn cầu, cười nịnh nọt: “Ngài định tặng nó cho ta sao?”

Bộ dạng này của cô giống hệt con cún con đang ngoắc đuôi xin đồ ăn...

Mộ Thập Tam nhìn trời nói: “Có gì báo đáp?”

Hàn Ngâm trả lời không chút suy nghĩ: “Mang đồ ăn về cho ngài nhé.”

Mộ Thập Tam xám xịt: “Đồ ăn cũ để hơn năm ba năm, thậm chí bảy tám năm?”

“Có sao đâu, đồ bỏ trong túi Càn Khôn sẽ không thiu.”

Thiu thì chắc không thiu, nhưng trong lòng vẫn thấy khó chịu!

Mộ Thập Tam nói thẳng: “Không cần.”

“Mang đồ chơi về cho ngài nhé?”

“Ta không phải Phương Dữ.”

Hàn Ngâm mất kiên nhẫn: “Ngài cứ nói thẳng đi, muốn cái gì?”

Mộ Thập Tam liếc xéo cô.

Hàn Ngâm giục: “Nói mau!”

Hần đáp: “Vẫn chưa nghĩ ra, cứ ghi nợ trước, sau này tìm người đòi.”

Hàn Ngâm cảm thấy mình hoàn toàn không có giá trị gì để hần tính toán, huống chi hần đã muốn tính thì có đề phòng cỡ nào cũng vô dụng, vì vậy cô đáp ứng dứt khoát: “Được được được, tùy ngài, nhanh nhanh giao hình nhân thể thân cho ta đi.”

Mộ Thập Tam lườm cô, lúc này mới chậm rãi truyền cho cô mấy đạo bùa sai khiến hình nhân thể thân và phương pháp tế luyện, sau đó nhìn sắc trời nói: “Không còn sớm, ta phải đi.”

Hàn Ngâm đang bận chơi với hình nhân thể thân, nghe thấy lời hần nhưng không để tâm, chỉ ậm ừ mấy tiếng chứ không ngắt đầu: “Đi thông thả, không tiễn.”

Mấy chữ cộc lốc này khiến Mộ Thập Tam ghen tới nổi khóc dở mếu dở. Cô nhóc Hàn Ngâm này quả nhiên vô sỉ, lúc xin xỏ thì ngoan ngoãn xum xoe đủ kiểu, khi đồ tới tay rồi thì lập tức qua sông chặt cầu, trở

thành đồ không tìm không phổi. Hắn tức đến mức vốn định dặn dò cô mấy câu, bây giờ cũng không muốn nói nữa, chỉ tiện tay ném cho cô một túi gấm, rồi quay người đi.

Hàn Ngâm bị túi gấm đập vào đầu mới sức tỉnh lại —

Mộ Thập Tam phải đi!

Từ biệt lần này, sợ rằng trong một thời gian dài không thể gặp nhau?

Chẳng biết tại sao, trong lòng cô bỗng sinh ra một loại tơ ly biệt thắt vòng quẩn chặt, không nhìn tới túi gấm mà cất giọng gọi hắn lại: “Mộ sư thúc...”

“Gi?” Mộ Thập Tam dừng chân, nhưng không quay đầu lại.

Hàn Ngâm tính nói mấy câu tạm biệt, nhưng lại không thích làm ra vẻ khóc lóc bi thảm, do dự một chút, rồi hỏi hắn: “Ồ, hôm qua sư phụ ta tìm ngài làm gì thế?”

Mộ Thập Tam cười lạnh: “Chuyện của người lớn, trẻ con đừng hỏi nhiều.”

Không nói thì thôi, có gì hay ho đâu!

Lúc này tới phiên Hàn Ngâm bị ghen, nhưng thấy Mộ Thập Tam lại muốn đi, cô không nhịn được bèn kêu hắn lại lần nữa: “Chờ đã sư thúc.”

Mộ Thập Tam mắt kiên nhẫn: “Còn chuyện gì?”

“Ồ, cái đó...” Hàn Ngâm vắt nát óc cũng không nghĩ ra câu tạm biệt nào không buồn nôn không tang thương, nghe vào tai vẫn thanh thản nhẹ nhàng, đành phải nghĩ một đằng nói một nẻo: “Trong túi gấm này đựng gì thế?”

Mộ Thập Tam nhướn mày: “Tự người xem đi!”

À...

Hàn Ngâm cúi đầu mở túi gấm, phát hiện bên trong đựng đầy lọ đan dược, tự dưng sợ run: “Ăn vào sẽ không chết chứ?”

“Không!” Mộ Thập Tam tức giận nói: “Cùng lắm là làm người nửa chết nửa sống.”

“A, ha ha...” Hàn Ngâm cười gượng hai tiếng, phát hiện mình vẫn không có lời nào để nói, không thể làm gì hơn là cúi đầu thở dài một tiếng: “Lần này từ biệt chẳng biết khi nào mới gặp lại, sư thúc bảo trọng...”

Câu này, cô nói ra nhẹ nhàng vô cùng, tựa như gió phất qua ngọn cây.

Mộ Thập Tam có lẽ hoàn toàn không nghe thấy, đi một nước không quay đầu lại. Một lát sau, hình nhân thể thân trong tay cô bỗng nhiên động đậy, cái miệng nhỏ nhắn hé ra, nghiêm mặt nói với cô: “Sau khi xuống núi nếu muốn giữ cái mạng nhỏ thì không được nhúng tay vào chuyện của Ma môn, cũng không được trêu chọc Tô Tinh Trâm, đừng phải hắn thì cụp đuôi bỏ chạy là được. Nếu như tiện đường, người hãy tới hồ Lạc Tinh tìm thử, xem có thể tìm được thứ gì hay không.”

Nói đến đây, hình nhân thể thân mấp máy miệng hai cái, rồi khép lại.

Hàn Ngâm bực bội lắc lắc hắn: “Có thể tìm được gì, người nói cho rõ đi!”

Hình nhân thể thân liếc cô một cái, không để ý tới cô nữa.

Hàn Ngâm phiền muộn, nhìn hình nhân thể thân này trừ nhỏ ra, còn lại đều giống Mộ Thập Tam y hệt, thế là bản tính tinh quái trỗi dậy, cô gập ngón tay búng mạnh vào ót hắn, kết quả đổi lấy một tiếng “Ồi!”

Ồ, cô bị giật mình, nhưng đoán là Mộ Thập Tam đã đi xa, không thể nào điều khiển hình nhân thể thân này, bèn thử bóp bóp mặt nó.

Lúc này đổi lấy một câu mang theo oán trách: “Đáng ghét!”

“Phụt —” Hàn Ngâm không nhịn được cười, tiếp tục bẻ tay bẻ chân nó.

“Không được!”

“Không biết lớn nhỏ!”

“Tại sao lại thế này!”

“Hàn Ngâm người đi chết đi!”

Giọng của hình nhân thể thân giống hệt giọng Mộ Thập Tam, do đó những câu muôn hình vạn trạng thốt ra từ miệng hắn có hiệu quả tương phản kỳ khôi, chọc cho phiến muộn trong lòng Hàn Ngâm thoát cái tan biến hơn nửa. Cô kiểm tra kỹ lại, phát hiện trên người thậm chí là trên quần áo của hình nhân đều khắc đầy bùa chú đếm không hết, trong đó có hơn một nửa cô không biết, nhưng nửa còn lại, ví dụ như thuật trừ âm khiến hình nhân tự nói chuyện mà không cần điều khiển, rồi cả thuật tránh lửa, thuật thủy tức vân vân, những thứ đó cô có thể nhận ra được.

Trên ngọc phù thể thân thường chỉ có thể khắc tối đa mười đạo phù lục, cho dù là loại tốt hơn chút, nhưng khắc hơn mười đạo phù lục, mà còn nhiều đếm không xuể thế này thì...

Chỉ có thể khen một câu khéo léo tuyệt diệu!

Hàn Ngâm thâm thán phục trong lòng, hình nhân thể thân tinh xảo cỡ này còn được xưng là phù khí sao? Sợ là giá trị của nó đã không thua gì pháp khí thượng phẩm rồi. Nếu như sinh ra linh tính, còn có thể tự chủ hấp thụ linh khí thiên địa, xưng là pháp bảo cũng không quá đáng.

Mộ Thập Tam ơi Mộ Thập Tam, ngài thực sự chỉ ở tu vi Cẩm Ngộ sao...

Cô nhìn chăm chăm vào hình nhân thể thân mà lặng đi một lúc, trong lòng vẫn còn phảng phất một tia buồn bã nhàn nhạt không xua đi được, thế là cô dứt khoát nằm ngã ra nóc nhà, gối lên gió mát trăng thanh, nhắm mắt lại.

~ Hết chương 75

~Hàn Ngâm: Cầu like, cầu com.

Hình nhân thể thân: Lắm mồm!

Hàn Ngâm xách hình nhân thể thân lên: Không cho ta cầu like ta sẽ bùng cho chết luôn!

Hình nhân thể thân nũng nịu: Đáng ghét, chỗ đó... chỗ đó không thể bùng...

Hàn Ngâm:...

Yun: ()

76. Chương 76: Tiên Khí Tung Hoành

Tiên khí tung hoành

Edit: Yunchan

Nếu như nói Hàn Ngâm ở trong giới tu tiên chỉ là nửa thùng nước lắc lư, cái gì cũng mù tịt, thì khi đến dưới chân núi, cô lại như cá gặp nước, thành thạo hoạt bát hẳn lên, còn người cái gì cũng mù tịt, lại biến thành Lạc Vân Khanh.

Dĩ nhiên, Lạc Vân Khanh thỉnh thoảng cũng xuống núi, loại thường thức như mua đồ phải trả ngân lượng thì hắn sẽ không phạm sai lầm, nhưng một số sinh hoạt chi tiết, vì hắn chưa từng trải qua, nên dù lưu ý cũng khó tránh khỏi xảy ra sai sót, thế là Hàn Ngâm lắc mình một cái, hô biến thành nửa sư phụ của hắn.

Tỷ như mới xuống núi, nơi đầu tiên họ đặt chân là thành Thiên Thù, vừa vào tới thành Hàn Ngâm đã muốn kéo hắn đi dạo chợ.

Lạc Vân Khanh trầm mặt nói: “Chơi bời lêu lổng mất ý chí.”

Hàn Ngâm mở to mắt kinh ngạc: “Lạc sư huynh, huynh xuống núi làm gì?”

“Trải nghiệm hồng trần.”

“Đúng rồi, là trải nghiệm hồng trần, chứ không phải cưỡi ngựa xem hoa. Giống như huynh bỏ ngựa kiếm phi hành đổi sang đi bộ, giẫm lên vạn dặm sơn hà, nếu cứ giữ rịt tư thế của người tu tiên cao vời vợi, tách biệt hồng trần, thì còn nói gì là trải nghiệm nữa?”

Lần đầu tiên Lạc Vân Khanh bị cô nói cho nghẹn lời, mím chặt môi nhìn cô một lát mới nói: “Nếu như thế, muội dẫn đường đi.”

Hàn Ngâm chưa từng tới thành Thiên Thù nên nào biết đường, nhưng phần lớn thành trì trong Cửu Nguyên đều bố trí theo ô vuông cửu cung, tổng thể như một bàn cờ khổng lồ, đường thẳng đan vào nhau ngang dọc, do đó dù có nhắm mắt lại, cô cũng có thể tìm được chỗ muốn đi dựa vào kinh nghiệm, nếu không được nữa thì dưới mũi còn có một cái miệng, chẳng lẽ còn không biết hỏi đường sao?

“Cho qua cho qua cái!”

Trong đám đông, cô như hóa thành con cá chạch luồn lách thoăn thoắt, Lạc Vân Khanh bị cô kéo ống tay áo nên buộc lòng phải đi theo, trong lòng khó tránh khỏi nghi hoặc, không biết dắt theo cô xuống núi, rốt cuộc là đúng hay sai đây.

Sau một quãng thời gian tu luyện, hiện tại Hàn Ngâm đã không còn dáng dấp xanh xao vàng vọt như một năm trước nữa, hai má đầy đặn hồng hào, làn da cũng trắng sáng hơn rất nhiều, cộng thêm được linh khí trên núi Cửu Huyền nuôi dưỡng, hằng ngày cô lại ít ăn khói lửa, đọc nhiều sách, nên vẻ giả hoạt con buôn đã giảm đi đáng kể, thay vào đó là vẻ linh động trong veo.

Kể ra, dầu gì cô cũng là người tu tiên, mặc dù chưa thành tiên, nhưng cũng nhiễm ba phần tiên khí mờ ảo, thoát nhìn khác hẳn người thường, bởi thế rất bắt mắt trong đám đông, ấy là chưa nói tới Lạc Vân Khanh tuần nhan lạnh lùng sau lưng cô, toàn thân toát ra luồng tiên khí không thể che giấu, còn siêu phàm thoát tục hơn cả cô. Thế nên khi hai người đi bằng bằng qua đoạn đường này đã thu hút vô số ánh mắt của người qua đường, ngoái đầu nhìn theo.

Hàn Ngâm lập tức cảm thấy không ổn, nhanh nhẩu kéo Lạc Vân Khanh vào một hiệu may, đưa tay chỉ vào đồng y phục nam treo trong đó: “Bộ này, bộ này, rồi bộ này nữa, gói lại hết cho ta.”

Hỏa kế trong cửa tiệm vừa thấy đại gia ghé thăm, lập tức cúi đầu khom lưng tiếp đón niềm nở.

Lạc Vân Khanh hỏi cô: “Mua y phục làm gì?”

“Thay đó!” Hàn Ngâm cười tủm tỉm, đi chọn quần áo cho mình, chỉ cần không phải màu trắng thì đều mua tất.

Lạc Vân Khanh chỉ nghĩ trước đây cô ăn mặc thiếu thốn, nên bây giờ có tiền thì hưởng thụ xa xỉ, vốn định khuyên cô tu tiên lấy tu tâm làm trọng, ngoại vật đều là mây bay gió thổi sẽ tan. Nhưng khi thấy gương mặt hưng phấn của cô, lời chực tới bên môi lại không thốt ra được, sợ làm giảm mất sự hào hứng của cô, nên chỉ đành nói nhàn nhạt: “Nếu thế, muội mua được rồi, không cần chọn cho ta.”

Ai ngờ Hàn Ngâm lại nghiêm mặt lắc đầu: “Không được! Dù muội không đổi, thì huynh cũng phải đổi!”

Lạc Vân Khanh nhếch môi, nhìn cô không hiểu.

Hàn Ngâm kéo hẳn qua một góc, nói nhỏ: “Người xứng y phục, ngựa xứng yên...”

Lạc Vân Khanh hiểu lầm nên cắt ngang lời cô: “Y phục Cửu Huyền đã tốt rồi.”

“Đâu chỉ tốt không, mà là tuyệt hảo!” Hàn Ngâm hướng mắt lên người hắt: “Người tuyệt hảo mặc đồ tuyệt hảo, đứng trên đường chính là phong thái bất phàm, tiên khí tung hoành, còn thiếu treo lên mặt một cái bảng hiệu, viết bốn chữ to, ta là thần tiên!”

“Ừ ịt!” Thổ Linh trư ở trong lòng Hàn Ngâm phát ra một tiếng, không biết có phải là tiếng cười hay không.

Trên mặt Lạc Vân Khanh như thoáng lướt qua màu đỏ khả nghi, nhưng ngay sau đó đã khôi phục lại như ban đầu, lạnh giọng nói: “Nếu thế...”

“Nếu thế —” Hàn Ngâm cất cao giọng: “Hỏa kế, người dẫn vị gia này đi thay xiêm y đi!”

Khi từ tiệm may đi ra, Hàn Ngâm đã đổi sang bộ váy gấm màu tím nhạt, Lạc Vân Khanh bên cạnh cô cũng thay vào bộ cẩm bào màu xanh nhạt. Tuy bây giờ hai người đứng trong đám đông vẫn bắt mắt, nhưng y phục của thể nhân đã thêm vào chút vẻ phú quý gấm vóc, làm phai đi phần nào tiên linh khí bỗng bèn, trông đã không còn quá khác biệt nữa.

Hàn Ngâm lặng lẽ quan sát Lạc Vân Khanh, lòng thầm than: Cũng chỉ có thể hóa trang thành kiểu này thôi, nếu không lúc lên đường bảo hấn thay trang phục thư sinh, còn mình cải trang thành thư đồng cũng được, chứ với dung mạo khí chất này của hấn mà tròng vào trang phục giản dị thô tục, thì chẳng hợp chút nào!

Lạc Vân Khanh cũng đảo mắt quan sát cô, thấy cô gói hết đồ mới mua vào bao rồi đeo lên lưng, bèn hỏi: “Sao không dùng túi Càn Khôn?”

“Vác theo hành lý mới giống đang lên đường đi xa, nào có ai lặn lội đường xa mà đi tay không đâu?” Hàn Ngâm cười: “Lạc sư huynh, có biết tại sao lần đầu muội gặp huynh, lại nghĩ huynh là Hồ ly đại tiên không? Bởi vì trên người huynh hoàn toàn không nhiễm tý hơi thở tục nào, khi đó muội lại không biết trên đời này có thứ như tu tiên, chỉ biết được mỗi Hồ Ly đại tiên thôi.”

Hồi tưởng lại chuyện cũ, rồi nhìn sang Hàn Ngâm, tuy nụ cười trước mắt vẫn như năm xưa, nhưng Hàn Ngâm hiện tại đã có chút bất đồng, tâm trạng Lạc Vân Khanh cũng có chút phức tạp.

Lần đầu gặp Hàn Ngâm, hấn thật lòng không có ấn tượng tốt với cô, dẫn cô về núi chẳng qua chỉ vì tuân thủ lời hứa. Nhưng chẳng hiểu sao, sau khi cô thành sư muội của hấn, sự quan tâm của hấn đối với cô lại bất giác nhiều lên, thậm chí lúc Tô Tinh Trầm bắt cô đi rồi, ngày nào hấn cũng bị bao vây bởi một loại cảm giác tự trách. Nếu Lệ Thanh Hàn không cấm hấn rời Tẩy Tâm nhai nửa bước, thì có lẽ hấn đã đi tìm Tô Tinh Trầm liều mạng...

Mặc dù, hấn biết làm vậy là rất ngốc.

Nhưng Hàn Ngâm là do hấn dẫn lên Cửu Huyền, là hấn nghịch chuyển vận mệnh của cô, đồng nghĩa với từ nay về sau cô sẽ biến thành một phần trách nhiệm không thể chối bỏ của hấn. Mặc kệ hấn có tình nguyện hay không, sự quan tâm và lo lắng của hấn dành cho cô, cũng đã định trước là hơn những người khác đôi phần. Hấn hy vọng nhìn thấy cô đi trên con đường tu tiên một cách suôn sẻ, cho đến khi phi thăng thành tiên.

Đáng mừng là hiện tại cô đang làm rất tốt, thậm chí còn tốt hơn kỳ vọng của hấn, ngoại trừ...

Lạc Vân Khanh dần tâm tình xuống, thần nhiên đón lấy bọc đồ trong tay cô rồi nói: “Muội còn muốn đi đâu nữa? Đi thôi.”

Nửa canh giờ sau, hấn phát hiện câu hỏi của mình đúng là dư thừa, cơ bản không nên hỏi cô muốn đi đâu, mà phải hỏi đến cùng thì cô muốn đi bao nhiêu chỗ!

Quầy hàng bày trên chợ cô cũng muốn xem, thức ăn vặt bán bên đường cô cũng muốn thử, đã thế, cô còn trưng ra cái mặt đau khổ: “Lạc sư huynh, mấy thứ này hồi trước muội thấy nhiều rồi, thật ra không lạ gì, nhưng mà chưa bao giờ có tiền mua, hoàn toàn không biết mùi vị thế nào, muội chỉ nếm thử thôi, nếm thử cũng đâu có sao...”

Cô nói đến mức tội nghiệp như vậy, hấn cũng chỉ còn biết nhường một bước, gạt đầu chịu thua. Ai dè cô lại không ăn một mình, món nào cũng phải mua ba phần, một phần cho cô, một phần cho Thổ Linh trư, còn một phần cho hấn!

Thổ Linh trư tất nhiên thứ nào tới miệng cũng không từ chối, reo lên ục ị một tiếng, rồi tạp hết không còn một mẩu. Trong khi hấn lại không tài nào chấp nhận, chỉ có thể lạnh lùng cự tuyệt: “Ta không ăn mấy thứ này.”

Cô sẽ không khuyen hân, chỉ cầm chiếc bánh nóng hoặc mút hoa quả gì đó, cầm lên thật cao, rồi ngược mặt lên, ánh mắt nhìn hân long lanh, nhìn mãi nhìn mãi...

Hân không thể làm gì hơn là nhận lấy không cảm xúc, rồi ăn không cảm xúc.

Có mùi vị gì?

Đối với người đã quá lâu không ăn khói lửa nhân gian, khẩu vị vô cùng nhạt nhẽo như hân, thì những món ăn này không phải quá mặn thì là quá ngọt, nếu không chính là quá chua hoặc quá cay, chỉ có hai chữ để đánh giá...

Khó ăn!

Nhưng nhìn sang cô, cô lại ăn nhiệt tình ngay bên đường, hoàn toàn không chú ý hình tượng, thậm chí miệng còn dính nước đường của bánh.

Đây thật là...

Lạc Vân Khanh chỉ có thể than thầm, cô đại khái vẫn chưa trưởng thành.

Đi dạo trong thành Thiên Thù với Hàn Ngâm nguyên một ngày, mua cả đồng đồ chất thành bao lớn bao nhỏ, bị tiếng người huyên náo làm cho tâm bất định, chật vật lắm mới chịu được đến hoàng hôn, Lạc Vân Khanh thở dài một hơi, hỏi cô: “Bây giờ có thể tìm một chỗ nghỉ trọ, ngày mai lên đường ra khỏi thành chưa?”

“Chưa chưa.” Hàn Ngâm rút mút quả đang ngậm trong miệng ra, duỗi một ngón tay ra so so, cười lấy lòng: “Chỉ còn một chỗ nữa thôi!”

Lạc Vân Khanh khoanh tay, bắt đắc dĩ hỏi: “Ở đâu?”

Hàn Ngâm cười: “Tìm Hồ Khản.”

Trước khi cô xuống núi đã tính toán sẵn, định tìm Hồ Khản lo liệu hai chuyện giúp cô, một việc là bảo hân bố trí trạch viện trong thành Thiên Thù thay cô, như vậy sau này cô xuống núi cũng có chỗ nghỉ chân, hơn nữa lỡ ngày nào đó Sở phu tử may mắn được cứu thì cũng có một nơi để ở. Chuyện còn lại là muốn hân cách dăm bữa nửa tháng, mua vài thứ hiệu kính Mộ Thập Tam giúp cô. Tục ngữ nói cần người miệng mềm, bắt người tay ngắn(*), Mộ Thập Tam đã tặng cho cô hình nhân thể thân, còn thêm cả bao to đan được, nếu cô không đáp lễ chút ít, thì sau này còn mặt mũi nào tìm hân xin thứ này thứ nọ nữa?

(*) Ăn của người thì nói năng với người cũng mềm mỏng hơn.

Kế hoạch của cô không có gì sai, sai ở chỗ lúc cô tới nơi Lưu Duyên tìm cho Hồ Khản, tính toán của cô đều thành công cốc, Hồ Khản không ở nhà, cha mẹ hân nói hân đã tới sông bạc.

Vừa nghe thấy hai chữ “Sông bạc”, nụ cười trên mặt Hàn Ngâm lập tức biến mất, xụ mặt kéo Lạc Vân Khanh đi một nước. Lúc này dạo phố cô có đi ngang qua sông bạc, cho nên chẳng cần tìm người hỏi đường, sau khi ra cửa nhắm trúng hướng xong, cô liền tức giận ngút trời xông thẳng tới đó.

Cô ở trong mắt Lạc Vân Khanh luôn giữ nụ cười tươi tắn khiến người ta như được tắm gió xuân, dù cho bị người khinh bỉ, hoặc bị hân dạy dỗ, cô cũng chưa bao giờ nổi sát khí, bởi vậy khi thấy dáng vẻ lạnh lùng nghiêm trang như có ngọn lửa vô danh đang bùng cháy này của cô lại khiến hân hơi bất ngờ. Chẳng qua hân xuống núi là để trải nghiệm, khi gặp chuyện có lý nào lại ngồi yên tránh né, nên cũng im hơi lặng tiếng đi theo sau cô.

Còn chưa bước vào sông bạc, đã có thể nghe thấy tiếng hò hét huyên náo bên trong cuốn ra đường như sóng lớn.

Hàn Ngâm sầm sì, vén phăng màn cửa bước vào, thứ đập vào mắt trước tiên là căn phòng mù mịt chướng khí, còn ngửi thấy mùi khói rượu son phấn, mùi mồ hôi và thức ăn trộn lẫn vào nhau tạo thành một thứ mùi gay mũi, phả tới làm cô cau mày, cô dúi mắt tìm kiếm một hồi, bèn nhìn thấy bóng Hồ Khản trong góc.

Tốt lắm! Quả nhiên ở chỗ này!

Hàn Ngâm vừa định lên tiếng gọi hấn, đã thấy hấn bị một hán tử trung niên tóm vạt áo, vả liên tiếp hai cái tát tai vào mặt.

~ Hết chương 76 ~

77. Chương 77: Hữu Duyên Đi Đâu Cũng Tương Phùng

Hữu duyên đi đâu cũng tương phùng

Edit: Yunchan

Hồ Khản luôn rất sợ chết, nhưng lúc này bị đánh lại không nén giận, siết nắm đấm thụi vào mặt của hán tử trung niên, trúng ngay sống mũi, đánh tới nỗi hấn vẹo đầu, mũi tê rần, chảy ra hai dòng máu mũi.

Hán tử trung niên lấy tay quẹt mũi, thấy tay dính máu, ánh mắt lập tức trở nên hung ác, quát lên the thé: “Muốn chơi ngang hả? Ông đây chơi với mi!”

Gã thò tay vào ngực tìm tòi, rồi móc ra một cây chủy thủ lóe sáng bén ngót, nhắm vào bụng của Hồ Khản đâm tới chớp nhoáng —

Lúc này những tay cờ bạc chung quanh đã phát hiện ra trận ẩu đả trong góc phòng, có người sợ hãi tránh ra xa, cũng có người hô to “Giết giết giết” vô cùng hưng phấn. Thế nhưng cảnh dao nhọn đâm vào bụng mềm, phun máu me tung tóe lại không diễn ra như dự đoán. Hán tử trung niên kinh ngạc phát hiện cây chủy thủ trong tay bị hãm lại trước bụng của Hồ Khản một tấc, làm cách nào cũng không thể tiến lên nữa tấc.

“Giờ đây —” Hán tử trung niên ngơ ngàng ra mặt.

“Mẹ ngươi đồ củ cải trắng!” Hồ Khản thụi thêm cho gã một cú vào cằm, đánh đến độ gã ngửa mặt ra sau, phun máu.

“Đập hấn đập hấn, đập mạnh vào!”

“Đánh trả đi đồ yếu nhót!”

Những tay cờ bạc này mặc kệ ai sống ai chết, đánh càng ác liệt thì họ càng hào hứng, thậm chí có vài người còn mở sòng đánh cược ngay bên cạnh, cả xem Hồ Khản và hán tử trung niên ai thắng ai thua.

Hàn Ngâm nhìn thấy cảnh tượng này, cơn tức trong ngực càng bùng cháy.

Người khác không nhìn ra, nhưng cô thì thấy rõ mồn một, lúc ngọn chủy thủ của hán tử trung niên sắp đâm tới, trên người Hồ Khản lập tức bung ra một tấm màn chắn, chính là phù khí hộ mệnh mà cô đưa cho hấn.

Có lầm hay không hử!

Fù khí hộ mệnh này là để hấn giữ mạng, chứ không phải để hấn đi đánh nhau với dân cờ bạc!

Mắt thấy hai người này quần vào nhau, có đà nếu không đánh đến khi người chết ta sống thì tuyệt đối không bỏ qua, đến đây Hàn Ngâm đã quá sức chịu đựng, bước tới hai bước quát ầm lên: “Hồ Khản!”

Giọng của cô thanh thanh trong vắt, cho dù tức giận cũng không quá mức vang dội, nhưng chẳng biết tại sao, lại át được tiếng động ầm ĩ tràn ngập cả sòng bạc.

Hồ Khản sửng sốt, ngẩng đầu nhìn thấy cô thì lập tức ngừng đâm đá, nhưng hán tử trung niên chịu thua thiệt nào cam lòng thả, thừa dịp hấn dừng tay không phòng bị, tiện tay vớ cái ghế bên cạnh ném mạnh vào đầu hấn.

Lạc Vân Khanh thấy thế, ngón tay giấu trong ống tay áo búng khế.

Một mũi tên bằng nhỏ tới mức khó thể nhìn thấy bắn nhanh ra như sao sa, nện lên ghế, cái ghế bị nện trúng lập tức tan nát.

Hán tử trung niên và những tay cờ bạc khác không phát hiện ra hành động nhỏ này của Lạc Vân Khanh, chỉ nhìn thấy chiếc ghế vừa tới đầu Hồ Khả đã tan thành trăm mảnh, mảnh gỗ bay tung lên, lúc nhìn lại Hồ Khả vẫn bình yên vô sự, chợt nghĩ có thứ gì không đúng.

“Thật là tà môn!”

“Chẳng lẽ tiểu tử này có võ?”

Mấy tay cờ bạc châu đầu suy đoán loạn cả lên, còn Hồ Khả thì nhân lúc hán tử trung niên đang ngây người, lau mồ hôi bước nhanh tới trước mặt Hàn Ngâm, cúi đầu sụp mắt, bộ dạng chột dạ: “Sao... sao cô lại xuống núi...”

Nếu không xuống núi, thì làm sao biết hán tử chỗ này!

Hàn Ngâm lạnh lùng xoay người: “Đi.”

Mấy tay cờ bạc thấy cuộc vui sắp tàn, lập tức nhao nhao lên mắng chửi hò hét, có tên dùng lời tục tĩu để trêu ghẹo Hàn Ngâm, cũng có tên xúi giục Hồ Khả, nói hán tử bị một tiểu cô nương gọi tới là tới đuổi đi là đi, rõ là chẳng đáng mặt nam nhân, còn có nhiều tên sợ thiên hạ bớt loạn khích tướng hán tử trung niên, giật giây gã xông tới đánh Hồ Khả tiếp.

Nếu đổi lại là một thiếu nữ da mặt mỏng gập phải tình huống này, e là sẽ xấu hổ lúng túng, che mặt bỏ chạy. Nhưng từ nhỏ đến lớn có lời bắn thỉu nào mà Hàn Ngâm chưa nghe đâu, thế nên mặt cô hoàn toàn không đổi sắc, chỉ âm thầm dùng linh khí bức ra một trận hàn khí.

Thật đúng là tà môn!

Rõ ràng đang vào cuối thu mát mẻ, vậy mà mọi người trong sòng bạc lại cảm thấy nhiệt độ chung quanh tụt xuống đột ngột, tới kẻ mặc hai lớp áo cũng có tới độ run lấy bầy, lại nhìn qua Hàn Ngâm, thấy nét mặt cô đanh lại như băng, chẳng biết sao lại chột dạ, tên nào tên nấy đều cảm như hén.

Chiều này là Hàn Ngâm học từ Mộ Thập Tam, cô không thể phóng ra uy áp vô hình đó, nhưng biến tướng chút ít, đổi thành phóng lãnh khí làm người ta đông lạnh cũng có thể, nào ngờ lại công hiệu thật, cô không nhận được bất cười một tiếng, vén màn cửa định bước ra.

Ai dè một khắc sau người ngăn cô lại chính là Hồ Khả, hán tử đáp ứng: “Tiên... Hàn cô nương...”

“Sao hử!” Cơn giận mà Hàn Ngâm tạm thời dằn xuống, bây giờ lại bùng lên: “Có phải người chưa đánh bạc tới nước bị người ta lột sạch đồ vứt ra ngoài thì còn chưa nổi đi không?!”

“Không phải không phải!” Hồ Khả đáp lia lịa: “Ta không đánh bạc, ta xin thề ta không đánh bạc!”

Hàn Ngâm sầm mặt: “Không đánh bạc thế người ở đây làm cái quái gì?”

Hồ Khả nhăn mặt nói: “Tìm người.”

“Ai?”

“Gã!” Hồ Khả với tay chỉ vào hán tử trung niên vừa đánh nhau với mình.

Lúc này mấy tay cờ bạc mới hoàn hồn lại, thấy Hồ Khả bị một thiếu nữ còn nhỏ tuổi hơn cả mình dạy cho cúi đầu vâng dạ, thậm chí làm lạ đồng thời lại nhao nhao lên lần nữa, có điều bọn hán tử đều nhận ra lai lịch của thiếu nữ này có vẻ kỳ quặc, nên tiếng bàn tán cũng nhỏ đi rất nhiều, không dám can rở như vừa rồi nữa.

Hán tử trung niên thấy Hồ Khả chỉ vào mình, liền rống cổ lên mắng: “Cút mẹ mi đi, ông đây không quen mi, mi lại bắt ông đây đòi người quái gì hử!”

Đòi người?

Hàn Ngâm không hiểu mô tê gì, chẳng qua nó cũng không quan trọng nữa. Lúc này cô chỉ nhìn mỗi Hồ Khả, chứ không để ý kỹ hán tử trung niên này, bây giờ đối diện với gã một cách đàng hoàng, cô lập tức

thấy gã quen quen, ngấm lại một lúc bèn nhớ ra gã là ai, không khỏi cười lạnh: “Cừu Thất, chúng ta đúng là hữu duyên đi đâu cũng tương phùng!”

Tình hình đột nhiên rẽ ngoặt.

Hồ Khản hoàn toàn không ngờ Hàn Ngâm lại biết người này, nên chết trân tại chỗ, Lạc Vân Khanh cũng liếc nhìn cô với vẻ bất ngờ.

Về phía Cừu Thất, hẳn thật sự không giải thích được, bèn lùi lại hai bước cảnh giác: “Người... người là ai, sao lại biết tên ta?”

Nụ cười trên môi Hàn Ngâm chuyển sang ngọt ngào, giọng nói cũng mềm đi: “Chuyện mới qua ba bốn năm thôi mà người đã quên mất rồi sao?”

Cừu Thất càng kinh ngạc tợn, nhìn chằm chằm vào Hàn Ngâm lâu thật lâu, sắc mặt bỗng nhiên tái mét, vừa ngo quanh ngo quất tìm đường trốn, vừa hét thất thanh: “Người... ta... ta không quen người...”

Không quen? Không quen thì chột dạ làm gì?

Thành Thiên Thù, trong sân nhà Hồ Khản.

Trên bàn đá đặt một ấm trà, ba cái chén con, nhưng ngồi uống trà chỉ có hai người.

Ngón tay thon gầy của Lạc Vân Khanh cầm chén trà lên, thấy nước trà trong chén ánh lên màu xanh ngọc thanh thoát như tràn trề ý xuân.

Hồ Khản lại có chút nhấp nhồm, nét mặt lộ ra vẻ sốt ruột cùng hiếu kỳ, chốc chốc lại rướng cổ ngo vào trong sương phòng.

Còn sương phòng ấy à, tạm thời đang đóng chặt cửa lớn lẫn cửa sổ, thế nhưng bên trong lại phát ra đủ loại âm thanh, tiếng động bình thường là thét chói tai, tiếng dầm dáp, tiếng thụi thụp, tiếng động bất bình thường là tiếng vật nặng va chạm, tiếng sụp đổ, tiếng băng vỡ vụn và vùn vùn...

Hồ Khản không nhin nổi nữa, đứng thẳng người dậy, nhỏ giọng hỏi thăm: “Lạc tiên trưởng... ờm, Hàn tiên trưởng rốt cuộc có thâm cừu đại hận gì với Cừu Thất vậy... lôi gã vào đó, hình như có đến một canh giờ rồi.”

Hắn còn giữ lại một câu chưa dám nói: Lỡ đánh chết, thì không hay lắm đâu!

Lạc Vân Khanh chưa trả lời đã nghe cửa bật ra đánh “Ầm”, Hàn Ngâm xắn ống tay áo, sảng khoái bước ra, hét lên: “Hồ Khản, tìm giấy với bút mực cho ta!”

Hồ Khản không hiểu cô đòi mấy thứ này làm gì, nhưng không dám hỏi nhiều, vâng dạ hai tiếng rồi cun cút đi làm.

Hàn Ngâm đánh người tới thoải mái tâm hồn, có điều đánh nhiều quá nên miệng hơi khô, bèn thò tay vớ lấy ấm trà trên bàn, uống liền mấy chén, xong xuôi mới thở ra một hơi thích thú, cười tủm tỉm nói: “Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn!”

Lạc Vân Khanh nhìn cô: “Gã là người lấy oán trả ơn đó sao?”

“Chính xác!” Nhắc tới chuyện này, Hàn Ngâm lại bắt đầu nghiêng răng ken két.

Cừu Thất chẳng phải ai khác, mà chính là cái tên người qua đường cô cứu vào đêm ba mươi năm đó, khi ấy thấy gã sắp chết còng, tốt bụng lôi gã tới nơi tránh gió, còn gom củi nhóm lửa sưởi ấm cho gã, chia cho gã ít đồ ăn thức uống nóng. Ai ngờ tên này lại là hạng lòng lang dạ sói, hơi lại sức đã đòi uống rượu, cô nói không có, ánh mắt gã nhìn cô lập tức trở nên bất thường, nếu không phải lúc đó cô đang nghi, chạy thực mạng, thì không chừng đã bị gã bán tới câu lan đĩ tiền rồi.

Chuyện này đã để lại dấu ấn khó phai trong ký ức của cô, nhưng cô chỉ coi đó là một bài học, để sau này không tái phạm lỗi lầm ngu ngốc này nữa thôi, ai dè ông trời già lại cho cô gặp lại gã trong biển người mênh mông, đã thế cô cũng tiện tay bắt gã đền lại mối thù xưa!

Lạc Vân Khanh nghe cô kể lại việc này, đặt chén trà xuống nói: “Lưới trời tuy thưa, nhưng khó lọt.”

Trong lúc nói chuyện, Hồ Khả đã lấy giấy và bút mực đến, lúc này Hàn Ngâm mới rảnh hỏi hắn: “Người tìm Cửu Thất làm gì?”

Hồ Khả bị cô hỏi thì có vẻ nhần nhó, cuối cùng bị gặng hỏi quá gắt hắn mới nói ra sự thật.

Chuyện là lúc hắn mới tới thành Thiên Thù, thuê nhà ở, chủ nhà có một nữ nhi tới tuổi xuất giá, nhân phẩm vóc dáng cũng không tệ, mà hắn đã tới tuổi lấy vợ, trước đây cha mẹ thấy hắn lông bông nên không dám bàn tới chuyện chung thân của hắn, sợ làm hại khuê nữ nhà người ta, bây giờ hành vi của hắn đã dần chứng thực, lòng mong mỗi hắn nối dõi tông đường lại cháy bỏng, bèn đề cập với hắn mấy lần, nói cô nương kia rất được, hắn bị nói mãi tới mức xao động, nên cũng bắt đầu muốn thành thân.

Trong lúc do dự, chẳng biết có nên cầu thân hay không, thì Lưu Duyên bỗng nhiên chuyển lời cho hắn, nói Cửu Huyền chiêu nạp đệ tử ngoại môn, vừa nghe xong hắn liền hạ quyết tâm, nếu được chọn vào Cửu Huyền thì sẽ từ bỏ chuyện lấy vợ sinh con, nếu không được thì trở về sẽ tìm ngay bà mối cầu thân.

Hàn Ngâm vỗ tay cười nói: “Vậy rốt cuộc có đề thân được không?”

“Đã... đã đề thân...” Người như Hồ Khả khi nói tới chuyện hôn nhân cũng bất giác đỏ bừng mép tai, nhưng ngay sau đó lại cắn răng, cắn hận nói: “Đã hạ sinh lễ xong hết, nào ngờ cha nàng lại bị Cửu Thất lừa đi đánh bạc, thua sạch gia tài còn chưa tính, đến cả nữ nhi cũng thua mất!”

“Hả!” Hàn Ngâm hỏi dồn: “Cô nương kia hiện đang ở đâu, ở trong tay Cửu Thất sao?”

“Đúng! Nhưng Cửu Thất cũng thiếu nợ bạc, tiền và người thắng được đều sang tay, ta tìm gã đòi người, gã lại làm bộ nói không biết, còn tránh né ta mấy hôm nay.” Nói tới đây, Hồ Khả sờ sờ đầu với vẻ ngượng ngùng: “Cô biết lúc trước ta cũng bài bạc, đương nhiên hiểu bản tính của dân cờ bạc, đoán gã nhất định không chịu đựng được sẽ mò tới sòng bạc, nên ngày nào cũng núp ngoài sòng bạc canh gã, khó khăn lắm mới chờ được hôm nay, ai dè gã bị dẫn tới đường cùng, không nói không rằng đã động thủ...”

Tới đây Lạc Vân Khanh mới biết tại sao vừa rồi hắn vò đầu bứt tai, đứng ngồi không yên.

Hàn Ngâm nhin cười đáp hắn: “Vậy còn không tới hỏi mau lên! Gã bị ta xử te tua rồi, chắc không dám nói dối nữa đâu.”

Hồ Khả chỉ chờ mỗi câu này, đáp gọn một tiếng, rồi ném giấy và bút mực chạy xộc vào sòng phòng.

Sau khi chứng thực hắn không phải giả chứng đến sòng bạc để đánh bạc, tâm trạng của Hàn Ngâm cũng tốt hẳn lên, mài nát thỏi mực, sau đó ngược cái mặt nịnh bợ lên nhìn Lạc Vân Khanh: “Sư huynh giúp một tay với, huynh viết, muội mài mực, huynh viết hộ muội một bản cung khai, liệt kê ra hết tội trạng của Cửu Thất, chốc nữa bảo hắn ấn tay lên, rồi giải hắn lên quan!”

Có lẽ đây là chuyện đúng đắn nhất mà cô làm được từ trước đến nay, thế nên Lạc Vân Khanh không từ chối, lập tức nhắc bút lên, đáp: “Được.”

~ Hết chương 77

~Hông hiểu sao đọc mấy chương này Yun thấy Hàn Ngâm với Lạc Vân Khanh rất giống cặp Kim Kiền với Triển Chiêu, hu hu, xin lỗi Mộ sư thúc, Yun bị thích Lạc sư huynh mất rồi TT^TT...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-tien-tien-khieu>